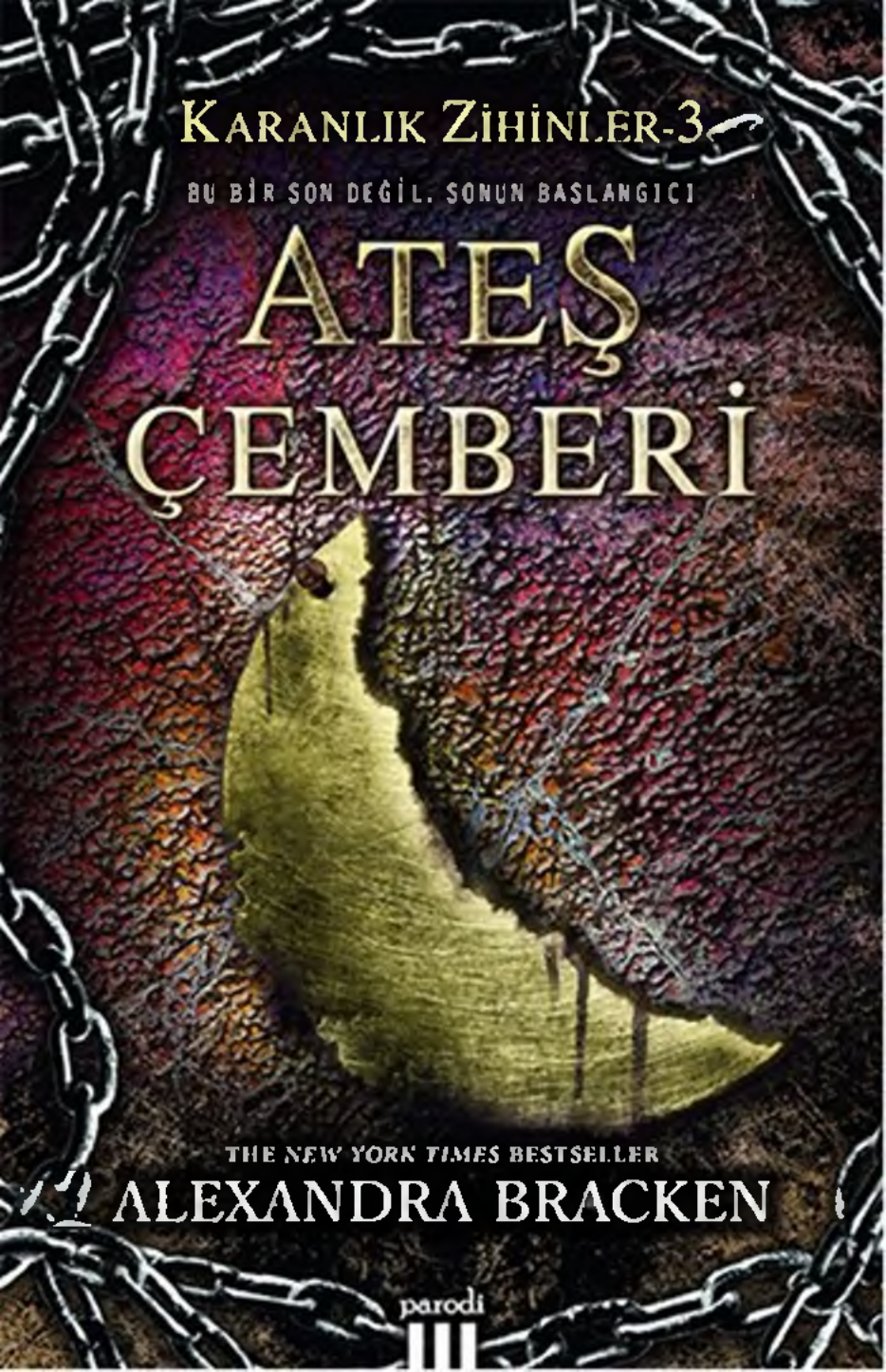

KARANLIK ZİHİNLER-3
BU BİR SON DEĞİL. SONUN BAŞLANGICI
ATEŞ ÇEMBERİ
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
ALEXANDRA BRACKEN
parodi

ÖN SÖZ

SİYAH ÖYLE BİR RENKTİR Kİ BİR RENGİ YOKTUR ASLINDA.

Siyah, bir çocuğun sakin ve boş odasının rengidir. Gecenin en ağır saatidir; sizi başka bir kâbusun içinde boğan ve esir alan saati... Öfkeli, genç bir adamın geniş omuzlarını saran üniformadır. Siyah çamurdur, aldığınız her nefesi izleyen, sizi bir an olsun rahat bırakmayan bakışlardır, gökyüzünü delercesine uzanan çitlerin titreşimidir.

Bir yoldur. Solgun yıldızların parçaladığı unutulmuş bir gökyüzüdür.

Kalbinize doğrultulmuş yeni bir silahın namlusudur.

Chubs'ın saçlarının, Liam'ın morluklarının, Zu'nun gözlerinin rengidir siyah.

Yarınlara dair bir umudun; hem de yalanlar ve nefretle tükenmiş bir umudun rengidir.

İhanetin rengidir.

Onu kırık bir pusulanın yüzeyinde görür; hislerimi uyuş-

turacak kadar güçlü kederimde hissederim.

Kaçıyorum ama siyah, benim gölgem. Beni kovalayan, yiyip bitiren, kirleten gölgem... Hiç basmamış olmam gereken bir düğme, hiç açılmamış olması gereken bir kapı, temizlenmeyen kurumuş bir kan lekesi... Yakılıp yıkılan bir binanın kalıntıları... Ormana saklanmış bekleyen bir araba... Duman...

Yangın.

Kıvılcım.

Siyah, hafızamın rengi.

Bizim rengimiz.

Hikâyemizi anlatırken kullanacakları tek renk.

BİR

Şehir merkezinden uzaklaştıkça gölgeler de uzamaya başlamıştı. Batıya, kalan günü turuncuya boyayarak batmakta olan güneşe doğru ilerliyordum. Kışın bu yanını hiç sevmiyordum; yani gecelerin giderek daha erken gelmeye başlamasını. Los Angeles'ın kirli havası, mor ve gri renkteki fırça darbeleriyle boyanmış gibiydi.

Normal şartlar altında, mevcut üssümüze dönmek için yürüdüğüm sokaklarda beni görünmez kılacak bu karanlığa minnettar kalabilirdim; ancak saldırı sonrasında etrafa kurulan askerî üsler, toplama kampları ve elektromanyetik darbe nedeniyle artık çalışmayan araba yığınları yüzünden şehir o kadar değişmişti ki bu yıkıntılar arasında bir kilometre yürümek bile kaybolmaya yetiyordu. Şehrin o her zamanki lambaları etrafı aydınlatmadığından, geceleri dışarı çıktığımızda önümüzü ancak askerî konvoyların ışıkları sayesinde görebiliyorduk.

Etrafıma hızla bakındıktan sonra hâlâ yerlerinde oldukla-

rından emin olmak için elimi ceketimin cebindeki fenerle tabancama götürdüm. İkisi de bana Er Morales'in hediyesiydi ve sadece acil durumlarda kullanılacaklardı. Kimsenin beni almasına ya da karanlıkta koşarken yakalamasına izin verecek değildim. Üsse geri dönmeliydim.

Yaklaşık bir saat önce Er Morales benimle karşılaşmak gibi bir talihsizlik yaşamıştı. Kadın, otobanda tek başına nöbet tutuyordu. Gün doğumundan beri oradaydım. Devrilmiş bir arabanın arkasında durmuş, yapay bir ışığın altında bir elektrik akımı gibi parlayarak uzayıp giden yola bakıyordum. Her saat başı, bana yakın bölmedeki kamyonetlerin ve arka arkaya park edilmiş hâlleriyle ikinci bir duvar gibi görünen askerî araçların içine girip çıkan üniformalı minik silüetleri sayıyordum. Kaslarıma kramplar giriyordu ama yine de başka bir yerde bekleme isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

Buna değecekti. Tek bir asker bana hem üsse dönmek için ihtiyacım olan silahları sağlayacak hem de sonunda bu lanet olası şehirden çıkış yolunu bulmamda yardımcı olacaktı.

Bir zamanlar bir banka şubesi olan tuğla yığınına tırmanmadan önce etrafa bakındım. Elime sivri bir şey batınca dişlerimi sıkarak acıyla inledim. Eskiden bir tabelanın parçası olduğu anlaşılan, yere düşmüş metal C harfine öfkeyle bir tekme savurdum. Ama bunu yaptığıma anında pişman oldum. Metalden yükselen ses etraftaki binalarda yankılanırken, çevredeki fısıltıları ve ayak seslerini bastırdı.

Binanın patlamadan etkilenmeyen tarafına atladım hemen. En yakındaki sağlam duvarın arkasına çömeldim.

"Temiz!"

"Temiz..."

Arkama baktığımda sokağın karşısında yürüyen askerleri gördüm. Kasklarını saydım. Yirmi kişiydiler. Giriş kapıları parçalanmış ofis binalarını ve mağazaları teftişe çıkmışlardı. *Gizlenecek yer?* Hızlıca etrafa saçılan eşyalara baktıktan sonra daha ne yaptığımın farkına bile varamadan koyu renk ahşap masalardan birinin arkasına gizlendim. Dışarıdaki enkazın çatırtısı kesik kesik aldığım nefeslerin sesini bastırmaya yetiyordu.

Burnumda duman, kül ve benzin kokusuyla olduğum yerde kalıp uzaklaşan seslere kulak kesildim. Saklandığım masanın altından çıkıp kapıya doğru ilerlerken hâlâ gergindim. Devriyenin yolun aşağısındaki yıkıntıların arasında dolaşmaya devam ettiğini görebiliyordum ama daha fazla bekleyemezdim. Boşa harcayacak bir dakikam bile yoktu.

Askerin beynine girip istediğim bilgiyi aldığım anda göğsümün üzerindeki ağırlık birden kalkmıştı. Bana otobandaki açık noktaları öyle net bir biçimde tarif etmişti ki elime siyah kalemle bastıra bastıra işaretlenmiş bir harita verse ancak bu kadar olurdu. Bundan sonra yapmam gereken tek şey hızla zihninden çıkmaktı.

Eski Çocuk Birliği ajanlarının bunun işe yaramış olmasından hoşlanmayacaklarını biliyordum. Çünkü onların tüm girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve bu arada yemek stokları da giderek azalıyordu. Cole, en azından denememe izin vermeleri için onları defalarca zorlamıştı ve ancak tek başıma gitmem koşuluyla buna izin vermişlerdi. Yakalanma ihtimaline karşı başkasını riske atmak istemiyorlardı. Şimdiye dek şehirde dikkatsizce dolaştıkları için iki ajanı çoktan kaybet-

miştik.

Bense dikkatsiz değildim ama giderek daha da çaresiz hissediyordum. Ya şimdi harekete geçecek ya da açlıktan ölecektik.

Amerikan Ordusu ve Milis Kuvvetleri, genişletilmiş otoban sistemini de kullanarak Los Angeles şehir merkezinin etrafına güçlü bir bariyer kurmuştu. Yılan gibi kıvrılarak uzayan sinsi, betondan canavarlar, şehri çevreliyor ve bizi dış dünyadan koparıyordu. 101 numaralı yol kuzeye ve doğuya, I-10 güneye, 110 da batıya gidiyordu. Karargâh'ın kalıntılarından yeryüzüne çıktığımız anda kaçsaydık bir şansımız olabilirdi belki ama şimdi... Tıpkı Chubs'ın dediği gibi hepimiz *savaş nevrozu* yaşıyorduk. Chubs herhangi birimizin hareket edebilmesinin bile şaşırtıcı olduğunu söylüyordu.

Oysa ben hareket etmek zorundaydım. Kendimi bırakmayıp bizi bir an önce buradan götürmek zorundaydım. Ama onun karanlığa hapsolmuş yüzü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Elimin tersiyle gözlerimi kapatıp, başımın zonklamasını ve midemin bulantısını unutmaya çalıştım. *Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey...* Baş ağrılarım dayanılmaz bir hâl almıştı. Yeteneklerimi kontrol etmeye başladıktan sonra ortaya çıkanlardan çok daha beterdi.

Duramazdım. Güçsüz bacaklarımla yavaş yavaş koşmaya başladım. Yorgunluğun acısını boğazımda ve ağırlaşan göz kapaklarımda hissetsem de ve hatta içimden bir ses bana pes etmek üzere olduğumu söylese de adrenalin devam etmemi sağlıyordu. Sahi en son ne zaman bizi çevreleyen bu kâbustan kaçabilecek kadar derin bir uyku çekmiştim?

Asfaltı sökülen yollar ordunun henüz temizlemediği beton parçalarıyla kaplanmıştı. Arada bir renkli şeyler çarpıyordu gözüme: Kırmızı bir topuklu ayakkabı, bir çanta, birinin bisikleti. Hepsi de etrafa saçılıp unutulmuş eşyalardı. Bunlardan bazıları yakındaki pencerelerden fırlayıp düşmüştü yola. Bu yüzden bir yüzleri yakınlardaki patlamalarla kararmıştı. Yıkımın yarattığı israf mide bulandırıcıydı.

Bir sonraki dört yol ağzına koşarken bakışlarımı Olive Sokağı'na çevirdim. Üç sokak ilerideki Pershing Meydanı'nda ışıklar yanıyordu. Eski park şimdi toplama kampı olarak kullanılıyordu. Burası, şehrin geri kalanı alev alev yanarken alelacele hazırlanmıştı. Çitlerle çevrelenmiş bu zavallı insanlar, Başkan Gray, Çocuk Birliği'ne ve ona karşı birleşen eski politikacıların oluşturduğu Federal Koalisyon'a saldırdığı sırada çevre binalarda çalışıyorlardı. Güya kendisine karşı gerçekleştirilen suikast girişiminde iki tarafın da parmağı olduğu gerekçesiyle yapmıştı bu misillemeyi. Bu kampların her birini inceliyor, Cate ve diğerlerini bulmaya çalışıyorduk. Bu arada da içerideki kalabalık, isteği dışında orada tutulan sivillerle gün geçtikçe daha da büyüyordu.

Ama Cate yoktu. Saldırıdan önce Karargâh'tan ayrılıp şehirden çıkmayı başaramamışlarsa bu çok iyi saklandıkları anlamına geliyordu; çünkü onları bulamıyorduk. Hatta acil durum iletişim prosedürlerimizle bile...

Az ileriden, başka bir küçük askerî konvoydan yükselen telsiz cızırtısı ve tekerlek gürültüsü kulaklarıma ulaştı. Askerler yanımdan geçene kadar saklanmak üzere bir SUV'nin arkasına girip çıtımı çıkarmadan bekledim. Botları yere her bastığında havayı tebeşirimsi bir toz kaplıyordu. Ayağa kal-

kıp üzerimi silkeleyerek koşmaya başladım.

Biz –yani Birlik ya da ondan geriye kalanlar– birkaç günde bir yer değiştiriyor; bir depoda hiçbir zaman fazla uzun kalmıyorduk. Su ve yiyecek bulmak ya da kampları gözlemek için dışarı çıktığımızda birinin bizi izlediğine dair en ufak bir şüphemiz olursa hemen yer değiştiriyorduk. Akıllıca olduğunu kabul ediyorum ama artık ne zaman nerede olduğumuzu takip edemiyordum.

Şehrin doğu yakasına yoğun bir sessizlik hâkimdi. Pershing Meydanı'nın yakınındaki makineli tüfek seslerinden ya da şarjör gürültüsünden daha sinir bozucuydu bu. Elimi cebimdeki fenerimden ayırmıyordum ama yine de onu dışarı çıkartmaya cesaretim yoktu; hatta dirseğim betona sürtündüğünde dahi. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yeni Ay. Elbette.

Haftalardır üzerime çöken ve kulağıma karanlık şeyler fısıldayan o huzursuzluk hissi şimdi göğsüme saplanmış bir bıçak gibi yakıyordu canımı. Yavaş yavaş tenime batıyor ve önüne çıkan her şeyi parçalıyordu. Zehirli havayı ciğerlerimden atmak için öksürerek boğazımı temizledim. Bir sonraki dört yol ağzında kendimi durmaya zorlayarak eski bir ATM'nin içine girdim.

Nefes al, dedim kendi kendime. *Derin bir nefes al.* Kollarımı ve ellerimi sallamaya çalıştım ama öyle ağırlardı ki... Gözlerimi kapatıp uzaktan gelen helikopterin sesine odaklandım. İçimden bir his –ısrarcı ve can sıkıcı bir his– bana Bay Sokağı'ndan dönmemi ve Yedinci Sokak'a varana dek Alameda Sokağı'ndan ilerlememi söylüyordu. Alameda Sokağı, Jesse Sokağı'ndaki üssümüze ve Santa Fe Caddesi'ne daha düz şe-

kilde çıkan bir yoldu. Detayları diğerlerine daha erken anlatıp bir plan yapabilir ve buradan kaçabilirdik.

Ama beni izleyen ya da takip eden birileri varsa onlardan Yedinci Sokak'ta kurtulabilirdim. Ayaklarım bedenimin kontrolünü ele geçirdi ve Los Angeles Nehri'ne, yani doğuya doğru ilerlemeye başladım.

Mateo Sokağı'ndan Yedinci Sokak'a doğru giden gölgeleri gördüğümde çok ilerlememiştim. Bir anda durdum. Sokağın orta yerine yığılıp kalmadan önce bir posta kutusuna tutunmayı başardım.

Derin bir nefes aldım. Kıl payı kurtulmuştum. Yavaşlayıp sokağın boş olduğundan emin olmadığımda böyle oluyordu işte. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Uzanıp şakaklarımı ovuşturdum. Ilık ve yapış yapış bir şey bulaşmıştı alnıma ama umursamadım.

İki büklüm bir hâlde ilerleyerek askerlerin ne tarafa gittiğini anlamaya çalıştım. Zaten üssümüze çok yakınlardı. Geldiğim yoldan geri dönersem üsse onlardan önce varıp diğerlerini uyarabilirdim.

Ama askerler birden... durdu.

Dört yol ağzında, yıkık dökük bir hırdavatçının kırık pencerelerinden binaya giriyorlardı. Bir kahkaha duydum önce ve sonra sesler. Damarlarımda akan kan bile yavaşlamıştı.

Bunlar asker değildi.

Dükkâna doğru ilerlemeye başladım. Pencerelere ulaşıp içeri atlayana dek elimi binanın duvarından ayırmadım.

"...bunu nereden buldunuz?"

"İnanamıyorum, dostum!"

Tekrar kahkahalar yükseldi.

"Aman Tanrım, simit görünce bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi!"

Gizlendiğim yerden baktım. İçeride bizim ajanlarımızdan Ferguson, Gates ve Sen bir yiyecek yığınının önüne çömelmişlerdi. Eski bir Deniz Komandosu olan Sen önündeki cips paketine o kadar haşin davranıyordu ki paket neredeyse paramparça olmuştu.

Yiyecekleri var. Bunu bir türlü anlayamıyordum. *Burada yemek yiyorlar.* Bu düşünce o kadar şaşkınlık uyandırıcıydı ki neler döndüğünü anlamam zaman aldı.

Yemekleri bize getirmiyorlar.

Grup olarak her dışarı çıktıklarında yaptıkları şey bu muydu? Ajanlar yiyecek bir şeyler bulmaya giderken çocukları götürmemekte o kadar ısrar ediyorlardı ki ben çocuklardan biri yakalanırsa grubun yerini söyler diye korktuklarını sanmıştım. Ama gerçek sebep bu muydu yani? Bulduklarını önce kendileri yesinler diye miydi?

Soğuk, buz gibi bir öfke parmaklarımı pençelere çevirdi. Kırık tırnaklarım avuçlarımı keserken hissettiğim acı midemin bulantısının yanında bir hiçti.

"Tanrım, çok güzelmiş," dedi Sen. İri bir kadındı. Uzun boyluydu ve kalın derisinin altından kasları seçiliyordu. Yüzünde hep... her şeyi biliyormuş gibi bir ifade olurdu. Çocuklardan biriyle muhatap olmaya tenezzül ettiği zamanlarda ise genelde bağırıp çağırırdı.

Her saniye öfkem daha da artsa da sessizce bekledim.

"Geri dönmeliyiz," dedi Ferguson ayağa kalkarken.

"Bir şey olmaz. Stewart bizi başından defetmeye kalkışsa bile Reynolds onun yine boşboğazlık etme ihtimaline karşı gözünü üstünden ayırmıyor."

"Ben ondan çok diğerini düşünüyorum..."

"Sülük'ü mü?" dedi Gates bir kahkaha atarak. "En son o gelecek. Tabii dönmeyi başarırsa."

Kelimeyi duymamla kaşlarımı kaldırmam bir oldu. *Sülük.* Ben. Yeni bir lakaptı bu. Daha önce çok daha kötü isimlerle seslenilmişti bana. Asıl kafama takılan şey, yakalanmadan şehirde dolaşabileceğime bile inanılmamasıydı.

"Diğerlerinden çok daha kıymetli," dedi Ferguson. "Sadece an meselesi..."

"An meselesi olan bir şey yok. Bize itaat etmiyor ve bu yüzden de o bir yük."

Yük. Çığlık atmamak için yumruğumu sıkıp ağzıma götürdüm. Birlik'in yüklerle nasıl başa çıktığını iyi bilirdim. Aynı şekilde bunu deneyecek cesareti olan ajana neler yapabileceğimi de...

Ellerini yere koyarak arkasına yaslandı. "Planımızda bir değişiklik olmayacak."

"Güzel." Gates bitirdiği cipsin paketini fırlatıp attı. "Bunların ne kadarını götürüyoruz? Ben bir simit daha yiyebilirim..."

Bir paket çubuk krakerle bir paket sosisli sandviç ekmeği... Onlar yiyecek bulmak ve bilgi edinmek üzere dışarı çıktığında çocuklara bakmak için kalan bir avuç ajan ve on yedi çocuk

için götürdükleri şeyler bunlardı.

Onlar ayağa kalkmak üzere harekete geçince duvara iyice yaslanarak pencereden dışarı çıkmalarını dinledim. Ayağa kalkıp peşlerine takıldığımda bile yumruklarımı sıkıyordum. Depo nihayet görünene dek aramızda az bir mesafe kalacak şekilde onları takip ettim.

O son sokaktan geçmeden önce Sen başının üzerinde bir çakmak yakarak çatıdaki gözcünün onu görmesini sağladı. Karşılığında kısık bir ıslık sesi duyuldu. Bu, devam etmelerinde bir sakınca olmadığı anlamına geliyordu. Kadın diğerlerinin ardından yangın merdivenine tırmanmadan evvel onu yakalamak için koşmaya başladım.

"Ajan Sen!" diye fısıldadım sert bir şekilde.

Bir eliyle merdivene tutunan Sen diğer elini kemerinde sakladığı silahına götürdü ve arkasına döndü. Onları izlediğim tüm süre boyunca kendi elimin de silahımın üzerinde olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Ne var?" dedi Gates, Ferguson'a devam etmelerini işaret ederek.

Beni gördüğüne mutlu olmadın, değil mi?

"Size bir şey anlatmalıyım... Bu..." Sesimin titremesinin öfkeden değil korkudan olduğuna inanmasını umuyordum. "Cole'e güvenmiyorum."

İşte bu ilgisini çekmişti. Karanlıkta parlayan dişlerini gördüm.

"Ne dedin?" diye sordu.

Bu defa gülümsedim. Beynine girdiğimde olanları umur-

samadım. Ranzaları, eğitimleri, Karargâh'ı, ajanları hızla kenara itiyordum. Saldırımın etkisi altında irkilip titrediğini hissediyordum.

Aradığım şeyi bulduğumda hemen anladım. Bunu öyle canlı bir şekilde hayal etmiş, öyle şeytani bir beceriklilikle kurgulamıştı ki ben bile bu kadarını hayal edemezdim. Fikrin her yanı tuhaf bir parlaklıkla kaplıydı; ılık bir balmumuydu sanki bu. Sahneye arabalar girdi. Yüzlerini tanıdığım üst kattaki çocukların hepsinin ağzı bağlanmıştı. Toz rengi askerî giysiler. Siyah üniformalar. Bir takas.

Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Ciğerlerime yeterli miktarda oksijen gitmiyordu. Ancak Sen'in hafızasını silip son birkaç dakikaya ait yanlış anılar yerleştirmeyi akıl edebildim. Kendine gelmesini beklemeden onu itip merdivenlerden çıktım.

Cole... Zihnim çok hızlı çalışıyordu. *Cole'e anlatmalıyım.*

Bir de şuracıkta kafasına bir kurşun sıkma arzusuna teslim olmadan önce bu ajandan uzaklaşmalıydım.

Bizden yemek saklaması, sessiz ya da daha hızlı olmazsak veya onlara yetişemezsek bizi geride bırakacağına dair tehditler savurması yetmiyormuş gibi... Bizden sonsuza dek kurtulmak istiyordu. Tasmalarımızı bizi gerçekten kontrol edebileceğini düşündüğü tek gruba verecekti.

Ve karşılığında bir sonraki saldırısı için gerekli olan ödül parasını istiyordu.

İKİ

DEPONUN İKİNCİ KATINA ULAŞTIĞIMDA GÖĞSÜM ALEVLERLE, zihnim karanlık düşünceler ve endişeyle doluydu. Sen arkamdan tırmanırken yangın merdiveni gıcırdıyordu. Pencereden yeterince hızlı geçemedim. Diğer bir deyişle ondan yeterince hızlı uzaklaşamadım. İçerideki zayıf ışığın dışarıdan görünmemesi için pencereye astıkları cekete sürtünerek bacaklarımı çıkıntının üzerinden geçirdim ve içeri girdim.

Gözlerim, telaş içinde bir mum ışığından diğerine gidiyordu. Mumların arasındaki karanlığa bakmadan geçiyordum. Çocuklar odanın her bir köşesinde kümelenmişti. Gates ve Ferguson yemek vermeleri karşılığında onları köşeye sıkıştırmıştı sanki.

Cole'ü bulmalıyım, diye geçirdim içimden. *Kahretsin.* Ona ihtiyacım vardı. Bunu bilmesi gerekiyordu. Bu işi çözmek için bir yol bulmalıydık.

"Ufak bir teşekkür fena olmazdı," dedi Gates alaycı bir tavırla. Ağzından dökülen kelimeler, sessiz odadaki kalın toz

tabakasını havalandırmıştı sanki. Çocuklardan sessiz teşekkürler yükselmeye başladı. Bakışlarını yerden ya da birbirlerinin üzerinden ayırmıyorlardı. Daha önce kendime itiraf etmek istemediğim şeyi artık görebiliyordum. İşin sonunda, yani ajanlardan eğitim alarak geçirdiğimiz onca zaman ve onca mücadelenin sonunda, bizim harcayabilecekleri birer çek olduğumuzu anladıkları an her şey heba olmuştu.

Aradığım üç yüzü çok geçmeden buldum. Vida kendi devriyesinden, bronz teninde açılmış derin bir kesikle dönmüştü. Chubs onun yarasıyla ilgileniyordu. Yanında siyah bir sırt çantası vardı. Yaşadığım rahatlama duygusunu saklamak için dudağımı ısırdım. Çantanın içinde Clancy'nin elinden son anda kurtardığım araştırma duruyordu. Annesinin IAAN hastalığına bir tedavi bulmak üzere topladığı grafikler, tablolar ve tıbbi terimlerden oluşan çalışmasıydı bu.

"Anneanne, inan bana, oyalanmayı hemen kesmezsen senin..."

"Temizlememe müsaade et!" diye itiraz etti Chubs.

Liam sırtını duvara yaslamış; kollarını ise kırdığı dizlerinin üzerine koymuştu. Yüzünde saldırıdan beri kaybolmayan o sert ifade vardı ve göz ucuyla Gates'i izliyordu. Getirilen yiyeceklere uzanmadı. Kendisine uzatıldığında da alıp Chubs'a verdi.

Ajanlar onları da takas edecekti. Ya bu gece onlara rastlamasaydım? Durup Sen ve diğerlerinin konuşmalarına şahit olmasaydım? Bizi uyutup önümüzdeki günlerde pazarlığa girişeceklerdi. O zaman yapabileceğim hiçbir şey kalmayacaktı. Neden herkesi koruyabileceğimi düşünmüştüm ki? Üstelik

daha tek bir çocuğu, benim için en değerli insanı bile koruyamamışken... *Jude...*

Sen, içeri girerken omzuma çarptı. Hissetmedim bile.

Hayattaydım, biliyordum ama bir önemi yoktu. O anda bir tünelde, bizi ezmek isteyen yıkık duvarların arasındaydım. Uzaktan gelen çığlıklar, göremez olmuş gözler ve paramparça olan betonun kükreyişi peşimi bırakmıyordu; toprak, önüne çıkan her şeyi toza, dumana boğarak âdeta sağanak bir yağmur gibi yağıyordu tepemize. Kapattığım gözlerimin önünde çilli bir surat belirmişti, kendi hayatının sonunu izleyen o baygın kahverengi gözler. Her şeyi gördüm ve hiçbir şey buna engel olmadı. Nasıl olduğuyla ilgili gözümde canlandırdıklarımı unutturacak kadar kuvvetli, güzel bir anı yoktu yeryüzünde. Jude'un nasıl sonsuza dek karanlığa kayıp gittiğini...

O an dünyayla aramdaki bağın koptuğunu ve boşlukta savrulduğumu hissettim. Bedenimdeki her bir sinir alev almış, hücrelerim birbirleriyle yarışa tutuşmuştu. İçimdeki baskı öylesine artmıştı ki altında ezileceğimden şüphem yoktu artık. Çevremdeki herkesin buna şahit olacağı düşüncesi ise her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Bileğimdeki dokunuş başta anlamayacağım kadar nazikti. Ama beni kapıya döndürmeye yetecek kadar sağlam, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettiğimde beni tutacak kadar kuvvetliydi.

Koridor, içerideki odadan en az on derece daha soğuktu. Öyle sessiz ve karanlıktı ki damarlarımda kaynayan kanın sıcaklığını hissetmiyordum artık. Yalnızca birkaç adım atıp içe-

ridekilerin görüş açısından çıkmıştım ki yere yığıldım. Dikkatli bir şekilde başımı dizlerimin arasına aldım. O tanıdık eller omzumdaki ceketi çıkartıp ıslanan saçlarımı ensemden çekti.

"İyi olacaksın, tatlım," diyordu Liam. Enseme soğuk bir şey değdi. Bir su şişesiydi belki bu. "Şimdi derin bir nefes al."

"Ben... Yapamam," dedim güçlükle.

"Elbette yaparsın," dedi sakin bir şekilde.

"Benim yapmam gereken bir şey..." Boğazıma oturan yumruyu söküp atmak istercesine elimi boynuma götürdüm. Liam ise onu kendi ellerinin arasına alıp göğsüne koydu.

"Şu an hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi usulca. "Her şey yolunda."

Hayır, değil. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok, demek istiyordum. Sağ şakağıma saplanan keskin ağrı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

Ona dokunmak işe yaramıştı ama. O nefes alıp verirken alçalıp yükselen göğsünün ritmiyle kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Soğuk hava da yavaş yavaş baş ağrısına dönen karmaşık düşüncelerimi gevşetti. İçimdeki baskı, sırtımı arkaya yaslamama izin verecek kadar bırakmıştı yakamı.

Liam hâlâ önümde çömelmiş duruyor; masmavi gözleriyle yüzümü inceliyordu. Rahat bir nefes aldığında alnındaki kırışıklıklar da açıldı. Su şişesini alıp cebinden çıkardığı bandanayı ıslattı. Ellerime ve yüzüme bulaşan kanı nazikçe silmeye başladı. "Daha iyisin ya?"

Başımla onaylayıp bir yudum su içmek için şişeyi elinden aldım.

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?"

"Ben..." Ona anlatamazdım. O ve Chubs günlerdir, şehirden ayrılma zamanı geldiğinde diğerlerinin yanından kaçmanın bir yolunu arıyorlardı. Ajanlara duyduğu nefret günbegün büyümüştü içinde. Olanları öğrenecek olursa hemen bu gece gitmek isterdi. Ya da daha da beteri, kazayla ajanları uyandırabilirdi. O asla hislerini Cole gibi saklayamazdı. Yüzünden her şeyi anlar ve diğer çocuklara fark ettirmeden ondan kurtulmanın yollarını ararlardı. "Ben sadece... çok yoruldum."

"Son zamanlarda sık sık oluyor mu bu?" diye sordu Liam bağdaş kurarak.

Tanrım. Geçirdiğim bu panik atak nöbetlerinden ona bahsetmek istemiyordum. Bunu ona bile anlatamazdım. Çünkü sonrasında Jude ve olanlar hakkında konuşmak zorunda kalacaktım. İşler sarpa sarmadan önce vakit bulamadığımızdan konuşamadığımız her şeyi anlatmak... En azından o da bunu hissediyor gibiydi.

"Bütün gün yoktun," dedi. "Endişelenmeye başlamıştım."

"İşime yarayacak birini bulmak biraz zamanımı aldı," dedim. "Dikkatsiz bir şekilde dolaşamazdım etrafta."

"Öyle yap demedim zaten," dedi Liam. "Sadece bana dışarı çıkacağını söylemeni isterdim."

"Söylemek zorunda olduğumu düşünmemiştim."

"Söylemek *zorunda* değilsin zaten. Ben senin bakıcın değilim. Sadece korktum, tamam mı?"

Hiçbir şey demedim. Artık böyle bir ilişkimiz vardı. Birlikteydik ama aslında aylar önceki hâlimizden çok farklıydık.

Onun güvenini boşa çıkardığımdan beri eskisi gibi olabileceğimizden şüpheliydim. Bunlarla baş edebilmek için bildiğim tek yola başvurmamın da bir faydası olmuyordu; beynimdeki düşüncelerle mücadele edip başka birine bulaşmamaları için onları en derinlere hapsetmenin yani. Aramızdaki bu görünmez duvarı büyük bir titizlikle örmüştüm. Ona sarılsam, elini tutsam ve hatta onu öpsem bile duvar hep aramızdaydı.

Bencilceydi, biliyordum. Ben ona hiçbir şey veremezken ondan bu kadar çok şey istemek yani. Ama ona ihtiyacım vardı. Varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Yüzünü görmeye, sesini duymaya, güvende olduğunu bilmeye ve onu koruyabilmeye ihtiyacım vardı. Yeni bir güne uyanabilmemin tek yolu buydu.

Ama Liam'ın yanında sessiz kalmanız ve kendi düşüncelerinizi dinlemeniz imkânsızdı. O konuşmayı severdi. Tanıdığım kimse onun kadar derinlemesine irdeleyemezdi olayları. Günlerdir bana bu konuyu açmaya çalışıyordu. *Jude'a olanlardan sen sorumlu değilsin. Güvenli yerde olanlardan da...*

"Ruby, gerçekten, ne oldu?" diye sordu bileğimdeki ellerini gevşeterek.

"Üzgünüm," diye fısıldadım söyleyecek başka söz bulamadığımdan. "Çok üzgünüm. Bu kadar... kaba davranmak istemedim. Bir şey olduğu yok. Çıkarken sana söylemeliydim ama aceleyle çıktım." *Ayrıca bana dışarı çıkmamın çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini biliyordum ve seninle tartışmak istemedim.* "Ama ihtiyacımız olan şeyi aldım. Buradan nasıl çıkacağımızı biliyorum."

Yüzümü incelerken dudaklarını, ince bir çizgi hâlini alacak

şekilde birbirine bastırdı. Bu cevabım onu zerre kadar tatmin etmemişti ama başka bir şey konuşmak istediğinden konuyu kapattı. "Bu, sonunda bir sonraki adımımızı konuşabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Cole gitmemize izin vermez." *Özellikle de senin gitmene...*

"Annemleri arayabiliriz..."

"Amaçsızca etrafta dolaşıp anneni ve Harry'yi aramak da diğerleriyle burada kalmak kadar tehlikeli değil mi?" diye sordum. "Bu bizim savaşımız... en başından beri istediğimiz şey, unuttun mu? Cole bana nihayet diğer çocukları kurtarmaya odaklanacağımıza dair söz verdi. Kampları boşaltabiliriz."

En azından East River'dayken istediğimiz şey buydu. O zamanlar planın başında Liam vardı elbette. Çocukları bu rehabilitasyon programlarından kurtarmak için hepimizi teşvik eden oydu. Belki de orada yaşananların hayallerini etkilememesini ummak aptallıktı. Ama yine de bakışlarını, içinde o canavarı tuttuğumuz ve yalnızca Cole'ün ve benim girebildiğimiz koridorun sonundaki odanın kapısına çevirdi.

"Cole şimdilik öyle söylüyor. Ajanlar da yeniden iyiymiş gibi davranıyorlar," dedi Liam. "Ama gizli planlarını yeniden hayata geçirmeden önce ne kadar zamanımız var ki?"

Belli etmemeye çalıştım. *Sandığından çok daha az.* "Burası artık Birlik değil."

"Kesinlikle. Daha da kötü olabilir."

"Biz engellersek olmaz," dedim. "En azından bir süre daha bekleyemez miyiz? Neler olacağını görürüz. İşler kötüye giderse kaçarız, söz. Ama... Cate'in ve diğerlerinin iyi olduğun-

dan emin olmak istiyorum. Eğer öyleyse bizi bekliyorlar demektir. IAAN hastalığının sebepleri hakkında Leda Corp'un araştırması ondaki flaş bellekte. O bilgiyle elimizdeki tedaviyi birleştirirsek yalnızca kendimizi değil bizden sonra gelecek çocukları da kurtarmış oluruz."

Başını salladı. "Her şeyin bir hiç uğruna heba olduğunu düşünmeni istemiyorum ama ya ateşin içinden aldığın o sayfalarda işe yarayan bir şey yoksa? Ne kadar anlamaya çalışsak da onları bu gece imha etsek hayatlarımızda hiçbir değişiklik olmaz. Ben sadece bir gün işimize yarayabilirler düşüncesine fazla bağlanmamızı istemiyorum."

Tarafsız bir gözle baktığımda söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Ama kelimeleri içimde öyle güçlü bir inkâr ve öfke doğurmuştu ki onu neredeyse itecektim. Şu an ihtiyacım olan şey gerçekler değil, o yanmış sayfalara bakıp aşina olduğum *Kar Tanesi Projesi, IAAN* ve *Profesör* kelimelerinden daha fazlasını anlayabileceğime dair bir umuttu.

Bu son umut kırıntısından vazgeçmek, Clancy'nin hakkından geldiğim o anın aslında bir zafer anı olmadığı, sonunda yine onun kazandığı anlamına gelirdi. Kendisi Karargâh'ın yıkımından sağ kurtulmuş, bizden kaçırmaya çalıştığı bilgi de işe yaramaz çıkmış olurdu.

Buna ihtiyacımız vardı. *Benim* buna ihtiyacım vardı. Ailemin görüntüsü zihnimde belirdi birden. Arkalarından güneş vuruyordu. Tam o anda yerini başka bir görüntü aldı. Sam. 27 numaralı kulübenin gölgesi, bir hayaletinki gibi bembeyaz yüzündeki elmacık kemiklerini belirginleştirmişti. Sayısız çocuğun yüzü arka arkaya beliriyordu zihnimde. Thurmond'un elektrikli tellerinin ardında bıraktığım onca çocuk...

Tırnaklarımı kalçama geçirip pantolonumun kumaşını neredeyse yırtacak kadar sıktım yumruklarımı. Her ne kadar bu korkunç gerçeği kabullenmek istemesem de ortada kayıp bir bilgi vardı. Ve bunu bilen tek kişi de Clancy'nin bulmamamız için elinden gelen her şeyi yaptığı annesi Lillian Gray'di.

"Ben pes etmiyorum," dedi Liam hevesli bir şekilde. "Bu işe yaramazsa biz de işe yarayacak başka bir şey buluruz."

Ona uzanıp parmaklarımı yanaklarında gezdirdim ve yeni çıkmaya başlayan sert sakallarında dolaştırdım. Bir iç çektiyse de itiraz etmedi.

"Kavga etmek istemiyorum," dedim usulca. "Seninle hiç kavga etmek istemiyorum."

"O zaman etme. Bu kadar kolay, tatlım." Başını alnıma yaslamıştı. "Ama bu tip şeylere birlikte karar vermeliyiz. Önemli konulara yani. Bana söz ver."

"Söz," diye fısıldadım. "Ama Çiftlik'e gideceğiz. Gitmek zorundayız."

Karargâh kurulmadan önce Birlik, Kuzey Kaliforniya'nın dışında Çiftlik adında bir merkezde faaliyet gösteriyordu. Bölge şu anda acil durumlar için bir çeşit "son çare" olarak kullanıldığından sıkı bir şekilde korunuyordu. Yalnızca kıdemli ajanların –ki bu gruba Cole de dâhildi– gördüğü ve bildiği bir yerdi.

Cate kurtulduysa bizi orada bekliyor olmalıydı. Onu zihnimde, koridorlarda volta atarken canlandırabiliyordum. Her an kapıdan içeri girmemizi bekler gibiydi. Protokolün dışında hareket etmezdi. Artık çıldırmak üzere olmalıydı.

Aklımda aniden beliren tek bir fikir, tüm o umut dolu dü-

şünceleri ezip geçti. *Ona anlatmak zorunda kalacağım.*

Aman Tanrım, bunu neden daha önce düşünmedim ki? Bilmiyor olmalıydı; bilemezdi. *Bana güvenmişti. Ona göz kulak olmamı istemişti.* Asla bilemezdi. Jude'un...

Gözlerimi kapayıp dikkatimi Liam'ın sırtımda dolaşan ellerine verdim.

"...bu da ne demek oluyor böyle?" Sen'in sesi koridordan ilerleyerek gizli sığınağımıza kadar ulaştı. "Stewart, çok fazla aptalca şey yaptın. Hatta haddinden fazla ama bu... bu..."

"Dâhice, değil mi?" dedi Cole. Yüzündeki sırıtışı sözcüklerinde görmüştüm neredeyse. "Bir şey değil."

Liam bana bitkin bir bakış atmadan önce ayağa fırlamıştım.

"Hadi," dedim. "Bir şeyler oluyor."

"Evet, evet," dedi Liam elini belime koyup beni kapıya yönlendirirken. "Konu Cole olunca bir şeyler olmaması imkânsız zaten."

Ajanlar pencerenin önünde toplandıklarından Cole'ün bir tek başındaki bereyi görebiliyordum. Çoğu ayağa kalkmış olan ve neler döndüğünü görmeye çalışan çocuklara baktım.

"Roo?"

Bana bu isimle seslenişini duyduğumda kaskatı kesildim. Nico'nun sesinin geldiği yöne döndüm.

"Evet?"

"Her şey..." Ajanlara bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Sence?" dedim birden. Sesimin tonu onu korkutmuştu. Bu ise, nedendir bilmem, daha da öfkelenmeme sebep oldu.

İçimde ona karşı en ufak bir sevgi kalmamıştı artık. Üzgün, korkmuş ve hain Nico.

Yeşiller, elektronik aletlerin geri dönmeyeceğini ve geride bıraktığımız iki Sarı'nın da onları çalıştıramayacağını anladıktan sonra vakitlerini nasıl geçireceklerini bilemez olmuşlardı. Nico zamanının çoğunu uyuyarak ve arada bir de Vida'ya ve bana birkaç kelime ederek geçiriyordu.

Clancy'nin oyununa geldiği için ilk başta Nico'ya acımıştım ama ona Kar Tanesi Projesi'nden ya da annesinin yerinden bahsetmemiş olsaydı –Başkan'ın oğluna bizi bulması için yardım edecek kadar aptal olmasaydı– bu duruma düşmeyeceğimizi anladığımda bu acıma duygusu silinip gitmişti. Çünkü o zaman Jude hayatta olurdu ve biz de Los Angeles denen bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmamış olurduk.

"Ruby..." dedi Liam onaylamaz bir tavırla. Umurumda değildi. Bu çocuğu rahatlatmak benim görevim değildi.

Chubs ve Vida aramızdaki ajanları geçerek yanımıza geldiklerinde ellerimi havaya kaldırdım. Chubs yanıma gelir gelmez, "İyi misin? Canın yandı mı?" gibi sorular sormaya başladı.

"Hayır, anneanne, kız ayaklarının dibinde kan kaybından ölecek, görmüyor musun?" Vida gözlerini devirerek devam etti: "İhtiyacın olan şeyi alabildin mi?"

"Evet..."

"Arkadaşımla ilgilendiğim için özür dilerim," dedi Chubs homurdanarak. "Psikopatlar için bunun yabancı bir kavram olduğunu bilmem gerekirdi tabii..."

"Bu psikopat senden iki adım ötede uyuyor," diye hatırlat-

ti Vida ona keyifle.

"Vay canına, ne iyi dostlarımız var," dedi Liam. Bense çoktan onları dinlemeyi bırakmıştım. Cole aklındaki soruyla alnını buruşturarak bana bir bakış attı. Başımla onaylayınca yeniden yanında dikilen kadına döndü.

Kadın orta yaşlıydı ve cildi kırış kırıştı. Gergin olduğu her hâlinden belliydi. Bir zamanlar epey pahalıya aldığı belli olan mavi elbisesinin etekleri sökülmüştü. Dağınık topuzu, çimento tozundan ya da yaşından dolayı yer yer beyazlamıştı. Kocaman koyu renk gözleri ile etrafı tarıyor, çocuklara bakıyordu.

"Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Cole.

"Bizi askerlere ispiyonlama ihtimali yüksek bir sivil," dedi Sen.

"Adım Anabel Cruz," dedi kadın. Sesi, topuğu kırılmış bir ayakkabıyla topallayarak yürüyen bir kadına göre oldukça mağrurdu.

"Tanrı aşkına, sersemler," dedi Cole boş gözlerle karşılaştığında. "Kaliforniya'nın senatörlerinden? Federal Koalisyon'un uluslararası irtibatı? Diğer ülkelerden destek alabilmek için pazarlıklar yapıyor."

Sen pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Elleri kalçasında yeniden Cole'e döndü. "Kimliğini doğrulamakla uğraşma zahmetine girdin mi bari? FK ile birlikteyse neden toplama kamplarından birinde değil şu anda?"

"Kendi adıma konuşabilirim," dedi Senatör Cruz çakmak çakmak bakarak. "Saldırılar başladığı sırada, merkezimizin hemen dışında Amplify ile röportaj yapıyordum."

"Şu gizli haber organizasyonu mu?" diye sordu Gates.

Liam şaşkın bir hâlde bana döndü. Birkaç kelimeyle izah etmeye çalıştım. Grup iki ya da üç yıldır faaliyetteydi. Tahminime göre isyanlar ve protestolar gibi 'tehlikeli' konularda haber yayımladıkları için Gray'in kara listesine girmiş ve saklanmak zorunda kalmış gazetecilerden oluşuyorlardı.

Ağzını açtı, âdeta gözlerinin içi parıldıyordu.

"Ve evet..." dedi Cole diğer ajanlara bakarak. "Bunun kendisinin sağduyusu hakkında bize biraz ipucu verdiğinin farkındayım ama..."

"Anlayamadım?" Senatör kollarını kavuşturdu.

"Amplify'ın yaptığı haberlerin genelde asılsız olduğundan bahsediyor. Gray onları kapattırmadan önce orada burada ufak zaferler kazanıyorlar sadece," dedi Sen kadını bir kez daha inceleyerek. "Henüz kapatılmamış çevrim içi sosyal medya mecralarında basit ve uyduruk haberler yapıyorlar. Ulaşabilecekleri alan çok sınırlı. Hiçbir işe yaradıkları yok."

Cole ve Sen'in fikir birliğine vardıkları tek konu buydu sanırım.

"Muhabir de onunla birlikte şehirde kısılıp kalmış," dedi Cole. "Her zamanki işlerle uğraşırken askerlerin yakınlardaki bir binayı boşalttığını duydum. Senatör'ü değil muhabiri izliyorlardı. Adamı vurdular. Kimliğini açıklamasa Senatör'e de aynısını yapacaklardı."

"Demek sen de müdahale edip günü kurtardın," dedi Sen gözlerini devirerek. Ona duyduğum nefret mantıklı davranmama engel oluyordu. İleri doğru bir adım attığımı fark ettim. "Ve başardığın tek şey buraya boş bir mide daha getirmek oldu."

"Hazır konu açılmışken..." dedi Cole omzundaki dolu sırt çantasını Yeşillerden birine uzatırken. "Hâlâ dolaplarında bozulmamış yiyecekler olan bir dükkân buldum. Pek fazla sayılmaz ama son günlerde yediğimiz rezil şeylerden iyidir."

Çantayı uzattığı kız öyle güzel gülümsüyordu ki sanki Cole ona kendi elleriyle yaptığı bir doğum günü pastasını veriyordu. Chubs ışık hızıyla yanlarına gidip çantayı açmaya başladı. Diğerleri de Cole'e teşekkür ederek Chubs'ı izlediler. Çantadan çıkan bir elmayı Cole'e uzattılar.

"Ben tokum, teşekkürler," dedi Cole. Sen'in yüzünde gördüğü o kibirli ifade, gülümsemesinin daha da genişlemesine sebep oldu. Ama ben yine de Cole'ün o hareketsiz duruşunda, başını hafifçe yana yatırışında tehlikeli bir şeylerin varlığını sezebiliyordum. Çakılmayı bekleyen bir kibrit gibiydi.

"Aslında biraz şaşkınım, Sen. Ekibinde böyle birinin olmasından çok mutlu olacağını düşünmüştüm. Buradan çıkar çıkmaz yaptığımız işleri dünyanın geri kalanına anlatmakta bize olağanüstü yardımı dokunacaktır," dedi sonunda. "Yeni bir sayfa açıyoruz, öyle değil mi?"

Ya, tabii tabii. Sen'in sesimizi dünyaya duyurmak gibi bir derdi yoktu ki. Onun derdi dünyayı üzerimize yıkmaktı. Cole'ün sözcüklerinde aslında bir soru, bir tehdit gizliydi. Bu gerginlik uzadıkça diğer ajanlar kıpırdanmaya ve göz göze gelmeye başladılar. Hızlı düşünen Yeşillerden bazıları bu olayın alt metnini diğerlerinden daha hızlı okumayı başarmış görünüyorlardı. Ancak çoğunluk bunu sıradan bir gerilim olarak yorumluyordu.

Cole biliyor. Bu düşünce beynimde birden beliriverdi. Cole

tüm detaylardan haberdar olmasa da kampları boşaltmak konusunda verdikleri sözü tutmak istemediklerini hissetmiş olmalıydı. Sen'e yem atıyordu ve planladıkları şeyleri çocukların önünde itiraf ettirmeye çalışıyordu.

"Fikirlerimi sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarım," dedi Senatör Cruz. "Tabii şehirden çıkmayı başarabilirsek."

Tüm oda birden bana döndü. "Evet, tıpkı düşündüğümüz gibi. Hem sokaklarda devriye gezip hem de kilometrelerce uzunluktaki otobanda nöbet tutacak kadar çok adamları yok. Geceleri de yalnızca boş araçların ve projektörlerin olduğu birkaç bariyer kuruyorlar."

Yakınlardaki bir arabada bulup duvara astığımız Los Angeles haritasına yöneldim. Askerin zihninde gördüğüm üç noktayı gösterirken, zihnimde beliren o puslu görüntülere rağmen sesimin kararlı çıkması kendimle gurur duymama sebep oldu. PÖK askerleri. Kırmızı Psi sembolleri. İpler. Ağızlık. Para. Silahlar. Ajanlardan hiçbirine bakamıyordum. Şimdi gerçekten ne istediklerini ve onları bu şehirden çıkarmamın karşılığını nasıl ödeyeceklerini bildiğimden, zihnimin uzak köşelerinden karanlık bir ses şöyle fısıldıyordu kulağıma: *Yalan söyle.* Birkaç detayı atlamamı istiyordu. *Bırak, yara alacak kadar yaklaşsınlar belaya.*

"Al," dedi Cole bana bir kalem uzatarak. "Haritada bizim için işaretle."

Gates bir şeyler mırıldandığında kollarımı kavuşturup boş gözlerle ona baktım. Ağzını ve burnunu koluna silerek bakışlarını hemen benden kaçırdı. Yüzünde gördüğüm o bir anlık korku, Cole'ün işaretlediğim yerleri görmek için eğildiği sıra-

da başıma dokunmasından daha mühimdi benim için.

"Daha fazlası olduğuna eminim," dedim. "Ama ben sadece bunları gördüm."

Cole, sadece üç muhtemel çıkış kapısı varsa her grupta kaç kişi olması gerektiğini hesapladı sessizce. On yedi çocuk. Yirmi dört ajan. Karargâh'ı kurtarmaya gelen gruptan yirmi kişi eksik. Ajanların beşi oracıkta ölmüş, geri kalanıysa kaçmıştı. Beş kişilik yaklaşık sekiz grup olacaktı. Yapılabilirdi.

"Sessizce hareket etmeli ve doğru zamanı kollamalıyız," dedi Sen. "Yürüyerek elektromanyetik darbenin etkilemediği alana geçmek için kilometrelerce yol aşmamız gerekecek."

"Gördüğüm haritada o alanları da işaretlemişlerdi," dedim ve elimdeki kalemin kapağını çıkararak o bölgeleri kısaca tarif ettim. Batıda Beverly Hills, doğuda Monterey Park, kuzeyde Glendale, güneyde Compton. Düşününce pek de büyük bir alan değildi. Yani en azından sandığımdan çok daha küçüktü.

"Bu gece ekipleri belirleyip birkaç saat sonra çıkarız. Sabaha karşı üç ya da dört uygun mu?"

"Stratejimizi detaylı bir şekilde konuşmalıyız," diye itiraz etti Gates. "Malzemeye ihtiyacımız var."

"Hayır, bizim sadece bu lanet olası yerden çıkmaya ihtiyacımız var," dedi Cole. "Hem de olabildiğince hızlı bir şekilde. Diğerleri bizi Çiftlik'te bekliyor."

Gözleri kapıdaydı. Yavaşça bileğini tuttum.

Başını hafifçe salladıktan sonra bakışlarını yeniden odaya çevirdi. "Hepiniz bir an önce kafayı vurup yatsanız iyi olur çünkü birkaç saate yola çıkıyoruz. Evet, doğru, Blair," dedi şaşkınlıktan nefesi kesilmiş küçük Yeşil kıza. "İşte duymak is-

tediğim de bu, biraz heyecan! Önümüzde yeni bir çıkış yolu var!"

"Bize söz hakkı vermeden böyle bir karar alamazsın," dedi Sen araya girerek. "Bu sadece senin alabileceğin bir karar değil."

"Biliyor musun," diye yanıtladı Cole onu, "sanırım aldım bile. İtirazı olan var mı?"

Odada çıt çıkmadı. Çocuklar başlarını sallarken ajanların yüzlerinde gergin bir ifade vardı. Yine de hiçbiri ağzını açamadı.

"Ya toplama kamplarındaki insanlar?" diye sordu Senatör Cruz. Haritayı incelemek için öne doğru bir adım attı. "Onları kendi kaderlerine mi terk edeceğiz? Ben burada kalıp..."

"Yakalanmayı ve mahkemeye çıkmayı mı tercih edersin?" diye araya girdi Cole. "Dünya liderleriyle büyük bir müzakere sürecinde olduğunu söylemiştin. Bu görüşmelerin sonuçlanması herkesin yararına olabilecekken neden bunu gündeme getirmek isteyesin? Tabii bu konuda bize yalan söylüyorsan o başka."

"Söylemiyorum," dedi kadın hemen öfkeyle. "O insanlar benim dostlarım ve iş arkadaşlarımdı. Bu ülkedeki düzeni değiştirmek için hayatlarımızı riske attık."

"İnsanlar burada olanları duyacaklar," dedi Cole. "Orada uzun süre mahsur kalmayacaklar. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen de karşılığında bana yardım edeceksin."

Bunun üzerine nasıl gruplara ayrılacağımızı ve kuzeye giderken hangi ara yollardan geçeceğimizi konuştuk.

"Herkes tamam mı?" dedi Cole yavaş yavaş kapıya doğru ilerlerken. Konuşurken bakışlarını bana çevirmişti. "Herkes yeterince yiyecek aldı mı?"

Hep bir ağızdan, "Evet!" diye bağırdılar. Yalan söylüyorlardı elbette. Gerçeğin onu üzeceğini ya da yeniden dışarı gitmesine neden olacağını düşünüyorlardı belki de. İkna yeteneği bir yana, çocukların kalbini kazanmasındaki en önemli etken, onları önemsediğini belli ediyor olmasıydı.

Yanından geçerken Yeşil bir çocuğu işaret ederek, "Hâlâ şu *Crazy Eights* turnuvasına katılmak istiyorum bu arada," diye ekledi. "O tacı alacağım, Sean. Kendine dikkat et."

Çocuk homurdandı. "Dene bakalım, moruk. Benim hızıma yetişebilecek misin, görelim."

Cole kalbinden yaralanmış gibi rol kesti. "Veletler sürüsü! Size galibiyet hakkında bir iki şey öğretirim..."

"Ya da bizim hile dediğimiz şeyleri," diye seslendi Liam, Chubs ve Vida ile birlikte Nico ve bir başka Yeşil'le konuştukları pencerenin önünden. Gözlerim sırtlarından ellerine ve oradan da ayaklarına kaydı. *Nerede bu?*

"İşte bu yüzden hep kaybediyor," dedi Cole diğerlerine göz kırparak.

Ajanlar haritanın önünde toplanmışlardı. Sanırım kendi planlarını yapıyorlardı. Senatör Cruz onlara bir şeyler anlatmaya çalışsa da kimse onu dinlemiyordu.

Nerede bu sırt çantası? Önümü tıkayan çocukların çevresinden dolaşıp yerlere bakarken onu Ferguson'un omzunda gördüm. Bedenim alev alev yanıyordu. O an, tedavi hakkındaki araştırmayı istiyorsam onu zorla almam gerektiğini anladım.

Onu bana vermeleri için her birini tek tek ikna etmeliydim.

Cole koridora açılan kapıya ulaştıktan sonra başını eğdi. Onu takip etmeden önce bir dakika bekledim. Ajanlar fark ettiyse de umursamadılar. Planlarını gerçekleştirmeleri için onlara istedikleri her şeyi vermiştim, öyle değil mi?

Koridor odadan en az on derece daha serindi. Kapıdan çıkıp birkaç adım attıktan sonra önümü göremez oldum. O anda yanıma fenerimi almış olmayı dilesem de bu konuşmayı karanlıkta yapmak belki de daha iyi olacaktı. Beton duvarları ve renkli boruları haricinde varını yoğunu kaybeden bu bina şimdi bir mezardan farksızdı. İçerideki hava bile ağırlaşmıştı.

İçimden yüze kadar saydıktan sonra artık koridorun sonuna yaklaştığıma emin olmuştum ki bir el uzanıp beni tuttu. Küçük bir boşluğa çekilmiştim. Bir dolap mıydı bu? Kapı arkamdan kapandığı sırada kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Pekâlâ, bebeğim..." diye başladı Cole. "Yoğun bir geceydi, değil mi?"

Son iki haftadır kendimi kontrol edebilmemin tek yolu, içimde fokurdayan o dehşet verici duyguların üstünü sıkı sıkı örtebilmiş olmamdı. Ama şimdi, öyle fena sarsılmıştım ki patlamam an meselesiydi. Yalnızca bunun o an olmamasını, gözyaşlarıma hâkim olabilmeyi diliyordum. Tek kelime çıkmıyordu ağzımdan.

"Bebeğim... Tanrı aşkına." Cole bir elini omzuma koyup beni rahatlatmaya çalıştı. Diğer elinin parmaklarını şıklattığında içeriyi aydınlatan bir alev belirdi parmak uçlarında.

"Geri dönüyordum..." diyebildim güçlükle. "Sen ve diğer-

lerinin konuşmalarını duydum... Onlar... biz Çiftlik'e gitmeyeceğiz. Onun zihnine baktım ve... onlar aslında... aslında..."

"Baştan anlat," dedi Cole. "Ve sakin ol. Ajanlardan duyduğun her şeyi söyle. Gördüklerini anlat."

Hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattım. Ona her arabaya bir iki çocuk almayı planladıklarını ve şehirden çıktıktan sonra bir saat kadar bekleyip her bir çocuğu nasıl etkisiz hâle getireceklerini anlattım. Kanlı para için bizi satacaklarını... Satın alacakları silahları, yerleştirecekleri patlayıcıları... Gray'in peşinden gidip onu Washington DC'de saklandığı yerde bulmayı planladıklarını...

Cole'ün aklından geçenleri yüzünden okumak imkânsızdı. Bu, Liam'ın asla yapamayacağı bir şeydi. Ellerinin kasıldığını görmesem konuşana kadar öfkeli olduğunu anlamazdım. Uzun bir süre tek kelime etmedi. Alnımdan bir damla ter aktığında, serin havanın içeri dolması için kapıyı açmak istedim.

Sonunda konuştu. "Ben halledeceğim."

"*Biz* halledeceğiz. Ama karar vermelisin," dedim. "Şimdi. İki taraf arasında kalamazsın. Bir taraf seçmelisin. Bizimle misin, onlarla mı?"

"Elbette sizinleyim," dedi aksini düşünebilmiş olmama bile öfkelenmiş gibi. "Biliyorsun ki ben de... yani bu beni de ilgilendiriyor. Los Angeles'ta sana bir söz vermiştim, değil mi? Şimdi beni yalancı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ben sadece..." Derin bir soluk aldım. "Gerçekte kim olduğunu diğerlerine anlatmıyorsun. *Liam*'a bile anlatmıyorsun. O geceden beri tedavi araştırmasına bir defa bile bakmadın."

"Ah, aman Tanrım, sence de ucubelerin yeteneklerinden kurtulması konusuna özel bir ilgim olduğunu gizlemek istemiş olamaz mıyım?" Dikkatimi çekmek ister gibi alevi bir an için söndürüp yeniden yaktı. "Diğer ajanları meraklandırmadan ya da benden daha fazlasını istemelerine sebep olmadan bir konuya ilgi göstermem imkânsız. Bu yıllardır oynamak zorunda kaldığım bir oyun."

"Bu bir *oyun* değil, alakası bile yok," dedim. "Araştırmayı artık geri vermeyecekler."

"Bunun farkındayım elbette ve önlemlerimi de aldım. İsimleri Blair ve Sara."

Saydığı iki kız da Yeşil'di. Fotografik hafızaları olan Yeşiller. "Ezberlemeleri için onlara mı vermiştin?"

"Onları sınadım. İkisinden de gördükleri bir grafiği ve tabloyu tekrar çizmelerini istedim ve birebir çizdiler. Bence çantayı ajanlardan almaya çalışmamalıyız. Böylece gerçekte yapmaya çalıştığımız şeyde bize faydası dokunur," dedi. Bakışlarımı onun başının arkasına kilitlemiştim. Böylece güney aksanını dinlerken Stewart'lara özgü o çekici gülümsemeyi görmemiş olacaktım. "Bir fikrim var ama bundan hoşlanmayacağını hissediyorum."

"Benim adıma karar verme."

"Şu an ciddiyim, bebeğim. Bu ikimizin arasında kalmalı, anlaşıldı mı? Yoksa işe yaramaz. Söz ver. Onlar bizden kurtulmadan bizim onlardan kurtulmamızın tek yolu bu."

Cole elini uzattığında sıkmadan önce bir an tereddüt ettim. Ama sonra etrafı ısıtan doğal, içten sıcaklığını hissetmeme yetecek kadar uzun bir süre bırakmadım elini.

Clancy bana bir defasında Psi yeteneklerine sahip insanlar arasında doğal bir hiyerarşi olduğunu söylemişti. En güçlü olanların, otoritelerini sorgulayabilecek kimse olmadığı için diğerlerini yönetmesi gerektiğini... Şimdi, Cole'ün elini tutarken bunun aslında başka bir nedenden dolayı doğru olduğunu anlıyordum. Biz, bize verilen yetenekler sayesinde her şeyi yanlışıyla doğrusuyla, her açıdan görebiliyorduk. İnsanlar bizden korkmuş, nefret etmişti. Tıpkı bizim kendimizden korktuğumuz ve nefret ettiğimiz gibi. Hiçbirimiz sahip olduğumuz bu şeyi istemiyorduk. Güçlerimizi korumaya çalışmıyor ya da ihtiyaç duyduğumuzdan daha uzun süre yeteneklerimizi kötüye kullanmıyorduk. Ve en nihayetinde güçlülerin zaten diğerlerini koruyabilmek için en önde durmaları gerekiyordu.

Elini sıktım. Yüzünde o her zamanki ukala tavır belirmeden kısa bir süre önce büyük bir rahatlama ve minnettarlık gördüm.

"O hâlde bir sonraki adımımız ne?" diye sordum. "Eğitimli güçler olmadan bunu nasıl başaracağız ki? Nereye gideceğiz?"

"*Biz* Çiftlik'e gidiyoruz," dedi Cole. "*Onlarsa* ajanların geri kalanlarıyla birlikte Kansas Karargâhı'na gidecekler. Bizden kurtulabilecekler ama onlara lanet olasıca Çiftlik'i asla vermeyeceğiz. Orası *bizim*."

"Bunu nasıl sağlayacaksın?" diye sordum.

"Bebeğim, asıl soru şu: Onları Çiftlik'in bir harabeden başka bir şey olmadığına ve hatta emniyetsiz bir yer olduğuna inandırman ne kadar zamanını alır?"

Hayretle bakakaldım. "Onları etkilememi istiyorsun. Ama çok kalabalıklar..."

"Ve senin üç saatin var," dedi Cole alevi bir kez daha söndürerek. "O yüzden elini çabuk tutmanı öneririm."

ÜÇ

O KARGAŞADA HERKESİN YAPMASI GEREKEN FARKLI İŞLER vardı. Bazıları nöbettekileri çağırmaya giderken bazıları da bulduğumuz eşyaları toplamaya başlamıştı. Liam ve Chubs gibi geri kalanlar ise son yiyecekleri, ekipler arasında paylaştırmıştı. Bense ajanların arasında beklenmeyen bir esinti gibi dolaşıp hiç belli etmeden zihinlerine dokunuyordum teker teker. Kararlarındaki bu değişimin tuhaf görünmemesi için her birini hangi sırayla etkileyeceğime Cole ile birlikte karar vermiştik. Bu da Ajan Sen'le başlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Sen haritayı inceleyip, kimin hangi arabayla geleceğine karar verirken ben de onun arkasındaki yerimi almıştım. Zihnine daha önce de girdiğimden ikincisi çok daha kolay olacaktı.

Her bir ajanda giderek daha da yavaşladığımı hissediyordum. Şiddet sahneleri, eğitimler ve rüyalar arasında ilerliyordum. Bu insanlarla altı ay geçirmiştim ama duydukları nefretin izini sürmem iki saatimi almıştı. Gray'e, bize ve önlerinde

duran herkese karşı duydukları nefretin... Çok fazla kayıp vermiş, çok acı çekmişlerdi. Birbirlerini de içine çektikleri bir kara delik yaratmışlardı sanki.

İşim bittiğinde kendimi kıyıya vurmuş bir kaya parçası kadar ağır hissediyordum. Yine de koridor boyunca ilerleyerek Clancy Gray'in durduğu odaya gidecek kadar güçlüydüm.

Ayağımla, belki de gereğinden biraz daha sert bir şekilde dürttüm onu. "Uyan."

Feneri yüzüne doğrulttuğumda gözlerini kısıp homurdanmaya başladı. "Bu konuşmanın sonunda ellerimi çözüp, bir ayna ve temiz çamaşırlar vermeyeceksen ya da Stewart kardeşlerden birinin ölüm haberini getirmediysen ilgilenmiyorum."

Ayağımı kolunun arasından geçirerek onu sırtüstü çevirdim. Gözlerinin önüne düşen simsiyah saçlarının ardından bana kötü bir bakış attı. Kanalizasyondayken üzerine bulaşan o siyah balçık kurumuş, yerini kaşlarını çattığında bile parçalanıp dökülen gri lekelere bırakmıştı.

"Yemek yok mu?" dedi homurdanarak. "Aç bırakarak işkence etmek hiç... yaratıcı değil."

"Biz sana işkence etmiyoruz," dedim gözlerimi devirerek. En azından geleneksel anlamda... Clancy'nin onu diğerlerinden ayrı, hücre hapsinde tutmamızı önemsediğini sanmıyordum. Bence asıl canını sıkan, bilgiden uzak kalmasıydı. Duvardan sadece konuşmaların bir kısmını duyabiliyordu. Clancy Gray için bu, bir tür cehennem olmalıydı. Bu ve bedenine yapışan leş gibi giysileri...

Eşofman ve tişörtü havaya kaldırarak yüzüne fırlattım.

"Ellerini ve ayaklarını çözüp, kendini temizlemen için sana bir kova suyla bir bez vereceğim. Sonra sessizce benimle gelecek ve ne dersem yapacaksın."

Bileğindeki kesiklere aldırmadan Cole'ün verdiği minik çakıyı kullanarak ipleri kestim.

"Neler oluyor?" diye sordu doğrularak. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordu Clancy elleri çözülünce bileklerini ovuşturarak. "Az ileride eski bir mezbaha olduğunu duydum. Buradan iyidir."

O soyunmaya başladığı sırada arkamı dönüp bezi ona doğru fırlattım. Vücudunu ovalarken çıkan sesleri dinliyor ve bakışlarımı yerden kaldırmıyordum.

"Elbette sıcak su istesem çok ileri gitmiş olurdum, değil mi?" diye söylendi. "Bir battaniyem bile yok sonuçta..."

Birden durdu. Bezin yere düştüğünü duyunca başımı çevirip bakışlarımı çıplak omuzlarına sabitledim. Aklından bir şeyler geçtiği belliydi, bakışlarını benden ayırmıyordu. "Neler oluyor gerçekten?"

"Gidiyoruz," diye tekrarladım içimdeki tiksintiyle başa çıkmaya çalışırken. Bilgi vermeyecektim. Hak ettiğinden bile fazla şey söylemiştim ona ama daha fazlasını alamayacaktı. Bunu anladığında beynimde o her zamanki karıncalanma hissi belirdi. Sanki zihni içeri girmek için kapıyı çalıyordu. Yüzüne bir kapı kapattığımı hayal ederek onu kovdum. Çarpmanın etkisiyle sersemledi.

"Beni değiş tokuş için kullanacaksın. Onlara vereceksin..." dedi gergin bir hâlde. "Bu yüzden temizlenmemi istedin."

Bu düşünce, ajanların bizim için planladıklarına bu kadar yakın olmasaydı ona bununla işkence etmeyi sürdürebilirdim. Ama görünüşe göre benim midem bunu kaldırmazdı. "Hoşuna giderdi, değil mi? Birkaç PÖK askerinin zihnine girip bir kaçış planı yapmak yani?"

"Vay canına, hâlâ üç kelimeden fazlasını içeren cümleler kurabiliyorsun demek?" dedi Clancy temiz tişörtü başından geçirip eşofmanı giyerken. Hatırladığımdan daha beyaz bir teni vardı. Bizim kadar zayıf ve solgun görünüyordu. "Nasıl hâlâ bu kadar öfkelisin? Sakın bana bunun o aptal çocukla ilgili olduğunu söyleme."

Çenesine indirdiğim ilk yumruktan sonra olanları hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde belime dolanmış ellerle mücadele edip serbest kalmaya çalışıyordum.

"Hey... Hey! Sakin ol!" Cole beni Clancy'den uzak bir köşeye itti. "Sen böyle biri değilsin. Kendine gel!"

Nefes almak için göğsüme bir yumruk indirdim. Cole onu ayağa kaldırıp ellerini arkasından bağlamaya kalktığında Clancy'nin elleri hâlâ başının üzerindeydi. Daha sonra kafasına bir yastık kılıfı geçirip çıkmaması için sıkıca bağladı.

Başka bir şey söylemeden, öfkeyle beni kapıya doğru çekti. "Odaklanmana ihtiyacım var," dedi sinirle. "Saatlerce yol gideceğiz ve o da tüm bu süre boyunca arabada bizimle olacak. Bir şey deneyecek olursa onu durdurması gereken kişi sensin."

Başını bize doğru uzatan Clancy'yi inceledim. Şu an Cole'ün üzerinde bir şey denemediğini kim bilebilirdi? Geçmişte çok daha kötü durumlarda çok daha fazla insanı kont-

rol etmişti. Bu iş onun için çocuk oyuncağıydı. Onu gözlerden uzak bir yere hapsedersem çocukları koruyabileceğimi sanmıştım ama bu ya işe yaramadıysa?

"Demek araba yolculuğu yapacağız?" diye seslendi.

Clancy'nin onu ele geçirip geçirmediğini anlayabilmek için Cole'ün yüzünü inceledim dikkatlice. İçimde yükselen korkuyu bastırmaya çalışıyordum. Gözleri buğulu değildi, tam tersine capcanlıydı ve o boş bakışlar yoktu. Hatta sırıtıyordu.

"Şunu etkisiz hâle getirmenin bir yolu yok mu?" diye mırıldandım. Böylesi daha güvenli olurdu. Hepimiz için.

"Tek yolu kaba kuvvet kullanmak ama açıkçası kazara travmatik bir beyin hasarı oluşması riskini göze alamıyorum." Ardından bağırarak ekledi: "Kendisi bagajda seyahat edecek zaten. Elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir şekilde, çaresiz bir hâlde... Onu en çok sevdiğim hâliyle."

Clancy'nin başı olduğumuz yere döndü. Onu bu kadar iyi tanımasam sesinde bir hayal kırıklığı olduğuna yemin edebilirdim. "Ah, bunlara gerçekten hiç gerek yok..."

"Arka koltukta oturmayacaksın," dedi Cole. "Çok riskli. Ya biri seni görürse ya da kaçmaya çalışırsan?"

Clancy alaycı bir kahkaha attı. "Kar Tanesi Projesi'ni imha etme planımdan neden vazgeçeyim ki?"

Cole bana bir bakış atıp sırıttı. Dosyayı Yeşillere göstermek bize büyük avantaj sağlamıştı. Clancy dosyayı yedeklediğimizin farkında bile değildi.

"Ah, bak bu kulağa mantıklı geliyor, değil mi bebeğim?"

Cole'ü koridora çekerek kapıyı kapattım. "Belki de onu

yanımıza almak *kötü* bir fikirdir. Çiftlik'te zayıf bir anımızı yakalarsa her şeyi mahvedebilir." Yumruklarımı iki yanımda sıkarken, Clancy'nin kontrolüm altında olduğunu düşünerek ne büyük aptallık ettiğim geldi aklıma ve tiksintiyle o anları hatırladım.

Bazı insanlar bu dünyaya gelir ve etraflarında olan bitenleri bir kez olsun umursamazlardı. Yalnızca *kendi* isteklerine ve *kendi* ihtiyaçlarına odaklanırlardı. Onlar için başka hiç kimse önemli olmazdı. İçlerinde empati, acıma ya da suçluluk duygusundan eser yoktu. Bazı insanlar bu dünyaya canavar olarak gelirdi. Bunu şimdi anlayabiliyordum.

"Hey," dedi Cole usulca. "Benim de onu şuracıkta gebertmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Onun onlarca yüzü vardır," diye uyardım Cole'ü. "Doğrudan çıkarı olmadıkça iş birliğine yanaşmaz. Bir şey onu tehdit ettiğindeyse..."

"O senin yanında bir hiç, bebeğim."

"Keşke öyle olsaydı." Başımı salladım.

"Hadi, bizimle iş birliği yapmasını sağlarsak bize sunabileceklerine odaklanalım," dedi Cole. "Ondan koparabileceğimiz bilgilere, babasının kafasının nasıl çalıştığıyla ilgili ipuçlarına ve hatta onun takas edilebilecek kadar değerli olmasına..."

"Onun sağı solu belli olmaz." Clancy'yi babasına teslim etsek bile yine kaçıp daha beter bir kargaşa çıkarması işten bile değildi. Sırf gözümüzün önünde olsun diye bile bizimle gelmesi daha iyi olurdu belki de.

"İşin sonunda bizim de onunla aynı şeyi istediğimizi unu-

tuyorsun hep," dedi Cole. Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. "Hepimiz babasını devirmek istiyoruz."

"Hayır," dedim bakışlarımı kapıya yönelterek. "O babasının mahvolmasını istiyor. Bu farklı bir şey. Ve tek soru şu: Bunu yapmanın bir yolunu bulduğu zaman sen de bunun bir parçası olmak isteyecek misin?"



Clancy'nin ellerini yeniden bağlamanın onu kendi ellerimle beslemek anlamına geldiğini biraz geç fark ettim. Pençeleri kesilmiş bir kedi gibi öfkeyle bakıyordu bana. Tüylerim ürperdi. Herkes için çok sevimsiz bir durumdu sonuç olarak.

Odaya döndüğümde Liam'ın elinde bir patates cipsi paketi vardı ve anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. Yere vurarak beni yanına çağırdı. Odadakilerin yarısı daha ayılamamış olsa da diğer yarısı telaşla etrafta koşturuyordu. Dışarıda rüzgâr çıkmıştı; deponun kenarlarına çarpıp tavan boşluğundan içeri süzülürken âdeta çığlıklar atıyordu. Sabahın bu saatine uygun bir fon müziğiydi.

"Pekâlâ, elimi çabuk tutacağım," dedi Cole. "Takımlara ayrılıp üç çıkış noktasına dağılacağız. Bölgeniz herhangi bir şekilde kapatılmışsa, askerlerle doluysa ya da herhangi bir şekilde sizi rahatsız edecek bir şey görürseniz bir sonrakine geçin."

Hemen yanında, yerde oturan çocukları yüzünde kibirli bir gülümsemeyle izleyen Sen vardı. Ben de az kalsın farkında olmadan gülümseyecektim. Küçük bir heyecan belirmişti

içimde. *Anca gidersin,* diye düşündüm.

"Görevleriniz belirlendiğinde," diye devam etti Cole, "arabalarınızın yerleri ve yanlarında yazan rotanız için haritaya bakın. A Takımı'nda ben, Ruby, Liam, Vida, Nico, konuğumuz ve bir de adı neydi, şu temiz gömlekli titiz arkadaş var."

Liam öfkeyle elini kaldırdı.

Chubs yalnızca omuz silkmekle yetindi. "Anneanne'den iyidir. Ama aklında olsun, adım Chubs."

"Nico olmaz," dedim araya girerek. Clancy'nin olduğu yerde ona güvenemezdik. Ayrıca bir kez daha bize ihanet ederse ona neler yapacağımı da kestiremiyordum.

Nico'nun ortadan kaybolup grubun gerisine geçtiğini gördüm. Liam elimi tutsa da başımı kaldırıp yüzünde beliren düş kırıklığını görmeye cesaret edemedim. O beni anlamıyordu.

"Pekâlâ," dedi Cole. "Nico, sen D Takımı ile birliktesin."

"Konuk da ben miyim?" Senatör Cruz'un odada olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"Siz C Takımı'ndasınız. A Takımı'nda en sevilmeyen konuğumuz yer alacak."

Senatör'e Clancy'den bahsetmiş olmalıydı çünkü kadının verdiği tek tepki, "Ah anlıyorum," olmuştu.

Her bir rotanın detayları konusunda konuşmaya devam etti. Ara sokakları kullanacaktık. Bu, yolumuzun uzamasına ve daha fazla benzin harcamamıza sebep olacaktı ama böylesi daha güvenliydi. Konuşmasını bitirdiğinde, herkes duyduklarını sindirmeye çalıştığından bir anlık bir sessizlik hâkim oldu odaya.

Sonra Cole bana baktı. "Gidip *onu* getir."

Ben odadan çıkarken konuşmaya devam etti: "Grubunuzu bulun ve buradan çıkın. Herkese iyi şanslar. Birbirinize emanet olun. Kuzeyde görüşeceğiz."

Ben odaya girdiğimde Clancy güçlükle ayağa kalktı. Kafasında hâlâ yastık kılıfı vardı. "Şimdi mi gidiyoruz? Saat kaç?"

Şimdilik kafasındaki kılıfı çıkarttım. "Herhangi birini etkilemeye çalıştığını hissedersem..."

"...beni öldürürsün. Tanrım, eski dadım kadar sinir bozucusun. *Anlıyorum,*" dedi Clancy. Arkasını dönüp bağlı elleriyle beni dürttü. "Bu da en az başıma geçirdiğin şey kadar şüphe uyandırıcı. Bir şey olursa ellerimi kullanmam gerekebilir..."

"Bir şey olmayacak," dedim elimi kollarına geçirip onu koridora doğru iterken. Farklı takımlar sağa sola koştururken odaya geri girdim.

"Hazır mıyız?" diye seslendi Cole pencereden. Anabel Cruz hâlâ orada, kendisinden sorumlu iki ajanın arasında duruyordu. Clancy'yi görür görmez donup kaldı. Clancy onu şöyle bir tepeden tırnağa süzüp sırıttı.

"*Yeter,*" dedim. "Onu rahat bırak yoksa seni pencereden aşağı atarım."

"O şerefli görevi bana verebilir misin?" dedi Liam bana yardım ederken. Sen'in, içinde araştırma dosyasının olduğu sırt çantasıyla uğraştığını gören Liam bana sorgulayan gözlerle baktı.

Koluna dokunup endişelenmemesini ima ederken o sırada bir bacağını pencereden dışarı atmış olan Clancy'yi düşmemesi için tuttum. Ayağı bir şeye takılmıştı. Ellerimin arasın-

dan kayıp kafa üstü yangın merdivenine çakıldı.

"Bu işte haysiyetimin beş paralık olduğunun farkındayım," diye homurdandı ayağa kalkmaya çalışırken. Bağlı elleriyle tişörtünü düzeltmeye çalışıyordu.

Cole'ün arkasından basamakları iniyordum. Elinde silahıyla, yüzünde Liam'da onlarca defa gördüğüm bir ciddiyetle yakındaki pencereleri izliyordu. Rüzgâr hem saçlarını hem de üzerindeki ceketi uçuruyordu. Beni de öne doğru itiyordu.

"Konu Stewart'larsa bence o daha iyi bir seçim olurdu. Yakışıklı. Kötü çocuk. Senin zevkine daha uygun gibi," dedi Clancy bakışlarımı izleyerek.

Benim zevkimi hiç anlamadığı açıktı.

Vida'yı, Chubs'ı ya da Liam'ı kontrol etmek için dönüp arkama bakma cesaretini sokağa adım atana dek bulamadım.

"Bir şey var mı?" diye sordu Cole.

Başını salladı. "Temiz."

Los Angeles Nehri çevresindeki raylardan yürümek için doğuya yöneldik. Çıkışımıza ulaşmak için yaklaşık iki kilometre boyunca kuzeye doğru yürümemiz gerekiyordu; ama geçtiğimiz bu yollar karanlık, sessiz ve ürkütücüydü. Arkama bakınca daha şimdiden omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti süzüldüğünü hissettim; gerçi dışarısı o kadar karanlıktı ki arkamızdan gelen çocukları göremiyordum. Cole, biz çıkıştan geçtikten sonra onların on dakika kadar beklemelerini istemişti. Böylece bir şey olursa geri çekilebilecek ya da kaçacak kadar zamanları olacaktı.

Cole onlara karşı hep nazikti.

Bakışlarımı önümden, elimi Clancy'nin kolundan ayırmadım. Teni dayanılmaz derecede sıcaktı. Güneş henüz doğmadığından hava serindi ama soğuk ona işliyor gibi görünmüyordu. Tıpkı başka hiçbir şeyin işlemediği gibi...

Cole derin bir nefes alıp birden durdu ve elini havaya kaldırdı. Ne olduğunu görmek isteyen Clancy ise meraklı bir şekilde omzumun üzerine doğru eğildi.

"Ah," diye mırıldandı geri çekilirken. "Şimdi hapı yuttunuz."

Rotamız bizi Los Angeles Nehri'nin ve tren raylarının üzerinden bir köprü gibi geçen 101. Karayolu'na çıkarmıştı. Askerlerin zihinlerinde gördüğüm kadarıyla ordu alttaki tren raylarını ters çevrilmiş kargo araçları ile kapatmış ve projektörlerle donatmıştı. Otobanda iki arazi aracı ve bize dönen sayısız ışık vardı. Ve işte karşımdaydılar. Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlerken onları sayabilmiştim. Başta endişelenecek bir şey görmedim. Ta ki otobanın kenarındaki belli belirsiz üç silüeti görene kadar. Kolları, dürbünle bakıyorlarmış gibi havadaydı.

Cole hemen dümdüz yere uzandı. Ben de Clancy'yi aşağıya çektim. Chubs tam, "Neler oluyor?" diyordu ki biri –muhtemelen Vida– onu susturdu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin! İçimi büyük bir korku kapladı. Bunu nasıl bu kadar yanlış anlamıştım?

Dışarısı hâlâ zifirî karanlıktı ama biz projektörden gelen soluk ışığın altındaydık. Arkasına dönüp eliyle bize gerilememizi söylerken Cole bir küfür savurdu. Vida çıkardığı silahını beline sokup tişörtünden tuttuğu Chubs'ı çekiştirdi.

Rüzgâr ceketimi havalandırdığında çıplak tenim soğuk havayla buluştu. Sol tarafımızdaki ince metal plakalar rüzgârda gıcırdarken kendime, *Sakin ol,* diye telkinlerde bulunuyordum. *Panik yapma. Sakin ol.* Ani hareketler ya da yüksek sesler askerlerin dikkatini çekip...

Duvarın metal kaplamasının bir kısmı büyük bir çatırtıyla kopup rüzgârda üzerimize doğru gelmeye başladı. Boştaki elimle başımı korurken eğildim. O anda metal plaka raylara çarpıp savrulmaya başlamadan önce ne kadar hızlı koşmamız gerektiğini de hesaplamaya başlamıştım.

Ama bir... iki... üç saniye sonra, rüzgâr ve kendi soluğum haricinde çıt çıkmıyordu etrafta. Başımı kaldırıp da Cole'ün şaşkın suratının yavaş yavaş rahatladığını gördüğümde buna neyin yol açtığını anlamak üzere arkama baktım.

Liam elini o kocaman plakaya doğru uzatmış duruyordu. Plaka tehlikeli bir şekilde sektiği yerde kalmış ve olduğumuz yöne doğru bir açıyla yere saplanmıştı. Paslı metal dikey durumda ve gergin bir kas gibi titriyor olsa da hareketsizdi. Liam tüm dikkatini o metal plakaya vermişti. Yetenekleri sayesinde bundan çok daha ağır şeyleri kaldırıp attığını görmüştüm ama rüzgârın gücü ve pozisyonumuz onu zorluyordu.

Chubs huzursuzlukla kıpırdansa da Liam, "Ben hallediyorum," dedi.

Cole, dikkatimi çekmek için parmaklarını bir kez şaklatıp yolu işaret etti. Askerler şimdi yeniden hareket hâlindeydiler. Üzerimize çevrilmiş projektörler kapanmış, duran iki aracın yanına yeni bir askerî araç yanaşmıştı. Gerçekte olanları anlamam birkaç saniyemi aldı.

Buraya devriyeye değil, arabaları ve ışıkları götürmeye gelmişler.

Araçlardan biri büyük bir gürültüyle çalışıp geniş bir açıyla dönerek batıya yöneldi. Yeniden projektörlere dönmeden önce arabanın farlarının karanlıkta kaybolmasını izledim. Hareket yoktu. Gitmişlerdi.

Cole de benim gibi düşünüyordu. Önce dizlerinin sonra ayaklarının üzerinde yavaşça doğruldu. Liam son bir gayretle metal plakayı üzerimizden geçirip Los Angeles Nehri'nin beton yatağına gönderirken homurdandı. Abisinin kendisini kaldırmasına müsaade etse de çok geçmeden onu itti.

"Sporda bu kadar yeteneksiz olan birinin böyle kuvvetli reflekslere sahip olması oldukça şaşırtıcı."

"Bu da herhâlde benim anlamadığım bir dilde, *Teşekkürler*, demek oluyor," dedi Liam dişlerini sıkıp ciddi bir tavırla ileriye doğru bakarken. "Artık yolumuza devam edebilir miyiz?"

Cole bir süre daha kardeşine baktıktan sonra, "Pekâlâ, hadi gidelim," dedi. Aklından geçenleri yüzünden okumak imkânsızdı.

Glendale'e ulaştığımızda güneş etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Bu bölge, ordunun çizdiği sınırın dışında kalsa da yıkım alanına o kadar yakındı ki insanlar ya resmî yollarla tahliye edilmişti ya da korktukları için kaçıp gitmişlerdi. Burada âdeta in cin top oynuyordu. Cole temkinli davranıp etraftaki sokakları kolaçan etmek üzere önden gitmişti. Benimse bir türlü geçmek bilmeyen tuhaf bir his vardı içimde. Her bir

köşeyi, yakındaki çatıları, hatta Los Angeles'ın mahvolmuş ufuk çizgisini bile dikkatlice taradım. Tepemizde belli belirsiz toplanan yağmur bulutunun kıvrımları daha keskin bir hâl almıştı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayana dek tam anlamıyla şekil alamayacağından korkuyordum.

Birkaç gece önce yağan yağmur etrafı kaplayan toz tabakasını çamura dönüştürmüştü. Başımı salladım. Tüm bu olup bitenler bana çok... tuhaf geliyordu. Binalarda gözle görülür bir hasar yoktu. Şehrin iç tarafındakiler gibi gözdağı vermek için siyaha boyanmamışlardı; soluk gri renklerini koruyorlardı. Bir park yerini çevreleyen beton parçasının üstüne çıkıp ilerideki kapalı markete baktım.

"Orada..." dedi Cole küçük marketin arka tarafını işaret ederek. Bir otopark vardı. Üstelik tüm lambaları yanıyordu.

Biz bir park yerinden diğerine geçerken, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Chubs. Daha önce hiç ışık görmemiş gibi bakıyordu karşısında dikilen sokak lambalarına.

Liam ise çoktan en yakındaki lacivert Sedan'a yaklaşmış, omzundaki siyah çantasının içinden eğri büğrü bir metal askı çıkarmıştı. Kilidi o kadar hızlı kırmıştı ki Cole onu anca şoför koltuğuna doğru eğilip gösterge panelindeki kablolarla düz kontak yapmaya çalışırken fark edebildi.

"Ne?" diye seslendi Chubs. "Minibüs yok mu?"

"Hop, hop, hop..." dedi Cole motor sonunda çalıştığı sırada. Liam'ı yakaladığı gibi arabadan çıkartıp hemen motoru durduracak bir şey yaptı. "Tanrım, sana bunu yapmayı kim öğretti?"

"Sence?" dedi Liam kolunu Cole'ün elinden kurtarırken.

"Harry mi?" diye sordu bir kahkaha atarak. "Her şeyden kolaylıkla etkilenebilecek yaştaki bir gence araba çalmayı öğretmek suç değil mi?"

Liam'ın yüzündeki ifade buz gibiydi. "Bitti mi?"

"Hayır, daha yeni..." Cole aslında bir yarayı deşiyordu ama bunun farkında bile değildi. "Harry. Oymakbaşı Harry Stewart öğretti sana bunu ha? Peki ama neden?"

"Çünkü bunu kötüye kullanmayacağımı biliyordu." Liam'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Ne oldu, sana öğretmedi mi?"

Cole'ün bakışları Liam'ın sözcüklerinden bile daha soğuktu. Sağ elinin parmaklarındaki minik kasılmaları elini arka cebine sokmadan önce fark etmiştim.

"Tanrım, Stewart ailesindeki kavgalar bile sıkıcı," dedi o sırada Clancy birden. "Ben acelemiz var sanıyordum."

"Var." Liam'a döndüm. "Arabada benzin var mı?"

Başıyla onayladı. "Bizi yüz elli kilometre götürecek kadar var sanırım."

"Harika," dedi Cole. "Ama biz onu almayacağız. Bak, ileride üzerinde adının yazılı olduğu bronz bir SUV var."

Liam dönüp arabaya baktıktan sonra başını salladı. "O araba çok yakıt tüketir. Üstelik çok ağır. Ayrıca bir kazada takla atma olasılığı da yüksek..."

Cole parmaklarını birleştirdiği elini havaya kaldırıp beni bile gıcık eden bir ukalalıkla onu susturdu. "Kaza yapmayı mı planlıyorsun? Planlamıyorsan çeneni kapa ve dediklerimi yap!"

"Bu kararı vermek sana düşmez."

"Evet, düşer! Hoşuna gitse de gitmese de burada sorumlu benim. Uzun süredir sahada olan da bizi buradan çıkaracak olan da benim. Ve yoldan çıkma ihtimalimize karşı bir SUV almanı söyleyen de benim."

Liam öne doğru bir adım attı. "Yoldan çıkmamız gerekirse zaten işimiz bitmiş demektir. Ben benzini su gibi yakmayan bir aracı tercih ederim." Bana bakan gözleri yardım talep ediyordu. Dudaklarımı ısırıp başımı salladım. Bu kavgaya bulaşmayacaktım. Buna değmezdi. Cole zaten yakınlardaki kırmızı bir pikaba yönelmişti ve hiçbir şey onu bu fikirden vazgeçiremeyecekti.

Aylar önce, yalnızca dördümüz arka sokaklarda yol alıp, akbabalar gibi önümüze çıkan arabaların benzinini son damlasına kadar çalarken iki basit kuralımız vardı: Hızlı ol ve yakalanma. Verdiğimiz kararların çoğu içgüdüseldi ve yaptığımız seçimlerin her zaman doğru olduğu da söylenemezdi. Ama başka türlü nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorduk. Ucube çocuklar olarak hepimiz kamplardan ya da takipçilerden zor bela kaçabiliyorduk. Ve şimdi Cole'ün yüzüne bakıp ifadesindeki öfkeyi gördüğümde, Birlik'in eğitim programından kaçtıktan sonra kardeşinin yaşadıkları hakkında en ufak bir fikri olmadığını açıkça görebiliyordum. Teknik olarak o da bizden biriydi ama Leda'nın araştırma programındaki çocuklara uyguladığı acımasız tedavi yöntemleri dışında bizim gerçeklerimizi tatmak zorunda kalmamıştı hiç.

Aracı kimin kullanacağı konusunda önceden tartışmış olmaları şimdi bize zaman kazandırmıştı.

Cole'ün seçtiği SUV'ye binen üç kişiye bir bakış attıktan sonra Clancy'yi alıp Cole'ün işaret ettiği kırmızı pikaba bindim.

Tek bir araçla gitmiyor olmamız ilk başta tuhaf gelmiş olsa da sonrasında Liam'ın aksine ben Cole'e hak vermiştim. Bunun sebebi, son iki haftadır Clancy'yle birebir ilgilenmemin, ona yiyecek bir şeyler götürüp yaralı egosuna tahammül etmemin sebebiyle aynıydı aslında. Arabayı ben kullanırsam diğer Turuncu'nun kontrolü ele geçirmesi daha güç olurdu çünkü ben onu engelleyebilirdim. Ama aramızdan bir başkası kullanacak olursa Clancy'nin onun zihnine girip kontrolü ele geçirmesi an meselesiydi. Bu senaryoyu son derece açık ve net bir biçimde canlandırabiliyordum kafamda; sanki Clancy kendi elleriyle ekmişti bunu zihnime.

Cole'ün de diğer araçta olmasını tercih ederdim aslında ama bu durum tartışmaya açık değildi. Clancy'nin onun zihnini ele geçirip silahını ya da bıçağını üzerimde kullanmasını sağlayabilecek olması onu pek ilgilendirmiyor gibiydi.

Depo yarıya kadar doluydu ve motor çalışıyordu. Cole, Clancy'nin bileklerindeki ipleri çözüp, ellerini kucağında birleştirerek tekrar bağladı. Ardından da emniyet kemerini taktı. Ayaklarını da koltuğun altından geçen bir demire bağladıktan sonra yastık kılıfını kafasına geçirdi.

Kamyoneti otoparktan çıkarmak derin bir nefes alıp vermek kadar kısa sürdü. Dikiz aynamdan son kez arkamızda kalan enkaz şehrin iskeletine bakıp direksiyondaki ellerimi sıktım.

Sonunda o korkunç yerden ve oraya gömdüklerimizden uzaklaşıyorduk.

Yirmi dakikalık yol ise bazı şeyleri net bir şekilde gözler önüne sermişti. Kamyonetin kliması çalışmıyordu, sahibinin vücut kokusu arabanın deri koltuklarına sinmişti ve evet, benim camım da açılmıyordu.

Sağımda oturan Clancy öne doğru eğilmiş, ya uyuyor ya da başındaki yastık kılıfını bacaklarına sürterek çıkarmaya çalışıyordu. Onun hemen yanında oturan Cole geçtiğimiz sokakları incelemekle meşguldü. Öğlen güneşi gözlerinin altındaki siyah torbalarla keskin bir kontrast yaratmıştı. Artık etrafta koşturup emirler yağdırmadan öylece oturduğu için bedeni bir anda yorgun ve bitkin düşmüştü. Emniyet kemerinin altındaki omuzlarını öne arkaya hareket ettirerek gevşetmeye çalışırken yüzünü ekşitti.

Cole, gittiğimiz yeri haritadan göstermişti. Sacramento'nun biraz güneyindeki Lodi isimli bir kasabaya gidiyorduk. Otobanı kullanabilseydik oraya varmamız en fazla beş saat sürerdi. Hatta uçaklar veya trenler hâlâ çalışıyor olsaydı ve Gray, gemileri Pasifik boyunca devriye yapmaya zorlamasaydı daha da kısa sürebilirdi.

Omzumun üzerinden arkamızdaki SUV'ye baktım. Liam da bunu bekliyor olmalıydı çünkü beni sakinleştirmeye çalışır gibi el salladı. Yanında oturan Chubs durmadan bir şeyler anlatıyor ve ellerini sallayarak her bir kelimesini vurgulamaya çalışıyordu. Bu sahne öyle tanıdık ve huzur vericiydi ki çevremizdeki şehrin tuhaflığını neredeyse unutuyordum.

Burbank, Kaliforniya –eskiden– capcanlı ve karmaşa dolu

bir şehirdi. Birçok medya kuruluşunun ofislerini veya merkezlerini buraya taşımasıyla son yıllarda çok önemli bir şehir hâline gelmişti. Hatta çevre eyaletlerdeki birçok şirket de birleşip buraya taşınmıştı. O yüzden şehrin sokaklarını bu kadar sessiz ve ıssız görünce Gray'in burayı da kapatıp kapatmadığını merak ettim.

Herkes nereye kaybolmuş böyle? Doğudaki yağmalanmış kasabalarda ilerliyor gibiydik. Yolda eski bir gazetenin kuru bir çalı misali rüzgârla savrulduğunu görsem şaşırmazdım. Nabzımın hızlandığını hissettim. Los Angeles'tayken arkamızda hissettiğim o gölge şimdi geri dönmüştü ve zihnimde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Cole düşüncelerimi okumuş gibi. "Bir sonraki sağdan dön..."

Liam'a işaret vermek için dikiz aynama bakmasaydım olanları görmeyecektim. SUV kaşla göz arasında ortadan kaybolmuştu. Askerî Humvee'nin Ford Explorer'a çarparken çıkardığı ses beynime bir sopa gibi inmişti. Diğer arabanın takla attığını gördüm. Cam ve lastik parçaları etrafa saçılırken araba kaldırıma çarptı ve yeniden tekerleklerinin üstüne düştü. Bense bu esnada direksiyona hâkim olmaya çalışıyordum.

Frene sonuna kadar bastığım anda kamyonet durdu. Emniyet kemeri göğsünü keserken Clancy nefessiz kalmıştı. Bağlı elleriyle ön konsoldan kendini korumaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bu da neydi böyle?"

Ama endişelenmem gereken asıl kişi Cole'dü.

Öfkeyle değişen yüzünü gördüğümde ben hâlâ emniyet kemerimi çözmeye çalışıyordum. Boğazından yükselen hay-

kırış öyle şiddetli, öyle acıklıydı ki... Bu ses bir insandan çıkmış olamazdı.

Kamyonetin kapısını açtı ama ne askerî araca ne de ellerinde çektikleri silahlarla SUV'ye yaklaşan askerlere doğru koştu. Ben arabadan inerken Cole sadece bir adım attı ve sağ elini yumruk yaparak Humvee'yi bir ateş topuna çevirdi.

Küçük patlamanın şiddetiyle sendeleyip kamyonete doğru savruldum. Yakınlardaki binaların camları ve kamyonetimizin de arka camı patlamıştı. İki asker sokağa fırlamıştı. Cole, büyük bir sükûnetle onlara doğru yürüdü. Silahını her zamanki kararlılığıyla onlara doğrultmuştu. SUV'ye en yakın genç askerin yüzüne bir el ateş etti. Diğerininse kaskını bir kenara atıp yüzüne art arda yumruklar indirmeye başladı.

Bunu izlemeyecektim. SUV'ye doğru koşarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Patlamanın etkisiyle etrafa saçılmış camlar ayakkabılarımın altında daha da parçalanıyordu. Şoför koltuğunun olduğu taraf en büyük darbeyi almıştı ama içeride bir kıpırtı vardı. Liam'ın kocaman açılmış gözleri benimkilerle birleşti.

"İyi misin?" diye seslendim. Son el silah sesi de havada yankılanırken yüzümü buruşturdum.

Liam dimdik oturuyordu, parmakları direksiyona âdeta yapışmıştı. Yüzününse kanı çekilmişti. Yanağındaki kan lekesi ve burnundaki morluk dışında bembeyazdı. Şişen hava yastıkları kucağında duruyordu.

"Aman Tanrım," dedim güçlükle. "Siz..."

Chubs çoktan arka koltuğa geçmiş, Vida'nın şakağındaki kesiği incelemeye başlamıştı. Onun koyu renk teni bile kül

gibi olmuştu.

Yanan araç çevremizdeki tüm oksijeni tüketiyor, alevler sırtımı yakıyordu. Araçtan yükselen dumanlarsa ciğerlerime doluyor, nefesimi kesiyordu. Metali ve camı eriten alevlerin kükreyişini bastırmak için bağırmak zorunda kaldım.

"İyi misiniz?" Vida başparmağını kaldırıp güçlükle yutkundu. Henüz konuşmaya hazır değil gibiydi. "Liam?"

Ön kapıyı açmaya çalışırken ellerim, kocaman metal kolun üzerinde deli gibi titriyordu. Bedenim o kadar fazla adrenalin salgılıyordu ki kapıyı paramparça etmeyişime şaşırıyorum. "Liam? Liam beni duyabiliyor musun?"

Yavaşça bana doğru dönüp sessizliğini bozdu. "Ona arabanın devrileceğini söylemiştim."

Camdan uzanıp onu öptüğümde öylesine rahatlamıştım ki neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. "Evet, söylemiştin."

"Ona söyledim."

"Evet, evet biliyorum," dedim. Uzanıp emniyet kemerini çözdüm. "Yaralı mısın? Bir yerin kırılmış olabilir mi?"

"Omzum. Ağrıyor." Acıyla gözlerini yumdu. "Chubs? Herkes..."

"Biz iyiyiz," dedi Chubs boğuk gelen sesine rağmen oldukça sakin bir tavırla. Bize döndüğünde burnundan dudaklarına süzülen kanı gördüm. "Sanırım omzu çıkmış. Ruby, gözlüklerimi görebiliyor musun? Hava yastıkları açılınca kaybettim de."

Alevleri işaret ederek, "Ne oldu?" diye sordu Vida. "Bu nasıl..."

"Benzin deposuna isabet eden kurşunun işi. Şanslı bir atıştı," dedi arkamdan Cole. Bunun olanaksız olduğunu düşünemeyecek kadar yorgun ya da korkmuş olmalılardı.

Cole, kapıyı açmak için beni kenara çekti. Bir anlık tereddütten sonra yolcu tarafına geçip inatçı kapıyı açarak yere eğildim. Parmaklarım Chubs'ın gözlüğüne ya da ondan geriye kalanlara dokunana kadar paspası yokladım.

"Buldun mu?" diye sordu Chubs. "Sorun ne?"

Yamulmuş çerçeveyle çatlamış –en azından tuzla buz olmamışlardı– camları görmesi için gözlüğü Vida'ya uzattım. Vida bir anlık anlayışla Chubs'ın omzuna dokundu ve "Evet, bulmuş, anneanne," dedi.

Şoför tarafındaki kapı nihayet büyük bir gürültüyle açıldı. Liam, yamulmuş konsolun altından sol ayağını çıkarmaya çalışıyordu. Bu arada sol kolunu sağ eliyle sıkıca tutuyordu.

"Lanet olsun, seni aptal çocuk," dedi Cole duygularını gizleyemeden. Kardeşine yardım etmek için içeri uzanan sağ eli titriyordu. "Kahretsin... benim sorumluluğum altındayken kendini öldürmemen ne kadar zor olabilir ki?"

"Deniyorum," dedi Liam sıktığı dişlerinin arasından. "Ah, çok acıyor."

"Bana kolunu ver," dedi Cole. "Bu hoş olmayacak ama..."

"Yapacak mısın?" diye sordu Chubs. "Doğru pozisyonda olduğundan emin olmalı..."

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum; Liam'ın yerine oturan kemiğinin sesi mi yoksa sonrasında gelen acı haykırışı mı?

"Yolumuza devam etmeliyiz," dedi Vida SUV'nin arka ka-

pısını açarken. "Bu pislik hurdaya döndü artık. Kamyonetin arkasına geçmemiz gerek. Burada dikilip birbirimize bağırmak, hepimizi hızlı bir ölüme götürmekten başka bir işe yaramaz."

"Gözlüğüm?" diye seslendi Chubs. Elini uzattığı tarafta olduğumu zannediyordu. Vida onun elini tutup koluna geçirdi ve yamulmuş çerçeveyi elimden aldı. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için onu bir saniyeliğine durdurdum. Bitap düşmüş, berelenmiş ama yaralanmamıştı. Ne büyük mucizeydi bu böyle...

Clancy. Kamyonete bakmak için hızla arkamı döndüm. Arka pencereden karanlık silüetini görene dek kalbim yerinden çıkacak gibiydi. *Kahretsin.* İşte onu böyle kaybedecektik. Kaos... Dikkatsizlik... Paniklemiştim. Büyük bir dehşete kapılmış, düşünemez olmuş ve koşarak araçtan çıkmıştım. Anahtarları almayı bile akıl edememiştim. Cole ayaklarını bağlamamış olsa şimdiye kadar çoktan uçup gitmiş olurdu.

Daha dikkatli olmalısın. Tırnaklarımı öfkeyle avuç içlerime batırdım. *Çok daha dikkatli olmalısın.* Adrenalin bedenimi ağır aksak terk ederken titrememe mâni olamıyordum.

"Biliyor musun, anneanne?" Vida'nın sesi dikkatimi yeniden onlara çevirdi. "Bu krizde hiç de fena bir iş çıkarmadın."

"Yüzünü göremediğimden bunda ne kadar samimi olduğunu anlayamıyorum," dedi Chubs.

Sırt çantamı aldım ve Liam'ı askerlerin bedenleri arasından kamyonete doğru taşıyan Cole'ün yanına koştum. Onlara bakmaya ya da Cole'ün bir öfke anında yaptıklarını değerlendirmeye cesaretim yoktu. Liam yaralı kolunu göğsüne yapış-

tırmıştı. Ona destek olmak için elimi beline dolandım. Ama aslında kendimi onun iyi olduğuna inandırmak için yapıyordum bunu. Hayatta olduğuna inandırmak için...

Liam bana doğru dönüp, "Beni yeniden öp," dedi.

Ve öptüm. Minik ve hızlı bir öpücük kondurdum minicik bir yara izinin olduğu dudaklarının köşesine. İfademi görünce ekledi: "Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akarken yeterince öpüşmediğimi fark ettim."

Cole homurdansa da tüm bedeni bir türlü geçmek bilmeyen bir öfkeyle gergindi hâlâ. "Vay canına, ufaklık. Alışılmadık bir biçimde rahatsın bakıyorum da."

Liam'ı kamyonetin arkasına, kırık gözlüğünü göğsüne bastırmış hâlde uzanan Chubs'ın yanına yatırdık.

"Ah, lanet olsun," dedi Liam gözlüğü görünce. "Çok üzgünüm, dostum."

"Numaralı," dedi Chubs kısık ve acıklı bir sesle. "Camları numaralıydı."

Cole kardeşinin altındaki mavi brandayı çıkartıp üzerlerine serdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu o sırada doğrulmaya çalışan Vida.

"Uzanın ve gizlenin. Buradan olabildiğince uzaklaşıp araç değiştirmeyi deneyeceğiz. Büyük ihtimalle telsizden bunun plakasını anons etmişlerdir."

"Tüm bunlardan ölesiye nefret ettiğimin kayıtlara geçmesini talep ediyorum," dedi Vida.

"Anlaşıldı," dedi Cole ve kapıyı kapattı.

Yeniden direksiyonun başına geçip çalışan motorun titreşimlerini dinledim bir süre. Clancy sonunda başlığı çıkarmayı başarmıştı. Kafamı o tarafa çevirmesem de göz ucuyla beni izlediğini görebiliyordum. Haftalardır ilk defa onu esir alan o rahatsızlık hissi yok olmuş, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Bakışları benden Cole'e yöneldi. Cole arabaya binerken kapıyı çarparak kapatmıştı. Kucağında deri bir kese ve askerlerden aldığı silah vardı. Kasılmaya ve titremeye devam eden elini bir süre sonra bacağının altına sakladı. Bu görüntü aklıma *Mason*'ı getirdi. *Kırmızı. Alev.* Zamanla tüm resmi görebilir olmuştum.

Thurmond'daki Kırmızıların hareketleri bir tuhaftı. Diğerleri yürürken onlar sendeler; diğerleri el sallarken onlar birini dürter gibi hareketler yaparlardı. Ama ben bunları hep PÖK'lerin onları bağlamasına yorardım.

Ama Mason... Nashville'deki çocuklar ona Titrek ismini takmışlardı. Çünkü tüm bedeni ani spazmlarla kasılıyordu. Ben de düşünmüştüm ki... Aslında tam olarak ne düşündüğümü de bilmiyordum. Bunun, aldığı eğitimle, devletin onu mükemmel bir askere dönüştürmek için zihnini paramparça etmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıştım.

Hepsi, tüm Kırmızılar, bir çeşit tike sahip olmalıydılar. Ve ben sadece birkaç tanesinin yanında durduktan sonra bunu fark edebildiysem, orada onların eğitimi için tavsiyelerde bulunan birinin bunu anlamaması mümkün müydü?

"Clancy..." diye söze girdim.

"Çok güzel ya," dedi bir kahkaha atarak.

Cole taş kesilmişti. Solgun gözlerini yakan öfke yumuşa-

mıştı. Bu bakışı biliyordum.

Clancy'nin zihnine girmeye çalıştım ama âdeta bir duvara tosladım. Kafatasımda büyük bir sancıyla geri püskürtüldüm. Aramızdaki bağlantıyı o şekilde kırabilmem için zamanımız yoktu. O bir şey yapmadan, Cole'ü kendi oyuncağına çevirmeden önce çok az vaktim vardı. Ben de Eğitmen Johnson'ın öğrettiği şekilde dirseğimi şakağına geçirdim. Clancy'nin gözleri kaydı ve başını ön konsola çarptı.

Cole'ün çıkardığı araç yangınından olabildiğince hızlı uzaklaşmak için gaza bastım. Çıkan dumanı herhangi bir helikopterin ya da devriyenin fark etmemesi imkânsızdı. Clancy'nin biliyor olmasının yaratacağı sonuçları şimdi düşünemezdim. Şu an sadece buradan uzaklaşmamız gerekiyordu.

Cole'e dönüp alnını ovuşturduğunu gördüğümde şakaklarım hâlâ zonkluyor, kalbim hâlâ hiç de normal olmayan bir hızla çarpıyordu. "Neler oluyor?" Her tekrarlayışında sesi giderek daha da yükseliyordu. "NELER OLUYOR?"

Duman kokusu aldığımda onun sarsıldığını fark ettim. "Cole, beni dinle. Sakinleşmelisin, tamam mı? Sakinleş, bir şey yok..."

Kucağındaki deri keseyi kurcalayıp içinden bir ilaç şişesi ve şırınga çıkarttı. Şırıngayı doldururken bakışlarımı bir ona bir yola çeviriyordum. Ancak iğneyi Clancy'nin ensesine soktuğu an onu durdurmayı başaramamıştım.

"Cole!"

"Bu, gebertene kadar dövme arzum geçene dek onu kontrol altında tutar," diye homurdandı. "Kahretsin. Senin Karargâh'ta yaptığın şeyle alakası yoktu. Kahretsin!" Şırıngayla

şişeyi yeniden keseye koyup konsola fırlattı.

Eli şimdi durulmuştu ama öfkesini hissetmemek mümkün değildi. Sanki fitili ateşlemekle ateşlememek arasında kalmış birinin yanında oturuyordum.

Başını yola çevirip yanımızdan akıp giden binaları seyretmeye başladı. Ama ben pencereden yansıyan yüzünü görebiliyordum. Aklından geçenleri de... Humvee patladığında kendinde değildi. Hem de hiç değildi.

"Sana ne gösterdi?"

"Kendimi."

"Ne demek istiyorsun?"

Cole başını cama yaslayıp gözlerini kapattı. "Bir yerlerdeki bir Kırmızı kampındaydık. O zavallı çocukları eğitmek için yaptıkları... Herkesin bizi nasıl gördüğünü gördüm. Bir anlama geliyor mu bilmiyorum ama sanki... sanki bir dumanın içinde boğuluyordum. İfadelerinde bir şey yoktu ama bir saniyeliğine dehşete kapıldım. Sanki gerçekten oradaydım. Beni yakalamışlardı ve sıradaki bendim."

"Üzgünüm," dedim gerginliğimi gizleyemeden. "Ne olduğunu anlamam biraz uzun sürdü. Daha önce..."

"Benim hatamdı," dedi Cole birden. "Bunun için kendini suçlama, bebeğim. Senin kabahatin yok. Jamboree Projesi'nde olduğunu anlatmıştın bana. Bir canavar gibi davranacağıma kendimi kontrol edebilmeliydim. Ama işte... Lanet olsun!" Kapıya bir yumruk geçirdi. "Aklıma bile gelmedi. Ben sadece... Kazandı. Bir saniyeliğine o kazandı."

Sözcükleri kalbime işledi. Bu duyguyu iyi bilirdim. Sen ne kadar güçlü olursan ol, yeteneklerin ne kadar faydalı olursa

olsun onların kendi iradeleri vardı. Eğer sürekli onları kontrol altında tutmak için uğraşmazsan ortaya çıkmanın bir yolunu bulurlardı.

"O çocuklar, özellikle Yeşiller ve Maviler için her şey çok kolay, öyle değil mi?" dedi Cole usulca. "Kontrol etmesi, saklaması daha kolay. Bizimkiler gibi hayatlarının içine etmiyor yetenekleri. Biz hep odaklanmak zorundayız. Aksi takdirde kontrolü kaybederiz. Ve bizim kontrolü kaybetmememiz gerekir."

Liam, Chubs ve Vida. Yeteneklerimi kontrol altında tutmak, yeteneklerimin beni kontrol etmesini engellemek için ne kadar uğraşmam gerektiğini anlayamamışlardı hiç. Tasmasını bir an bile gevşetecek olsam birine zarar verebilirdim. Kendime zarar verebilirdim.

"Sanki sürekli bir sınırdayım ve ben... ben her şeyi mahvedeceğimi düşünerek dehşete düşmeden tek bir adım atamıyorum. Önüme çıkan her güzel şeyi yıkmak istemiyorum artık. Uzunca bir süre onu kontrol edemedim..."

"Benim yapabildiğimi mi sanıyorsun? Tanrım. Bu duygu her gün beni içten içe yakıyor. Alevler onları serbest bırakana dek içimde büyüyüp duruyor. Daha küçük bir çocukken bile bu böyleydi." Cole acı dolu bir kahkaha attı. "Ses gibi bir şey değildi; yani bana fısıldayan bir şey yoktu ortada. Sanırım sadece bir içgüdüydü. Sanki sürekli bir ateşin dibinde duruyormuşum da gerçekte ne kadar sıcak olduğunu anlamak için elimi sadece bir kez içine sokmam gerekiyormuş gibi bir his. Geceleri uyuyamazdım. Bunu babamın gerçek bir şeytan olmasına bağlardım. Gerçekten Karanlığın Prensi olduğunu sanırdım."

"Harry'nin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır, biyolojik babamın. Harry bizim..."

"Doğru, unutmuşum," dedim hemen.

"Demek Lee ondan çok bahsediyor?" Onaylamamı beklemeden konuşmaya devam etti: "Evet, gerçek babamız... Yani o adam... sersem ve sinsi herifin tekiydi. Bu özellikler hiç de iyi bir ikili değil tabii. Hâlâ eski eve girip tüm dünyasını ateşe vermenin hayallerini kurarım bazen."

"Liam ondan sadece bir kez bahsetmişti," dedim ona bakmamak için kendime hâkim olmaya çalışarak. Liam'ın hayatında paylaşmak istemediği tek parça buydu ve kulağa ne kadar kötü gelse de bu durum beni daha da çok meraklandırıyordu. "O da kendini kaybettiği bir anda."

"Güzel, umarım bu pek bir şey hatırlamadığı anlamına geliyordur. Herif... bir canavardı. Sinirlendiğinde şeytana dönerdi. Sanırım birimiz ona çekmek zorundaydık. Bazen yeteneklerimizin içimizde zaten var olan bir şeyle bağlantısı olup olmadığını düşünürüm. Ve ben bu alevlerin, onun öfkesi olduğunu düşünüyorum. Bunlar aslında babamın hiddetinin eseri."

Bir anlam ifade etmeyeceğini kendimden de bilmeme rağmen söylemeden edemezdim. "Sen canavar filan değilsin."

"Canavarlar ateş solumaz mı? Krallıkları ve ülkeleri yok etmezler mi?" dedi gülümseyerek. "Sen de kendini böyle görüyorsun aslında, değil mi? Diğerleri sana bunun doğru olmadığını defalarca söylemiş olsalar da sen kendi gözlerinle gördün. Kendine güvenemiyorsun."

Arkama yaslanıp ilk defa Cole'ün de tedaviyi bulmakta

bizler kadar çaresiz olup olmadığını düşündüm.

"Bize yardım etmenin kamplarla ilgisi yok, değil mi?" diye sordum. "Sen tedavinin peşindesin."

Yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. "İlk denemede buldun. Benim bir pislik olduğumu düşünmekte özgürsün."

"Neden? Böyle yaşamak istemediğin için mi?" diye sordum sertçe. "Normal olmak istediğin için mi?"

"Normal ne ki?" diye sordu Cole. "Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu hiçbirimizin hatırlamadığına eminim."

"Pekâlâ," dedim. "O hâlde tüm bu saçmalıklardan uzak bir hayat istiyorsun. Ben de tedaviyi bir sonraki soluğumdan bile fazla istiyorum. Eskiden böyle değildim. Asla geleceği düşünemezdim. Şimdiyse bir zorunluluk gibi geliyor bu. Ama o özgürlüğü o kadar çok istiyorum ki ben ona ulaşmak için çaba sarf ettikçe o benden daha da uzaklaşıyor sanki."

Cole başını sallayarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Bazen bunu hafife alıyorum... Nefes almaya devam ettikçe her şeyi unutuyorsun ve her tekme yediğinde bir şekilde ayağa kalkabiliyorsun. Ama bu artık iyice zorlaşmaya başladı, değil mi?"

"Evet." İlk kez itiraf etmiştim bunu. Hislerim kadar boş ve anlamsızdı ağzımdan çıkan kelime.

"Yeniden ayağa kalkamayacağımı düşündüğümden değil. Sadece günün birinde... patlayacağım sanki. Paramparça olacağım. Sürekli böyle öfkeli hissettiğim için sevdiklerimi de parçalayacağım." Elini gözlerinin önünde tutup yeniden titremeye başlamasını bekledi. Titremeyince bakışlarını Clancy'ye kaydırdı. "Onları beyaz odalara kilitliyorlar. Işıkları hiç

söndürmüyorlar ve bir ses durmadan, *'Sen arızalısın. Arızalı olduğunu kabul edersen seni düzeltebiliriz,'* diye fısıldıyor. Bu, çocukların canını yakıyor. Hiç durmadan onların canlarını yakıyorlar. Ben... ben izlemeye bile zor dayandım ve dayağı yiyen de ben değildim üstelik. Bu gerçek miydi? Yoksa olmayan şeyleri de uydurabiliyor mu?"

Direksiyonu tutan parmaklarım kasıldı. "Zihnine istediği fikri ekebilir ama sanırım gerçek zaten yeterince kötü olduğu için kurgulamaya gerek duymamıştır."

"Beni hangisi daha çok kızdırdı bilmiyorum; çocuklara yaptıkları mı yoksa ateşi içlerinde toplamanın bir yolunu bulmuş olmaları mı? Lanet olsun, bebeğim. Böyle bir şeyi nasıl..." Görüntüyü gözlerinin önünden savuşturmak için başını salladı. "Diğerlerine, Liam'a söylersе ne yaparım ben? Çocukların hiçbiri yüz metre yakınıma bile yanaşmaz."

"Söylemeyecek," dedim. "Bu şeyden daha ne kadar var?"

Keseyi alıp açtı. "Üç şırıngalık daha var."

"O hâlde biz Çiftlik'e ulaşana kadar baygın kalacak. Orada da onu yine kilit altında tutacağız," dedim. "Onu hep diğerlerinden ayrı tutacağız ve yalnızca benimle iletişim kuracak."

"Öldürmek daha kolay olurdu." Bunu söylerken öfkeli değildi. Belki de bu yüzden bu kadar doğru gelmişti kulağa. Soğuk, acımasız pragmatizm işte. Ruh hâlinin böylesine hızlı değiştiğini görmek huzursuz ediciydi.

"Olmaz," dedim ona kendi fikrini hatırlatarak. "Annesinin yerini bilen tek kişi o. Kadının yerini öğrenene dek ona bir şey yapamazsın. Tedaviye ihtiyacım var. Her neredeyse onu bulmalıyım. Dünyadaki her şeyden çok nefret ediyorum

Clancy'den ama bu şekilde yaşamaktan çok daha fazla nefret ediyorum. Bu işin bir sonu olmayacağı düşüncesinden daha çok nefret ediyorum."

Cole yeniden pencereye dönüp yanından hızla geçtiğimiz binalara baktı. "O hâlde sen ve ben, bebeğim, canavarlarımızdan bir adım önde olmanın bir yolunu bulsak iyi olur."

Başımla onaylarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda beni anlayan ve sadece çevresinde olup bitenlerle değil aynı zamanda kendisiyle de mücadele etmek zorunda olan bir başkası daha vardı.

"Bunun bir kâbus olmadığına emin misin?" diye sordu usulca. "Ve aniden uyanmayacağımıza?"

Üzerimizdeki gri bulutların altında uzanan, çöl kumlarıyla kaplı boş yola baktım.

"Eminim," dedim bir süre sonra.

Çünkü rüya görenler er ya da geç uyanır, canavarlarını geride bırakırlardı.

DÖRT

YAKINLARDAKİ DAĞLARIN ETEKLERİNDEKİ KÜÇÜK KASABA Mojave'yi henüz geçmiştik ki gök gürültüsü eşliğinde şiddetli bir yağmur başladı. Dağların ardında yeşilin ilk izlerine rastlanıyordu.

Köşedeki iki katlı binayı göstererek, "Burada dur," dedi Cole. "Arabayı buraya park et. Diğerleri için başka bir araç bulmalıyız. Kendimizinkini de değiştirmemiz gerek."

Kasabadaki hayat bir süre önce son bulmuştu. Bu, evlerin ve dükkânların hâlinden anlaşılıyordu. Geçen yıldan bu yana görmeye oldukça alışkın olduğum bir görüntüydü bu. Öyle ki boş oyun parkları, toprağı taze mezarlar ya da kapısına zincir vurulmuş evler görmek beni artık ürkütmüyordu bile. Demek Federal Koalisyon'un yönetimi altında, ulusun geri kalanından bağımsız yönetilen Kaliforniya bile ülkenin yaşadığı ekonomik krize karşı bağışıklık kazanamamıştı.

"Burada insanlar olabilir," dedim. "Sınırlarına girdiğimizi düşünürlerse..."

"Arabalara bak," dedi Cole. "Üzerlerindeki toz tabakasına... Uzun süredir burada bunlar. Otelin pencerelerinde ya da çevredeki binalarda en ufak kıpırtı görmedim. Sen gördün mü? Park et hadi. Sağ tarafa doğru sürüp gri Toyota'nın yanında dur."

O, Clancy'nin hâlâ baygın ve bağlı olduğundan emin olurken ben de arabayı durdurdum. Cole deposu dolu, çalışan bir araba bulmak için diğer araçlara bakmaya başlamıştı bile. Ben de şoför koltuğundan atlayıp arka taraftaki brandayı çözmeye gittim. Üçü de ışık yüzünden aynı anda gözlerini kırpıştırıp doğruldu.

Araçtan inmelerine yardım ederken serin yağmur damlaları yüzümden boynuma süzüldü. Çöl fırtınalarına özgü o tuhaf ama tarif edilemez güzellikteki koku vardı havada.

"Hey," dedim aşağı atlayan Liam'ı tutarken. "İyi misin?"

Liam başıyla onaylayıp yanımdan geçerken omzuma dokundu. "Chubs... Beklesene, dostum..." Gözlüğü olmadığı için hiçbir şey göremiyordu. Liam daha ona yetişemeden kaldırımdaki bir tümseğe takılıp yere serildi. Sağlam koluyla arkadaşını ayağa kaldırdıktan sonra Chubs'ı motelin otoparkına doğru götürdü ve köşeyi dönüp gözden kayboldular. Açıklama yapmamalarından ve hızla gözden kaybolmalarından acelelerinin sebebini tahmin edebildim.

"Ön taraf da arkası kadar rahat mıydı?" diye sordu Vida yanıma atlayarak. Kollarını öne ve arkaya uzatıp gevşemeye çalışırken eklemlerinden sesler çıkıyordu.

"Kimse kimseyi öldürmedi," dedim. "Arka taraf çok mu kötüydü?"

"Yok ya," dedi omuz silkerek. "Biraz rahatsızdı tabii, arada bir de üşüdük. Ama bir yerde sen virajı biraz keskin alınca anneanne yanlışlıkla beni elledi. Konuyu ne zaman açsam utançtan yerin dibine girecek gibi oluyor. Özetle bu konuyu biraz daha gündemde tutmayı düşünüyorum."

"Böyle davranmaya mecbur musun?" diye sordum anlamsızca.

"Her neyse. Zaten onun için en kötü takma adı bulma oyunumuza daha çok sinirlendi."

"Dur tahmin edeyim, sen mi kazandın?"

"Aslında bizim izci çocuk kazandı. Hadi ama. Ben bile Chubby Chubby Çuf Çuf'tan iyisini bulamazdım. Gülmekten altıma yapacaktım."

Yeniden yola çıkmadan önce Chubs'a bir güzel sarılmayı not ettim aklımın bir köşesine.

Çocukların döndüğünden emin olmak için etrafa bakarken gözüme renkli bir şey takıldı. Elimi gözlerime siper edip caddenin köşesine tuhaf bir mesafede inşa edilmiş iki küçük eve doğru bir adım attım. Evin yan tarafını beton otoparktan ayıran duvarda üstünkörü karalanmış bir grafiti vardı.

"Ne?" diye sordu Vida. "Yüzünün hâli de ne böyle?"

Duvardaki resmin büyük bölümü pek bir şeye benzemiyordu; önemli bir kısmı da sprey boyayla boyanmamıştı. Yüzüme düşen yağmur damlalarını silip ıslak saçlarımı geriye attım. Duvara bazı isimler karalanmıştı: Henry, Jayden, Piper, Lizzy. Hepsi de içinde bir hilal varmış gibi görünen büyük, siyah bir çemberin altına büyük harflerle yazılmıştı. Daha iyi görebilmek için oraya doğru yürürken Vida da beni takip etti.

Gözlerim duvara kilitlendiğinden önümüzdeki basamakları göremedim. Mavi sprey boyayla çizilenlerden biri yeni boyanmıştı. Hatta a, K, L, Z ve H gibi görünen harflerin boyası duvardan aşağı akmıştı. Parmağımı bastırıp çektiğimde yapış yapış olduğunu fark ettim.

"Ah, vay canına." Liam da yakından bakmak için yanıma gelmişti. Bir kahkaha attı.

"Neye *vay canına* diyorsun?" diye sordu Chubs.

"Bir yol kodu. Hatırlıyor musun? East River'dan?"

Alnını kırıştıran Chubs'a baktım. O da benim kadar şaşkındı. Liam kamp hayatına hemen alışmıştı. Herkesle hemen arkadaş olmuştu. Ben vaktimin çoğunu Clancy'ye ayırmıştım. Chubs ise kendisine...

"Pekâlâ," dedi Liam cesaretini kaybetmeden. "Güvenli seyahat etmek için buldukları bir sistem bu. Yiyecek bulmaya gittiğimiz zamanlarda geri dönüş yolunu bulmak için kullanırdık ve bu kendi başına dışarı çıkan her çocuğa öğretilirdi."

Avucunu hilal şeklindeki ayın üzerine yerleştirdi. "Bunu hatırlıyorum. Bu, buranın güvenli olduğu anlamına geliyor. Uyumak için. Dinlenmek için falan."

"İsimler ne anlama geliyor peki? Buradan geçen çocukların adları mı?" diye sordu Vida.

"Evet. Birbirlerinden ayrılmak zorunda kalırlarsa diye yaparlardı bunu. Ya da kendilerini bir başka grubun takip etmesini isterlerse." Yağmur öylesine şiddetlenmişti ki Liam durup yüzünü silmek zorunda kalmıştı. "Yiyecek bulunabilecek yerler, yardım edebilecek iyi insanların yaşadığı evler ve daha birçok farklı durum için farklı işaretler vardı."

"Bunu sana Clancy mi öğretti?" diye sordum.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Liam. "Benliğinden tiksinip intihar etmeden iki saniyeliğine de olsa bir başkasını düşünebileceğine inanmazdım."

"Hmm." Chubs, Vida'nın sataşmalarına aldırış etmeden kırık gözlük camlarından birini bir büyüteç gibi gözüne tutmuş duvarı inceliyordu. "Çocuklar Virginia'dan buraya kadar gelebilmişler mi yani?"

Biz geldik ya, diyecektim az daha. Ama bizim durumumuz... farklıydı.

"Bence..." Liam beni diğerlerinin yanından uzaklaştırmak için kolumdan tuttuğu gibi evin çitlerinin otoparkın bitimindeki çitlerle birleştiği noktaya götürdü. Caddenin karşı tarafında bir kilise vardı. Kilisenin duvarındaysa bir çember içinde tıpkı bir ok gibi iç içe geçmiş iki V çiziliydi. "Bu gidecekleri yolu gösteren bir işaret."

"Vay canına," dedim. "Bu işaretleri Los Angeles'tan çıktığımızdan beri görüyorum. Hiç bilmiyordum. Bunların yol çalışmalarıyla ilgili bir şeyler olduğunu sanmıştım sadece."

"Tuhaf olan, ben bunları daha önceden hatırlıyorum. Şeyden geçerken görmüştüm..." Tereddütle durdu. "Harrisonburg'ten?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Fakat çok geçmeden ne demek istediğini anladım ve tekrar tekrar hissettiğim o acıyı bir kez daha tattım.

"Oradan birlikte geçmiştik, değil mi? Ben... ben yanlış hatırlamıyorum, değil mi?"

Asıl canımı yakan şey, yüzündeki o hüsran dolu ifade filan

değildi, sesinde zerre kadar suçlama olmamasıydı. Hafızasına yaptığım şeyin etkisinin geçmeye başladığını biliyordum. Ama hâlâ gerçekte olan olaylarla onun zihnine yerleştirdiğim hikâyeler arasında şaşırıp kaldığı anlar olabiliyordu. Daha önce de birkaç kez bazı olayları Chubs'a sorduğunu duymuştum ama ilk defa bununla yüzleşiyordum. Kalbim sıkıştı. *Şu an yer yarılsa da içine girsem,* diye düşünüyordum.

"Hayır," dedim sonra güçlükle. "Doğru hatırlıyorsun. Wal-Mart'a giderken oradan geçmiştik."

Motele doğru dönecektim ki beni bileğimden yakaladı. Kendimi söyleyeceklerine hazırladım.

Ama hiçbir şey demedi. Başını aşağı indirdi ve başparmağıyla bileğimin içini okşamaya başladı.

Sonunda, "Diğer moteli hatırlıyorum. Aynı bunun gibiydi ama kapıları kırmızıydı," dedi. Yüzünde kederli bir gülümsemeyle ensesini ovuşturdu. "Sana bir çift çorap vermeye çalışırken tam bir aptal gibi davranmıştım."

Kendime engel olamadan gülümsedim. "Evet. The Doors'la bana serenat yapmana ne demeli?"

"Gülmeye başlamamış olsaydın muhtemelen şarkıyı sonuna kadar söyleyip dans ederdim," dedi. "Gülümsemeni o kadar çok istiyordum işte."

O an kalbim bambaşka şekilde acıdı. Parmaklarımın üzerinde yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. O sırada otoparktan bir ıslık sesi duyuldu. Cole, beyaz bir Sedan'ın yanında durmuş, bize el sallıyordu. Liam bunu görünce gözlerini devirse de sürücü koltuğuna yöneldi. Cole ise başını sallayarak Vida'yı işaret etti.

"O kullanacak." Liam'a itiraz etme şansı bile tanımadan devam etti. "Surat asma. Omzunu dinlendirmen gerek. Daha sonra yer değiştirirsiniz."

"Sen tam bir pisliksin! Benim bir şeyim yok..."

"Kardeş sevgisi dedikleri bu mu?" dedi Chubs yüksek sesle.

"Hey, bana uyar," dedi Vida ona aldırış etmeden. "Belki böylece saatte altmış beş kilometre falan gidebiliriz. Siz bizi yine askerlerin tuzağının içine sokmayın da, anlaştık mı?"

"Dikkatli olun," diye seslendim arkasından nafile bir çabayla.

"Hazır mısın, bebeğim?" dedi Cole.

Kırmızı kamyonete dönmek yerine bana yeni, mavi bir kamyoneti işaret etti. "Bizim için de yeni bir araç buldum. Birileri kırmızıyı çoktan ihbar etmiştir. Küçük Prens'i içeri taşıdım bile."

Yolcu kapısına yöneldiğini görünce, "Sen kullanmak istemiyor musun?" diye sordum.

"Neden? Mola vermen mi gerekiyor? Birkaç saat daha gidebilir misin? Gözlerimi birazcık dinlendirsem iyi olur. Hava kararınca ben kullanırım."

Cole'ün yola çıktığımız anda uykuya dalması beni hayrete düşürmüştü. Kafasını cama yaslayıp bana bir sonraki sağdan dönmemi ve arabanın sileceklerini çalıştırmamı söyledikten sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Bunu yapabilirdim. Kamyonet yeni model olduğu için gösterge panelinde elektronik bir pusula vardı. Yapmam gereken

tek şey, Lodi ya da Stockton tabelalarını görene kadar kuzeye gitmekti.

Ancak ben sadece binaların duvarlarına sprey boyayla çizilmiş işaretleri görüyordum. Alışveriş merkezlerinin girişlerine ve tentelerine çizilmiş işaretleri... Bir kez onları fark ettikten sonra her yerde görür olmuştum. Gözüm sürekli onlara takılıyordu.

Uzaklarda bir sonraki işareti gördüğüm anda içimde birden pervasız bir düşünce belirdi. Yanımda uyuyan Cole'e tereddütlü bir bakış atarken ne kadar sinirleneceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Yoldaki işaretleri takip edip buraya kadar gelmiştik ve şimdi bu son işarete uygun bir şekilde dönmezsem izlerini sonsuza dek kaybedebilirdim...

Kaybetsen ne olur sanki? Bu çocukları tanımıyorsun bile...

Çok şey olurdu. Çünkü ben yollarda hayatta kalmaya çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Ve eğer yardıma ihtiyaçları varsa onlara biz yardım etmeliydik.

İlk sağdan döndüğümde tabelalar birden beni bambaşka bir yola yönlendirdi. Bizi dağların üzerinden ve aralarından Oak Creek Otobanı'na taşıyacak iki otoyoldan da uzaklaşıyorduk. Belki başka koşullarda bu manzaralı yolu kullanmak güzel olabilirdi. Bir kez daha sağa döndüğümde Tehachapi Willow Springs Yolu'na girdim. Bu yol Tehachapi şehrine gidiyordu. Yaklaşan şehri gösteren tüm yol tabelalarının üzerinde, ortasında bir çember olan kocaman bir X vardı. Şekil bana üzerinde çapraz kemikler olan bir kurukafayı anımsattığı için bunları görmezden gelmemem gerektiğini düşündüm.

Bir su sporları merkezinin yanından geçerken artık yorul-

duğumu hissettim. Pek çok kez gözlerimin istemsizce kapanmasıyla yerimden sıçradım. *Kendine gel,* dedim kendi kendime, *uyan, uyan, uyan.* Los Angeles'ta geçirdiğimiz o cehennem gibi iki haftadan sonra Cole'ün biraz olsun dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bununla başa çıkabilirdim. En azından benzin almak için durana kadar uyanık kalabilirdim.

Gökyüzü her geçen dakika biraz daha kararıyordu. Kış güneşi gri fırtına bulutlarının arkasında daha erken gözden kaybolmuştu. Dinlenme yerini gösteren tabela gri mavi ışıklarla aydınlatılmıştı. Üzerindeki harfler oldukça koyu renkle yazılmıştı. Önümde uzanan bu uzun yolu izlerken oyalanmak için gördüğüm bu harflerden bir oyun uydurdum.

PGJR... Paul, George, John ve Ringo... Papağan, gergedan, jaguar, rakun... Polis, gerilla, jandarma, rütbe...

HBFB... Haşhaş, biberiye, fındık, böğürtlen... Hardal, barbekü, fesleğen, beşamel... Harrisonburg, Bedford, Fairfax, Bristol...

Alt satırdaki harflerse pek okunaklı değildi. Kamyoneti yavaşlatıp yağmurun altında yazıyı okumaya çalıştım. Yağmur damlaları harfleri neredeyse silmiş olsa da belli belirsiz KLZH izleri görünüyordu.

Kia... Lexus... Z'li bir şey ve Honda... Pekâlâ, bunu tam yapamadım. *Kansas, Led Zeppelin, ZZ Top, Hollies.* Z ile bir şey bulmak ne zordu. Zebra, ziyafet, zevk, zil, Zu. Bu kadar. Aklıma gelen her şey bu kadardı.

Gülümseyerek esnedim. *K'li bir şey, Liam, Zu, Hina.* Ah, Kylie olabilirdi. East River'daki Kylie. *Kylie, Liam, Zu, Hina.* Hatta belki *Kylie, Lucy, Zu, Hina...*

Beynim tamamen sessiz ve sakin olduğundan klimadan

gelen sesleri daha net duyuyordum. Kalbim deli gibi atmaya başlayana dek bu, kulaklarımı dolduran tek sesti.

Kylie, Lucy, Zu, Hina. Bu isimler zihnimin içinde cirit atarken delireceğimi zannettim. *Kes şunu.* Başka şeylere odaklanmayı denedim. *Kanguru, leylek, zürafa, horoz.* Hayır, kanımda dolaşan o sersemletici histen kurtulamıyordum.

Bu işareti çocuklar bırakmışsa onlardan çok da uzakta olamazdık. Ve bu kodu kullanmayı bildiklerine göre de East River'dan olmalılardı, değil mi? East River'dan gerçekten ayrıldığını gördüğüm tek bir grup olmuştu ve bu da Zu'nun grubuydu.

Kes şunu, dedim kendime klimanın üflediği havadan derin bir nefes çekerek. Sıcaklığı biraz yükseltmek için uzandım. Sıcak havanın ürpertimi geçirebileceğini umuyordum. Dünya üzerinde ismi bu harflerle başlayan bir sürü çocuk vardı. Ve diğer kızın kim olduğunu bir kenara bıraksak bile bu eğer Zu'nun grubuysa onlarla ayrılan genç çocuk Talon için de bir T olması gerekirdi. Yüzlerini hatırlamaya çalıştıysam da Kylie, Lucy, Talon ve Hina'nın yüzüyle ilgili zihnimde hiçbir görüntü belirmedi. Ne tuhaf. Oysa saçlarını, siyah bandanalarını ve seslerini hatırlıyordum. Zihnim, acı karşısında bir savunma mekanizması geliştirip East River'da yaşananların çoğunu silmişti. Sanki her şey bir başkasının başından geçmişti.

Ama Zu... Zu'yla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştım; ne sabahları elektriklenen saçlarını ne de burnundaki çillerini...

Bir sonraki şehre kalan mesafeyi gösteren bir yol tabelasının üzerinde iki tane daha kod vardı. İşaretlerden biri yine çember içindeki hilaldi. Diğerindeki oklarsa öncekiler gibi ile-

riyi değil sağ tarafı gösteriyordu.

Aracın farlarını yaktığımda yolun iki tarafındaki ağaçları fark ettim. Liam ve Chubs'la konuşmanın bir yolunu bulmayı dileyerek arabayı kenara çeksem de hemen sonra bu fikirden vazgeçtim.

Bu son birkaç gün Liam için de yeterince zor geçmişti. Onu önce böyle bir fikirle heyecanlandırıp sonra hayal kırıklığına uğratmak acımasızlık olurdu. Chubs belki bu hayal kırıklığına dayanabilirdi ama Liam... Her şey boşa çıkarsa onun yüzündeki o ifadeyi görmeye dayanamazdım. Zaten onu öyle çok şekilde, öyle çok kez hayal kırıklığına uğratmıştım ki... Bunu da listeye ekleyemezdim.

Yine de içimdeki diğer sesleri bastıran o ses kulağıma fısıldamaya devam ediyordu: *Ya gerçekten Zu'ysa?*

Kylie, Lucy, Zu ve Hina. KLZH.

Bu çok tehlikeliydi; çünkü hayatın mucizelerle dolu olduğuna inandırıyordu beni. Düşündüğümden çok daha kolay ve iyi olduğuna...

O boya... Birkaç damla yağmurun altında eriyip gittiğine göre yeni yapılmış olmalıydı, değil mi? O kadar uzakta olamazlardı.

Yapma bunu kendine, diyordum içimden. Liam'ın hesaplarına göre Zu'nun amcasının evinden çok daha kuzeydeydik ve şifrede Talon'un T'si eksikti. Belki yorgun, belki de çaresizdim ya da sadece hayatın bazen iyi olabileceğine inanmak istiyordum. Sebebi her neyse bunu görmezden gelemezdim.

Bu yolu izleyip sonunda bizi neyin beklediğini görmekle ne kaybederdik ki? Ya onu bulmak için tek şansımız buysa?

Jude olsa yapardı. Bunu onunla tartışmama bile gerek kalmazdı.

Bir sonraki sağdan döndüğümde aklımda hâlâ bu sorular vardı. Belli ki diğerleri de şaşkındı. Vida kornaya basarak hareketimi sorgulamıştı. Asfalt bile olmayan, karanlık bir bağlantı yolundaydık. Kamyonet çamurda, başka tekerleklerin kısa süre önce bıraktığı izler üzerinde ilerlemeye başladı. Yola doğru eğilmiş ağaç ve çalılar arasında hızla ilerlerken dallar ve yapraklar kamyoneti dövüyordu.

Cole'ü iki saatlik uykusundan uyandıran da Vida'nın çaldığı kornanın sesi değil, bu gürültü olmuştu. Derin bir uykunun ardından sersemlemiş bir şekilde kalktığı için elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Beni uyandırmalıydın!" dedi ön konsola bakarak. "Bekle bir dakika... Hangi cehennemdeyiz biz? Neden kuzeye değil doğuya gidiyoruz?"

"İçimde bir his var," dedim.

"Öyle mi? Benim de başımda bir bela var! Kim mi? Sürpriz, tabii ki de sen!" dedi Clancy'nin üzerinden bana bakarak. "Neler oluyor?"

"Sanırım..." Ağaçlar önümüzden çekildiğinde üzerinde gittiğimiz yolun aslında bir yol olmadığını ve bir zamanlar muhteşem bir dağ evi olan müstakil bir evin araç yolunda olduğumuzu anladım. İki katlı, geniş garajlı, kocaman bir yapı vardı karşımda. Evin taş ve ahşap cephesi ile bulunduğu ortama uyum sağlaması amaçlanmış gibiydi.

"Hâlâ bir cevap bekliyorum," dedi Cole ben arabayı park ederken.

"Burada saklanan çocuklar olabileceğini düşünüyorum," dedim. "Sadece hemen bakmak istiyorum. Yemin ederim, elimi çabuk tutacağım."

Cole çenesini ovuşturduktan sonra başıyla onaylayıp, "Pekâlâ ama Vida'yı da al. İki dakikan var," dediğinde bunu hemen kabul etmesini sağlayan yüz ifademi merak ettim.

Diğerleri de aracın kapılarını açmıştı ama yağmurda sadece Liam dışarı çıktı. "Neler oluyor?"

"Vida'ya bir saniyeliğine ihtiyacım var," dedim. "Hayır, sadece ona. Hemen geleceğiz."

Chubs homurdandı. "Ne işiymiş bu? Ölümcül bir maceraya falan mı atılıyorsun?"

Bana doğru yürürken Vida'nın gözlerindeki umut dolu bakışı görüp, gelebilecek tüm sorulara kapıyı kapattım.

"Bu... Cate'le mi ilgili?"

Yüzü umutla parıldıyordu. Badem gözleri kocaman olmuş, dolgun dudakları gülümseyip gülümsememek arasında kararsız kalıp aralanmıştı. Tanrım, eğer Cate hayatta kalamadıysa, orada bizi beklemiyorsa Vida'yı toparlayabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Burada saklanan çocuklar olabileceğini düşünüyorum."

Birden dikleşti. Sakladığı silahı almak için cebine uzandığını gördüm.

"Pekâlâ, sorun yok," dedi. "Nasıl oynamak istersin?"

Ön kapıya ve ilk katın pencerelerinin tümüne tahtalar çakılmıştı. Arkadaki ve yandaki kapılar da aynı şekilde tahtalarla kapatılmıştı. Karanlıkta, uzun çalılara takılıp çamura bata

çıka eve doğru güçlükle ilerlemeye başladığımızda Vida'nın o ilk andaki heyecanının çoktan söndüğünü fark ettim. İkinci kata çıkmak için bir merdiven falan göremiyordum etrafta. Ne ışık açıktı ne de içeriden bir ses geliyordu. Garaj kapısındaki tuhaf, bulanık şekil biz yaklaştıkça belirginleşmişti. Olduğum yerde kalakalmıştım. Kaba saba çizilmiş bir hilaldi bu. Metal bir şeyle oyulmuştu kapıya. Biri bunu bir çivi ve çekiç yardımıyla çizmişti.

Güvenli yer. Derin bir nefes alıp garaj kapısının soğuk koluna uzandım. Vida geri çekildi ancak nişan almıştı.

Boşluğa.

Ne araba, ne çanta, ne de battaniyelerinin altına saklanmış çocuklar vardı içeride. Bahçe malzemeleri ve çöp kovaları dışında hiçbir şey yoktu. Parlak ambalaj kâğıtları karanlık mekâna yayılmıştı.

Vida bu çöpleri tekmeleyerek bir şeyler aramaya başladı. Gözlerim karanlığa alıştığında burada yakın zamana kadar en az bir kişi olduğunu gösteren işaretleri görebildim. Bir battaniye yığınıyla terk edilmiş bir sırt çantasına takıldı gözlerim.

"Hadi," dedi Vida. "Buraya biri geldiyse bile günler önce gitmiş olmalı."

"Geldiğimiz yolda tekerlek izleri vardı," dedim sözcüklerimin düşüncelerimden daha inandırıcı olmasını umarak. Eve açılan kapıya yönelmiştim ki üzerindeki asma kilidi görüp durdum.

O sırada Cole kornaya bastı. Yüzüme bir tokat gibi çarptı bu ses.

Saçmalıyorsun, dedim kendi kendime. *Topla artık kendini.*

Daha önemli işlerin var...

Hayır. Hayır, yoktu. Çünkü işin gerçeği, Zu'nun burada olduğunu bilseydim onu bulmak için Los Angeles'tan buraya kadar yürüyerek bile gelirdim. Karanlıkta ve yağmurun altında... Bunu bu kadar çok istiyordum işte. Onun güvende ve iyi olduğunu bilmeye ve diğerlerine yaptığım gibi onu da yüzüstü bırakmadığımı görmeye ihtiyacım vardı.

Vida'nın arkasından dışarı çıkarken içten içe bunun olmasını bekleyen bir parçam bile kendini üzgün, ezik ve aptal gibi hissediyordu. Şu an yağmura gerçekten müteşekkirdim; çünkü o tek bir yanlış kelime, tek bir yanlış düşünce ile kolayca gözyaşlarına boğulduğum gerçeğini gizliyordu.

Vida ellerini kalçasına koyup evin çevresini saran uzun ağaçları incelemeye koyuldu. "Burası birkaç günlüğüne saklanmak için iyi bir yermiş. Ben de o işaretleri gördüm, biliyor musun? Ve bence buraya gelip bakmasaydın *acaba* düşüncesi seni içten içe yiyip bitirirdi."

"Seni de buraya sürüklediğim için üzgünüm," diye mırıldandım. Kendi arabasına yönelirken Vida elini *boş ver* der gibi havada salladı. Liam kapısını açık bıraktığından Chubs'la ikisinin endişeli yüzlerini açıkça görebiliyordum.

Vida tam arabanın yanına gelmişti ki eğilip şoför kapısının yanından bir şey aldı. Çamura bulanmış beyaz bir şeydi bu. "Hey, tatlım," diye seslendi elindekini bana fırlatırken. Yağmurdan sırılsıklam olmuş ellerim titrerken nasıl olduğunu anlamadan onu yakaladım.

Minik bir çocuk ayakkabısıydı bu. Beyaz kumaşa bulaşan çamur ve pislikler bağcıkların o şeker pembesi rengini gizle-

yememişti. Parmaklarımı dikişlerinde dolaştırarak ayakkabı-yı iyice inceledim.

Cole, onları kaçırıp buraya kadar sürüklemiş olmama daha fazla dayanamayacağını açıkça belli edip direksiyonun başına geçmişti. Ben ayakkabıyı yere atıp, "Tamam, tamam," derken camını indirmeye başladı.

Dişlerimin takırtısı tüm bedenimi sarsıyordu. Cole bana acıyarak klimanın yönünü koltuğuma doğru çevirdi. Ama tek kelime etmedi. Benim de konuşasım yoktu zaten.

O ayakkabı... Tanrım, o pembe bağcıklı ayakkabı...

Vida önümüze geçip ana yola saptı. Cole de radyoyu kurcalarken onu izledi. Farlarımız ormanın derinliklerini aydınlatıyordu. Bir an sanki bir hayvana benzer bir silüet gördük.

"Pekâlâ," dedi Cole. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı? Bir şehir ismi gördün mü? Bebeğim?"

Benim aklım hâlâ o ayakkabıdaydı. Dikişlerine takılıp kalmıştı. Dışarıdaki soğuk havaya rağmen hâlâ sıcak oluşuna, bağcıklarına, o pembe bağcıklara ve sanki...

Öyle derin bir nefes aldım ki Cole bir anda frene bastı. "Ne? Ne oldu?"

Ben çoktan emniyet kemerimi çözmüştüm. Birkaç saniye içinde arabadan atlayıp yağmurun altında eve doğru koşmaya başladım.

Bu bağcıkları tanıyordum. Bu ayakkabıları bağcıkları için seçmiştim. Wal-Mart'taki o sepeti bu bağcıklara bayılacağını bildiğim için o kadar kurcalamıştım. Biliyordum...

Karanlık dağlarda yankılanan silah sesi beni o an durdu-

rabilecek tek şeydi. Öyle de oldu. Kazandığım hızla bir süre daha yoluma devam ettim ama ellerimi havaya kaldırdığım sırada ayağımın altındaki çamur yüzünden kaydım. İki araç da durmuştu. Cole, açık olan yolcu kapısını Liam ve Vida'nın peşimden gelmelerini engellemek için kullanıyordu. Sahip olduğumuz tüm silahlar şimdi ağaçlara doğru nişan almıştı.

İleri doğru minik bir adım daha attım. Takipçiler, PÖK'ler, Milis Kuvvetleri ya da evin sahipleri umurumda bile değildi. Sadece bu ormanda saklanan bir çocuk için güvenli olduğunu sandığı tek yeri kimin incelediğini bilememenin ne kadar dehşet verici olduğunu düşünüyordum.

Hem beni vurmamışlardı. Bu da iyiye işaretti.

"Zu?" diye seslendim yağmurun sesini bastırmaya çalışarak.

Cevap yoktu.

"Zu?" diye bağırdım bu defa bir adım daha atarak. "Suzume? Zu?"

Çevremdeki orman derin bir iç çekiyor gibiydi. Orada biri varsa da bu Zu değildi. O olsa şimdiye çıkardı.

Çıkardı, değil mi?

Gerilemeye başladığımda içimin acıyla dolduğunu hissettim. "Pekâlâ," dedim sonra. "Pekâlâ, üzgünüm, gidiyoruz."

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Cole'ün silahını indirdiğini gördüm. Liam'ın kapının arkasından dolaşıp onun yanına gittiğini ve bir an bana eliyle bir şey işaret ettiğini gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İleri doğru bir adım atıp olduğu yerde kaldı.

Yeniden ormana döndüğümde gördüğüm tek şey oydu. Ağaçların sığınağı arasında beyaz, pembe ve siyah bir görüntü hâlindeydi. Onu tutup geri çekmeye çalışan solgun kollardan kurtulmuştu. Çamurun içinde o incecik bacaklarıyla öylesine hızlı bir şekilde koşmuştu ki kollarımı kaldırmaya ancak vakit bulabilmiştim.

Zu bana dünyayı yerinden oynatmaya yetecek bir güçle sarıldı. Ve ikimiz de yere serildik. Onu kollarımın arasında tutarken kahkahayla iç çekiş arasında bir ses yükseldi ciğerlerimden. Yüzünü saçlarıma gömdü. Her bir uzvu bana karışmak ister gibiydi.

Hissettiğim bu saf ve sarsılmaz neşe beni tam anlamıyla ele geçirmişti. Kafamın içinde çalan bu tatlı şarkı içimi ısıtıyordu. Kendimi bu hisse o kadar kaptırmıştım ki ne kadar çok titrediğini ve buz kesmiş olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Ağlıyordu. Mutluluk gözyaşları olmadığını gösteren iç çekişlerle... Yüzünü görebilmek için onu kendimden biraz uzaklaştırdığımda yalnızca yakama yapışıp başını sallamaya başladı.

"Sanırım bu senin?" dedim ayakkabısını göstererek. Onu ayağına geçirmeden önce çıplak sağ ayağının üzerindeki çamuru temizlememe müsaade etti. Ağaçlara doğru koşarken düşürmüş olmalıydı ayakkabısını. Geldiğimizi duyup panikleşmişlerdi.

"Zu?" Liam yammıza öyle hızlı gelmişti ki son birkaç adımında takılıp yere, yanımıza yuvarlanmıştı. "Zu?"

Zu'nun başını çevirmesiyle birlikte Liam'ın yüzündeki sevinç birden yerini büyük bir paniğe bıraktı. Ona uzanıp el-

lerini avuçlarının arasına aldı ve yara bere olup olmadığını incelemeye başladı. Bize ölümden dönmüşüz gibi bakmasının ve her an ortadan kaybolacakmışız gibi tutunmasının sebebini anlamaya çalışıyordu.

"O mu?" diye sesleniyordu Chubs çaresizlik içinde bize doğru yürürken. "Göremiyorum..."

"Gel... Yavaş..." Vida geri dönüp onu aldı ve yanımıza gelmesine yardım etti. Chubs ceplerini kurcalayarak gözlüğünden geriye kalan bir parça camı çıkardı.

Zu'nun minik elleri Liam'ın ıslak saçlarında dolaşıp yüzünü avuçları içine alırken, "Hey, senin gibi bir kızın böyle bir yerde ne işi var?" diye sordu Liam.

Chubs da şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, bunu yaparken de hepimizin üzerine bir güzel çamur sıçratmıştı. Zu'nun olduğunu düşündüğü tarafa doğru kollarını uzattı. "Yalnız değilsin, değil mi? Tek başına dolaşmaya çalıştığında ne olduğunu bilirsin..."

Zu onu yere devirdi. Yere yapıştığı anda Chubs'ın nefesi kesildi.

"Şey... Pekâlâ," diye mırıldandı Zu'ya sarılırken. "Sen donuyorsun. Hipotermiye girmeden önce ona bir battaniye bulmalıyız."

Zu uzanıp Chubs'ın ağzını kapattığında Liam kahkahalara boğuldu. Yüzündeki gülümseme minik ve titrek de olsa oradaydı işte. Bunu görünce ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Bu yeni görüntüsünü, zihnimde güvenli bir yerde sakladığım hatırayla karşılaştırmaya çalışıyordum. Saçları, kulaklarının hizasında kıvrılacak kadar uzamıştı. Daha uzun ve

daha zayıftı. Hem de çok daha zayıf... Avurtları gözle görülür bir biçimde çökmüştü. Ve ağaçların arasından çıkanların da durumunun aynı olduğunu karanlıkta bile görebiliyordum. Arabanın farları yüzünden gözlerini kırpıştırarak bize doğru yaklaşıyorlardı. Farklı boylarda, farklı kilolarda da olsa hepsi çocuk on iki kişi saydım.

İlk Kylie ve Zu'nun kuzeni Hina çıktı ağaçların arasından. Lucy'yi görür görmez East River'da dağıttığı yemekler geldi aklıma. Bu bana dumanı, çam ağaçlarını ve yakındaki göle yansıyan gün ışığını anımsattı hemen. Bu üç çocuğun, aslında gördüğümüz tüm bu çocukların âdeta gözleri kamaşmıştı.

"Üzgünüm," dedi Kylie. "Siz olduğunuzu anlamadım yoksa asla ateş etmezdim, yani... takipçilerle askerler ve diğer tüm o şeyler..."

Arkamdan Cole'ün derin bir iç çektiğini duydum.

"Bir başka araba daha bulmamız gerekecek," dedi. "Değil mi?"

BEŞ

Zu'yu bulacağımıza inancım tam olsa da bu gerçekleşirse ona ne olacağını hiç düşünmediğimi fark ettim. Ancak onu görür görmez Liam'ın aklından geçen tek düşüncenin bu olduğunu anladığımda kafama dank etti bu gerçek.

"Amcanın evinde olacağını düşünmüştüm," dedim. "Ne oldu? Neden ayrıldın?"

"Evde değildi. Aslında yine orada kalırdık ama biz oraya gittikten hemen sonra... bir şey oldu," diye açıkladı yürüdüğümüz sırada Kylie. Ağaçların azaldığı minik bir açıklığa geldik. Arabalarımızın sesini duyduklarında ateşi söndürmüşlerdi ama duman kokusunu hâlâ alabiliyorduk.

"Ne tür bir şey?" diye sordu Liam.

"Kötü bir şey. Bir çocuk vardı, iyi bir çocuk. O... her neyse, bir önemi yok." Kylie bir yandan kırışmış tişörtünün önünü düzeltirken bir yandan da siyah, kıvırcık saçlarını savurdu. "O zamandan beri kasaba kasaba dolaşıyoruz. Yoldaki kodu gördüğümde takip etmeye başladım. Belki başka çocukları

buluruz umuduyla... Ama onlar da pek kolay şeyler yaşamamışlar."

Çarşaflardan yaptıkları ve yağmurdan sırılsıklam olmuş derme çatma çadırları, su toplamak için sakladıkları konserve kutularını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ama arabanız vardı, değil mi?" diye sordu Liam. "Nereye sakladınız?"

"Evin arka tarafındaki barınağın arkasına." Kylie sırılsıklam olmuş tişörtünü sıkmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. Etrafındaki diğer çocuklar kendilerini tanıttı. Hiçbirini tanımıyordum. Lucy, Tommy ve Pat'ten özellikle bahsetmişti. Onlar biz East River'a varmadan birkaç ay önce kamptan ayrılmışlardı. Kabilelerinin diğer üç üyesi şartlar çetinleştiğinde yanlarından ayrılmıştı ve o günden beri de onlardan bir haber almamışlardı. Çoğu on beş yaşlarında olan diğer on genci ise dolaşırken farklı noktalardan toplamışlardı.

Tommy, yanında durduğu ağaç kadar ince ve uzun bir çocuktu. Şaşırtıcı derecede parlak bakır rengi saçları kafasındaki berenin altına saklanmıştı. Pat ondan on beş santim kadar kısaydı ve öylesine enerji doluydu ki hızına yetişmek neredeyse imkânsızdı. Hızlı hızlı konuşup yürürken sakarlıkları kaçınılmaz oluyordu.

"Şey..." dedi Cole acınacak hâldeki kampa şöyle bir baktıktan sonra. "Hepiniz zor şeyler yaşamışsınız."

Lucy bir adım öne çıktı. Sarı saçlarını örüp omzuna atmıştı. "Aslında ben..." Üstünde kendisine büyük gelen kapüşonlu bir svetşörtle dizleri yırtık bir tayt vardı. "Siz burada ne yapıyorsunuz? East River'dan ne zaman ayrıldınız?"

Ah, tabii ya, bilmiyorlardı. Nereden bileceklerdi ki? Başımı Liam'a doğru çevirdim ama o, elini tutan Zu'ya bakıyordu.

"Hikâyelerinizi sonraya saklayın," dedi Cole. "Yanınıza almak istediğiniz her şeyi toplayın."

"Bir dakika, ne?" dedi Liam. "Bir dakika... Daha neye bulaştıklarını bile bilmiyorlar."

Cole gözlerini devirip, ellerini çırparak diğer çocuklara döndü. "Sizin için kısaca anlatayım: Bir zamanlar Çocuk Birliği denen bir grubun parçasıydık. Sonra Başkan bizi, Federal Koalisyon'u ve tüm Los Angeles'ı yok etmek istediğine karar verdi. Biz de şimdi tezgâhımızı kurmak ve onun işini bitirecek yeni ve eğlenceli yollar bulmak üzere kuzeye gidiyoruz. Sorusu olan var mı?"

Tommy elini kaldırdı. "Los Angeles'ı yok ettiler derken? Yani, gerçekten mi?"

"Sanırım artık kimse şaka yapacak hâlde değil, öyle değil mi?" dedi Cole. "Bir enkaza döndü şehir. Dilerseniz burada kalabilirsiniz ama asker, sınırların ve otoyolların kontrolünü ele geçirdi. Yakıt ve yiyecek bulmak artık daha da zorlaşacak. Bu da demek oluyor ki kendinize güvenli başka bir yer bulmazsanız hayatınız çok daha çekilmez bir hâl alacak."

Çocuklar ağlayamayacak kadar büyük bir şok yaşıyorlardı sanırım. Tüm bu olanları anlamaya çalışırken şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Açlık da anlamalarını güçleştiriyordu elbette, diye düşündüm Kylie'nin kemikli vücuduna yapışmış tişörtüne bakarken.

"Peki bizim gideceğimiz yer, orası güvenli mi?" diye sordu Pat.

"Onlara gerçeği anlat," dedi Liam birden. "Gideceğimiz yer güvenli olabilir ama ardımızda hep savaşmak zorunda kalacağımız birileri olacak. Bugüne kadar hiç karşılık beklemeden birine iyilik ettiğin oldu mu, Cole? Şimdi çıkarın ne olacak? Bizimle gelecek ve dövüşecekler mi? Yiyecekleri ve yatakları için çalışmak zorunda mı kalacaklar?"

"Gerçekçi olmak gerekirse hepimiz muhtemelen uyku tulumlarında yatacağız," dedi Cole. Duyduğu rahatsızlık her bir kelimesinden anlaşılıyordu. "Ama hayır, bir çıkarım yok. Eğitilmek isterlerse eğitiriz. Dövüşmek isterlerse ben kimim ki onları durdurayım? Ama içimden bir ses onların da en az bizim kadar IAAN denen hastalığın sebebini ve sözde tedavisini öğrenmek istediklerini söylüyor. Aynı zamanda bir yanım da ailelerine ulaşmalarına yardım edebilecek bir başka grup bulmakta zorlanabileceklerini söylüyor."

"Onların aklını karıştırıp da bunun bir..."

"Bir ne...?" diye sordum usulca onu kenara çekerken. "Hayatta kalmaları için bir yol mu? Liam... Anlıyorum, dövüşmeleri tehlikeli ama bu hayat da tehlikeli değil mi sence? Hastalanmak, açlıkla baş ederken sürekli kaçmak zorunda kalmak? Sonsuza dek Çiftlik'te kalmak zorunda değiller. Eğer isterlerse güvenli bir yöntem bulur bulmaz onları göndeririz."

Acı çekiyor gibiydi. Birlik'in beni alıkoyması fikrine bile daha alışamamışken şimdi Zu'nun da böyle bir şey yapmasına nasıl göz yumabilirdi? Kampların boşaltılmasını ve tedaviyi bulmayı ne kadar çok isterse istesin en sevdiği insanların güvenliği her şeyden önemliydi.

"Tüm bunlar bittiğinde," dedim bakışlarımı Cole'ün yardı-

mıyla eşyalarını hevesle toplayan çocuklara çevirerek, "istediğimiz yere gideriz. Buna değmez mi? Bizimle gelirse güvende olduğundan da emin oluruz. Ona bakabiliriz."

Onu hiç yalnız bırakmamalıydık zaten.

Derin bir soluk aldı. "Hey, Zu, küçük bir savaş başlatmakta bize yardım etmeye ne dersin?"

Önce ona, sonra da bana baktı. Bu öneriyi değerlendirirken alnını kırıştırmıştı. Sonra, *'Neden olmasın, zaten daha iyi bir seçeneğim yok,'* der gibi omuz silkti.

"Pekâlâ." Liam bir iç çekip bunu söyledikten sonra ben de rahatladığımı hissettim. Bir kolunu benim omzuma diğerini de Zu'nun omzuna attı ve diğerlerinin bizi beklediği noktaya doğru yürümeye başladık. Bu tanıdık duygu, ayaklarımı yere daha sağlam basmamı sağlıyordu. Yeniden doğmuş gibiydim. "Pekâlâ."

Arabaların yanına döndüğümüzde Chubs ve Vida kamyonete yaslanmış bekliyorlardı. Chubs heyecandan yerinde duramıyor, Zu'ya cevabını hiçbir zaman alamayacağı yüzlerce soru soruyordu. Vida ona bir bakış atıp, kollarını kavuşturarak yanımıza yaklaştı.

"Hey, Vi, bu..."

Ne sözümü bitirmeme izin vermek ne de Zu'nun uzattığı elini sıkmak için durdu. Gözlerinin parıldadığını fark ettim. Orada hem sessiz hem de asılsız bir suçlama görüyordum. Göstermemek için mücadele ettiği zehri dişlerini sıkmasına sebep oldu. "Şimdi şu lanet olası çöplükten kurtulabilir miyiz?"

Ve bir anda içime dolan o güven duygusu uçup gitti. Dik-

katimi ikiye bölen hastalıklı bir huzursuzluk çöktü içime. Bir yanım Vida'nın ardından gitmek, diğer yarım –daha güçlü ve talepkâr yarım– burada, olduğum yerde sevdiğim bu üç insanın yanında kalmak istiyordu. Zu kollarını Chubs'ın beline sarmıştı, Chubs da her zamanki gibi tuhaf bir şekilde onun başını okşuyordu; bu görüntü âdeta kalbimi doldurmuştu.

Liam karanlıkta kaybolan Vida'nın arkasından baktı. Tekrar bana döndüğünde sorgulayan gözleriyle karşılaştım. O da en az benim kadar şaşkındı.

Ama Vida'nın neden öfkelendiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Lodi'ye ulaştığımızda saat çoktan gece yarısını geçmişti ve ay, batıdaki ufka doğru iniş yapıyordu. Dört saat boyunca ara ara uyusam da kendimi kesinlikle dinlenmiş hissetmiyordum. Ara sokaklardan usul usul ilerlediğimizden zaten uzun olan yolculuğumuz dört saat kadar daha uzamıştı. Bu da yetmezmiş gibi yeni bir araç ve yolu bitirmemize yetecek kadar yakıt bulmak için bir saat harcamıştık; bu yüzden de yolculuğumuz toplam on saat sürmüştü. Sanki zamanın hiç durmadan uzayıp kısaldığı, dakikaların sonsuzluğa uçup gittiği bir gerçekliğe hapsolmuştuk. Endişe ve korku bir gelgit gibi üzerimden geçerken Cate'i ve diğerlerini bulmak için çaresizce dua ettiğimi fark ettim. Bugün her şey yolunda gitmişti ve bunun böyle devam etmeyeceğini bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Beni yere yapıştırmadan önce mutlu etmek gibi pis

bir alışkanlığı vardı hayatın.

Sandığımdan daha kırsal bir yerdi burası. Yani en azından girişi... Bir zamanlar üzüm bağları olması muhtemel yerler şimdi çorak arazilere dönmüştü. Art arda dizilmiş gümüş rengi depoların gölgesinde hepsi bakımsızlıktan kuruyup gitmişti.

"İşte orada," dedi Cole direksiyondaki elini kaldırıp bir yeri işaret ederken. Bana göre –özellikle de karanlıkta– hepsi birbirinin aynısı olduğundan onu ayırt edebilmesine şaşırmıştım.

"Buradalar mı?"

"Birazdan öğreneceğiz."

Kasabanın merkezine geldiğimizde gökyüzü lavanta rengini almıştı. Küçük araç konvoyumuzla kasabanın boş caddelerinde bir geçit töreni yapıyor gibiydik. Cole yavaşlayıp ikinci el arabalar satılan bir yerin önünde dururken keyfinin yerine geldiğini fark ettim. Arabayı, eski bir tarım aracıyla elektrik firmasının kamyonetinin yanındaki kapalı park yerlerinden birine soktu.

İkinci el arabalar satılan bir yer değil, diye düşündüm. *En azından artık değil.*

"Pekâlâ, bebeğim." Derin bir nefes alıp duyamadığım bir şeyler mırıldanarak başını arabanın tavanına çevirdi. "Hazır mısın?"

"Ona ne olacak?" diye sordum baygın Clancy'yi işaret ederek.

"Şimdilik onu düşünme. Az önce bir doz daha verdim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduğumuzda dönüp onu

alırım."

Çok iyi bir fikir gibi görünmüyordu ama o kadar yorgundum ki istemeye istemeye başımla onayladım. Kavga edemeyecek kadar bitkindim. Hem Clancy hâlâ nefes alıyordu ve öne doğru eğildiği için görülmesine imkân yoktu. Bu defa elleriyle ayaklarının bağlı olduğundan emin oldum. Sanırım aklıma gelen son doğru ve anlamlı düşünce de buydu.

Arabadan aşağı inerken tüm bedenim yorgunluktan dökülüyordu. Bunu her hücremde, sulanan gözlerimde hissediyordum. Liam beni görür görmez kamyonete sorgulayıcı bir bakış attı. Elimle geçiştirerek bana sarılan koluna yaslandım. Her defasında Zu ve Hina'dan başlayarak çocukları saymaya çalışıyor ve daha on kişiyi sayamadan kaçta kaldığımı unutup baştan başlıyordum. Chubs'ın etrafındaki bulanık şekillerle ilgili Vida'ya art arda sorduğu sorular odaklanmama yardımcı olsa da neden bir çeşit bar kapısı önünde dikildiğimizi anlamam uzun bir zaman aldı.

Liam bakışlarımı izliyordu. "Zu'yla tek kelime konuşmadı," dedi usulca. "Sıcakkanlı biri olmadığını biliyorum ama bu normal mi? Çünkü böyle devam ederse bundan rahatsız olmaya başlayacağım."

Yeniden Vida'ya baktım. "Isınması biraz zaman alır. Onunla konuşacağım."

Cole, kapının üzerindeki, ışığı sönmüş 'AÇIK' yazısına aldırış etmeden pencerelerden içeri bakmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp Smiley's Pub'ın kapısına yeltendi. Kilitliydi.

"Bir bar mı burası?" diye fısıldadı Chubs arkamdan. "İçeri girebilir miyiz ki? Yirmi bir yaşında değiliz hiçbirimiz."

"Ah, anneanne," dedi Vida bir iç çekerek. "İnanamıyorum."

Ön pencereden içeri baktım. İçeride cilalanmış ahşap eşyalar, boş raflar ve kırmızı suni deri koltuklar olduğunu gördüm. Spor arabaların üzerine uzanmış bikinili kız posterlerinin yanında klasik rock gruplarının posterleri asılıydı.

"İçeri girmek zorunda mıyız?" diye sordum Cole'e.

"Yoo. Hâlâ burayı kullanıp kullanmadıklarına bakmak istedim. Yoksa Çiftlik'in girişi barın arka tarafından."

Bir an kafam karıştı ve girişi gerçekten bar tezgâhının arkasında sandım. Ama Cole bana çenesiyle Smiley's Pub'la yanındaki boş dükkânın arasında uzanan küçük geçişi işaret etti. Hepimiz arkasına takılıp çöp kovalarıyla boş kasaların arasında ilerleyerek kapıya ulaştık. Cole hemen kapının yanına yanaşıp elektronik kilide altı haneli bir şifre girdi. Önce bir ışık yandı, sonra da bip sesinin duyulmasıyla birlikte kapı sıradan bir arka odaya açıldı. Her duvarda boş raflar uzanıyordu.

"Uzun bir yol," dedi Cole omzunun üzerinden bakarak. "Aranızda yükseklik korkusu olan var mı? Ya da karanlıktan korkan? Elbette yoktur. Sizler birer kahramansınız. Yine de dikkatli olalım, tamam mı?"

Uzun bir yol. Tanrım, bir başka yer altı tüneli daha mı? Barın olduğu yerden Çiftlik'in ana binası görünmediğine göre oldukça uzun bir yol olduğuna emindim. Los Angeles'taki Karargâh'ın girişi de böyleydi. Garajdan girip bir asansörle uzun geçide iniyorduk. Tünelin lağım kokusu ve yapış yapış duvarları, diğer ucunda bizi bekleyen bir şeytan olduğu izle-

nimi yaratıyordu.

Çiftlik'in tüneline açılan gizli kapıya ulaşmak için hep birlikte barın arkasındaki küçük yatak odasına doluşup önce yatağı sonra da altındaki halıyı kaldırdık. Cole kapıyı açtığı anda içeri buz gibi, rutubet kokulu bir hava doldu.

"Süper," dedi Tommy ve Pat aynı anda loş deliğin içine bakarken. Kylie, Lucy'ye bir bakış attı ama yine de Cole'ün ardından aşağıya inen üçüncü kişi o oldu. Gençler neler olduğunu ya da nereye götürüldüklerini sorgulayamayacak kadar yorgun olduklarından onu izlediler. Daha ufaklar için iş daha da zordu. Zu ve Hina perişan hâldeydiler. Tabanları cam kırıklarıyla doluymuş gibi sendeliyor, Liam onları merdivene yönlendirirken ona odaklanamıyorlardı. Sonra Liam'la birlikte Vida'nın yarı kör ve bir o kadar da huysuz Chubs'ı indirmesine yardım ettik. Sonra sıra ondaydı.

Bunun mantıksız olduğunu biliyordum. Sanki biri bana arkamdan yaklaşıp boynuma bir bıçak dayamıştı. Saldırı tehlikesi altında olmadığımızı, çocukların koridorda ve güvende olduklarını ve Çiftlik'e ulaşmak istiyorsam sadece yürümem gerektiğini biliyordum. Hepsini biliyordum. Ama yine de yerimden kıpırdayamadım.

Liam yüzümdeki ifadeyi görür görmez beni sakinleştiren gülümsemesini takındı. Aramızda konuşulmayan onca şeye rağmen hâlâ her bir korkumu yüzümden okuyabiliyordu. Elini saçlarımda gezdirip yanağımı okşadıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu.

"Farklı tünel, farklı yol, farklı son," dedi sakince. "Tamam mı?"

Yutkunup güçlükle başımı salladım. Merdivenden inmeye başladı. Açık renk saçları gözden kaybolduğunda tüm bedenimin gerildiğini ve midemin bulanmaya başladığını hissettim. *Farklı son.* Kelimeleri zihnimde evirip çeviriyordum. *Son.*

Her şey daha yeni başlıyordu.

Doğruldum. Atkuyruğumu arkaya savurup bir adım attım. Ve bir tane daha... Ve bir tane daha... Beni çepeçevre sarıp yutan karanlığı düşünmemeye çalıştım. Sonsuza dek böyle ineceğimi sanmaya başladığım anda ayağım toprak zemine değdi.

Sabahın geri kalan kısmı tuhaf ve neredeyse gerçeküstü bir hâl almıştı. Tünel Noel ışıklarıyla donatılmıştı ama ışıkların bazıları hiç yanmıyor, bazılarıysa ara ara yanıp sönüyordu. Her defasında yolun ancak küçük bir kısmını aydınlatıyorlardı. Sert ve acımasız betondan başka hiçbir şey yoktu. Alçak tavan ve dar duvarlar her bir sesin yankılanmasına sebep oluyor, en küçük fısıltıları bile birer hayalet gibi karanlık koridor boyunca taşıyorlardı. Kesik kesik nefesler alırken damarlarımda akan kanın sesini kulaklarımda duymaya başladım. Burası gerçekten de Los Angeles'taki Karargâh'ın bir prototipiydi âdeta. Çok daha küçük ve Cole'ün dediği doğruysa yüzeye çok daha yakındı. Ama yine de tüylerimi ürpertecek kadar çok benziyorlardı birbirlerine.

Çevremdeki görüntüler ve sesler beynimde oyunlar oynarken her şeye buğulu bir camın ardından bakıyor gibiydim. Sanki bir başkasının anılarını izliyordum. Terli ve nemli giysilerin kokusu... Vida'nın acıyla homurdanışı... Chubs'ın karanlığa bakarken yüzünün aldığı o kasvetli ve çaresiz ifade... Zu'yu sırtında taşıyan Liam... Zu'nun Liam'ın boynuna do-

ladığı kolları... O kadar uzun süredir yürüyorduk ki zaman zaman nereye gitmekte olduğumuzu bile unuttum.

Cole birkaç basamak çıkıp metal bir şeye vurdu. Bir kapı olduğunu düşündüğüm büyük, paslı bir dikdörtgendi bu. Tünele bakan tarafında herhangi bir kol yoktu. İçeriden birinin kapıyı açması gerekecekti.

"Ya burada kimse yoksa?" diye sorduğunu duydum Chubs'ın. Ama kalbim heyecandan durmasın diye duymazdan geldim.

Cole bir dakika boyunca yumruklarını kapıya indirdikten sonra arkasındaki çocuklar da onunla birlikte kapıyı yumruklamaya başladılar.

Burada kimse yok, diye düşündüm. *Başaramadılar.*

Nefes alamıyordum. Gidecek hiçbir yer yoktu. İki yanımdaki duvarlar birbirlerine çok yakındı. Arkamdaki çocuklarsa yolu kapamışlardı. Liam'ın kolunu omzuma attığını hissettim ama ağırlığı göğsümü daha da sıkıştırmıştı. Ayaklarım birbirine dolaşmış geri geri düşüyordum ki büyük bir gürültü koptu ve koridorun içi ışıkla doldu.

Cate?

Kapıdakinin kim olduğunu anlamaya çalışarak ellerimi gözlerime siper etmiştim ki Cole'ün sesi duyuldu: "Selam, Dolly!"

"Aman Tanrım!" Aksanlı bir konuşması vardı. New York'tandı belki ya da New Jersey. "Acele edin. Girin içeri. Aman Tanrım! Biz... biz sizi çıkıp aramak zorunda kalacağımızdan korkuyorduk."

Liam bizi merdivenlere yönlendirip aydınlığa çıkardı. Yü-

zümüze çarpan sıcak havayı iliklerimde hissedene dek ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Floresanla aydınlatılmış odaya adımımı atınca gözlerimi kırpıştırmadan edemedim.

Dolly derin bir nefes alıp, aramızda ilerleyerek Liam'la durduğumuz noktaya geldi. Bir ona bir Cole'e bakıyordu. "Ah Tanrım, senden bir tane daha mı? Dünya nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildi?"

"Tam anlamıyla şans eseri," dedi Cole. "Herkes burada mı?"

Dolly belirgin bir tereddütle sustu. "Şey... tam olarak değil."

"Cate?" Kelime Vida'nın ağzından umut dolu bir acelecilikle çıkmıştı.

"Conner iyi. Herkes için çok korktu ama."

Liam koluyla beni sarıp yüzüme baktığında orada benim adıma öyle içten bir heyecan görmüştüm ki refleks olarak gülümsedim. Korkunun bıraktığı yeri dolduran ilk duygunun sevinç ya da rahatlama olmaması beni şaşırtmıştı yine de. Bu duygular ancak içimi yakan o acıdan sonra dolabilmişti içime. *Bilmiyordu.* Cate hayattaydı, tüm zorluklara rağmen buraya ulaşmış bekliyordu. Dolly ona yalnızca burada olduğumuzu söyleyecekti; Jude'u bilmesine imkân yoktu. Kollarımı boynuna sarıp ağlamadan önce olanları ona anlatmayı beklemek zorunda kalacaktım. *Hiçbir şey bilmiyordu.*

Ama artık öğrenecekti.

"Tam olarak değil derken ne demek istedin?" diye sordu Cole çevresine bakınarak. "Burayı açmak için on kişi gelmiştiniz, değil mi? Conner da bir düzine..."

Huzursuzca kıpırdanan Dolly'nin spor ayakkabıları gıcırdıyordu. Bize doğru yaklaşan çıplak ayak sesleri onu bu soruyu cevaplamaktan kurtarmıştı. Koridorun köşesini büyük bir hızla dönen sarı saçlı kadını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak sandım. *Cate.*

Vida önündeki çocukları yararak ve onları neredeyse yere sererek Cate'e doğru atıldı.

"Üzgünüm, üzgünüm," diyordu Cate. "Saldırı alanının dışında kalmıştık ve tüm o barikatları bir türlü aşamadık ve..."

Cate, Vida'nın omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde rahatlamış bir ifade belirdi. *Aman Tanrım, aman Tanrım, bilmiyor...* Ne tek kelime edebiliyor ne de kıpırdayabiliyordum. Bedenim sıcaktan yanıyor, vücudumdan süzülen ter damlaları her bir zerremdeki suçluluğu, utancı, öfkeyi ve üzüntüyü açığa çıkarıyordu. Sonra birden yanımdaki o boşluğa bakmaya başladı. Tek tek herkesin yüzüne bakıp gözleriyle tüm koridoru taradı. Vida'yı sıkıca tutmaya devam ediyordu. Onu arıyordu.

Sonunda hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Yüzümü gördüğü ilk saniye anlamış olmalıydı.

Liam beni kendine doğru çekerken sıkıca elimi tutmuştu. Yüzümü sağlam olan omzuna yasladı. Kalp atışlarını dinlerken bir yandan soluklarımı düzenlemeye bir yandan da akmak üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Size..." diye başladı Dolly elini Tommy'nin omzuna koyarak. "Size banyoları ve nerede uyuyabileceğinizi göstermeme ne dersiniz? Tüm odalar açık. Sadece beğendiğinizi seçin. Çarşaf ve battaniyeleri yarın ayarlamak zorunda kalacağız.

Üzgünüm."

"Nevresimlere ne oldu ki?" diye sordu Cole usulca.

"Aldılar." Dolly bakışlarını Cole'den çocuklara ve sonra yeniden ona çevirdiğinde Cole soru sormaya bir son verdi.

Bizi başka bir beyaz koridora yönlendirdi. Tavandaki lambalar herkesin üzerindeki çamuru ve pisliği daha da görünür kılıyordu. Duvarlara yapıştırılmış resimlerin yanından bir sürü beden geçip gidiyordu. Keskin bir çamaşır suyu kokusu vardı. Bir spor salonu kadar büyük bir oda uyku tulumları ve çarşaflarla doluydu.

Sonunda, diye düşündüm. *Sonunda biraz dinlenebileceğim.*

"Hey, bebeğim," diye seslendi Cole. "Bizimle gelir misin? Cate'in olan bitenleri en ince ayrıntısına kadar öğrenmesini istiyorum."

Liam beni koluyla öyle sıkı sarmıştı ki neredeyse hayır diyecektim. Dinlenmeden Cate'in yanına gidebileceğimi sanmıyordum. Ama bu işte Cole'le birlikteydik. Ve diğer ajanların nerede olduklarını da bilmek istiyordum.

"Hemen geliyorum," dedim Liam'a. "Bizim için güzel bir oda seç."

"Pekâlâ..." dedi tereddütle ve bana sadece tek bir bakış atarak diğerlerinin ardından alt kata indi.

Cole tünelin girişinin sol tarafına doğru onu izlememi işaret etti ama ben etrafı biraz incelemek için durdum. Ve... hiç etkilenmedim.

Los Angeles'taki Karargâh'ın yıkık dökük bir hâli vardı. Sanki biri derin bir çukur kazıp biraz alçı dökmüş, sonra da

içeriyi birbirine uymayan fayanslar, masalar ve sandalyelerle dekore etmişti. Lambaların kabloları ve su boruları tavandan geçerdi ve hiçbir zaman doğru dürüst sıcak suyumuz olmazdı. Fakat Çiftlik tam anlamıyla unutulmuş gibiydi. Ajanlar en az bir haftadır burada olmalarına rağmen yerler gri toz ve pislik tabakasıyla kaplıydı. Kapı kolları kırıktı. Duvarlardaki boyayla pek çok kapının ahşabı dökülüyordu. Ampuller ya patlamış ya da yerlerinden sökülmüş, geriye yarısı karanlık koridorlar kalmıştı. Tavandaki tuğlalar ufalanıp yerlere saçılmış, düşen büyük parçalar sadece kenara doğru itilmişti. Sanki umurlarında değildi. Etrafı incelerken öfkeyle doldum. İnsan ancak kalmayı düşünmediği, sahiplenmediği bir yere böyle bakardı.

Diğerlerinin ardından odaya girerken Vida'nın, "...saçmalık! Bu tam bir saçmalık!" dediğini duydum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken neredeyse duvara dayalı olan dosya dolabını deviriyordum. Oda yalnızca tek bir masa, üç sandalye ve çerçevelenmiş birkaç Amerika haritasını alacak kadar büyüktü.

Bu Alban'ın buraya geldiği zamanlarda ofis olarak kullandığı oda olmalı, diye geçirdim içimden. Karargâh'taki odası kadar dökküntüyle dolu değildi ama özellikle de duvarında asılı duran Amerikan bayrağı gibi bazı şeylerden onun zevki seçiliyordu.

"Los Angeles'tan çıktıkları an Sen, Çiftlik'le iletişim kurup Kansas'a gittiklerini söylemiş," dedi Cole Cate'le yaslandıkları masadan. Cate ise kollarını kavuşturmuş, aklı başka bir yerde gibi başını önüne eğmişti. Vida ise elleri kalçasında içerideki minicik alanda volta atıyordu.

"Ve hepsi de burayı bırakıp gitti," diye bitirdim cümlesini.

Kahretsin. Cole, Cate ile birlikte araç bulmak için Karargâh'tan ayrılan ajanların hepsinin kalıp bize yardım etmek isteyecek kadar sadık olduklarını söylemişti.

"Ve yanlarında götürebilecekleri her şeyi almışlar. Bunlara yiyeceklerin çoğu da dâhil..." dedi Cole. Sakinliğini bu kadar iyi koruyabilmesine şaşırmıştım. "Cate ve Dolly bizi aramaya geleceklermiş. Görünüşe göre Kansas'a gitme fikrini iyi satmışsın. Burayı inşa etmek için sıfırdan başlamamız gerekecek ama yapılabilir."

Cate birden başını kaldırdı. "Gitme fikrini sattı da ne demek?"

"Biliyordun," dedi Vida öfkeyle. "Onları sen mi gönderdin?"

O öfkeli yüzlerden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıp, sırtımı kapıya yaslamayı reddederek geriledim. "Evet. Onları Kansas'a gitmeye ben ikna ettim. Böylece eyaletin dışında bir noktada onlardan ayrılabilecektik. Ama biz ulaşmadan buradaki ajanlarla iletişim kurmayacaklarından emin olmalıydım."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı Vida.

"Pekâlâ," dedi Cate, Cole'e soğuk bir bakış atarak. "Bana neden böyle bir şey yaptığını açıkla."

"Ah, tüm bu çocukların hayatını kurtarmaya ne dersin?" dedi Cole. Elleri dizlerinin üzerindeydi. "Arkadaşın Sen'in ne planladığını öğrenmek ister misin? Çocukları arabalara dolduracak, Los Angeles'ın dışına çıkarıp güvende olduklarını düşündükleri an onları para karşılığı takas edecekti."

Bu mümkün müydü bilmiyorum ama Cate'in rengi iyice

atmıştı. Vida sonunda volta atmayı bıraktı.

"Bunu bilmene imkân yok..." diye başladı Cate.

"Bunu zihninde gördüm," dedim midemde yükseldiğini hissettiğim asidin kelimelerimi kaplamasına müsaade ederek. "Her şeyi dakikası dakikasına planlamıştı. Parayla, karaborsadan silah ve patlayıcı alacaklardı. Washington'ı vurmak istiyorlardı. Kampları boşaltmamız onların umurunda bile değildi."

"Planımız tıkır tıkır işledi," diye araya girdi Cole. "Yani çoğunlukla. Boş yere canını sıkma, Conner. Kimsenin canı yanmadı. Düzgünce ayrıldık. Diğer ajanların gitmiş olması hislerimizde yanılmadığımızı gösteriyor. Kimse çocuklara yardım etmek istemiyor. Böylece Çiftlik bize kalmış oldu ve planlarımızı da öğrenemediler. Başkan Gray'in dostları tarafından yakalanırlarsa gerçek yerimizi söyleyemeyecekler. Burası bizim için uygun bir operasyon merkezi olacak, onlar için değil. Hem sessiz sakin hem de elektriğimiz, suyumuz, çalışacak geniş bir alanımız var."

"Evet, bir de sahip olmadıklarımıza bak!" dedi Cate sonunda. Solgun yüzü şimdi kızarmıştı ve öfkesini zar zor kontrol altında tutuyordu. "Eğitimli profesyonelleri, planladığın kamp saldırılarını gerçekleştirebilecek ve tüm bu çocukları koruyabilecek profesyonelleri gönderdin! Onları kendi tarafımıza çekmek için zaman harcamalıydık, kendi fikirleriymiş gibi ayrılmalarını sağlamamalıydık. Ve ne cüretle bana danışmadan böyle bir karar verebilirsin? Sana..." Başını sallayıp öfkeli gözlerle bana baktığında bakışlarımı kaçırdım. "Ruby, neler oluyor?"

"Yeter artık, Conner," dedi Cole tehditkâr bir tavırla. "Planımız çocuklara dövüşmeyi öğretmek. Onları güçlendirmek."

"Sen sadece kendini güçlendirmek istiyorsun," dedi Cate sertçe. Vida odada olmasaydı Cole'ün buna nasıl cevap vereceğini ya da ne yapacağını tahmin bile edemiyordum. Yumruklarını sıktı. "Anlıyorum, Cole... Anlıyorum. Ama bu yaptığın doğru değildi. Bilgisayarların sunucularını aldılar. Sadece bir dizüstü bilgisayarım kaldı. Çünkü dün çalışmak için onu odama getirmiş, gitmekten bahsettiklerinde saklayabilmiştim. Bizi sistemden atacaklar. O zaman ne yapacağız? Bize geri dönüş şansı bırakmadan yıktın sen köprüleri."

Birlik her konuda bilgi sahibi olmalarını sağlayacak sistemi on yılda kurmuştu. Eski siyasilerin yerlerini, takipçi ve PÖK veri tabanındaki verileri, bina tasarımlarını ve haritalardaki bilgileri bu sistem sayesinde görebiliyorlardı. Kamp saldırıları için de bu sisteme güveniyordum. En azından bazı kampların uydu fotoğraflarına ihtiyacımız olacaktı.

"Yeşiller Birlik ağına girebilirler, bu bir sorun bile değil," dedi Cole. "Sistemi kuran onlar zaten. Ayrıca tedavi hakkındaki araştırmayı da güvence altına aldım. Şimdi tek sorum şu: Leda Corp'tan çaldığım bilginin yüklü olduğu flaş bellek nerede? IAAN'ye neyin yol açtığını gösteren çalışma?"

Cate bakışlarını çevirdi. Yavaşça yutkunduktan sonra öyle uzun süre sessiz kaldı ki içim ürpertiyle doldu. "Çöpte. Saldırı olduğunda şehrin yeterince dışına çıkamamıştık ve elektromanyetik darbe hepsini... sildi. Üzgünüm. Keşke..." Sonra başını sallayarak sustu.

Sonunda sandalyelerden birine çöktüm. Herkesten daha

da uzaklaştığımı hissediyordum. Cole'ün alay edercesine, "Ah, harika," dediğini zar zor duyabilmiştim. O sırada Cate'in kalkıp kapıya yöneldiğini bile fark edemedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Cole. "Bırak, çocuklar biraz uyusun."

"Çocuklara gitmiyorum," dedi Cate sertçe. "Başımıza açtığın bu pisliği temizlemek için diğer ajanların peşinden gidiyorum. Bu işi birlikte çözmek için onları geri getirmeye gidiyorum."

Sesindeki soğukluk iliklerime kadar işledi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. En azından bana böyle öfkelendiği hiç olmamıştı. Ama ben de çok kızgındım. Bizi bırakmıştı. İhtiyacım olduğunda yanımda değildi ve herkesi hayatta tutabilmek için tek başıma savaşmam gerekmişti.

"Geri dönmelerini mi istiyorsun?" diye sordum. "Kimlerin peki? Teröristlik yapmak için seni kaşla göz arasında satanların mı? Yoksa bizi PÖK askerlerine teslim etmeyi planlayanların mı?"

Cate yüzüme bile bakamıyordu. "Bir yanlış anlama olduğuna eminim..."

"Haklısın," dedim. "Bu ajanlarm aslında nasıl insanlar olduğunu ısrarla görmek istemediğini anlamamışım..."

"Ruby!" diye çıkıştı Vida. "Kapa şu..."

"Bunu sana daha kaç kez ispatlamaları lazım bilmiyorum ama bu ajanlar senin katıldığın Birlik'i hiç umursamadılar. Kamplara hapsedilmiş ve tedavisini bulmamıza ramak kalan bir hastalık yüzünden her gün ölen çocukları kurtarmak isteyen Birlik'i zerre umursamadılar. Onlara ihtiyacımız yok!

Burada yapmaya çalıştığımız şeyi kirletmelerine ihtiyacımız yok! Uyan artık!"

"Benim de çocuklara askercilik oynatmaya niyetim yok," dedi Cate.

"Daha önce bunu dert eder gibi görünmüyordun," dedim acımasızca.

"Sen taktik ekiplerinin başındaki eğitimli ajanlar tarafından eğitilmiştin ve..."

"Doğru. Sonradan dönüp bizi birer birer avlamaya başlayan ajanlardan bahsediyorsun, değil mi? Rob gibi mesela. Hem beni hem de Vida'yı bir 'kaza' süsü vererek öldürmeye çalışan Rob. Sonra peşimizden geldiğini biliyor musun peki? Bizi bir hayvan gibi avladı. Benim ağzımı bile bağladı!"

Suratı bembeyaz kesilen Vida olduğu yerde donup kalmıştı. Cate'i her koşulda koruma içgüdüsü, gerçeği bilen yanıyla belirgin bir mücadele içindeydi. Cole elini omzuma koymaya çalıştı ama onu da savuşturdum. Cate'in bana bakmasını bekliyordum. Bir cevap bekliyordum.

"Dolly ile birlikte sabah çıkacağız," dedi usulca. "Diğer ajanlar çıkalı birkaç saat oldu. Hâlâ yetişebiliriz."

Yüzüme bir tokat gibi inmişti sözleri. "İyi. Git."

"İyi şanslar," dedi Cole alay edercesine.

Odadan çıkmadan önce son bir kez açık renk gözlerini üzerimde gezdirdi ve kapıyı arkasından kapattı. Vida da koşarak peşinden gitti. Bilgisayar odasının pencerelerinin önünden geçip gözden kayboldular. Buna daha fazla dayanamayacağımı anlayarak arkalarından çıkmaya yeltendim.

Cole kolumu yakalayıp beni geri çekti. "Sakinleşmelerine müsaade et. Sadece üzgünler ama biz yanlış bir şey yapmadık."

"Öyle mi?" Soru birden dudaklarımdan dökülmüş, kalbimdeki kuşkuyu açığa çıkarmıştı.

Tünel kapısının sesini duyduğumda ayağa fırladım ve ikimiz de aynı anda koridora çıktık. Karanlığa doğru ilerleyen ve söylediği şeyi yapıp yola çıkan Cate'i göreceğime o kadar emindim ki karşımda kir ve çamur içindeki suratlarıyla sekiz çocuğu gördüğümde kalbim sıkıştı.

Hissettikleri korku yüzlerinden okunuyordu. Senatör Cruz en arkadaydı. Kendisine uzanan ellere tutunup son birkaç basamağı da çıktı. Sol tarafımda beliren Dolly'nin dikkatli bakışlarına aldırış etmeden çevreyi incelemeye koyuldu.

"Bu ne hız! Rekor kırdınız resmen," dedi Cole çocukların sırtını sıvazlarken. Çocuklar da ona gülümseyerek ve sarılarak karşılık verdiler. "Bir sorun yaşadınız mı?"

"Hayır, barın arka tarafından buraya geçişle ilgili talimatlarında biraz zorlandık ama gördüğümüz zaman çözdük." Birlik'teki Mavilerin takım liderlerinden olan uzun boylu, esmer çocuk Zach hiç olmadığı kadar güçlü görünüyordu. Ellerini siyah saçlarının arasında gezdirip etrafı incelemeye koyuldu.

Zach ne kadar rahatlamış ve öz güvenli görünüyorsa Nico da o kadar korkak ve zayıf görünüyordu. Saçları durmadan karıştırılmış gibi dağılmıştı. Kollarını kavuşturmuş, derin derin soluyordu. En azından Cate'i görene kadar... Cate diğer ajanların arasından geçip ona doğru ilerlemeye başladı; fakat Nico, Vida'nın aksine kendini onun kollarına atmak yerine

yüzünü elleriyle kapayıp zırlamaya başladı.

Ondan yükselen sesleri başka bir kelimeyle açıklamak imkânsızdı. Çıkardığı sesler her bir sohbeti gölgeliyor, her bir soruyu bastırıyor, her bir kahkahayı baltalıyordu. Ta ki bir fısıltı hâlini alana dek... İçim burkulduğundan başımı çevirmek zorunda kaldım. Hiçbir çocuk ona yaklaşmıyordu. Yalnızca, bu tavrımızı tasvip etmediği suratından belli olan Senatör Cruz yanına gitti ve Cate'ten bile önce onu kollarının arasına aldı.

Dolly'ye duşların ve yatak odalarının yerlerini sordum. Nico'nun zırıldamalarından, Cate'in hayal kırıklığından, diğerlerinin neredeyse yaşanmaz bir hâle gelecek şekilde soyulan bu yer için duydukları heyecandan uzaklaşmam gerekiyordu.

Gördüğüm kadarıyla Çiftlik birbirine paralel olan ve uçlardaki kapılarla bağlanan iki koridordan oluşuyordu. Alt katın planı da üst katla aynıydı. Her birinde bir düzineden fazla kapalı kapı olan iki dar koridor... Merdivenin sonundaki koridorda uyuyacak birkaç oda, bir mutfak ve bir çamaşır odası vardı. Kapılardan biri açık bırakılmıştı ve içeride dört yatak bulunuyordu.

Yan taraftaki odadan Chubs'ın sesini duydum. "Ne?" Birkaç adım daha atıp kapının kolunu tuttum ve kapıyı neden kapattıklarını merak ettim.

"...bize bunu söyleyemez miydi?" diye söyleniyordu Vida. "İnanamıyorum. Cole'le aylak aylak dolaşacağına hayatımızın tehlikede olduğunu bize söylemeliydi!"

Kulağımı kapıya dayayıp konuştuklarını dinlemeye başladım.

"Bir süredir Cole'le çok sıkı fıkılar," dedi Chubs. "Böyle bir iş çevirmiş olmalarına şaşırmadım."

"Ama anlamıyorum..." dedi Liam. Sonra o kadar kısık sesle devam etti ki ne dediğini duyamadım. Zaten seslerinden okunan öfke yüzünden çoktan gerilemiştim.

Koridorda ilerleyerek Dolly'nin bahsettiği dolaba ulaştım. Havluların hepsi alınmıştı ama ajanlar burayı boşaltırken unuttukları bir çanta dolusu giysinin içinde siyah, büyük beden bir tişört buldum. Yeniden pis giysilerimi giymeyeceğime sevinip tişörtü aldım ve banyoya yöneldim.

Soyunup duşlardan birine girdim ve suyun ısınmasını beklemeden yıkanmaya başladım. O anda sabah yaşadığım her şey gerçek değilmiş gibi geldi. Paslı duş başlığından akan dondurucu su tenimi tokatlayıp, beni anında sakinleştirmiş beynimdeki karıncalanmayı yatıştırmıştı. Her duşta sabun ve şampuan vardı. Yarısı boşalmış, büyük endüstriyel boy bidonlar... Bakışlarım bedenimden süzülüp ayaklarımın dibinde toplanan suya daldığında omuzlarım düştü. Nefes aldım. Kaburgalarımdan ve bacaklarımdan çıkmayan lekeler toprak değil, morluklardı. Nefes aldım. Nefes aldım.

Sadece nefes aldım.

ALTI

GERÇEKTEN UYUDUM MU YOKSA ARADA SADECE BİRKAÇ dakikalığına mı daldım bilmiyorum. Sırtüstü yatıp ellerimi göbeğimin üzerinde birleştirdim ve Çiftlik'in uyanışını dinledim. Koridorda birbirine seslenenler, koydukları çamaşırları bulmaya çalışanlar, duşlarda sıcak su olmamasından yakınanlar, gülenler... Ve bana seslenen Vida... Gözlerimi kapadım.

Uyan, dedim sonra kendi kendime. *Bununla yüzleşmek zorundasın.*

Ayaklarımı ranzadan aşağı sarkıtıp yüzümü ovuşturduktan sonra saçımı toplamaya giriştim. Işığı açıp kapıyı araladığımda Vida'nın koridorun diğer ucunda beklediğini gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ah, sonunda güzellik uykundan uyanabildin mi?" dedi öfkeyle. "Seni beklediler. Uyanman için bir saat beklediler ama sen gelmedin! Ne? Onlarla vedalaşamayacak kadar üstün mü görüyorsun kendini?"

Mideme bir taş oturdu sanki. "Cate ve Dolly gitti mi?"

Son birkaç ayda yaşanan onca şeyden sonra bunun canımı bu kadar yakmasına şaşırdım. Ne veda etmek için uyanmamı beklemiş ne de olanları tam olarak anlatmamıza müsaade etmişti. Cate, ajanları gönderip başardığımız her şeyi onları geri getirerek yok etmeye niyetliydi. İşimizi baltalamak istiyordu.

"Saat neredeyse üç oldu," dedi Vida.

İnanmaz gözlerle baktım yüzüne. Yüzündeki sert ifade nihayet biraz olsun kırılmıştı. Kendi kendine, duymazdan geldiğim bir şeyler mırıldanarak başını salladı. "Tüm bu zaman boyunca uyuyor muydun? Sandığımdan daha fazla yorulmuş olmalısın."

"Dinle," diye başladım. "Daha öncekiler için..."

Elini kaldırdı. "Anlıyorum. Tek bir sorum var: Sen kaltağının böbreklerini deşeceğimi düşündüğün için mi planını benden sakladın?"

"Bir sebebi bu olabilir," dedim.

"O hâlde beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun," dedi. "Çünkü böbreğini değil kalbini deşerdim o kaltağın. Ama... tamam, anlaşıldı."

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Anneanne bir yerlerde uzanmış yatıyordur," dedi Vida. "İzci çocuk da mutfaktaki herkesin sinirini bozmakla meşgul."

"Ne? Neden?" Omuz silktiğini görünce, "Peki Zu?" diye sordum.

Birden yüz ifadesi tekrar değişti. Sesi kemiklerimi kesecek keskinlikteydi. "Nerede olduğunu umursuyor gibi mi görü-

nüyorum?"

"Vida," dedim. "Cidden..."

Konu her neyse benimle konuşmak istemiyordu. Çoktan merdivenlere yönelmişti.

"Bu konuyu konuşmamız gerek," diye seslendim. Arkasına dönüp attığı bakışla olduğum yerde kaldım. Bu, rahat bırakılmak istenen birinin bakışlarıydı.

"Bu arada, umurunda olur mu bilmem ama Cate giderken sana bir mesaj iletmemi istedi," dedi Vida. "'Ateşle oynarsan yanarsın,' dedi. Bir anlamı var mı senin için?"

"Hayır," dedim sonunda. "Hiçbir fikrim yok."

Vida kısmen haklıydı. Liam mutfaktaydı ama ocak ve lavaboların ilerisinde, karanlık bir köşedeki kilerde duruyordu. Dişlerinin arasında tuttuğu minik fenere ek olarak içeriye bir parça ışık gelmesi için kapıyı da açık bırakmıştı. Küçük bir not defterine bir şeyler karalıyordu. Elektrik düğmesini bulamadığı için onunla dalga geçmeden önce düğmeye uzandım ama... yanmadı. Emin olmak için bir kez daha denedim.

Liam feneri ağzından çıkarıp gülümsedi. Ve o anda son birkaç saatin tüm stresi üzerimden akıp gitti.

"Burada otuz altı ampule ihtiyaç olduğunu biliyor muydun? İnsan neden ampulleri söküp götürür ki?" dedi Liam.

"Otuz altı olduğunu nereden biliyorsun?" dedim gülerek. "Tahmin mi yürütüyorsun?"

Kafası karışmış gibiydi. "Hayır, saydım. Kylie ve Zu ile birlikte biraz dolaştık. Ayrıca beş tane kapı kilidine, bolca çamaşır deterjanına ve iki düzine de havluya ihtiyacımız var. Ve bu..." Liam önündeki boş rafa baktı. "Bu çok kötü. Bu kadar çok pancar konservesini nereden buldular bilmiyorum ama Tanrım... Bunlarla ne yapılır ki?"

"Hmm. Kızartma, pancar çorbası, pancar turşusu..."

"Iyy." Kulaklarını kapatıp ürperdi. "Şansımı domates yahnisiyle denemeyi tercih ederim."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordum kilere girerken. Sormama gerek yoktu aslında, öyleydi. Hatta daha bile kötüydü. Birkaç somun ekmek ve dolaptaki birkaç dilim salam dışında çoğunlukla konserve sebzemiz ve kraker ya da cips gibi abur cuburlarımız vardı.

Liam makarna, konserve çorba ve yulaf bulmaktan bahsederken ben gözlerimi kapatıp bedenimi onunkine yasladım. Sıcak göğsünü sırtımda hissederken ağzından çıkan her bir kelimenin titreşimini duymak iyi geldi. Uzanıp nazikçe saçlarımı okşadı. "Seni sıkıyorum, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm, dinliyorum," dedim. "Lucy hakkında konuşuyordun?"

"Evet. East River'da yemek işleriyle ilgilenen kızlardan biri de oydu. Sanırım bize elimizdeki malzemeleri nasıl idare edebileceğimizi ve ihtiyacımız olan şeyleri söyleyebilecektir."

Doğru. Malzeme toplamak için bir çeşit ekip kurmamız gerekecekti. Ama zaten o kadar az kişiydik ki durum çok acil olmadıkça Cole'ün bunu kabul edeceğini zannetmiyordum. Liam'ın dışarı çıkmasına izin vermesi ise imkânsızdı.

"Yorgunsun," dedi parmağını gözlerimin altında gezdirirken. "Nereye kayboldun? Seni beklemeyi denedim ama uzandığım an kendimden geçmişim."

"Bir duş aldım ama sonra hangi odada olduğunuzu arayamayacak kadar yorgun olduğumu fark ettim," dedim. Seçtikleri odaya bilerek gitmediğimi nasıl söyleyebilirdim ki? Kafam da kalbim kadar doluyken bir de sorularıyla uğraşmak istemedim. Cate'le konuştuktan sonra iyice bitap düşmüştüm. "Bulduğum ilk boş yatağa kıvrılıp uyumaya çalıştım."

Uzanıp üst raftan tek kişilik bir meyve konservesi aldı ve ben daha itiraz edemeden kapağını açtı. Kutuyu kafama diktiğim sırada o da dikkatli bir şekilde rafları saymaya devam etti. Aklından geçen her bir düşünceyi, sormak istediği her bir soruyu yüzünden okuyor, geçen her sessiz saniye daha da geriliyordum.

"Bunu sormak istemiyorum ama... eninde sonunda bize o ajanları ve planlarını anlatacaktın, değil mi? Yalnızca çocukların bindiği arabalar buraya geldiğinde öğrenmemizi beklemeyecektin, değil mi?"

"Şehirden çıktığımız anda size anlatmalıydım," dedim. "Sadece... başımıza gelenler yüzünden aklımdan çıkmış."

"Bize daha yola çıkmadan da anlatabilirdin," dedi nazikçe.

"Hızlı hareket etmeliydik," dedim. "Ve bir kişi bile olanları anladığını belli edecek bir şey yapmış olsaydı, ajanlar her şeyi çakarlardı. Acele etmek zorundaydık."

"Sen ve Cole yani."

"Cole diğer ajanları hepimizden daha iyi tanıyor. Bu önerinin ajanlara gerçekçi gelmesi için onun yardımına ihtiyacım

vardı." *Ve eğer sana anlatsaydım bizi kaçmaya zorlardın.*

Bazen, hatta çoğu zaman, yollarımız kesişmeden önce ikimizin de farklı hayatlar sürdüğünü düşünmek zor geliyordu. Yaşamlarımız öyle birbirine bağlıydı ki ona her şeyi anlatmak, düşüncelerini dinlemek ve benimkilerle örtüşüp örtüşmediğini görmek neredeyse bir zorunluluk gibi geliyordu artık bana. Ondan daha önce de bir şeyler saklamıştım. Kendimle ilgili... Aileme yaptıklarımla ilgili... Ama içimden bir ses her şeyin eskisi gibi kusursuz olmadığını söylüyordu. Bunun kötü hissetmemle filan alakası yoktu. Sanki yaşamlarımızın doğal akışını bozmuştum ben. Bir şeye kafa yorduğu anlarda Cole'ün de yaptığı gibi kaşlarını çatmasını izlerken dudağımı ısırdım.

"Bu yüzden panikledin, değil mi? Bunu öğrenmiştin..." Eliyle alnını sildi. "Lanet olsun. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Kampların bazılarını boşaltmak için akşam yemeğinde bir araya gelip bir plan yaparız."

"Tüm yiyeceğimiz bunlarsa akşam yemeğinden pek söz edilemez sanırım..." diye başladı. "Ama bir şeyler uydururum. Her şey yoluna girecek."

Liam kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Yüzümü omzuna gömüp derin bir iç çektim. Kollarımı beline dolamıştım.

Bu doğruydu. Ona bu kadar yakın olmak doğru geliyordu. Saatlerdir ilk defa beynim deli gibi çalışmayı bırakmıştı. Burada, karanlığın içinde, yakınlığı nabzımı hızlandırıyor ve diğer her şey çok ama çok uzak geliyordu. O saçımı ve yanaklarımı öperken ben sadece, *Yine aynı hatayı yapamam, yine*

aynı hatayı yapamam, diye düşünüyordum. Ona her şeyi anlatamazdım. Yani yaptığımız şeyin işe yaramasını istiyorsam, onu korumak istiyorsam anlatamazdım. Ama yine de bu anın tadını çıkarabilirdik, değil mi?

"Seni koruyacağıma inanıyor musun?" diye sordum. Bu sorunun biraz damdan düşer gibi geldiğini bilsem de mutlaka sormam gerektiğini hissetmiştim. Ona ajanların planlarından bahsetmemiş olmama kırıldığı belliydi.

"Sevgilim, beni koruması için seninle Gray'in en iyi yüz adamı arasında bir seçim yapmam gerekse ben yine seni seçerdim."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu hiç beklemediği bir anda dudaklarından öptüm.

Geri çekildiğimde tişörtü hâlâ parmaklarımın arasındaydı. Sesim iyice kısılmıştı. Kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülüyordu ama zaten bunu doğru kelimelerle anlatabilmemin mümkün olup olmadığından emin değildim. "Ben istiyorum ki..."

Ne söyleyeceğimi duymak için beklerken yüzündeki şaşkın ifade yavaş yavaş soldu.

Ben istiyorum ki... Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum ama bu utançtan mıydı yoksa zihnimde canlanan görüntülerden miydi bilmiyordum. Daha önce hiç bu kadar tuhaf ve gergin hissetmemiştim. Onu daha önce de öpmüştüm, gerçekten öpmüştüm ama daha öncekiler hep ya stres ya endişe ya da öfkeyle tetiklenmiş ve her defasında da çevremizdeki olaylar yüzünden yarım kalmıştı. İlk kez onu, her şeyiyle onu, gerçekten yavaş ve sakince inceleme şansım olmuştu. Ellerinin

yumuşaklığını... Parmaklarıma batan kirli sakallarını... Boğazından yükselen kesik kesik nefesini...

Bir kilerin içindeydik ve dışarıda çocuklar vardı. Mantıklı yanım bu anın sınırlarının farkındaydı. Peki ya bir sonraki başa kalışımızda ne olacaktı? Başka bir yerde böyle başka bir an yaşadığımızda? İçim ürperdi. Hem panik hem de arzunun körüklediği bir histi bu. O zaman ne yapacağımı bilemezdim. Her şeyi mahvetmemeyi nasıl başaracağımı...

Sırtını arkasındaki raflara yaslarken Liam'ın elleri bir an olsun ellerimi bırakmadı. Yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde rahat bir nefes aldım. Anlıyordu. Elbette anlıyordu. O her zaman beni benden daha iyi tanımıştı.

O tatlı sesiyle konuşmaya başladığında yüzü bambaşka bir hâl aldı. Gözlerinde haylaz ve bir o kadar da aç bir bakış vardı. Bu bakışlarının sebebinin ben olduğumu anladığımda şaşırmadan edemedim. "Sevgilim, aklıma bir fikir geldi."

"Öyle mi?" diye mırıldandım o başparmağını alt dudağımda gezdirirken. Dikkatim iyice dağılmıştı.

"Evet. Sen on yedi oldun, değil mi? Ben de on sekiz olduğuma göre bence gençlerin yaptığı her şeyi yapma hakkımız var. Normal, mutlu ve çılgın gençlerin." İki parmağını kot pantolonumun beline geçirerek beni kendine çekti. Sesini böyle alçaltarak konuşmasına bayılıyordum. Aksanı daha da belirginleşiyor, bir fırtınadan önceki yaz güneşi gibi içimi ısıtıyordu. Karşımda tüm o Stewart çekiciliğini kullanırken ben tamamen savunmasızdım. "Kuralları duymak ister misin?"

Başımı sallarken kalbim deli gibi atıyordu. Aynı eli şimdi kalçamın üzerinde dolaşarak tişörtümün içine girmiş ve be-

limde durmuştu. Öyle sıcak ve kusursuzdu ki dokunuşu... Dudakları dudaklarımın üzerinde hafifçe dolaşırken gözlerimi kapadım. Bu beni de cesaretlendirdi. İçimdeki kuşkuyu alıp götürdü.

"İlk kural, bu konuda fazla düşünmeyeceksin. İkincisi, ne zaman durmak istediğini söyleyeceksin. Üçüncüsü, sana ne iyi hissettiriyorsa onu yapacaksın. Dördüncüsü..."

"...konuşmayı bırakacaksın," dedim el yordamıyla uzanıp kapıyı kapatarak. "Ve beni öpeceksin."

Talimatımı uygularken hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu. Bense gülmeden edemiyordum; çünkü ne kadar gergin olursam olayım Liam'ın mutluluğu bulaşıcıydı. Ayrıca o ilk kuralın hiçbir anlamı yoktu. Beynimin içindeki tek düşünce Liam'dı. Göğsümde patlayan yüzlerce azgın histi o. Giderek daha da tutkulu öptüğü dudaklarımı araladı. Dilinin dokunuşlarına karşılık verdiğimde bir iniltiyle onayladı beni.

Normal, mutlu ve çılgın hissediyordum. Onun için çıldırıyordum.

Koridordan bana birkaç kez seslendiğini duyduktan yarım saat kadar sonra Cole sonunda mutfağa girmiş, büyük ve eski buzdolabında bir şeyler aramaya başlamıştı. Bu da Liam'dan uzaklaşıp, kendimi toparlamam ve yanına gitmem için bana birkaç saniye kazandırmıştı.

"Hayvanın karnı aç," dedi Cole karton bardağa su doldururken. "Yoksa onu unuttun mu?"

Ve bir anda o hafif ve olağanüstü mutluluk hissi buhar olup uçmuştu ve ben yeniden korkunç gerçeklik duvarına toslamıştım.

"Clancy'yi unutmam ne mümkün!" Sözlerimden, duyduğum rahatsızlık hissediliyor olmalıydı. "Bu konuyu halletmen konusunda sana güvenmemeli miydim?"

"Evet, güvenmemeliydin," dedi Liam kilerden.

Cole sırıttı. "Ona verdiğimiz ilaçların ardından fena bir baş ağrısı çekecek. Onu küçük kafesine kapattığımda yeni yeni kendine gelmeye başlamıştı. Ödü kopmuş gibiydi."

"Pekâlâ. Gidip şu işi bitirelim."

Üst kata çıkmak yerine Cole beni alt kattaki hole yönlendirdi. Kapısında DOSYA DEPOSU yazan bir odaya ulaşana dek birkaç yatakhanenin önünden geçtik. Cebinden çıkardığı küçük anahtarı bana uzattı. Anahtarı deliğe soktum ama kilit biraz direnç gösterdi. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafıma şöyle bir göz gezdirip içeri girdim ve kapıyı içeriden kilitledim. O sırada Cole de tavandaki tek ampulü yakmak üzere uzandı.

Metal rafların üstü kutular ve kâğıt yığınlarıyla doluydu. Kapıda yazan yalana inanacak olursanız güya arşivlenmiş operasyon dosyalarıydı bunlar. İlk bakışta görüntü ikna ediciydi. Cole arka duvara yaslanmış iki rafa doğru ilerlerken ben de dosya ve klasörlerle dolu olan rafları inceledim.

"Şu," dedi. "Kırmızı koli olan. İtsene onu."

Kolinin üst tarafına uzandım. Kapağın üzerindeki tozlar, yakın zamanda arka taraftaki gizli kola ulaşmak için uzanan eller yüzünden dağılmıştı. Parmaklarımı üzerine dolayıp

kolu kendime doğru çektim. Tüm kitaplık birden açılmaya başlarken büyük bir gürültü koptu. Arka taraftaki holün ışıkları otomatik olarak yanınca deponun içi bembeyaz bir ışıkla doldu.

Bomboş koridorda kısa bir yürüyüşün ardından başka bir kilitli kapıya ulaştık. Burada anahtarı deliğe yerleştirdikten sonra bir şifre girmem gerekti: 4-0-0-4-0-0-4. Ve kapı gıcırdayarak aralandı.

"Hemen buradayım," dedi usulca. "İhtiyacın olursa seslen."

Anlaşmanın diğer bir maddesi de buydu. Küçük yaratığa yemeğini verirken birinin ne olur ne olmaz diye kapının arkasında beklemesi gerekiyordu. Aslında bu görev için ilk önce onu, Cate'i ya da Vida'yı düşünmüştüm ama Clancy'nin etkisine son derece başarılı bir şekilde direnç gösterebildiği için sonradan Chubs'ı da listeme eklemiştim.

Koridorda her biri üç metre genişliğinde iki hücre vardı. İkisinin içinde de bir karyola, plastik bir tuvalet, yıkanmak ve diş fırçalamak için bir kova su bulunuyordu. Karargâh'taki küflü ve bakımsız sorgu hücreleriyle karşılaştırıldığında bunlar oldukça iyi durumdaydı. Parlak beyaz boyalı duvarları ve tavandaki floresan lambalarıyla çok daha aydınlıktı üstelik. Clancy Gray'in normal yaşam standartlarına ulaşması güçtü elbette ama yine de karyolada bir kolunu gözlerinin üzerine koymuş yatarken gayet rahat görünüyordu. Cole onu buraya getirmeden önce hortumla bir güzel yıkamış ve üzerine temiz giysiler giydirmişti. Bunları hiç hak etmiyor olsa da...

Ben kapıya yaklaştığımda yerinden kıpırdamadı. Metal ka-

nadın üzerinde de bir kilit vardı. Elimdeki anahtarın onu da açacağım düşünmekte haklıydım. Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı ama mahkûmdan hâlâ bir tepki yoktu. Yiyecek torbasını içeri atarken bardaktaki suyu diğer taraftaki tezgâha bıraktım. Kapıyı kilitlerken gereğinden fazla temkinli davranmayı da ihmal etmedim. Clancy konuşmak için ona dönmemi beklemişti.

"Buraya alışmak kolay olmuyor sanırım?" Duyduğu merak rahatsız edici şekilde sesinden okunuyordu. Bana doğru dönüp konuşmaya devam etti. "Kafanın içindeki düşünceler öylesine yüksek sesle bağırıp çağırıyor ki onları kapının ardından bile duyabiliyorum."

Saçma olsa da bir an bu söylediğinde gerçeklik payı olup olmadığını düşündüm. Ama beynime girmeye çalışsaydı onu hissederdim. Bunu yapmayı ne zaman denese kafatasımda ve ensemde bir karıncalanma hissederdim çünkü.

Clancy yere bıraktığım poşeti ayağıyla yatağa çekti. Sandviçinin içindekilere bakıp yüzünü ekşitti. "Teksas'ın batısında et bulmak mümkün değil mi yoksa? Bu ne eti böyle?"

Gözlerimi devirmek üzereydim ki ciddi olduğunu fark ettim. "Bologna etli salam."

Koklayıp yüzünü buruşturdu ve sandviçin paketini kapadı. "Aç kalmayı yeğlerim."

"Sen bilirsin."

"Her neyse," dedi sonra. "Bu ukalalıktan uzak tavrın beni hayal kırıklığına uğrattı aslında. Yeniden minik flaş belleğine kavuşunca böbürlenerek hemen yanıma geleceğini sanmıştım. Moralini böyle bozan nedir?"

"Şu an tam karşımda duran şey."

Bir kahkaha attı. "Demek ki seni gözümde büyütmüşüm. Bu birkaç saatte epey yol katedebileceğini düşünmüştüm. Flaş bellek çalışıyor mu yoksa elektromanyetik darbe onu da silmiş mi? Şu yangından kurtardığın araştırma sayfaları ne âlemde? Henüz Thurmond'a yaptıklarını da çözemedin muhtemelen, değil mi?"

Görünmez bir el sanki boğazıma sarılmış beni eğilmeye zorluyordu. *Thurmond mu?* Yüzümdeki boş ifadeye bakıp böyle sırıtmasına yol açacak ne yapıyor olabilirlerdi ki Thurmond'da?

Sakın söyleme, dedim kendi kendime ama bir yandan da o tek bir kelimeyle içimde yükselen panik dalgasıyla boğuşuyordum. *Tepki verme.*

Clancy sandviçin ekmeğinden bir parça koparıp ağzına attı. Ondan bir cevap istemediğimde ise yavaş yavaş sırıtmaya başladı.

"Bilmek istiyorsan gidip kendi gözlerinle görmelisin." Şakağına hafifçe dokundu. Bu bir meydan okuma mıydı yoksa davet miydi?

"Öfkeli olduğunu biliyorum," diye başladı. "Los Angeles'ta olanlar yüzünden..."

Thurmond, diye geçirdim içimden yine. Ne bulaşıcı bir kelimeydi bu... Onun da amacı buydu zaten. *Haftalardır yanımızda, böyle bir bilgiye sahip olmasının imkânı yok...* Tabii bu, yeni bir bilgi değilse iş değişirdi. Oynamak için doğru zamanı kolladığı bir karttı belki de.

Cevap vermem epey uzun sürdü. "Öfke kelimesi hislerimi

açıklamaya yetmez."

Başıyla onayladı. "Belki bir gün... Bundan aylar ya da yıllar sonra bir gün belki o araştırmayı yok etmemin aslında bence değil tam tersi özverili bir hareket olduğunu anlarsın."

"Özverili mi?" Cam duvara döndüm öfkeyle. "Çocukların hayatta kalma ve değişme şansını yok etmek mi özveri? Ailesiyle yeniden bir araya gelip evlerine dönmeleri için tek şanslarını ellerinden almak mı özveri?"

"İstediğin bu mu? Önceliğimizin Thurmond'dakileri kurtarmak olacağını düşünmüştüm," dedi Clancy bir üzüm tanesini incelerken. "Organik mi bunlar?"

Hemen arkama dönüp hücresiyle kapı arasındaki mesafeyi olabildiğince hızlı bir şekilde almaya çalıştım.

"Ruby, beni dinle. Tedavi bizi kontrol edebilmeleri için başka bir yol sadece. Seçim hakkımızı elimizden almaları için... Araştırmayı buraya getirdiğinde ne oldu? Onu görmene izin verdiler mi? Şu an nerede olduğunu biliyor musun?"

Yumruklarımı sıktım.

"Tüm yaraları iyileştirecek sihirli bir yara bandı değil tedavi. Zihinlerinde bizim için yarattıkları ön yargıyı silmeyecek. Herhangi bir yan etki ortaya çıkmasa bile hep yeniden kötüye gitmeyelim diye bekleyip izleyecek ve dua edecekler. Söylesene," dedi karyolasında bağdaş kurarak, "bir tedavi olduğunu bilmek ajanların sana karşı davranışlarını değiştirdi mi?"

Aramızdaki sessizlik uzayınca Clancy gülümsedi. "Burada yapmaya çalıştıkları şeyin seninle hiçbir ilgisi yok. Seni yanlarına çekmek ve onlara güvenmeni sağlamak için bir şeyler söylemiş olabilirler ama sözlerini tutmayacaklar. Stewart

bile."

"Güvenmemem gereken tek insan sensin şu anda."

"Burada kalarak başarmaya çalıştığın şey her ne ise," dedi usulca, "arkana olabildiğince çok çocuk al. Sana güvenip seni izleyecek olanlar onlar, yetişkinler değil. Çünkü ajanlar seni işlerine yarayacak bir silah olarak görüyorlar. Eğer onlar için başka bir anlam ifade ediyorsan şanslısın demektir."

"Ülkenin dört bir yanında saklanan çocukları bulmak çok kolay çünkü, değil mi?"

"Etrafta kabileler hâlinde dolaşan çocukları bulmana yardım edebilirim. Onları eğitir, kendilerini savunmayı öğretirsin. Sona yaklaşıyoruz, Ruby ve sen onları bulmazsan hepsi bu savaşta pisi pisine canlarından olacak."

Dişlerimi sıktım ama ben daha cevap veremeden konuşmaya devam etti. "Yetişkinleri boş ver, Ruby. Sen arkana çocukları aldığına emin ol. Seni sevmelerini sağlarsan sonsuza dek sadakatlerini kazanırsın."

"Beni sevmelerini sağlarsam?" dedim birden yeniden yükselen öfkemle.

"East River'daki her şey sahte değildi," dedi sakince.

Ama önemli olan her şey –oraya ait tüm anılarım– zihninin o siyah dokunuşuyla kirletilmişti. Kamp ateşinin önünde beni inceleyişi... Zihnimdeki savunma mekanizmalarını tek tek yerle bir edip ilerleyişi... O çocukların ona hayran hayran bakmaları... Ürperdim. Oda bir anda o kadar ufalmış ve soğumuştu ki daha fazla kalıp bu saçmalıkları dinleyemeyecektim.

Kapıya dönüp kilidi açtım ve ışıkları kapattığımdan emin

oldum. Yine de Clancy'nin sesi karanlıkta beni izliyordu. Havayı kirletmiş, aynı anda birçok yerde olabilirmiş gibi bir hissettirmişti.

"Kontrolü ele geçirmeye hazır olduğunda ve gerçekten *bir şeyler yapmak* istediğinde bana haber ver. Burada bekliyor olacağım."

Ve son kez dönüp yüzüne baktığımda olmak istediği yerin tam da burası olduğunu fark ettim.

YEDİ

Başkan'ın oğluyla aramıza birkaç kapı girene ve yeniden koridora çıkana dek Cole tek kelime etmedi. O zaman bile dalgın görünüyordu. Yüzü düşmüş, alnı kırışmıştı. Kollarını da göğsünde bağlamıştı.

"Söylediklerini duyabiliyor muydun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Gözlem penceresinin altındaki küçük ızgaradan her şey duyuluyor."

"Saldırıdan önce Thurmond hakkında bir bilgi almış mıydın?" diye sordum. "Karargâh'ta bu konuda söylentiler duydun mu hiç?"

"Ben de neyden bahsettiği konusunda senin bir fikrinin olmasını umuyordum," dedi ilerlerken. "Araştıracağım."

Öğle yemeğini yemek üzere merdivenin sol tarafındaki eski dinlenme salonuna girecektim ki onun Alban'ın eski ofisine yöneldiğini fark ettim. Yanımdan geçerken bileğinden yakaladım. "Kamplar için ne zaman bir plan yapacağız?"

"Bu gece olmaz," dedi. "Hâlâ iki araba daha bekliyoruz. Hem eski tedarikçilerimle birkaç görüşme yapmak istiyorum. Şu anki önceliğimiz buraya çeki düzen vermek. Bu çocuklara temiz kıyafetler ve sıcak yemek sağlayamazken kimse bir şeyler yapabileceğimize inanmaz. Yeşillerden bazılarına kamp saldırısı planı oluşturmalarını söyledim bile. Bu arada sen de bir mola ver. Yakında çalışmaya başlayacağız."

O, koridorları birbirine bağlayan kapılardan geçerken ben de domatesli makarna kokusunu takip edip yeni yemek salonuna girdim. Birileri katlanır masa ve sandalyeleri güzelce dizmiş, getirdikleri minik radyoyu ajanların "büyük bir cömertlikle" geride bıraktıkları bilardo masasının üzerine koymuştu. Onun yanında da servis kaşıklarıyla iki büyük tencere ve küçük plastik tabaklar vardı.

Çiftlik'in sonunda biraz temizlenmiş olduğunu anlamam birkaç saatimi aldı. Alt katın sessiz koridorlarında, günün her saati çamaşır ve kurutma makinelerinin sesleri yankılanmaya başlamıştı. Sonunda yer karolarının artık sarı değil beyaz olduğunu fark ettim. Yüzüme bir avuç su çarptığımda musluktan da artık paslı su akmadığını gördüm. Her yer çamaşır suyu ve deterjan kokuyordu. Burası... burası bir ev gibi olmuştu.

Kapının üzerine iliştirilmiş iki kâğıt gördüğümde durup okudum. El yazısının Liam'a ait olduğunu anında anlamıştım. Ama tabloların ne olduğunu ve neden her birinin yanında bir kalem asılı olduğunu anlamak zamanımı aldı. İmza listeleriydi bunlar. Yapılacak işlere göre bölünmüşlerdi. Çamaşır yıkama, temizlik yapma, etrafı toplama, yemek hazırlama gibi başlıkların altında çocukların adları vardı. Herkes

yardım etmek zorundaydı ama yapacakları işleri kendileri seçebilirlerdi. Bu tam da Liam'ın tarzıydı.

Liam, Chubs, Vida ve Zu'yu kendi masalarında kafa kafaya vermiş otururken buldum. Geldiğimi ilk Vida fark etti ve hemen susup geri çekilerek çatalını yeniden eline aldı. Tabağıma biraz makarna alıp yanlarına gittim.

"Neler oluyor?" diye sordum Liam'ın yanına oturup onu dürterken. "Yapılacak işler listesini gördüm. Bana da önceden söyleseydin adımı yazardım."

Liam başını önündeki defterden kaldırıp yüzüme baktı. Elini çektiğindeyse defterine karaladığı rakamları gördüm. Çok zor bir denklemi çözmeye çalışıyor gibiydi. "Sorun değil. Sen diğer işlerle meşgulsün."

Diğer işler derken onu kilerde yalnız bırakmamdan bahsediyordu tabii.

Yaptığı şeyi daha iyi görmek için eğilerek sordum. "Bu nedir?"

Bana buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yiyecek stokumuzun tam olarak ne zaman biteceğini hesaplamaya çalışıyorum. Yakındaki kasabalara baktım da sanırım kimseye gözükmeden malzeme tedarik edebileceğimiz birkaç yer var."

"Cole bu işi halledeceğini söylemişti," dedim.

Homurdandı.

Birden içim sıkıldı. "Çiftlik'ten şu an çıkmak çok tehlikeli. O bir yolunu bulur."

Zu, bana bakmak için döndüğünde yüzünde endişeli bir ifade olduğunu gördüm. Tabağına baktım, makarnasına daha

hiç dokunmamıştı.

"Biz çıkabiliriz," diye ısrar etti Liam. "Sen, ben ve Vi. Eminim Kylie de gelir, tıpkı eski günlerdeki gibi."

Zu masanın üzerinden uzanıp Liam'ı kolundan yakaladı. Gözlerini kocaman açmış, başını sallayıp duruyordu. Liam gidemezdi. Zu gitmesine izin vermeyecekti. Ve içten içe bunu ona söyleyen kişinin Zu olmasına sevinmiştim çünkü ben de onun gibi düşünüyordum. Onun burada, beladan uzakta kalmasını istiyordum.

"Bunu yüzlerce kez yaptım," dedi Zu'ya usulca. "Neden böyle telaşlandın?"

Zu, Liam'ın kolunu bırakıp tavırlı bir şekilde yerine geri oturdu. Bu hiç huyu değildi oysa. Ona neyi olduğunu sormaya yeltenmiştim ki öfkeli bir homurtuyla susturuldum.

"Ah, boş versenize! Aç bile değilim," dedi Chubs önündeki tabağı iterken. Tişörtünün üzerinde tabaktakinden daha çok sos vardı. El-göz koordinasyonunda göz kısmı eksik olunca bir çatal dolusu kaygan spagettiyi ağzınıza götürmeniz hiç de kolay olmuyordu demek ki.

Vida Chubs'ın bu hâliyle dalga geçmeyince çaktırmadan oturduğu tarafa bir bakış attım. Tüm oda kahkahalarla yankılanıyordu ve bu da onun sessizliğini çok daha sinir bozucu bir hâle sokuyordu.

"Eski camları atmamalıydın. O kadar kötü durumda değillerdi."

"Ne yapmalıydım peki?" dedi Chubs öfkeyle. "Yüzüme mi yapıştıracaktım? Camı büyüteç gibi gözüme tutarak mı dolaşsaydım?"

"Bu surat asıp sürekli bir şeylere çarpmandan daha iyi olmaz mıydı?" diye sordum. Birkaç saat önce bir öfke nöbeti geçirip camları çöpe atmıştı. Sakinleşince yeniden mantıklı düşünmeye başlar diye onları çöpten çıkarıp yatak odasına bırakmıştım. "Cole'e malzeme listesine bir çift gözlük eklemesini de söyleyebiliriz," dedim.

"Camları numaralı," dedi Chubs sertçe. "Yaptıracak olsak bile numara bilgisi bende yok. Okuma gözlüklerinin numaraları yeterince yüksek olmuyor ve uzun süre taktığımda başım ağrıtıyor."

Vida başını tabağından kaldırmadan masanın diğer tarafından bir şey uzattı. Chubs elindekinin ne olduğunu görmemiş olmalıydı; yoksa o gözlükleri anında kapardı.

Gözlükler Chubs'ın eski gözlükleriyle yaklaşık aynı şekilde ve büyüklükteydi. Camlar çerçeveden dışarı taşmıştı ama yine de fena sayılmazdı. Çerçeveyi açıp yüzüne oturttuğumda Chubs resmen şaşkınlıktan oturduğu yerden zıpladı. İnanamaz bir hâlde ellerini çerçevelere götürdü.

"Bir dakika... Bir dakika... Bu... Bunlar..."

"Eşyalarını kaybetme," dedi Vida spagettiyi çatalına dolarken. "Dolly'nin fazladan bir çift okuma gözlüğü varmış. Senin camlarını takmama da yardım etti. En az diğerleri kadar aptal görünüyorlar ama en azından görebiliyorsun, değil mi?"

Chubs da ben de şaşkınlıkla bakakalmıştık.

"Vi..." diye başladım.

"Ne?" dedi birden sesini yükselterek. Yine de sesinde öfke değil güvensizlik vardı. "Onun yanında kör bir adamın köpeği gibi dolaşmaktan sıkıldım. Ayağı her takıldığında ya da

bir yerlere her çarptığında güldüğüm için kendimi bir pislik gibi hissetmekten de bıktım. Kendimi bir pislik gibi hissetmek istemiyorum, tamam mı?"

"İnsanın yaradılışıyla mücadele etmesi çok zor tabii..." dedi Chubs.

"Sana teşekkür etmek istiyor," diye araya girdim. "Çok düşünceli bir hareket bu, Vi."

"Evet, her neyse." Tanrım, gerçekten utanmıştı. Gülümsememi gizlemek için kendimi yemeğime verdim. "Afrika'daki aç çocukları falan kurtarmış değilim. Bunu da kırarsa kaderine küssün."

O sırada Liam'ın, "Ne, anlamadım?" diyen sesi sohbetimizi böldü. Zu'nun bir şeyler karaladığı kâğıdı okuyordu. "Emin misin? Neden bana daha önce bir şey söylemedin?"

Zu masanın üzerinden uzanıp kâğıdı Liam'ın elinden aldı. Liam, Zu'nun cümlesini bitirmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Oturduğu yerde öne doğru eğilip Zu'nun kâğıda döktüğü kelimeleri okumaya çalıştı.

Onları bulmaya gidersin sandım. Üzgünüm.

"Ah, dostum," dedi Zu'nun saçlarını okşarken. "Gitmezdim. Gitmem. Üzülmene gerek yok, anlıyorum seni. Ama emin misin? Sadece bu kadar büyük bir tesadüf..."

Birden Zu'nun yazdığı şeyle donup kaldı. Midesi bulanmış gibi karnını tutuyordu. "Evet, bu ona benziyor... Ama bu nasıl oldu ki? Arizona'da ne işin vardı?"

Chubs elini arkadaşının yüzüne doğru salladı. "Bizimle de paylaşmak ister misiniz?"

"Zu..." Liam elini boğazına götürüp bir süre durdu. "Görünüşe göre Kaliforniya'ya giderken Zu annemle karşılaşmış... Uzun süredir nerede saklandıklarını bulmaya çalışıyordum."

Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Zu hâlâ Liam'ı izliyordu. Ona inanmıyor gibiydi. Arkama yaslandım. İçimdeki o endişe kıvılcımı büyük bir aleve dönüştü. Önceleri dördümüzün önceliği de birbirimizden ayrılmamaktı. Ayrılmak pek nadir yaptığımız bir şeydi ve o zamanlarda bile kimse tek başına kalmazdı. Yeniden bir araya gelmiş olmamızdan ötürü duygusal olmasını anlıyordum. Kaçırdığımız zamanı telafi etmek istemesini de... Ama yüzünden okunan bu çaresizlik... Sürekli bizi izlemesi ve bir an olsun yanımızdan ayrılmak istememesi kalbimi parçalıyordu.

Ona ne olmuştu böyle? Zu normalde korkak ya da heyecanlı bir insan değildi. En azından eskiden... Bunu ona biri yapmıştı. Onu böyle savunmasız ve korkak bir insana çevirmişti.

"Sen kamptan kaçtığın için Gray'in fino köpekleri peşlerine takılmıştı, değil mi?" diye sordu Vida her zamanki hassasiyetiyle.

"Neden Arizona?" dedim. "Ya da tamamen tesadüf mü?"

Zu şimdi aceleyle bir şeyler daha karalamaya başlamıştı. Başına toplandığımızda bize bitkin bir hâlde baktı. Liam elini kaldırdı. "Tamam, acele etme."

Yazdıklarını okuduğumda böyle bir şeyle karşılaşacağımı beklemediğimi itiraf etmeliyim. Liam'ın yüzünün kireç gibi olmasına bakılırsa onun da böyle bir şey duymayı bekleme-

diği aşikârdı.

Çocukları evlerinde saklıyor, koruyorlar. Bana verdiğin adı kullanıyor, Della Goodkind ama onu sana olan benzerliğinden ve senin gibi konuşmasından tanıdım. Ona güvende olduğunu söyledim.

"Ah, Tanrım," dedi Chubs kâğıdı ona doğru uzattığımda. "Neden şaşırmadım ki? Ailenin tüm bireyleri en az senin kadar deli."

Zu, büyük ve kıvrımlı el yazısıyla yazmaya devam etmeden önce düşünmek için kalemi burnuna değdirip bir süre bekledi. *Yalnızca birkaç dakika görüşebildik ama bana çok kibar davrandı.*

Liam birinin piknik sepetini bulmuş aç bir çocuk gibiydi şimdi. "Başka bir şey söyledi mi? Harry de yanında mıydı? Çocuklara yardım ettiğini söyledin ama sana kalmak isteyip istemediğini sordu mu? Ya da diğer kızlara? Talon orada mı?"

"Sorularından hangisinin önce cevaplanmasını istersin?" diye sordu Chubs. "Çünkü iki saniyede on tane soru sordun."

Zu arkasına yaslandı. Bakışlarını tişörtünün ucuyla oynayan ellerine kaydırırken kalem düşüp kucağına yuvarlandı.

"Kylie, Talon'un Kaliforniya'ya ulaşamadığını söyledi," dedim temkinli bir şekilde. "Biri ona zarar mı verdi? O...?"

"Çocuk nalları dikti mi?" diye sordu Vida pat diye. "Ah, üzgünüm. Diğerleri gibi sana el bebek gül bebek mi davranmalıydım? Yumuşak bir dille mi konuşmalıyım seninle? Yoksa artık büyüyecek misin?"

Liam öfkeden deliye dönmüştü. "Yeter..."

"Konuştuğun şey hakkında en ufak bir fikrin bile yok!"

diye haykırdı Chubs.

"Bu hiç adil değil..." dedim.

Bundan rahatsız olmayan tek kişi Zu'ydu. Zaten o duygularını hiç belli etmezdi. Bir süre Vida'ya sert sert baktı. Sonra da kâğıda dönüp hızla cevaplarını yazmaya başladı. Liam da Chubs da Vida'ya öfkeyle bakıyorlardı.

Zu bitirdiğinde kâğıdı kaldırdı; ancak bu defa okuması için Vida'ya doğrultmuştu: *Takipçiler bizi izliyorlardı ve o da kaçarken öldü. Diğerlerinden ayrıldığımda Kaliforniya'ya gelmeme bir arkadaşım yardım etti.*

Bir iç çekip olan biteni gözümde canlandırmamak için gözlerimi kapattım. Tanrım... Talon. Kimse bunu hak etmemişti.

"Arkadaş mı?" dedi Chubs. "Başka bir çocuk mu?"

Başını salladı ama başka bir cevap vermedi.

"Bir yetişkin mi? Seni bir yetişkin mi getirdi?" Liam elleriyle yüzünü kapadı. "Aman Tanrım, bunu düşünürken bile korkudan deliye dönüyorum. Hiç ayrılmamalıydık. Hiç. Hiç. Aman Tanrım. Seni teslim edeceğinden korkmadın mı?"

Zu o kadar sessiz, o kadar solgundu ki nefes aldığından bile emin değildim. Gözlerini hızla kırpıştırarak tavana baktı. Sanki biriken gözyaşlarını savuşturmak için var gücüyle savaşıyordu.

"İnsan sarrafıdır o," dedim kolumu omzuna atarken. Hâlâ çok zayıftı. Küçük bir kuşun kemikleri gibiydi kemikleri. Açlık ve stresle o kadar sivrilmişlerdi.

"Bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu Chubs gözlüklerini takarken. "Seni dışarı atmak yerine minibüse mi aldı?"

"Kesinlikle," dedi Liam. "Ben onu dışarı atmak isteyen birini çok net hatırlıyorum."

"Evet ya!" dedim. "Çok teşekkürler. Beni bir yol kenarına atıp..."

"Gruba göz kulak olmaya çalıştığım için özür dilerim!" dedi Chubs.

Zu bir şeyler daha yazmaya başladı ama tam o sırada Vida önündeki yaprağı çekip gözlerinin önünde ortadan ikiye ayırdı. "Bir şey mi söylemek istiyorsun? O zaman söyle!"

Kalkmak için sandalyesini arkaya doğru itince tiz bir ses duyuldu. Başını ve omuzlarını dik tutmaya çalışırken ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Bir anda aklıma hafta sonları televizyonda yayınlanan eski çizgi filmler geldi. Bir dinamitin ucundaki ipte ilerleyen kıvılcım belirdi gözümün önünde.

Aslında, peşinden gitmeyecek kadar iyi tanımış olmam gerekirdi onu.

"Vi," diye seslendim ona yetişmek için koşarken. Koridorda büyük bir öfkeyle ilerleyip alt kata inen merdivenlere yöneldi. Nereye gidiyordu ki? "Vida!"

Kolunu yakaladım ama beni geri püskürttü. Hem de yandaki duvara çarpmama sebep olacak kadar şiddetli bir şekilde... Omzum büyük bir acıyla sızladı ama gerilemedim. O kadar öfkeliydi ki âdeta bir köpek gibi hırlıyordu ama bunun farkına varır varmaz çirkinliğinin büyük kısmı silinip gitti.

"Benden uzak dursan iyi olur," dedi ve ilk kez onun da nereye gittiğini bilmediğini fark ettim. Yalnızca o odadan uzaklaşmak istemişti. Bizden uzaklaşmak...

"Bu şekilde olmaz," dedim. "Neler oluyor? Konuş benimle."

Vida yeniden koridora yöneldi ama hemen sonra topuklarının üzerinde bir daha döndü. Durumu kesinlikle yanlış yorumlamıştım.

"Tanrı aşkına, bir şeyi de oluruna bırakamazsın, değil mi?" dedi birden. "İnsanlara kendi sorunlarını çözmeleri için müsaade edemezsin? Kendi pisliklerinle bile başa çıkamadığın düşünülürse bu çok komik gerçekten!"

"Bundan sonra daha az umursamaya çalışırım," dedim. Zach şimdi koridorda bize doğru yürüyordu. Gözleri bulunduğumuz köşe dışında her yeri tarıyordu. Vida ile aynı anda ona arkamızı döndük. Rahat bir nefes almak için ayak sesleri uzaklaşana dek bekledik.

"Biliyor musun, sanmıştım ki seninle ikimiz gerçekten..." Sesi çatladı. Yeniden ağzını açtığında bir kahkaha attı. "Boş ver. Senin umurunda mı ki?"

"Az önce beni fazla önemsemekle suçluyordun şimdi de umurumda olmadığını mı söylüyorsun?" dedim. "Bir karar ver."

"İkisi de... Hiçbiri! Tanrım, ne önemi var ki?" dedi ellerini kısacık saçlarında gezdirerek. Saçlarının uçları az da olsa maviydi hâlâ. "Senin adına mutluyum. Şu gerçek arkadaşlarına yeniden kavuştuğun için... Ah, hem de öylesine mutluyum ki! Bu insanlarla kalıp, yalnızca dördünüzken hayatın ne kadar güzel olduğunu anlatıp durabilirsin. Tüm o aptalca grup içi şakalarınızı da yapabilirsiniz. Benim dayanamadığım tek şey... Midemi bulandıran tek şey... Senin nasıl..."

"Benim ne?" Sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ne var? Söyle. Hadi. Korkunç şeyler yaşamış bir kızla dalaşıyorsan sinirini bozan başka bir şey var demektir. Neler olduğunu bana anlatmazsan bunu çözemem!"

Kıvılcım sonunda dinamite ulaşmıştı ama patlama beklediğim gibi olmadı. Yüzü düştü ve kesik kesik soluyarak iç çekmeye başladı. "Onun yerine birini koydun... Kafanda, Jude'un yerine bu küçük kızı koydun, onun hiçbir önemi yokmuş gibi. Senin için bir hiçmişiz gibi! Anlıyorum, tamam mı? Ama... Ama umursamadığın her hâlinden belliyken sakın umurundaymış gibi davranma!"

Ağlıyordu. Gerçekten ağlıyordu. Bense o kadar şaşkındım ki öylece dikilmekten başka bir şey yapamıyordum. Üzerinden dalga dalga akan öfke ve utançla bana arkasını döndü ve iyice köşeye çekildi.

Onun yerine birini koydun.

Senin için bir hiçmişiz gibi!

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? İçimi yoğun bir acı kapladı. Onları hiç... Onları önemsemediğimi mi düşünüyordu? Onlara karşı hiçbir şey hissetmediğimi mi? Başlarda soğuk davrandığımı biliyorum ama bu yalnızca kendimi korumak içindi. İnsanları hayatıma sokmak, kalbimi çevreleyen duvarları indirmek... Birlik'te bu kadar savunmasız olmayı göze alamazdım. Hayatta kalmak zorundayken bunu yapamazdım.

İyi ya da kötü, hissettiğim her duyguyu gömmek Thurmond'dayken öğrendiğim bir şeydi. Orada, içinizde yükselen her bir duyguyu, siyahlar içindeki biri fark etmeden gömmek

bir gereklilikti. Aslında olaylardan ne kadar uzak durursanız o kadar görünmezdiniz. Kışkırtılmadığınız ya da cezalandırılmadığınız zamanlarda yalnız kalabilirdiniz. Ben de Birlik'te aynı stratejiyle hareket etmiştim. Sadece gerekli şeyleri yapıyor ve operasyondan operasyona, dersten derse koşarken tüm bunların ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu, ne kadar korkunç ve yıkıcı olduğunu düşünüp patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Böylece hiç kimse bir saniyeliğine de olsa onlara olan sadakatimi sorgulayamamıştı. Uzun bir süre boyunca kendimi dünyadan ve içindekilerden koruyabilmemin tek yolu bu olmuştu.

Ama Jude... O kendi için bir delik açıp bir şekilde girmişti içeriye. Yaptığım şeyden bihaberdi belki de. Ya da her şeyin farkında da olsa şansını denemek istemişti.

Vida tüm bunlar için beni mi suçluyordu? O lider olsa bunlar başımıza gelir miydi? Hepimiz... Zihnimde oradan oraya savrulan görüntülerden kurtulmak için gözlerimi kapadım. Yerde yatan Jude... Kendi kanında boğulan Jude... Beli kırılmış, bacakları ayrılmış Jude... Ve gözlerindeki o bakış... Ona yardım etmem için, onu öldürüp acısına son vermem için bana yalvaran o bakış...

Olanet olasıca kâbus... Chubs bana onlarca kez bunun –ah, "ölümünün" demek neden bu kadar zordu ki– saniyeler içinde olduğunu söylemişti. O ölmüştü işte, bir süreliğine aramızdan ayrılmamıştı. Jude'un bir yere ayrıldığı yoktu. Bir yere gitmemişti. Ölmüştü. Hayatı sona ermişti. Bir daha tek bir kelime dahi edemeyecekti. Onun hikâyesi de tüm hikâyeler gibi son bulmuştu. Daha iyi bir yerde değildi. Benimle değildi. Jude, tüm umutlarıyla birlikte, tozun toprağın ve çimentonun altın-

da kalmıştı.

"Tanrım," dedi Vida yeniden öfkeyle. "Şimdi bile bunu reddedemiyorsun, değil mi? Beni yalnız bırak. Hemen defolup git yoksa..."

"Bunun benim suçum olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu yanımdan ayırmamış olsaydım... Hatta benimle gelmesine hiç izin vermemiş olsaydım..." dedim usulca. "Onun neler hissettiğini düşünüp duruyorum. Sonunda tüm o beton yığını altında nasıl boğulduğunu... Ne kadar çok acı çekmiş olabileceğini düşünüyorum. Ya da Chubs'ın her seferinde yüzüme bakarak hiçbir şey hissetmeyecek kadar çabuk öldüğünü söylerken yalan söyleyip söylemediğini... Beynim durmadan aynı ana dönüyor. Çok korkmuş olmalı. Orası çok karanlıktı, değil mi? O da geride kalmıştı. Sence anlamış mıdır bunu? Geri dönmemizi beklemiş midir?" Kendimi sustura-mıyordum artık. "Orada bulunmamalıydı bile! O daha on beş yaşındaydı... Sadece on beş!"

Vida elleriyle yüzünü kapattı ve yaslandığı duvarda yere çökerek içini çeke çeke ağlamaya başladı. "Benim hatamdı, görmüyor musun bunu? Ben arkadaydım, sense ona yakın bile sayılmazdın! Onu duymam gerekirdi! Önümde yürümesini söylemeliydim ama lanet olsun, o kadar korkuyordum ki doğru dürüst düşünemedim!"

"Hayır, Vi. Hayır." Önünde diz çöktüm. "İçerisi çok gürültülüydü ve..."

Bu onun suçu değildi. Birden onu bu hâlde kimsenin görmemesi gerektiğini düşündüm. Çünkü kendini topladıktan sonra birinin onun bu hâlini görmüş olması canını daha çok

yakacaktı. Koridordan geçenlerin onu göremeyeceği şekilde oturdum yere. Ona uzandığımdaysa bana engel olmadı.

"Cate'le ikiniz onun adını bile telaffuz etmiyorsunuz," dedi sonra. "Ben onun hakkında konuşmak istiyorum ama siz onu unutmuş gibisiniz."

"Umurumda olmadığını düşünüyorsun, biliyorum." Göğsüm sıkışmıştı. "Sadece... sadece hislerimi dışa vurursam paramparça olacakmışım gibi geliyor. Ama sen, siz... Tek istediğim hepimizi bir arada tutabilmekti ve ben bunu bile başaramadım."

"Onlardan bahsediyorsun tabii." Vida dizlerini göğsüne çekerek devam etti: "Anlıyorum. Onlar senin arkadaşların."

"Sen değil misin?" diye sordum. "Daha çok kimi önemsediğime dair bir liste yapmadım. Denesem bile yapamam zaten."

"Binada bir yangın çıksa ilk kimi kurtarırsın?"

"Vida!"

Yüzünü silerken gözlerini devirdi. "Ah, sakin ol, tatlım. Şaka yapıyorum. Beni kurtarmayacağın kesin zaten. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum," dedim. "İlk kimi kurtaracağımı bilmiyorum ama kurtarma ekibinde bana destek olacak birini seçme şansım olsa hiç tereddüt etmeden seni seçerdim."

Omuz silkip birkaç saniye bekledikten sonra, "O odaya geri dönme düşüncesi beni... Saçma sapan konuşuyormuşum gibi gelecek biliyorum ama hâlâ odaya girdiğimde onu orada bulmayı bekliyorum. Bunu yaptığımı fark ettiğim anlarda mideme bir yumruk yemiş gibi oluyorum," dedi usulca.

"Ben de..." dedim. "Köşeden çıkıp gelmesini bekliyorum hâlâ."

"O küçücük kızla seni ve diğerlerini kıskanmam çok aptalca biliyorum. Sizin tekrar birlikte olduğunuzu ama bizim için asla böyle bir şey olamayacağını düşünmem de... Nico'nun yüzüne bile bakamıyorsun. Tanrım, Ruby onu cezalandırmaya ne zaman son vereceksin? Ne zaman özürlerini dinlemeye başlayacaksın?"

"Onlara inanabilme ihtimalim olduğunda."

Bana sert bir bakış attı. "Jude onun tek arkadaşıydı. Senin ona yapacağın hiçbir şey onun kendi kendine çektirdiklerinden daha acı verici olamaz. Cate onu bundan kurtaramayacak. Onu Karargâh'a ilk getirdikleri zamankinden bile daha kötü durumda şu anda. Üstelik üzerinde onca iğrenç deney yapıldıktan sonra gelmişti yanımıza."

Derin bir nefes aldım. "Cate'e anlatırken seni yalnız bıraktığım için üzgünüm..."

"Hayır," dedi bir parmağını havaya kaldırarak. "Bu konuda onunla konuşamayacak kadar korkak olduğun için üzül sen asıl. Anlamıyorum. Neden sevdiğim herkes paramparça bir hâlde? Yüzleşmek acı verici olduğu için hiçbiriniz birbirinize yardım etmeye çalışmıyorsunuz. Jude bunun olmasına asla izin vermezdi. Asla. Onun iyiliklerle dolu kocaman bir kalbi vardı."

Jude'un hepimizi böyle birbirimize bağlaması, her birimizin aslında nasıl insanlar olduğunu ve ne istediğini bilmesi ne kadar da büyüleyici bir şeydi. Hayatta tek amaçları bağlantılar kurmak olan böylesi insanlar da vardı. Bizi birbirimize ve

kendi benliğimize açarlardı. Bana bir defasında ne demişti? Bir insanın sadece yüzünü değil gölgesini de görmek istiyordu, değil mi?

"Öyleydi." Onun gibisi bir daha dünyaya gelmezdi. Ben kendi kaybımı biliyordum ama peki ya dünya? Dünya onun kaybından haberdar mıydı? Bu iki acı da kalbime ağır bir taş gibi oturdu.

"Ben böyle şeyleri pek beceremem," diye uyardı Vida. "Ama yine böyle konuşmak istersen ben buradayım. Tamam mı?"

"Tamam." O anın öncekilerden ne farkı vardı bilmiyordum ama yine de farklı hissediyordum. Sırtımı ve başımı duvara yasladım. Belki de Jude'un bu hâlimizi görmekten ne kadar gurur duyacağını bildiğim için böyle hissediyordum.

"Lütfen Nico'yla konuş," dedi Vida. "Beni yalvartma. Ona insan bile değilmiş gibi davranmayı bırak."

"Sanırım ondan nefret ediyorum," dedim usulca.

"Bir hata yaptı. Hangimiz yapmadık ki?"

Ellerimi soğuk fayansın üzerine koyup yerden güç alarak kalkmak üzereydim.

"Onu bu hâle onlar mı getirdi?" diye sordu Vida aniden beni durdurarak. Bu soruyu bağıra bağıra sormuş olsa da en azından Zu'nun yüzüne karşı söylememişti. Belki de duyarlı davranmaya karar vermişti. "Beynini mi kurcaladılar?"

Ya da bir şeye karar verdiği filan yoktu.

"Hayır," dedim. Liam, Vida'nın yanına oturup parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Konuşmak istemiyor, biz de onu

zorlamıyoruz. Kendi kararı."

Vida bu bilgiyi özümserken başını salladı. "O hâlde bir şeyler görmüş olmalı. Gerçekten korkunç şeyler..."

"Onu zorlamayı bırak, olur mu? Zaten elinden tüm seçim hakları alınmış. En azından neyi ne zaman söyleyeceğine o karar versin."

Duyduğum ayak sesleriyle arkama döndüm. Zu ellerini cebine sokup, az ilerimizde durmuş bize bakıyordu. Vida eli-ni sallayarak yanımıza gelmesini işaret etti. Konuşmaya baş-lamadan önce Zu'nun yüzüne bakmasını bekledi. "Benim ha-tamdı, Zu. Sana kötü davranmamalıydım. Şimdi iyi miyiz?"

Zu'nun yüzündeki gergin çizgilerin çoğu yok olmuştu şimdi. Elini cebinden çıkarıp Vida'ya uzattı. Vida ise elini sık-mak yerine ona minik bir yumruk kondurdu.

"Pekâlâ," dedim kaskatı kesilmiş bedenimi güçlükle yer-den kaldırırken. "Artık dönebilir miyiz? Çocuklar nerede kal-dığımızı merak ediyor olmalı."

"Bırak meraklansınlar," dedi Vida. "Uzun zamandır yalnız kalamamıştık."

SEKİZ

IŞIKLAR KORİDORU HUZURSUZ EDİCİ VE BİR O KADAR DA TANIDIK bir kırmızıya boyamıştı. Attığım her bir adımla daha canlı bir tona bürünüyor, iki yanımdaki duvarlarda asılı duran fotoğrafları aydınlatıyordu. Tanıdığım, hatırladığım bazı yüzler görüyordum. Bir operasyon sırasında kaçmaya çalışırken öldürülen o genç ajanı, tam bir bağlantıyla buluşmak üzere olduğu sırada kaçırılan ve bindirildiği siyah arabadan bir daha çıkamayan kadını çok net hatırlıyordum.

Ellerimi fotoğrafların üzerinde gezdirerek saymaya başladım. Hepsi ölmüştü. Birlik harcadığı hayatları burada anıyordu. Asla bir mezarı olamayacak bedenleri... Ben daha katılmadan önce de öyle çok insan ölmüştü ki... Sekiz yıl öncesine kadar uzanıyordu ölüm tarihleri.

Parmaklarım Blake Johnson'ın ifadesiz yüzünde durdu. Çok... küçük görünüyordu. Gençti. Belki de etrafında kendisinden daha büyük yüzler olduğu için öyle görünüyordu. Ya da belki fotoğraf Birlik'e ilk katıldığında çekilmişti. Evet, evet

öyle olmalıydı. Ölümüne sebep olan operasyona katıldığı sırada çok daha büyük görünüyordu, öyle değil mi? Neden on dört yaşındaki bir erkek çocuğunun yüzü on altı yaşına gelince bu kadar değişirdi ki?

Ilık bir ıslaklık değdi ayak parmaklarıma. İnce bir çizgi hâlinde, siyah bir sıvı toplanmıştı yerde. Mürekkebe benziyordu. Tenimi ıslatıp lekeliyordu. Bu minik birikinti koridor duvarlarından akan dört ayrı sızıntının birleşmesinden oluşmuştu. Kendimi toparlayarak ilerlerken elim bir sonraki fotoğrafa çarptı ve avucumda keskin bir acı hissettim. Kafamı kaldırıp yukarı baktım. Kalan bir düzine kadar fotoğrafın çerçevesi metal ve cam parçaları bir araya getirilerek yapılmıştı sanki.

Kırmızı ışık şimdi bir parlıyor bir sönüyor, sonra yeniden parlıyordu. Hiç durmadan... Gözlerimi korumak için elimi yüzüme siper ettim ama tek görebildiğim bir ÇIKIŞ yazısıydı. Işık bir daha yandığında siyah mürekkebin kaynağını gördüm. Büyük bir birikintiydi bu ve rengi hiç de siyaha benzemiyordu.

Kolları ve bacakları tuhaf bir şekilde dönmüş bir beden yerde yüzüstü yatıyordu. Bu... bu bir çocuktu. İncecik bir çocuk. Büyük elleri, büyük ayakları vardı. Hâlâ büyüme çağında gibiydi. Yavru köpek patileri derdi Cate onlara. Ona doğru koştuğum sırada ışık yeniden aydınlattı etrafı. Ama sadece o çocuğun Jude olduğunu anlamama yetecek kadar...

Kan her yeri kaplamıştı. Yüzünden, ellerinden, kırılmış belinden akıyordu. Çığlıklar atıyordum çünkü gözleri açıktı, yüzü kan havuzunun içine dönüktü ama yine de dudakları kıpırdıyordu. Bedeni kendini ölüme teslim ederken istemsiz-

ce kasılıp sarsılıyordu.

Birden iki el beni kolumdan yakalayarak başka bir koridora geçirdi. Olamaz, aman Tanrım, onun yardıma ihtiyacı vardı. Benim ona yardım etmem gerekirdi. Beynim o kadar hızlı bir şekilde çalışıyordu ki buna dayanamayıp kusacağımı sandım. Düştüm ama biri beni yeniden ayağa kaldırdı. Gerçekliğe döndüğümde dişlerim takırdıyordu.

"Yavaş... yavaş!" Güneyli aksan. Liam mı? Hayır, Cole. Endişeli yüzü gözlerimin önünde belirdi. Tepemizdeki ışık bembeyazdı. Ayrıca koridorun iki tarafındaki odaların minik pencerelerinden de içeriye ışık süzülüyordu. Kafasının arkasındaki cama odaklanmıştım. İçeride ağırlıklar, aletler vardı. *Spor salonu.* Cole ter içinde kalmıştı ve kıpkırmızıydı; çünkü spor salonundan çıkmıştı. Ama ben buraya kadar yürümemiştim ki. Onu aramaya gelmemiştim. Hatta odadan bile çıkmamıştım...

Cole beni içeriye çekti. Klimadan esen buz gibi hava bir anda sırtımdaki ve koltuk altlarımdaki teri serinletti. Beni banklardan birine oturtup bir anlığına ortadan kayboldu. Geri döndüğünde elinde küçük bir havlu ve içi su dolu karton bir bardak vardı.

Suyu içmeye çalışana dek titrediğimin farkına varamamıştım. Cole sol elimi alıp havluyu avucuma bastırdı. Kafamı eğip baktığımda bileklerimden dirseğime doğru akan taze kanı görüp şaşırdım. Pantolonumla tişörtüm de batmıştı.

İrkilerek yerimden sıçradım. Beynimde Jude'un görüntüsü vardı. Ve kırmızı ışığın kanını siyaha çevirişi... Ama bu... bu onun kanı değildi, değil mi? Burası Karargâh değildi. Burası

Los Angeles değildi.

Jude'u Los Angeles'ta bırakmıştık.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Cole önümde çömelerek. Devam etmeden önce başımla onaylamamı beklemişti. "Seni bu şekilde uyandırdığım için üzgünüm. Böyle yapılmaması gerektiğini biliyorum ama seni buradan geçerken gördüm. Sonra birden çığlık atmaya başladın. Bu tür huyların olduğunu bilmiyordum, evlat."

Söylediklerini güçlükle duydum. "Ben... uyurgezer miyim?"

"Öyle görünüyor," dedi hemen. "Elini neyle kestin?"

Omuz silktim. Boğazım acıyordu. "Saat kaç?"

"Sabahın beşi daha." Dudaklarının çevresindeki çizgiler çok daha belirgindi. Işık, yüzünden çekilince gözlerinin ve elmacık kemiklerinin altındaki gölgeler geri dönmüştü. Çenesinde yeni yeni çıkan sakallarına takıldı gözüm. "Beş saatlik uykuyla duruyorsun yani."

"Senden fazla uyumuşum," dedim içeriyi işaret ederek.

"Evet, şey, kâbuslarıma balıklama atlamak yerine onlardan koşarak kaçmayı tercih ettim." Kullandığı koşu bandının üzerindeki ışık hâlâ yanıyordu. "Çok fazla adrenalin salgılıyorum. Beynimde çok fazla düşünce var. Enerjimi bir şekilde boşaltmam gerek."

Haber spikerinin duvardaki televizyondan yükselen yumuşak sesini duyduğumda tamamen kendime geldim. Odanın kokusu burnuma doldu. Plastik, ter ve metal kokusu sonunda burnumdaki kan kokusunu bastırmıştı.

Cole yüzümü incelerken kurnaz bir ifade belirdi yüzünde. Sanki benim bile orada olduğunu bilmediğim bir yanımı görmüştü. Cate'in, Liam'ın ve Chubs'ın aksine hiçbir şey demeden bekledi. Nasıl hissettiğim ya da ne gördüğüm hakkında beni sıkıştırmadı. Benim de ihtiyacım olan buydu zaten. Gördüklerimi geride bırakıp hayatıma devam etmek...

Havluyu avucumdan çekip kesiği incelemeye koyuldu.

"Yüzeysel görünüyor," dedi ayağa kalkarak. "İyileşmeye başlamış bile. Bir süre canın yanacaktır tabii." Benimle işi bitince ayağa kalktı ve tişörtünü kaldırıp yüzündeki teri sildi. İstemesem de kavruk tenini görmek zorunda kaldım.

Başımı çevirdim. "Her sabah buraya geliyor musun?"

"Burada kaldığımız iki gün de geldim, evet," dedi keyifle. "Eski formuma dönmem gerek. Uzun süredir çalışmıyorum. Hem iyi de geliyor..." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Deşarj oluyorum."

"Özlüyorum," dediğimi duydum. "Güçlü hissetmeyi... Nereye gittiğimizi biliyormuşuz gibi hissediyordum. Yani ikimizin de. Ama oraya gitmek için olduğumuz yerde dönüp duruyormuş ve bekliyormuşuz gibi hissetmekten de kendimi alıkoyamıyorum. Kahretsin... IAAN'nin sebepleri hakkındaki araştırmanın ne büyük bir kayıp olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra elimizde o bile kalmadı. Eskiden bir şeylerle başa çıkabilirdim. Şimdiyse..." Başımı kaldırdım. "Belli ki yapamıyorum."

"Evet, peki bu konuda ne yapacaksın?" Cole kollarını göğsünde bağladı. "Sorunu görebiliyorsun, peki çözümün ne olacak? Flaş belleği düşünmeye bir son ver artık. Hastalığın

sebebini de... Enerjini pişmanlık duyarak, kendine acıyarak harcama. O yol kapandıysa biz de tedaviye odaklanırız. Şimdi söyle bana: Bu konuda ne yapacaksın?"

"Eğitim," dedim. "Tüm çocukları eğitmeliyiz. Dövüşebilmelerine ihtiyacımız var."

"Sen kendini toparlayana dek kimseyi eğitemezsin."

"Bu bir teklif miydi?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Neden? Senin canavarının benimkiyle yarışabileceğini mi düşünüyorsun?"

Benimkinin ona tur bindireceğini düşünüyordum.

"Yalnız eğer kolay bir çözümü olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi başını koşu bandına çevirirken. "Güçlendim ve hızlandım. Canavarlarımla mücadele edemiyorsam en azından onlardan kaçıp bir an da olsa kafamı dinleyebilirim. En son ne zaman antrenman yaptın?"

"Şeyden önce..." Ah, Tanrım, ne zamandı cidden? Liam'ı bulmak için ayrılmadan bir hafta önce mi? Karargâh'taki antrenmanlar başta oldukça acımasızdı. Resmen çetin birer çarpışma gibiydi. Ayaklarım ve avuçlarım yara bantlarıyla doluydu. Bedenimin her yerindeki morluklarla bir trafik kazasından sağ çıkmış gibiydim. Acı, bedenimi âdeta kendi standartlarına uydurmak ister gibi eğip bükerek yeniden şekillendirmişti.

Çocukların çoğu Psi yeteneklerini geliştirirken bir yandan da kendilerini operasyona hazırlamak için uzun süreli eğitimler alıyorlardı. Programımız iki günde bir ağırlık kaldırma ve kardiyo antrenmanları ile aralara serpiştirilen savunma, kick boks ve silah kullanma talimlerinden oluşuyordu. İnsan o ka-

dar yoğun çalıştığında bedeninin yaptığı her harekete odaklanıyor, her bir kasını bir bıçak keskinliğinde eğitebiliyordu. Kısa bir süre için de olsa kafasının içindekilerden kaçabiliyordu.

Benim için de her şeyin doğru olduğu bir dönem vardı. Güçlüydüm, hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Ve her bir operasyonun sonunu görecek kadar da hırslıydım. Ama bir şekilde, Liam'ı arama sürecinde, o parçamı kaybetmeyi başarmıştım. Şüphelerimin, güvensizliklerimin dönmesine müsaade etmiştim. Kontrolümü kaybetmiştim.

"Eğitmenlerin verdiği eğitimden daha zorlayıcı olmasını istiyorum," dedim ona. "Yeniden parçalara bölünüp çevremdekilerin beni toparlamasını bekleyemem. Herkesle ben ilgilenmek istiyorum."

Cole ellerini kaldırdı. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun," dedim. Ama sesimdeki o çaresiz tondan hiç hoşlanmamıştım. "Köşeyi her döndüğümde kendimi yerle bir olan o tünelde buluyorum. Duvarları çöküyor ve sanki..."

"Hayır." Cole ayağa kalktı. "Burada el ele tutuşup Cate Conner'ın sanat terapisinde yaptığı gibi parmaklarımızı boyalara daldırıp resim yapmayacağız." Odanın karşısına geçip mavi, plastik bir kovanın içinden yıpranmış boks eldivenlerini çıkardı ve bana uzattı.

Kollarını kavuştursa da duruşunu hiç bozmadı. Hiç tereddüt etmeden ya da yaralı elime ne olur diye düşünmeden eldivenleri giydim ve o an içimi ısıtan bakışlarıyla karşılaştım. Ben hazırsam o da hazırdı.

Kendi için de bir çift eldiven buldu. Odanın diğer ucunda, yerde siyah minderler vardı. O tarafa yöneldim. Plastik, ter ve lastik... Tanıdık bir kokuydu bu. İçime iyice çekerek siyah minderler üzerinde pozisyonumu aldım.

"Bil diye söylüyorum," dedi Cole arkasına dönerken eldivenli ellerini birbirine vurarak. "Güçlenmek, darbe almak demektir. Hem de çokça. Kaldıramayacak olursan ya da yerden kalkamazsan bu iş biter."

"Pekâlâ," dedim. "Ama benim kaldıramayacağımı düşündüğün için geri çekilmek yok."

Homurdandı. "Ve bebeğim, son bir şey daha. Bundan kimseye bahsetmek yok. Ne Conner'a ne Vida'ya ne de Lee'ye... Hiç kimseye söylemeyeceksin."

Antrenman yapmamız kimin umurunda olurdu ki?

"Önce bana gerçekten vurup vuramayacağına bakalım bir," dedim alay ederek. Onun gözleriyse hâlâ anlamlandıramadığım karanlık bir ifadeyle doluydu. "Utanıyor musun yoksa?"

"Bu yöntemi onaylayacaklarından emin değilim diyelim," dedi. Bir ayağını geriye atıp yüzünü korumak için yumruklarını kaldırdı. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki güçlükle duyabildim. "Onlar yanmıyor, değil mi? Bize benzemiyorlar."

Yumruğu birden şakaklarıma indi. Geriye doğru sendelesem de ayakta kalmayı başardım. Dikkat etmediğim için duyduğum öfke acıyla birlikte her yanımı sardı. Kolumu ona doğru savurduğumda dudaklarında bir gülümseme belirdi ve birden durdu. Ben bu hareketi doğru şekilde yapıp o vurucu darbeyi indirene kadar aynı şeyi tekrar tekrar yaptırdı

bana. Şakayla karışık omzuma bir yumruk indirip bacağımla karşıladığım tekmesini savururken hâlâ sırıtıyordu. Geriye zıpladı ve mideme bir darbe daha indirdi.

Akıp giden dakikalara karıştığımı hissediyordum. Kalbim vazgeçse de kaslarım dövüşmeyi yeniden hatırlamıştı. Yumruğunu durdurup midesine bir tekme savurduğumda içimi bir coşku kapladı. Nefesi kesilen Cole kahkaha ve inleme karışımı bir ses çıkardı. Bana dövüşmeyi öğreten kişinin o olması gerektiğini hatırladığındaysa ikimiz de çoktan nefes nefese kalmış bir hâlde minderlerin üzerinde yatıyorduk.

Evet, diye düşündüm gözlerime giren sırılsıklam saçlarımı çekmek için uzandığımda. *Evet, bize benzemiyorlar.*

Saatler sonra, kaslarım pelteye dönmüş ve gördüğüm kâbusun etkisinden de kurtulmuştum. Kamp saldırılarını planlamak üzere yemekhanede toplantı yapacaktık.

Grubumuzu –ben duştayken aramıza katılan son araçtaki yeni çocuklar da dâhil– şöyle bir inceledim. Çocukların dördü de arabalarındaki arıza yüzünden geride kaldıklarını açıklarken oldukça bitkin görünüyordu. O sırada Cole arkamdan yanaşıp beni yerde oturan çocuklara doğru hafifçe itti. Şaşkın bir hâlde başımı ona çevirdim ama yüzündeki gülümseme cesaret vericiydi. "Konuştuğumuz şu konuyu hatırlıyor musun? Onlara kısa bir bilgi ver."

"Bunu sen..."

"Hayır, sen yapmalısın." Beni yeniden onlara doğru iter-

ken Chubs'ın yüzündeki düşünceli ifadeye aldırış etmedi. "Git ve etkile onları, bebeğim."

Seni sevmelerini sağla... Clancy'nin kulağıma fısıldayan sesinden kurtulmak için başımı salladım. Zu çemberi genişletmek için kenara çekildi, sonra da Hina ve Tommy'ye aynısını yapmalarını işaret etti.

"Bu..." diye başladım ve hemen sustum. Birden karşımda duran değil durmayan yüzler dikkatimi çekti. Ceketindeki bir sökükle oynayan Chubs'a baktım. Umursamaz görünmeye çalıştığı her hâlinden belliydi. "Liam nerede? Ve Kylie? Ve James?"

"Banyoda olmalılar," diyebildi sonunda. Sesi normal olamayacak kadar yüksek çıkmıştı. Sonra birden herkes gözlerini benden kaçırmaya başladı. Zu bile.

Yapma, Liam, dedim kendi kendime. İçimde yükselen endişeye teslim olmamam lazımdı. *Yanına kendini korumak için tek bir silah bile almadan malzeme bulmaya gittiğini söyleme sakın bana.*

"Gittiler," dedi küçük bir ses fısıltıyla. Arkama dönsem de sesin kimden geldiğini anlayamadım.

"Kim gitti?" diye sordu Cole. "Bizden..."

Kimin gittiğini anladığı anı öyle net gördüm ki... Kontrollü ve boş bir ifadeyle kalakaldı. Birini sakince ve planlı bir şekilde bıçaklayıp öldüren birinin yüzündeki ifadeydi bu.

"Neden gittiler?" diye sordum.

"Bugün bir şeyler yiyebilelim diye!" dedi Chubs sertçe.

"Nereye?" Onu iki omzundan tutup sarsmamak için ken-

dimi zor tutuyordum.

"Bir sonraki kasabaya," dedi Lucy. "Bir saat içinde döneceklerini söylediler."

"Demek öyle dediler." Cole kelimelerin üstüne basa basa konuşuyordu. "Pekâlâ. Kendilerini öldürtecek olurlarsa da en azından geride kalan grubun IQ ortalamasını yükseltmiş olacaklar." Sonra tüm gruba dönerek devam etti: "Hayatta kalmak için ihtiyacınız olan eğitimi almadan ve yeterli silahımız olmadan dışarı çıkmayın sakın. Ben her şeyi çözeceğim ve birbirimize göz kulak olacağız ama önce sözlerimi dinlemelisiniz, yoksa hiçbiri işe yaramaz. Anlaşıldı mı arkadaşlar?"

Başlarını sallayıp onayladıklarını belirten sesler çıkardılar.

"Pekâlâ," dedim. *Kahretsin Liam. Aklından ne geçiyordu?* "Tamam." Kafamı toplamaya çalışıyordum. "Öncelikle Cole'ün, Leda'dan çaldığı flaş belleğin içindeki bilgilerin elektromanyetik darbe yüzünden silindiğini bilmelisiniz."

Vida, Chubs'a ve Zu'ya bundan bahsetmiş olmalıydı; çünkü onlar bunu diğerleri gibi şaşkınlıkla karşılamamışlardı. Yüzlerinin o hâlini görünce içim acıdı. Cole'ün bakışlarını sırtımda hissederek kendimi topladım.

"Geri getirmenin bir yolu yok mu?" diye sordu Tommy.

"Hayır," dedi Nico. "Her şeyi denedik. Dosyalar silinmiş."

"Yine de tedavi hâlâ elimizde," dedim hızlıca. Yeşiller onu yeniden yazıp on beş sayfasını da elimizdeki tek bilgisayara yüklemişti. Ama neyden bahsettiğini anlamak güçtü. "Oradan başlayacağız. Ama bu arada kampları boşaltmak için de çalışmalara başlayabiliriz. Böylesi daha doğru olacak. Ayrıca bize bunları Gray'in yaptığını da ancak bu kamplar sayesinde

kanıtlayabiliriz. Ama benim... bizim..." Cole'e dönerek devam ettim: "Bunu tek başımıza yapmamızın imkânı yok. O yüzden sormak zorundayım. Bizimle misiniz? Korkabilir ya da operasyonlara katılmak istemeyebilirsiniz. Bu son derece normal ve bunda utanılacak hiçbir şey yok. Burada da yapılacak çok fazla iş var. Hatta etraf biraz daha güvenilir olduğu an evinize, ailelerinizin yanına gitmenizin bir yolunu bulabiliriz."

Bir tepki gelene dek bekledim. "Bunun için hep birlikte bir plan hazırlamalıyız. Dört beş kişilik gruplara ayrılıp, kafa kafaya vererek düşünmemiz gerek. Fikirlerinizin çılgınca olması ya da gerekli malzemelere sahip olmamamızın bir önemi yok. Siz sadece yaratıcı olun. Biz bir şekilde bir yolunu buluruz."

Grupları kendi kendilerine oluşturmalarına müsaade ettim. Birlik'teki çocukların, Zu'yla beraber bize sonradan dâhil olan çocuklarla kaynaşmalarını gururla izledim. Cole gülümseyip onaylar bir tavırla omzuma dokundu ve çocukların arasında dolaşmaya başladı. Öyle keyifliydim ki ben de ona gülümsedim.

Ve bir anda o his uçup gitti. Biri sessiz ve ağır adımlarla gelip arkamda durdu. Varlığı üzerime bir gölge gibi düştü. Gelen kişinin Chubs olduğunu anlamam için dönmeme bile gerek yoktu. Beni sessizliğiyle cezalandırmaya devam ettikçe kendimi daha da kötü hissediyordum. Tommy, Pat ve Birlik'ten iki çocuğun ortasında bir kraliçe edasıyla oturan Vida'ya çevirdim bakışlarımı. Vida kendi fikrini söylemeden önce çocuklar üç dakika boyunca onu merak ve hayranlıkla izledi.

"Ne zaman bu tip olaylar hakkında bizi önceden bilgilen-

dirmeye başlayacaksın?" diye sordu sonunda Chubs. "Sanki sana itiraz edeceğimizi düşündüğün için bizi son anda bilgilendiriyorsun."

Tuttuğum nefesi burnumdan vererek bana attığı sert bakışa aynı sertlikle karşılık verdim. "Bence buradaki gerçek sorun benim size sormadan verdiğim kararlara güvenmemen."

Cole bu konuda beni uyarmıştı. Kararlarımı verirken çok fazla insanın sözünü dinlediğimi ve zaten bu yüzden hiçbir kararımdan emin olamadığımı söylemişti. Oysa bana her defasında güvendiklerini ve inandıklarını söylüyorlardı. Belli ki bu doğru değildi.

"Neden Liam'ın gitmesine izin verdin?" diye sordum. "Silahı bile yok."

Ellerini havaya savurdu. "Onlar lanet olasıca Maviler! Aman Tanrım, Ruby, artık biraz... Neyse, değmez..."

"Biraz ne?"

Chubs'ın bana attığı öfkeli bakışlara aynı şekilde karşılık verdim.

"Pekâlâ, bak," dedi derin bir nefes aldıktan sonra. "Lee ile aranızdakileri nasıl tanımlarsan tanımla. Bu beni ilgilendirmez. Ama doğrusunu istersen birbirinize üstünlük taslamanızdan artık yoruldum. O yüzden en iyi arkadaşlarımdan birinin diğerine, senin Liam'a davrandığın gibi davranmaya başlaması beni ilgilendirir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona karşı mesafelisin. Buradasın ama... aslında burada değilsin. Anlatabiliyor muyum?" dedi. "Bizimleyken bile gerçekten yanımızda değilsin sen. Çevrende olan bitenden biha-

bersin, konuşulanları anlamıyorsun, kendini soyutluyorsun. Ve bazen de bir anda ortadan kayboluyorsun. Bize anlatmadığın başka bir şey mi var?"

"Beni insafsızca eleştirmekle öyle meşgulsün ki gerçekten ne yaptığımla ilgili en ufak bir fikrin yok. Demek ortadan kayboluyorum?" dedim. "Antrenman yapıyorum ben. Bu çocukları çalıştırırken kendimi komik duruma düşürmemek için çalışıyorum. Kimse yaralanmasın ya da ölmesin diye planlar yapıyorum. Başka kimse yapamayacağı için Clancy ile uğraşıyorum."

Sesim öfke dolu bir fısıltıya dönüştüğünde hayretle bana baktığını fark ettim. Benim kaşlarım çatıldıkça onun yüz ifadesi yumuşadı. Uzanıp omzumu tuttu. Beni böyle incelemesinden nefret ediyordum.

"Sadece bizimle konuşmanı istiyorum," dedi. "Eskisi gibi olamayacağını biliyorum ama o hâlimizi özlüyorum. Özlüyorum..." dedi başını sallarken. "Canını sıkmak falan istememiştim."

"Evet ama sıktın işte," dedim iç çekerek.

"Çünkü birinin bunu sana söylemesi gerekiyordu," dedi Chubs. "Bence sen seçimini Pislik Kardeş'ten yana yaptın ki bu beni hiç ilgilendirmez. Ama bu kamp baskınları projesini East River'a adımımızı atar atmaz kimin başlattığını unutma. Hatırlamıyor musun? Liam her şeyi çözdüğünü düşünüyordu ve kendi gibi davranıyordu çünkü uğraşıyor, bir fark yaratıyor ve çevresindeki çocukların desteğini alıyordu. Onun da bir şeyler yapmasına izin vermelisin, Ruby. Şimdi bana söyle bakalım; senden izin almadığı için mi bu kadar sinirlendin?"

Kulaklarıma inanamıyordum. Düşüncelerim de en az duygularım kadar karman çorman olmuştu. Başımı sallayıp konuşmaya başladım. "Tehlikeli olduğu için sinirlendim! Yakalanabileceği ya da öldürülebileceği için! Ve ben..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, her yanımı saran duygular beni hayrete düşürüyordu. Hayal kırıklığı, öfke ve her şeyden ama her şeyden öte korku duyuyordum. "Birini daha kaybedemem..."

Chubs derin bir iç çekerek beni kollarının arasına aldı ve her zamanki gibi tuhaf ama şefkatli bir şekilde sırtıma hafifçe vurdu. Ben de ona sıkıca sarıldım. O anda, onun aylar sonra ilk kez iyi olduğunu gördüğümde nasıl hissettiğimi anımsamıştım. Şimdi o anının dokusu değişmiş, solgun bir gün ışığına dönüşmüştü. Bu söylediklerini beni suçlamak ya da canımı acıtmak için söylemiyordu. Bizim, birlikte ve güvende olmamızı istiyordu. Fakat geleceğe dair bir plan yapmıyordu. Chubs'ın tek derdi minik grubumuzdu. Benimkiyse öyle olamazdı. En azından artık olamazdı. Ben o içgüdüye karşı savaşmış ve çoktan herkesi düşünmeye başlamıştım.

"Ama orada bizden olan tek bir kişi tanıyorum ben," dedi düşüncelerimi okurcasına. "Ve işin gerçeği bence Zu'yla daha çok ilgilenmeliyiz. Talon'a ne olduğunu en ince ayrıntısına kadar öğrenmemiz gerek. Ama böyle konuşmamaya devam ettiği sürece işimiz zor."

Duvara yaslanarak başımı salladım. Zu, bacaklarını altına alıp Hina'nın ve Lucy'nin arasına oturmuştu. Gözleri yerde, elleri kucağındaydı.

"Onları buraya getirmekle hata yapmadık, değil mi?" dedim. "Küçükleri yani... Savaşmalarına kesinlikle izin verme-

yeceğim ama yine de benim henüz göremediğim sebepler yüzünden zarar görebilecek olmalarından çok korkuyorum."

"Onlara bir seçim şansı vermek konusunda kararlı olmadığımız sürece hiçbirini bu şeyden koruyamayız. Zaten amacımız da bu değil mi? Onlara ve bir sonraki nesle bir seçim şansı, bizim yaşadığımızdan daha iyi bir hayat sunabilmek. Saklanmak zorunda kalmadıkları bir hayat..."

Evet. Tam da buydu. Yeteneklerimiz kaybolduğunda özgürlük, hayatlarımızla ilgili yaptığımız seçimlere bağlıydı. İstediğimiz yerde, istediğimiz kişiyle yaşayıp yanımızdan geçen her bir gölgeden korkmamaktı. Bir gün uykudan uyanamayacak olmaktan ya da normal bir günün ortasında aniden ortadan kaybolmaktan korkmamaktı.

Cole gibi ben de bu işten başarıyla çıkmanın tek yolunun şiddetten geçtiğini biliyordum. Gerçek bir savaştan... Ama bunun bedeli... Etrafıma bakındım. Öylesine hayat doluydular ki... Ve biraz olsun rahatlamak için gülüşüp konuşmalarını dinlemeye çalıştım. Her şeye sahip olamazdım, değil mi? Bu çocuklardan her birinin sona ulaştığımızı görecek kadar uzun yaşayacağından emin olamazdım.

"Bunu çok istiyorum, Ruby. Eve gitmek, annemle babamı görmek ve mahallemde boş boş dolaşabilmek istiyorum. Okula gitmek istiyorum. Böylece yeteneklerimi bana karşı koz olarak kullansalar bile okumadığım için beni dışlayamayacaklar. Bu da bana yeter. Bunun kolay olmayacağını biliyorum. Bunu görecek kadar uzun yaşamayabilmemin küçük bir ihtimal olduğunu da... Ama sadece bunlar için bile mücadele etmeye değer." Chubs bir an duraladı. "Tüm bunlara değecek ve hepimiz de bunu göreceğiz."

"Her zamanki gerçekçi Chubs'a ne oldu?"

Benim gibi o da gülümsedi. "Boş ver gerçekçiliği. Ben artık aklıselim Chubs'ım."



Yaklaşık bir saat sonra Liam ve diğerleri ellerinde koliler ve plastik leğenlerle tünelin girişinde belirdiler. Heyecanlı sesleri tüm koridora yayılmıştı. Diğer uçta onları neyin beklediğini bilmedikleri belliydi.

Önce, saçı başı rüzgârdan dağılmış, yüzü ve elleri toz içindeki Liam göründü. Onu böyle kahkahalar atarken görünce öfkem bir anda uçup gitti.

Ama abisi pek etkilenmişe benzemiyordu.

Cole girişin sağ tarafındaki duvara yaslanmış duruyordu. Tek kelime etmemişti ama nefes alış verişleri son bir saatte giderek daha da hızlanmıştı. Kollarını göğsünde bağlamış olsa da sağ elinin parmaklarının birkaç dakikada bir seğirmesini gizleyemiyordu. Patlamasına ramak kalmıştı. Bunu net bir şekilde görebiliyordum.

Yine de ayağa kalkmakta yeterince hızlı davranamamıştım.

Liam beni görüp gülümsemişti ki Cole onu tişörtünden yakalayıp duvara yapıştırdı. Liam'ın elindeki koli yere düştüğünde içindeki konserveler ve paketler dört bir yana dağıldı. Kırmızı bir kahvaltılık gevrek kutusu yuvarlanıp ayaklarımın dibinde durdu.

"Tanrı aşkına!" Liam'ın nefesi kesilmişti ama Cole onu Alban'ın ofisine doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Yüzüme kapanmadan hemen önce kapıyı tuttum. Cole resmen Liam'ı o kocaman, eski masanın üzerine fırlatıp atmıştı.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı Liam hayretler içinde. Cole kardeşinden birkaç santim uzundu ama Liam'ın öfkesi sanki omurgasını uzatmıştı. Bu sinirli hâlleriyle daha çok benzemişlerdi birbirlerine.

"Sorunum mu ne? Hem kendi hem de yanındaki iki çocuğun hayatını tehlikeye atan bir çocuk benim sorunum! Gerçekten bu kadar aptal mısın?" Elini öfkeyle savurup yeniden Liam'ın üstüne çullandı. "Umarım buna değmiştir. Umarım bir kahraman gibi davrandığın için kendini iyi hissediyorsundur. Çünkü tüm operasyonu tehlikeye attın! Biri seni takip edebilirdi! Biri şu anda burayı izliyor olabilir!"

Liam'ın öfkesi sonunda onu ele geçirmişti. Cole'ü itip arkasındaki boş kitaplığa yapıştırdı. "Kahraman gibi davrandığım için demek? Bunca zamandır senin yaptığın gibi mi? Etrafta dolaşıp bu çocukları yönetme hakkına sahipmiş gibi herkese emirler yağdıran kişi mi söylüyor bana bunu?"

Cole alay edercesine kahkaha attığında ona her şeyi anlatacağını, sır gibi sakladığı o şeyi açık açık söyleyeceğini sandım. Sırf çok uzun zamandır kaçmaya çalıştığı o şok ve dehşet ifadesini Liam'ın yüzünde görmek istediği için...

"Ben hallettim," dedi Liam birden. "Kimse izlemiyordu. Kimse bizi görmedi. Bunu daha önce yüzlerce kez yaptım. Bundan çok daha beter yerlerde hem de. Ve her defasında da başardım! Beni bir kenara oturtup sürekli sağa sola emirler

yağdırmasaydın bunu sana anlatırdım!"

Haklıydı. Bu konularda buradaki herkesten daha tecrübeliydi o. East River'daki güvenlik ekibi herkesin ihtiyacı olan yiyecek ve ilacı yakınlardaki bir otoyoldan geçen malzeme yüklü tırlardan temin ediyordu.

"Neden umurundaymış gibi davranıyorsun ki?" diye sordu öfkeli bir şekilde. "Yıllarca yokmuşum gibi davrandın ve tek düşündüğün..."

"Benim ne düşündüğüm konusunda en ufak bir fikrin yok," dedi sonunda Cole. "Bilmek mi istiyorsun? Gerçekten mi? O hâlde ne düşündüğümü söyleyeyim... *Anneme çocuklarından birinin daha öldüğünü nasıl anlatırdım,* diye düşünüyordum."

Kelimeler odada bir şok etkisi yarattı. Liam'ın önce rengi soldu sonra sıktığı yumrukları çözüldü.

"Söylemem için beni sen zorlamıştın, hatırlıyor musun? Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordun. Claire'in odasından bile çıkmamıştın. Ben aşağı inip onu durdurmak zorundaydım; çünkü Claire'in sandviçini hazırlamış beslenme çantasına koyuyordu."

Görüntü o kadar acıklıydı ki elimi ağzıma götürdüm. Liam birkaç adım gerileyerek arkasındaki masaya çarptı. Becerriksizce masanın köşesine tutunup ayakta kalmaya çalıştı. Yüzündeki o acı dolu ifadeyi bir anlığına da olsa gördüm. Sonra ellerinin ardında kayboldu. "Üzgünüm... Tanrım, çok üzgünüm, ben düşünmemiştim... Sadece bir şey yapmak istemiştim..."

Öfkesinin çok farklı hâllerini gördükten sonra Cole'ün se-

sini ve yüzünü öylesine soğuk görmek beni çok şaşırtmıştı. "Burada olmanın tek nedeni, annemle Harry'nin nerede olduğunu bilmemem. Yoksa seni çoktan yanlarına yollardım. Bir dakika!"

Liam duygularını saklayamayan biriydi. Aklından geçen her düşünce yüzüne yansırdı. Onu okumak çok kolaydı. Oldukça hasarlı, dehşete düşmüş küçük bir kız için bile onun söylediklerine güvenmek, ne demek istediğini anlamak, bir şey teklif ettiğinde bunu arkasında başka hiçbir amaç olmadan saf bir duyguyla yaptığına inanmak çok kolaydı. Hep, her şeyi –tutması çok zor olan sırları bile– böyle derinden hisseden bir kalbe sahip olmanın ne kadar acı verici olduğunu düşünürdüm.

Ailesinin bahsi geçtiğinde başını kaldırıp abisine bakmamasını dilerdim. Çünkü Cole onun yüzündeki ifadeyi gördüğü anda anlamıştı. Ben de...

Liam Cole'e anlatmamış, diye düşündüm şaşırarak. İkisi de anneleriyle üvey babalarının Kuzey Carolina'daki evlerini bırakıp kaçtıklarında Della ve Jim Goodkind isimlerini kullanmaya başladıklarını biliyorlardı. Yine de adreslerini ve telefon rehberinde numaralarını arayıp bir şey bulamamışlardı. Zu, bize anneleriyle tanışmasını anlattığında Liam'ın bunu söylemesi gereken ilk kişi Cole'dü. Masadan o anda kalkıp hemen abisine koşmalıydı.

"Biliyorsun!" Bu defa Cole yumruğunu Liam'ın çenesine geçirmişti. "Gözlerimin içine baka baka bana yalan söyledin! Neredeler?"

"Kesin artık!" diye bağırdım. "Kesin. İkiniz de!"

Liam ona doğru ilerledi. Kolunun kasıldığını ve o sırada Cole'ün gözlerindeki kıvılcımı gördüm. Liam yumruğunu savurduğu an aralarına girdim ve yumruk Cole'ün midesine inmeden önce onu durdurabildim. Yine de Liam bir kez daha ona doğru atıldı. Fakat çok geçmeden kendine geldi. Bana acı ve kederle bakan gözlerini, kesik kesik soluklarını işte o zaman fark ettim. Kaçmaması için tişörtüne sıkıca yapıştım. Diğer elimi de yaklaşmaması için Cole'e doğru uzatmıştım.

"Aman Tanrım," dedi Liam boğuk bir sesle. "Neden böyle bir şey... Çok aptalca bir..."

Tişörtünü bıraktım ve elimi beline dolayıp yanına geçtim. Hâlâ güçlükle soluyor, hislerine var gücüyle hâkim olmaya çalışıyordu. Bu kadar çabuk utanmaya başlayacağını anlamalıydım. O doğası gereği dövüşemezdi. Sevdiği birinin canını yakma düşüncesi bile ona Cole'ün yumruklarından çok daha fazla acı verirdi.

"Liam levazım çavuşu olmalı," dedim hemen.

Cole kollarını kavuşturdu. "Bu çok..."

"İyi bir fikir," diye tamamladım cümlesini. "Rica ederim. Ailenizin nerede olduğunu da biliyor ve detayları seninle paylaşmaktan mutluluk duyacaktır."

"Bunun karşılığı olarak da ben onun levazımdan sorumlu olmasına izin vereceğim, öyle mi?" Cole kardeşine kuşkuyla bakarken başını salladı. "Levazım çavuşu ne demek sen biliyor musun ki?"

"Elbette biliyorum," dedi Liam sıktığı dişlerinin arasından. "Unutmaya çalıştığını biliyorum ama ben de birkaç ay Birlik'te kaldım."

"Bunun karşılığı olarak değil," dedim. "O, buradaki herkesten daha iyi yapar bunu. Üstelik birinin bir an önce bu görevi üstlenmesi gerekiyor. Ayrıca siz kardeşsiniz ve birbirinizi seviyorsunuz. O yüzden birbirinizin yeteneklerine saygı duymaya başlayıp dövüşmeyi bırakmalı, önümüzdeki gerçek mücadeleye odaklanmalısınız. Yanlış mıyım?"

"Bebeğim, hâlâ bir çocuk olduğun hiç bu kadar belli olmamıştı. Kardeşlik eğlenceleri mantık çerçevesinde değerlendirilemez."

Malzemelerin izin sürmek ve yenilerini nasıl bulacağımıza karar vermek büyük sorumluluk isteyen bir işti. Liam'ın bunu becerebildiğini kendi gözlerimle görmesem bu fikri asla savunmazdım.

Liam'ın yeniden gerilmesine sebep olarak, "Cole," dedim usulca. "O zaten bu işi yapıyor."

"Mesele bu işi yapıp yapamaması değil, bunu hak edip etmemesi," dedi Cole. "Merkezden ayrılmama emrine itaatsizlik etti ve giderken kimseden izin almadı."

"Ah doğru, senin kendini Lider ilan ettiğini unutmuşum," dedi Liam. Sesindeki çirkinlik beni korkutmuştu. "Bu konuda bir söz hakkımız olduğuna sevindim. Ne oldu, birinin bu iş için uygun olup olmadığını sorgulamasından mı korkuyordun? Bizi ve hayatlarımızı ne bilirsin ki sen? Yoksa bu da ikinizin birlikte verdiği ama bizden sakladığı kararlardan biri miydi? Minik fareler gibi başımızı sallayıp peşinizden geleceğimizi mi sandınız?"

Beni, söylediklerinden çok sesinin tonu yaralamıştı. Yanından uzaklaştım. Cole ise tam tersini yaptı ve ona yakla-

şip burnunun dibinde durdu. Liam ise irkilmedi bile. Ta ki Cole konuşmaya başlayana dek. "Ben mi uygun değilim? En azından ben yüz beş çocuğu, başlarda hiç de fena sayılmayan bir kamptan kaçırmaya çalışıp çoğunun ölümüne sebep olmadım."

"Sınırı aşıyorsun," diye uyardım Cole'ü. Artık ben de öfkeleniyordum. "Kamplardan herhangi birini 'başlarda şartları hiç de fena sayılmayan' diye tanımlaman bile hiçbir şey bilmediğini gösteriyor. İkiniz..."

"Beni cezalandırmak istiyorsun," dedi Liam beni yeniden aralarından iterek. Boynundan yüzüne doğru bir kırmızılık yükseliyordu. Hem kendi hem de sesi titriyordu artık. "Pekâlâ. Söyle bakalım. Gücünü kullanmak istiyorsan yap gitsin. Seninle yeterince zaman harcadım."

Cole'e uyarı dolu bir bakış attım ama o bana aldırış etmedi bile. "Banyoları temizle. Çamaşır suyuyla."

O sinsi gülümsemeyi Cole'ün yüzünde pek çok kez görmüştüm ama Liam'da ilk kez görüyordum. O alaycı, kibirli bakışı da... "Yapıldı bile."

"Kanalizasyondaki tıkanıklığı aç o zaman."

"Yapıldı."

"Çamaşırları yıka. Bir ay boyunca. Tek başına."

"Tüm çarşafları ve havluları götürmelerine izin verdin," dedi Liam. "Unuttuysan diye söylüyorum."

Cole şimdi gözlerini kısmış, burnundan soluyordu. Aklıma başka bir şeyin geldiği belliydi; çünkü dudaklarını sıkarak gülümsüyordu. "O hâlde garajı temizleyip düzenleyebilirsin."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ne?"

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Liam, odadan çıkarken tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ama Cole'ün ardından aşağı kata inerken bir daha yüzüme bile bakmadı. Tüm yol boyunca benim iki adım önümde olmasına rağmen bir kere bile dönüp, hâlâ arkasında olup olmadığımı kontrol etmedi. Mutfaktan geçerken içimdeki o tuhaf his yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. Solgun yüzümün yansımasını paslanmaz çelik yüzeylerde görebiliyordum. Musluklarda, fırında, ocakta ve kavanozların, tavaların ve yağlı kâğıtların depolandığı kilerdeki metal rafların üzerinde...

Rafları duvardan çekerken Cole'ün kol kasları gerildi. Raflar önce zemindeki muşambaya direnç gösterse de çok geçmeden diğer tarafa kaydı. Ben de arkasındaki şeyi yavaş yavaş görmeye başladım.

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlık içinde. "Bir gizli kapı daha mı?"

İşte Liam tam o anda kaşlarını kaldırıp bana döndü. "Başkaları da mı var?"

"Gizli falan değil," dedi Cole karanlık koridora adım atarken. Duvarı yoklayarak birkaç adım attı ve ışığı yaktı. Kapı başka bir tünele açılıyordu. Burası da aynı şekilde rutubet kokuyordu. "Burayı kullanmayı bıraktık ve... kendi hâline terk ettik. Bence acil durum çıkışımız olabilir. Çocukların burayı bilmesi çok önemli."

"Daha önce ne için kullanılıyordu?" diye sordum sadece sessizliği bozmak için. Ortalarında yürürken bakışlarım Cole'ün tişörtünün içinde hareket eden güçlü omuzlarında;

zihnimse sadece Liam'daydı. Öfkesinin etrafımızı sardığını hissedebiliyordum. Şimdi o benim arkamdaydı. Bakışlarını üzerimden bir an olsun bile ayırmadığından adım gibi emindim. Adımlarımız ve soluk seslerimiz etrafımızda yankılanıyordu. İkisinin de her an tekrar kavgaya tutuşacakmış gibi davranmaları bu sesleri daha da şiddetlendiriyor gibiydi.

"Operasyon simülasyonlarını yapmak için kullanıyorduk. Bu yüzden yeniden açılması lazım. Bir kampa karşı yapılacak saldırının önceden çalışılmış olması gerek," diye açıkladı Cole. "Ama sonra yıllar içinde bulduklarımızı koyduğumuz bir depoya döndü."

"Muhteşem," diye mırıldandı Liam. "Burada gerçekten işe yarayacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Cole omuz silkti. "Sanırım bunu kendi gözlerinle göreceksin, kardeşim."

Liam yalnızca homurdandı.

Birden adımlarım yavaşladı. Liam'ın aslında bana kızdığı düşüncesinden kurtulamaz olmuştum. Yukarıda onu yeterince savunmadığımı düşünecekti. Ona Cole'le yaptığımız planlardan bahsetmemem onu zannettiğimden çok daha fazla ve derinden yaralamıştı. Arkama dönüp eline uzandım. Dokunuşunun vereceği huzuru aramak, onu rahatlatmak, özür dilemek, sadece... sadece yanımda olduğunu hissetmek için. İyi olup olmadığına bakmamıştım bile. Zihinsel olarak perişan bir hâldeydi, biliyordum ama yaralarına, morluklarına, kesiklerine bakmamıştım.

Ve... Elim, buz gibi havada asılı kaldı. Tanrım, bana öfkeliydi. Hem de çok. Boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalı-

şırken elimi geri çektim. Reddedilmenin acısından korunmak için son bir çabaydı bu.

Liam parmaklarımı yakaladı ama tutmak yerine onları nazikçe öptü ve hızla iki adım atıp yanımda yürümeye başladı. Bir kolunu omzuma attı ve ona yanaştığımda geri çekilmedi. Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı dolaştırırken gerilen kaslarının gevşediğini hissettim. Başını eğip bana baktığında yüzündeki ifade parmaklarımın ucunda yükselip çenesine bir öpücük kondurma arzumu tetikleyecek kadar yumuşaktı. O minik ve memnun gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. Tünelden içeri girdiği andan beri ilk defa rahat bir nefes almıştım.

İyiyiz, diye düşündüm. *İyi olacak her şey.*

Bir kapıdan diğerine toplam beş dakikada ulaşmıştık. Diğer uçta bizi bir merdiven bekliyordu ve şaşkınlıkla yeryüzüne çıktığımızı fark ettim. Merdivenin ucundaki kapı ham metalden dökülmüş gibi görünüyordu. Kapı kilitli değildi ancak Cole, onu sıkıştığı yerden çıkartmak için bir omuz atmak zorunda kaldı ve o hızla sendeledi.

Liam'ın suratındaki sırıtış içeri adımımızı atmamızla birlikte soldu.

Yakındaki depolardan birinin içinde olduğumuz belliydi. Lodi'nin bu bölgesine özgü, beş para etmeyen ve birbirine tıpatıp benzeyen o uzun ve beyaz binalardan biriydi burası da. Boyutları Çiftlik'le aynı gibi görünse de tek katlıydı ve Çiftlik'in aksine pek de yaşanabilecek bir yer değildi. Beton ve metal kirişler dışında içeride hiçbir şey yoktu. Toz içindeki pencereler ışığın girmesini önlemek için yapışkanlı kâğıtlarla

kaplanmıştı. Kirişlerden sarkan ve birer birer yanan ampuller çevremizdeki eşya yığınlarını aydınlattı.

Görünüşe göre, ısıtma ve yalıtım şöyle dursun, etrafta duvar veya oda bile yoktu. Henüz tamamlanmamış bir garaja benziyordu burası. İçeriye birkaç tane de araba bırakılmıştı. Gerçi hepsi de parçalara ayrılmış ve yerden yükseltilmişti. Liam hemen en yakındakine gidip çömelerek motora ve yerde duran parçalara bakmaya koyuldu. Tekerleklerin ve jant kapaklarının hepsi yükleme bölümü kapısına yığılmış, kapı da metal zincirler ve asma kilitlerle kapatılmıştı. Etrafta genellikle tuhaf eşyalar vardı. Kırık yatak başları, uyku tulumları, vida ve tornavida poşetleri... Yakındaki çöp torbasından birini açmaya yeltenirken içinden ne çıkacağını bilmemek beni korkutuyordu. Ama muhtemelen bir yardım kampanyasından aldıkları bir çuval kırışmış giysi vardı sadece.

İçeride egzozla benzin karışımı, ekşi bir koku vardı. Nefes alabilmek için etrafta uçuşan tozları elimle savuşturmam gerekiyordu. Birlik'in bu kadar eşyayı saklaması için mantıklı bir sebep bulamıyordum. Bunları düşünürken öfkemin kabardığını hissederek arkama döndüğümde Cole'ün çıkmakta olduğunu gördüm.

Liam, ellerini kalçasına koyup gözlerinde anlam veremediğim bir parıltı ile ayağa kalktı. İlk şoku atlattıktan sonra hiç de gözünün korkmadığını fark ettim. Hatta epey hevesli görünüyordu. Bir şekilde, benim göremediğim bir şeyi görüyordu. Bir potansiyel...

Bense sadece gözümü bürüyen öfkeyi...

"Bu büyük bir iş!" diye seslendim abisinin ardından. "Cole!

Bunu tek başına yapmayacak."

"Elbette," dedi Cole yürümeye devam ederken. "Eğitime katılmayacak olan küçük çocukları yanına alabilir. Hatta o huysuz kankasını da..."

Ardından bakakaldım. "Sen istiyorsun diye bütün gece bununla uğraşmayacaklar. Hepimiz yardım etmeliyiz!"

Betona çarpan metalin sesini duyunca başımı çevirdim. Liam şimdi de birbirlerine bağlanmış bisikletlerin olduğu yere gitmişti. Frenleri, jant tellerini ve tekerlekleri dikkatlice incelerken altlarında gördüğü şeye uzanmaya çalışıyordu. Yere düşmüş abajurun üzerinden atlayıp ona yardıma gittim. Önce gümüş rengi bir pırıltı gördüm, sonra parmaklarım bir tekerleğe değdi. Liam şimdi daha da hızlanmıştı. Yüzündeki o bulaşıcı gülümsemesi iyice genişlemiş, kahkahalar atmaya başlamıştı.

"Nedir bu?" diye sordum bulduğumuz şeyi doğrulturken. "Bir arazi motosikleti mi?"

Heyecandan titriyordu. Ellerini motorun kusursuz iskeletinin üzerinde dolaştırıp pislikleri ve tozları temizledi. "Aman Tanrım," dedi hevesle. "Çok güzel, değil mi?"

"Yani galiba..." dedim.

Bir arazi motosikletiyle normal motosikletin karışımı gibiydi. Liam'ın sonradan açıkladığına göre tahminimde yanılmamıştım. "Buna Enduro motosiklet deniyor. Bir arazi motosikletinin özelliklerine sahip ama şunları görüyor musun? Gezi amaçlı kullanabilmen için de aynaları ve bir hız göstergesi var. Şeye benziyor... Evet, evet bu bir Suzuki. Vay canına. Şu an acayip heyecanlıyım..."

"Biliyorum." Bir kahkaha attım. "Belli oluyor yani. Gerçekten çalışıyor mudur sence?"

Liam motorun her bir noktasını okşarken onu büyük bir dikkatle inceliyordu. "Sağlam görünüyor. Ama onu çok hoyrat kullanmışlar. Tabii kolayca tamir edilebilir." Başını kaldırdığında yüzümdeki ifadeyi gördü. "Ne oldu?"

"Kullanmayı biliyor musun?"

"Kullanmayı biliyor musun da ne demek?" Liam gülümseyerek motosikletin koltuğu üzerinden bana doğru eğildi, yüzü, yüzüme değecek kadar yakınımdaydı. Açık mavi gözleri heyecandan parlıyordu. Bu gözler âdeta içime işlemiş, etrafımız huzur dolu bir sessizliğe bürünmüştü. Aramızdaki kısacık mesafe ona da en az bana geldiği kadar dayanılmaz gelmiş olmalıydı ki parmakları deri koltuğun üzerinde duran ellerime dokundu. Dokunuşu, kış güneşi gibi yayıldı tenime. Dudakları yanaklarımda gezinirken yumuşak ve tatlı sesi kulaklarıma fısıldıyordu. "Kullanmakla kalmam, tatlım, sana da öğretebilirim..."

"Hey, cehennem melekleri!" diye seslendi o sırada Cole. "Sizi buraya alışveriş yapasınız diye getirmedim! Çabuk buraya gelin!"

Geri çekilirken Liam'ın ifadesi bulutlanmış, yüzünde gördüğüm heyecan bir mum alevi gibi tek nefeste sönüp gitmişti. Uğradığım hayal kırıklığı yüzümden okunuyor olmalıydı; çünkü bıkkın bir şekilde nefes verdiğimde Liam yeniden gülümseyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Öncekinden daha naif, belli belirsiz bir gülümsemeydi yüzündeki ama benim için anlamı büyüktü. İliklerime kadar

ısınmıştım.

Arazi motosikletini duvara düzgünce yasladıktan sonra tişörtüyle ellerindeki yağı sildi. Uzattığı elini sıkıca tuttum. Hazinesine son bir bakış attıktan sonra Cole'ün yanında beklediği palet yığınına doğru yürümeye başladık. Karşımızdaki şeyin nihayet ne olduğunu anladığımda Cole'ün hemen arkasındaydık.

Daha önce de bunun gibi koliler gördüğümden üzerlerinde yazan yazıyı tanıdım: 10X24 SAATLİK ERZAK NATO/OTAN ONAYLI

"Tam olarak neye bakıyoruz?" diye sordu Liam.

"İnsani yardımlar," dedim Cole'e fırsat vermeden. Kendimi bomboş hissediyordum. "Hangi ülkeden geldiklerini biliyor musun?"

"Bunlardan daha önce gördün mü?" diye sordu Cole kaşlarını kaldırarak. "Hükûmet hepsini kilit altında tutuyordu. Bunlardan Karargâh'a da getirmemişlerdi hiç."

"Bunları görmüştüm..." Liam'ın elini bırakıp konuşurken yüzünü görmemek için kutulara yaklaştım. "Nashville'deyken görmüştüm. Ordu, eski bir havalimanı hangarında yiyecek ve medikal malzeme depoluyordu."

O istila zihnimde tam bir karanlık anıydı. Bazen beni hazırlıksız yakalayıp ele geçirirdi. Nefes almak için uğraşan Liam'ın o solgun hâli... Sırtıma saplanan bıçak... Hepimizin önüne geçip askerlere elektrik savuran Jude'un cesur hamlesi... Diğerlerini kaybedişim... Rob... Ağzımı bağlayışı... Kırık camdaki kan lekeleri...

Sırtımı kolilere ve paletlere dönüp göğsümün üzerindeki o

ağır yük kalkana ve yeniden nefes alana dek ayakta kalmaya çalıştım. Bu korkunç anıdan kaçmak giderek daha da zorlaşıyordu.

"Pekâlâ," dedi Liam sonunda. "Ama bunlar nereden geliyor? Ve ne kadar eski?"

"Birkaç yıllık ama içindeki çoğu şeyin son kullanma tarihi geçmemiştir. Ofiste bir envanter listesi görene dek burada olduklarını unutmuştum." Cole cebinden minik bir çakı çıkarıp düğmesine bastı. Koliyi açtığında kırmızı paketler içindeki yiyecekler ayaklarımıza döküldü. Paketlerin üzerinde ağzına yemek götürmekte olan bir adamın resmiyle bir Çin bayrağı yer alıyordu. "Hükûmetin, diğer ülkelerin havadan bıraktıkları insani yardımları saklamaya çalıştığına dair söylentiler duymuştuk. Tüm o, 'Biz Amerika'yız, herkes bizi terk etse de bununla yalnız başa çıkabiliriz,' saçmalıklarını da... Bu yük de Nevada'da bir yere bırakılmıştı."

"Hiç kullanmadınız mı?" diye sordum.

"Hiç gerek kalmamıştı," dedi Cole. "Yemek tedarikçilerimiz vardı. Alban bunları Gray'in topluma karşı işlediği suçları karutlamak için saklamak istemişti. Ama bir şey çıkmadı. Bu bina gerçekleşememiş hayaller ve fikirlerle dolu."

Elinin tersiyle alnını silerken gözlerini kapadı. Liam'a dönmeden hemen önce yüzündeki gaddar ifadeyi gördüm. "Burayı bir düzene sokarsan kendini levazım çavuşu ilan edebilirsin. Ve erzak tedarik etmenin yollarını düşünmeye başlarsın."

"Erzak derken gıda, temizlik malzemeleri ve ıvır zıvır eşyalardan bahsediyoruz," dedi Liam. "Sana silah getireceğimi düşünüyorsan eğer..."

"Yok artık, çocuk," diye araya girdi Cole. "Benzin, silah ve ihtiyacımız olacak tüm mühimmat için Senatör Cruz'un bağlantılarını kullanacağız."

"Ne kadar mühimmattan bahsediyorsun?" diye sordu Liam panikle. "Biz birkaç kere dövüşeceğiz sadece. Bu bir savaş değil."

"Sen o güzel kafanı sadece kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri için yor," dedi Cole. "Zor konuları düşünme işini büyüklere bırak."

Ona attığım ters bakışa aldırış bile etmeden eğilip yerdeki paketlerden birini aldı. Düşünceli bir hâlde poşeti bir elinden diğerine geçiriyordu. "Ama bu, en büyük sorunumuzu çözmüyor. O odadan çıkan sonuca göre bizimle çalışacak çok daha fazla kişiye ihtiyacımız var. Bir kamp saldırısı için en az iki düzine daha çocuk gerek. Bunları nasıl bulacağımızla ilgili parlak bir fikriniz varsa sizi dinliyorum."

Tüm çekincelerime üstün gelen yorgunluğuma teslim olmuştum. Bunu düşünürken bir iç çekmiş olmalıydım; çünkü iki Stewart da aynı anda, yüzlerinde aynı ilgili ifadeyle bana dönmüşlerdi.

"Sanırım benim var." Planıma çok güvendiğim ses tonumdan anlaşılıyordu.

DOKUZ

Çocuklar planlama işleriyle uğraşırken kimseye görünmeden alt kata inmek hiç de zor olmamıştı. Eski evrak odasının kapısını açıp içeri girerken kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için durmadan arkama bakmama da gerek kalmamıştı.

Karanlığın beni ele geçirmesi ışığın tavandan sarkan kablosuna uzanışım kadar hızlı olmuştu. Bir anda kalakalmıştım. Nefesim kulaklarımda uğulduyor gibiydi. Çok tuhaf bir histi bu. Zihnim uzak, sakin bir yerde dinlenirken bedenimin paniğe teslim olduğunu hissediyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Aslında var olmayan sesler kulaklarımı dolduruyordu. Her yer dönüyor gibiydi. İnsan bir hissini kaybedince diğerleri daha çok güçlenirdi, değil mi? Karanlık, o minicik endişeleri alıp kendi çıkarına göre yeniden şekillendirir, insanı tuzağa düşürüp felç etmeye çalışırdı. Jude'un karanlıktan korkmasına şaşmamak gerekirdi.

Bu kadar küçük bir yerde kaçmanın mümkün olmadığı-

nı hayal etmek çok kolaydı. Mantığım, korkacak bir şey ol-
madığını biliyordu. İki kapı, iki çıkış vardı ve karanlıkla baş
etmenin tek yolu onu kabullenip ilerlemekti. Bunu kendime
binlerce kez söyleyebilirdim ama her defasında aynı korkuyu
yeniden yaşıyordum; çünkü karanlıkta bir şeyler kaybolurdu.
Karanlık, iyi olan her şeyi yiyip yutardı.

Burası Los Angeles değil. Toz ve duman dolu o anıyı zihnim-
den uzaklaştırmaya çalıştım.

Burası tünel değil. Jude'un yüzünü, yalvaran sesini zihnim-
den uzaklaştırmaya çalıştım.

Şu anda yaşıyorum. Tüm o görüntüleri, her şeyi zihnimden
uzaklaştırmaya çalıştım.

Lambayı yakmadan önce fiziksel olarak dayanabileceğim
kadar dayanmaya çalıştım. Solgun sarı ışık yanarak raflardan
kalkan tozu aydınlattı. Toz parçacıkları havada daireler çizi-
yor ve tekrar yere konuyordu. Nefesim yeniden düzene gire-
ne dek onları izledim. Artık odanın diğer tarafındaki canavar
dışında korkacak bir şeyim yoktu.

Odaklanmak ve eski gücüme kavuşmak için hiç acele etmi-
yordum çünkü bu boşa harcanan bir zaman sayılmazdı. Onun
yanına dağınık ve karışık düşüncelerle gitmek Clancy Gray'in
eline dolu bir silah uzatmaktan farksızdı. Hem bu defa Cole'u
de yanımda getirmemiştim.

Top hâline getirdiği bir sandviç ambalajını sırtüstü yattığı
yatağında havaya atıp tutuyordu. Hiç durmadan, neşeli bir
ıslık çalarak... Kapının açılmasıyla birlikte topu son kez yaka-
layıp bana bakmak için başını çevirdi.

"Onaylatmak istediğim bir teorim var," dedi. "Buradaki

ajanlar gittiler, değil mi?"

"Buradalar," diye yalan söyledim.

"O hâlde onları hiç duymamış olmam çok tuhaf. Sadece çocukların sesi geliyor." Açıklamak için yatağının tepesindeki havalandırma boşluğunu işaret etti. "Siz gelmeden önce gitmiş olmalılar. Ve diğerleri, onlar da kayıplara karıştılar, değil mi? Gelmediler?"

Sessizliğim ona istediği cevabı vermiş olmalıydı.

"Bu harika bir haber." Sesi o kadar içten, o kadar heyecan doluydu ki... "Onlar olmadan daha iyisin. Planın hâlâ kamplara saldırmak mı? Thurmond hakkındaki haberi aldın mı?"

İşte yine yapıyordu. Aynı yemi önüme atıyor ve eğilip onu almamı bekliyordu. Ellerimin titremesine bir türlü engel olamıyordum. O yüzden kollarımı kavuşturdum. *Thurmon'a ne olmuştu? Ne haberinden bahsediyordu?*

"Clancy, gerçekten aynı taraftaymışız gibi mi davranmak istiyorsun?"

"Ben grubun maskotu değil miyim?" dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Benden yardım istemek için buraya geliyorsan beni aşağılamamaya çalış. O sevimli saldırınızda kullanmak üzere başka çocuklar toplamanıza yardım etmemi sağlamak için geldiğini biliyorum. Bilgi istiyorsan bunu kendin almak zorundasın."

Sabrımın taşmaya başlamasına iki dakika bile yetmişti. Clancy Gray insanları uçurumun kenarına kadar getirip aşağı atlamalarını izlemekten keyif alırdı; o yüzden ona bu zevki tattırmayacaktım. "Dosyaları nereye bıraktın? Colorado? Virginia?"

"Dosyada değiller. Hatta tahmin ettiğinden daha yakın dalar," dedi kaşlarını kaldırarak. "Hadi ama, aptal numarası yapma. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

Biliyordum.

"Sen gerçekten hastasın," dedim. "Zihnine girmeme izin vermeyeceksin ve bu sayede egonu tatmin etmiş olacaksın değil mi? Kendimi küçük düşürmemi izleyeceksin?"

"Colorado'da zihnime girmekte bir sorun yaşamıyor gibiydin. Los Angeles'ta, Karargâh dediğiniz şu sıçan deliğinde de. Şimdi neden kendine güvenmiyorsun?" dedi alaycı bir tavırla. Onu sandığından daha iyi tanıyordum. Aslında sıkıldığını söylemeye çalışıyordu. *Eğlendir beni,* diyordu kendince.

"Hâlâ bu kadar öz güvenli olabilmen şaşırtıcı gerçekten," dedim. "Los Angeles'ta olanlardan sonra yani... Anneciğinle ikinizin o değerli anılarını görmek çok keyifliydi. Tam bir ana kuzusuydun sen, değil mi?"

Söylediklerimi düşünürken kaşlarını çattı. Bir an için Lillian Gray'in bahsini açtığıma pişman oldum. Kadınla ilgilendiğimi ve onun, aklımın bir köşesinde olduğunu belli etmek için çok ama çok erkendi daha. Yerini ve oğlunun ona tam olarak ne yaptığını öğrenmek istiyorsam bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Olabildiğince doğal davranmaya, nefes alışverişlerimi yavaşlatmaya çalıştım. *Bunu daha önce de yaptın, Ruby.* Bir kişinin zihnine ikinci seferde daha kolay girerdim; çünkü artık yolu biliyor olurdum. Ama bunu hiç beklemedikleri bir anda yapardım. Hatta darbelerim zihinsel değil de fiziksel olsaydı bir duvarı bile paramparça edeceğime emindim.

Gözlerini kapadı ve ben zihnimin görünmez ellerini serbest bıraktım. Koyu renk uzun kirpiklerini yeniden araladığında bakışları benimkilerle birleşti. Tırnakları birer pençeye dönüşmüş, beni ele geçirmek üzere bekliyordu.

Clancy'nin kurduğu bariyer cam bir duvara toslamışım gibi hissettirdi. Alnımın çatısına bir ağrı saplandı. Elimi başıma götürmemek için kendimi zor tutuyordum. Beynim âdeta zonkluyordu.

"Paslanmışsın," dedi şaşkın bir hâlde. "Bu çok zavallıcaydı. Bunu en son ne zaman denedin?"

Kapa çeneni, dedim içimden gururumu korumaya çalışarak.

Böyle mi konuşmak istiyorsun? Sesi zihnimde yankılanırken dudakları hareketsizdi. Bunu daha önce East River'da da bir kez yapmıştı. Arkadaşça bir hareketti o zamanki tabii. Yine aynı şekilde hissediyordum. Sanki tenimin altında binlerce güve kanat çırpıyordu ve ben onlardan kurtulmak için tenimi kaşıyarak parçalamak istiyordum.

Paslanmıştım, doğru ama paslanmakla oyundan çıkmak arasında fark vardı. Clancy'nin, egosunu beslemek için sürekli böyle anlar yaşamaya ihtiyacı vardı. Bu ukala tarafına güveniyordum ben de. Odadaki en güçlü insan olmadığını kabullenmek istemeyen yanına... *Gel bakalım, seni pislik!*

Bir an için dahi olsa yeteneklerimin haftalardır çalıştırmadığım bir kas gibi olduğuna inanmasını istiyordum. Umutsuz olduğuma inanmasını istiyordum.

Başımı sallayıp yüzüme öfkeli ve üzgün bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Saldırısının gururum üzerinde ölümcül bir etki yaratacağı varsayımıyla hareket ettiğinden zaten bir sıfır

önde başlamıştım. Bunu, yüzünden okuyabiliyordum. Beni yeteneklerimi kullanmaya zorlayarak bana işkence ettiğimi düşünüyor ve deneyip başarılı olamadığımı görmekten büyük keyif alıyordu.

Sanırım üç santimlik kurşungeçirmez camın arkasında hapis tutulurken kendisini güçlü hissetmesinin tek yolu buydu.

Yeteneklerim kafatasımın içinde heyecanla bekliyordu. Gülmemek, yüzümdeki o öfke ve acı dolu bakışı bozmamak benim bile varlığından haberdar olmadığım bir güç gerektiriyordu. Sadece kısacık bir an dengesini kaybetmesi yeterdi bana. Tek bir an... Ama bu, duvarın arkasındaki bir adama yumruk atmanın bir yolunu bulmak gibiydi. Ve her yumruk savaşında olduğu gibi bunda da bazı hileler vardı. Bir köşeye sinip bekleyen kirli hileler...

Ve ben bunlara başvurmayacak kadar yüce biri değildim.

"Üzgünüm, dayanamadım. Yeniden denemeye hazır mısın?" dedi camın arkasından kollarını kavuşturarak. "Tek isteğim bu sefer gerçekten deniyormuş gibi yapman."

Gülümsediğinde ben de ona karşılık verdim.

Bu defa, düşüncelerini korumak için yeniden kapadığı o beyaz perdeye sertçe saldırdım. Fakat çok geçmeden saldırımı yavaşlattım ki beni zihninden çıkarabilmek için aynı perdeyi kullanabilsin. Onun gücü benimkinin yanından hafif bir dokunuşla geçip gitti.

Uzanıp hücresinin kilidini açtım ve ayağımla kapıyı araladım. Clancy şaşkınlıkla yerinden sıçrayınca gözlerinin ardındakileri örten o büyük, beyaz perde de kalktı. Bu da zihninin koridorlarına girmeme yetti. Renkler bir anda mücevherler

kadar parlak bir hâl almıştı. Zümrüt yeşili çimenler, safir rengi bir denizin yanındaki ev, ametist rengi bir gökyüzü, bir elmasın yüzeyinden yansıyan güneş ışınlarına benzeyen ve tüm dünyayı saf bir ışığa boğan kamera flaşları...

Hiç ummadığım kadar hızlı bir şekilde anılarının arasında gezinirken hücresini yeniden kilitledim. Zaferim kısa süreliydi. Clancy'nin anıları ve düşünceleri zihnimden hep her an patlamaya hazır, yağmur yüklü kara bulutlar hâlinde geçerdi. Şimdiyse her zamankinden daha parlak ve daha hareketsizdi. Bu tıpkı fotoğraflar arasında dolaşmak gibiydi. Bir anıdan diğerine bir türlü ulaşamıyordum. Birinin beni bir yerlere sürüklediğini hissediyordum. Direksiyonda bir başkası vardı.

Hücre, gözaltı odası... Her şey tek bir hamleyle gözümün önünden silindi. Gerçeklik algım bir anda yok olmuştu. Bunun yerine eski ve tanıdık bir sahne canlandı.

Ona doğru yaklaşırken Clancy'nin sırtı dönüktü. Çevremizdeki oda yavaş yavaş oluşuyordu. Koyu renk ahşap... Kitap ve dosyalarla dolu raflar... Köşede beliren televizyon bir anda açıldı. Clancy'nin oturduğu yerin önünde bir masa belirdi. Elleri boşlukta hareket ederken birden önünde bir laptop ve masasının üzerinde de kâğıtlar olduğunu gördüm.

Camı açık bırakmış olmalıydı. Yatağını ofisin geri kalanından ayırmak için kullandığı beyaz perde sırtıma sürtündü. Bu anı öylesine gerçekçiydi ki aşağıdaki kamp ateşinin başında oturan çocukların seslerini bile işitebiliyordum. Yakınlardaki ağaçlardan esen ve burnuma o nemli toprak kokusunu dolduran rüzgârı hissedebiliyordum.

Ürperdim. East River'daydık.

Anı şimdi akmaya başlamıştı. Beni de beraberinde sürüklüyordu ama her şey çok daha yavaş hareket ediyordu. Clancy bir yandan laptopta bir şeylerle uğraşıyor bir yandan da televizyonda konuşan babasını dinliyordu. Hemen Clancy'nin arkasına geçtim.

Derin bir nefes aldım. Mantığım bunların hiçbirinin gerçek olmadığını, ikimizin de aslında orada olmadığını bilse de ona dokunmak bir yana omzunun üzerinden eğilmeyi bile göze alamıyordum.

Bunu nasıl yapıyor? Bu bir anı değildi, bambaşka bir şeydi. Oyun başladıktan sonra sahneye çıkmak gibi bir şeydi bu. Şeyirciyken birden oyuna dâhil olmuştum sanki.

Clancy derin bir nefes aldı ve bir eliyle gömleğinin düğmesini çözerken diğeriyle bir internet adresine... bir şifre...

Önümde oturan Clancy dönüp yukarı baktı. Sanki bana bakıyordu.

"Bunu gördün mü?" diye sordu.

Aramızdaki bağı büyük bir panikle kopardım. O beni... o beni oraya hapsetmeden hemen önce... Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bunu yapabilir miydi gerçekten?

Koridorun ışıkları yeniden açıldığında gözlerim bir anda yandı. Zihnimin bana hâlâ oyunlar oynadığını, hâlâ o korkuyu içimden atamadığımı biliyordum; çünkü burnuma sadece kamp ateşinin kokusu geliyordu.

Yeniden yatağa dönmüş, sandviç paketinden yaptığı topu eline almıştı. Çok tuhaftı çünkü kendime geldiğimde sonunda kontrolü elimden aldığı için ne korkmuş ne öfkelenmiştim.

Sadece... merak ediyordum. Daha önce beni bu şekilde bir anının içinde gezdirmemişti hiç. East River'dayken bana kendi anılarını göstermişti ama bu defa... bu defa çok farklıydı. Bizim için böyle bir şeyin mümkün olduğundan bile haberim yoktu. Alnımın çatısındaki zonklama durmuş ve ilk defa beynine dalmak beni yorgun düşürmemişti. Hâlâ bir saniyeliğine de olsa o bariyeri aşmanın keyfini sürüyordum.

"Yarın görüşürüz, Ruby," dedi Clancy kâğıdı havaya atarken.

Dışarı çıkarken göğsüme yayılan, parlayan, titreyen ve ışıldayan tuhaf bir aydınlık hissediyordum. Görünüşe göre canavarı çok uzun süre bağlı tutmuştum. Dışarı çıkmaya, kontrolün ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Artık kontrolü ele geçirmenin ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlamıştım.

Hatta sanırım bundan zevk almıştım.

Karargâh'ta tek bir laptop vardı ve tüm Yeşiller onu kullanmak için can atsalar da etik kuralları gereğince bilgisayarın Cate'in verdiği kişide kalması gerekiyordu. En azından ilk kullanım hakkı onun olmalıydı.

Bu sebeple, Nico'yu günün herhangi bir saatinde bomboş bilgisayar odasındaki bir masada bulmak mümkündü. Bazen etrafında küçük bir kalabalık toplanırdı. Nico arkasına yaslandığında hemen ekranı işaret edip klavyede bir şeyler yaz-

maya başlarlardı.

"Bu çocuklar akbabadan beter," dedi Cole yere kadar uzanan pencerenin önünde durup içeriyi izlerken. "Orada düşüp ölse Nico'nun bedenini aşağı itip ayaklık olarak kullanırlar."

Güldüm. "Sıkıldılar. Onlara uğraşacakları bir şey vermezsek kapının elektronik kilitlerini söküp cep telefonu yapmaya çalışmaları yakındır."

"Evet, onlarla uğraşması gereken kişi Conner'dı. İkimizin de o kadar sabrı olmadığı..." Nico bilgisayarı kendisine uzatırken Yeşil kızlardan biri bir sevinç çığlığı attı. "...kesin," diye tamamladı Cole cümlesini.

Cate'i ve Cole'le birlikte yaptıklarımızı anladığında yüzünde beliren ifadeyi gözümün önünden uzaklaştırmayı bir şekilde başarmıştım.

"Hâlâ gelmedi mi?" diye sordum.

Cole kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi.

"Bizi dinlemeliydi." Cole dostane bir tavırla elini başıma koyana dek bu kelimelerin ağzımdan çıktığını fark etmemiştim.

"Beni iyi dinle, bebeğim. Conner yarın onlar tarafından reddedildiğinde kuyruğunu kısıp geri dönecek. Ama onun bunu yaşaması gerek. Herkesin arada bir gerçeklerle yüzleşmesi gerekir. Bu, insanın silkinip kendine gelmesini sağlar."

Asıl sorun da buydu zaten. Ben onun böyle mağlup olmasını istemiyordum. Öfkem derinlere kök salmamıştı ki. Gittiğinde kalbim kırılmıştı, bunu inkâr edecek kadar mağrur değildim. Ama verdiği kararı da anlıyordum. Her zamanki Cate işte; kendince hata olarak gördüğü şeyleri düzeltmeden

edemezdi. O, diğerlerinin bizi bile isteye terk edeceğine, kullanacağına ve kıracağına inanamıyordu; çünkü kendisi böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Çiftlik'e ulaştıktan sonra aramızda geçen ilk ve tek konuşmanın bu olması beni içten içe yiyip bitiriyordu. Los Angeles'ta onu büyük bir düş kırıklığına uğratmış, takımımızı koruyacağıma dair verdiğim sözü tutamamıştım. O gitmeden önce onunla konuşmam gerekirdi. Onu yeniden kazanmak için kısacık da olsa bir şeyler söylemeliydim. Belki de artık çok geçti ve aramızı düzeltme şansımı sonsuza dek kaybetmiştim.

Tek bir zehirli düşünce bile midemi altüst etmeye yetti. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ki. Kuru bir özür, beni affetmesini nasıl sağlayabilirdi? İnsan göğsünü ezen bir ağırlıktan iki sözcükle nasıl kurtulurdu? *Çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm...*

Çok üzgünüm, demek yetmezdi. Onun kaybı için yetmezdi. Geride bıraktığı boşlukta yankılanırdı sadece. *Çok üzgünüm* demek Jude'u geri getirmezdi.

Cole, bize bakmakta olan Erica'ya dostane bir selam verdi. Bir Yeşil olan Erica kızararak oturduğu yere iyice gömüldü ve Nico'nun arkasında kayboldu. Bilgisayar ekranından yansıyan açık mavi ışık onu bir ceset gibi gösteriyordu. Konsantre olmaya çalışırken yüzündeki çizgiler derinleşmiş ve keskinleşmişti.

"Onun Clancy'nin sunucusuna erişmesinin doğru olduğunu düşünmüyorum," dedim usulca. "Söz konusu Clancy olduğunda tarafsızlığını koruyamıyor."

"Endişelerini anlıyorum, bebeğim. Ama o, bu işte bizim adamımız. Ben ona bir şans vermeyi istiyorum. Kanıtlaması gereken çok şey var. Nico bir daha bilerek seni ya da Cate'i hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmaz."

"Beni bilmeden yaptıkları endişelendiriyor zaten."

"Hey, dur bakalım. Sen Lee'yi nasıl savunduysan ben de şimdi Nico'yu savunuyorum. Anlaşma sırası şimdi sende."

"Liam organizasyon hakkmdaki gizli bilgileri düşmanın oğluna, hem kendisini hem de bizi aldatan ve tedavi için tek şansımızı ortadan kaldıran kişiye vermedi." Başımı çevirip sırtımı pencereye yasladım.

"Evet ama Clancy'yi bu işe dâhil etmeseydi ve sen numaraya kanıp gelmeseydin, bir tedavinin varlığından bile haberimiz olmazdı."

Bir an söyleyecek söz bulamadığımdan öylece bakakaldım.

"Hiç bu açıdan bakmamıştın olaya, değil mi?" dedi omuz silkerek. "Kayıplar, içinde bir boşluk açar, kendi dünyanın merkezinde simsiyah bir boşluk... Durup düşünmeye, irdelemeye fırsatın olmadan düşüncelerini yutmaya başlar bu boşluk ve hiçbir zaman doymak bilmez. Kazandıklarımızı kaybettiklerimizin yerine koymak acımızı hafifletmez."

Başımı salladım. Bir an sonra, doğrulup elimde tuttuğum kâğıdı ona uzattım. Kâğıtta Clancy'nin zihninde gördüğüm kullanıcı adı ve şifre yazılıydı. Cole tek kelime etmeden onu alıp üstünde yazanları okudu.

"Hey, Ruby," dedi usulca. "Aslına bakarsan... sana affetmekle ilgili söylemedikleri bir şey var. Aslında bunu karşındaki için değil, kendin için yaparsın."

"Bu lafı kimden çaldın?"

"Bu, yaşayarak öğrendiğim bir şey."

Gözlerimi devirdim. "Ah, eminim..."

Zihnim bu düşünceyi bitirememişti. Gözlerinde gördüğüm gölgeler gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Zihnimi toplamam Cole'ün gözlerini benden kaçırıp yere dikmesi kadar hızlı oldu. Yüzündeki gülümsemeye şahit olmak acı vericiydi. Bir süre sonra omuz silkerek kollarını göğsünde bağladı. Bu konuda bir şey söylemem için bana âdeta meydan okuyordu ve ben söylemedikçe orada hareketsiz durmak onun için güçleşiyordu. İçindeki kırılganlığın su yüzüne çıktığı ana tanık oldum. Bu anın belirsizliği onu resmen cezasını bekleyen bir oğlan çocuğuna çevirmişti.

"Kimi affetmek zorunda kaldın?" diye sordum. Beni ilgilendirmediğini biliyordum ama tepkisi merakımı uyandırmıştı. Bilmek istiyordum. Bir anlığına da olsa omuzlarındaki yükün bir kısmını benimle paylaşmasını istiyordum.

"Önemli değil, bak... Sen sadece söylediğimi düşün, tamam mı?" Elini kısa kesilmiş saçlarının arasında dolaştırırken kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Soruma verilecek o kadar çok olası cevap vardı ki... Gerçekte kim olduğunu göremedikleri için ailesi. Ona zorluk çıkarttığı için Liam. Ona sırtlarını döndükleri için Birlik'teki ajanlar. Bunların hepsini biliyordum ama bana söylememesi hatta yüzüme dahi bakmaması bunun başka biri olduğunu gösteriyordu. Hayal bile edemeyeceğim kadar kötü bir şey yaşamış olmalıydı.

Cole o cazibesinin arkasına saklanmayı öylesine iyi öğrenmişti ki dikkatimi dağıtıp içinde kopan gerçek fırtınayı gör-

memi engelleyebilmişti. Kimseye gerçekte canının ne kadar yandığından bahsedecek kadar güvenmiyordu. Belki zamanla bana açılabilirdi. Ben de Liam ve diğerlerinin benim için yaptıklarını onun için yapabilirdim. Onlar Thurmond'un ve olduğum kişinin beni o küçük ve yalnız varoluşa çekmesine müsaade etmemişlerdi.

"Pekâlâ," dedim kâğıdı elinden alıp onu odaya iterek. "Hadi gel."

Nico, başında duran kişinin ben olduğuma inanmak için iki kez bakmak zorunda kaldı.

"Bu sunucudan dosya indirebilir misin?" diye sordum.

Bana o kadar uzun süre gözlerini dikip baktı ki kıpırdanmadan edemedim.

"Evet, tabii, hiç sorun değil," diye mırıldanarak kâğıdı aldı.

Yeşiller bize yer vermek için geri çekilmişlerdi ama Nico art arda ekranlar açarken merakla yeniden toplandılar. Bilgisayar dilini oluşturan tuhaf bir kod ekranda akmaya başladı.

"Hey, çocuklar," dedi Cole en sevecen sesiyle. "Biriniz gidip Senatör'ü buraya getirebilir misiniz? Geri kalan arkadaşlar da zavallı Lucy'ye akşam yemeğini hazırlamada yardımcı olursa çok sevinirim."

Onları başımızdan savdığımızı anlayacak kadar akıllılardı ama hiçbiri buna aldırış etmedi. Ekranda açılan pencerede yarım düzine dosya belirdi.

"Bu da ne içindi?" diye sordum son Yeşil de odadan çıktığında. Cole o sırada nefes bile almadan çalışan Nico'yu işaret etti. Omuzları düşmüş, vücudu yok olmak istercesine iki bükülüm olmuştu.

"Nico, dostum," dedi Cole her zamanki ses tonuyla. "Sence içeri gidip..."

"Gitmeyeceğim." Onu güçlükle işitmiştim.

"Belki de..."

"Gitmeyeceğim dedim," diye tekrarladı Nico dosyalardan ilkini açarken. İşte o zaman üzerinde THURMOND yazan dosyayı gördüm.

İçinde toplamda elli kadar dosya vardı: Videolar, fotoğraflar ve taranmış dokümanlar... Nico ekranı aşağı doğru kaydırırken sesli bir şekilde soluyordu. İmleç, fotoğraflardan birinin üzerinde durdu.

Bir şekilde, o daha dosyayı açmadan, bir parçam ekranda belirecek yüzü biliyordu. Nico, her zaman olduğundan daha küçük gösterirdi ama gerçekten küçük bir çocuk olan Nico'yu görmek içime işlemişti. Koyu renk saçları kazınmış ve normalde bronz olan teni bembeyaz kesilmişti. Bu, koyu renk, ifadesiz gözleriyle ve kafatasındaki yara izleriyle bir kontrast oluşturuyordu.

Aman Tanrım, dedim içimden. *Aman Tanrım...*

On yedi yaşındaki Nico karşısındaki çocuğa bir yabancı gibi bakıyordu. O, bu cehennemin içinden çıkmıştı ama ondan kaçmıyordu. Ona sırtını bile dönmüyordu. Ben kendimi her an parçalanacakmışım gibi hissederken onun böyle sakin kalması içten içe ona saygı duymama sebep oldu.

Thurmond. Bu Thurmond'da kalan Nico'nun fotoğrafıydı. Kampın ilk yıllarında IAAN hastalığının araştırılmasına odaklanılmış, yıllar geçtikçe de araştırmalar genişletilmişti. Ben oraya adımımı atmadan önce Leda Corp araştırmanın

bu dalını devralmış ve orijinal denekleri de Philadelphia'ya taşımıştı. Cole, Leda'nın içinde gizli görevdeydi. Çocukların üzerinde yaptıkları deneyler sonucunda bulunan o değerli bilgiyi almaya çalışıyordu ve sonunda Nico'yu da oradan çıkartan o olmuştu. Tabii bunlar Clancy'nin Thurmond'dan çıkmasından ve tüm diğer çocukları geride bırakmasından sonra oluyordu.

"İyi misin?" diye sordu Cole yakındaki sandalyelerden birini çekip Nico'nun yanına otururken. Bir süre sonra ben de aynısını yapıp diğer tarafına oturdum. "Bunu görmek zorunda değilsin," dedi Cole. "Ruby ile birlikte dosyaların üzerinden geçebiliriz."

"Bunlar... *onun* dosyaları, değil mi?"

Cole ile birbirimize baktık. Başıyla onayladı.

"Thurmond test programı ile ilgili dosyalar ondaysa," dedi Nico, "o zaman burada IAAN'nin sebebi hakkında da bir bilgi olabilir. Ya da en azından eledikleri sebepleri görebiliriz. Bu..." Nico derin bir soluk alıp verdikten sonra fotoğrafı kapatıp ana klasöre geri döndü. "Çok iyi. Buradan bir şey bulursak çok iyi olur."

Senatör Cruz başını içeri uzattığında Cole onu yanımıza çağırıp, kendi yerini vererek olan biteni anlatmaya başladı.

"Tanrım," dedi kadın, Nico FEDERAL KOALİSYON isimli dosyayı açarken. Üzerinde kendi adının yazılı olduğu belgeyi açarken huzursuzluğu daha da artmıştı. Yüzlerce, resmen yüzlerce profil belirmişti dosyanın içinde. PÖK askerleri, Başkan Gray'in yakın çevresindeki erkek ve kadınlar, Çocuk Birliği ajanları, Alban, ben, Liam ve Chubs da dâhil bir sürü

çocuk... Clancy, PÖK ve takipçi veri tabanlarındaki tüm dosyaları almış ve onları kendi bölümündekilerle birleştirmişti. İsmine de 'Gözlemlerim' demişti.

Benimle ilgili gözlemleri ise şöyleydi: *Sadece kendisini ilgilendiren kararları vermekte bocalar. Sevdiği insanlar söz konusu olduğunda fazlasıyla korumacı davranacak kadar öz güvenli olabilir. Belirgin bir kusuru yok. Çok şekerli şeyler sevmez, eski müziklerden hoşlanır. (Babasının hatırasıyla ilgili bir durum.) Büyükannesini bulmak gibi gerçek dışı bir umuda bel bağlamış. Çaresizce yakınlık ve samimiyet arayışı içinde. İnsanların kişiliğini dış görünüşlerinden kolaylıkla çözebilir. Kolay aldatılabilir, intikam alacak biri değil, çok kolay affeder...*

Bu hiç de hoş olmayan değerlendirme karşısında öfkeyle dişlerimi sıktım. Çok kolay affeder demek... Göreceğiz bakalım.

"İşte, şu KABİLELER yazan dosyayı aç."

"Kabileler mi?" diye sordu Senatör Cruz.

"Clancy, East River'dan yani güvenli bölgeden ayrılan çocuklara böyle derdi. Sonunda pek de güvenli bir bölge olmadığı ortaya çıktı gerçi ama o öyle olduğunu iddia ederdi. Aramızdan ayrılmak isteyen çocuklara erzak vermeyi de ihmal etmezdi." Ve her birine güvenli yolları birbirlerine aktarmaları için bir kod vermeyi de... Biz oraya ulaşmadan önce bu kabilelerden kaçının East River'dan ayrıldığını merak ederdim. Şimdi ise cevap önümdeydi. Hepsi de beş ya da altı kişilik toplam on iki grup.

Tablodaki her sütunda grubun adı, ayrılış tarihi ve yer bilgisi yazıyordu. Nico'ya, Zu'nun grubunu bulana dek aşağı

inmesini söyledim. Onların grubuyla ilgili iki yeni bilgi girilmişti. Biri Colorado'da, diğeri Kaliforniya'da... Son bilgi bir ay önce girilmişti.

Onun nerede olduğunu biliyormuş. Ya da en azından batıya doğru gittiğini... Ekrana yumruk atmamak için ellerimi arkamda sıktım. Onu bir daha bulup bulamayacağım konusunda endişelendiğim onca zaman boyunca Clancy nerede olduğunu biliyormuş.

"Bu bilgileri nereden öğrendi?" diye sordu Cole. "Bunlar çok değerli ama tabii bilgilerin kaynağı güvenilirse."

"Bir defasında bana..." diye başladı Nico. Aslında görmesem de bir an için bakışlarının bana döndüğünü hissettim. "Çocukların arayıp durumlarını bildirecekleri bir numara olduğundan bahsetmişti. Ya da yardım isteyebilecekleri... Bazen dışarıda yalnız kalmaktan korkan bir grup olursa onlara yakınlardaki bir başka grubu bulmaları için yardım ettiğini anlatmıştı. Her şeyi biliyordu."

Bundan şüphem yoktu. Burada o kadar çok bilgi vardı ki sonraki birkaç günü bunları inceleyerek geçirecektik. Yine de bu verilerin içinde Lillian hakkında hiçbir şey yoktu. Olmasını da ummuyordum zaten.

"Yeniden Thurmond dosyasına dönebilir misin?" diye sordum. Senatör Cruz'un bir eliyle ağzını kapatıp ayağa kalktığını gördüm.

"Tüm o kamplar... Hepsi böyle mi?" diye sordu.

"Çürük elmaları karşılaştırmaya benziyor bu," dedi Cole. Onun da kadının tepkisini benimle aynı şekilde yorumladığını anlamıştım. "Hepsi kötü ama aralarından bazıları çok daha

kötü olduğu için diğerleri göze daha güzel görünebiliyor."

"Klasörün içindeki en güncel dosya hangisi?" diye sordum Nico'ya. "Anlayabiliyor musun?"

"Evet, bu..."

"Yangın tahliye planı mı?" dedi Senatör Cruz. Bu belgeye çoktan bakmış, acil bir durumda PÖK'lerin ve kamp görevlilerinin kampı hangi sırayla boşaltacaklarını incelemiştik. Diğer dosyalarsa PÖK personeli ve Revir isimli mekânda gerçekleştirilen araştırmalarda kullanılan malzemeler hakkındaydı. Elbette dosyaların hiçbirinde Clancy yoktu. Birisinin onu bu kadar güçsüz görmesine izin vermektense hepsini kendi elleriyle yakmayı tercih ederdi.

"Clancy sürekli sonu gelmeyen ipuçları verip duruyor..."

"Ve tüm bunları seninle dalga geçmek için yapmadığına eminsin, değil mi?" dedi Senatör Cruz. "Babası da insanlarla böyle oyun oynamaya bayılır."

Nico tam dosyayı kapatacaktı ki Cole derin bir soluk alarak, "Bekle. Aşağı in," dedi.

Gözleri kısılmış, eliyle çenesini ovuşturmaya başlamıştı. Bir Cole'e bir ekrana bakarak ne gördüğünü anlamaya çalıştım.

"Vay canına," dedi Cole usulca.

Mideme ağır bir şeyin oturduğunu hissettim. "Ne oldu?"

"Bu senaryoya bakılırsa çocukları kamptan *dışarı* taşıyorlar ama gerçek bir yangında neden yangın söndürülene kadar onları içerideki bölümlere almıyorlar ki? Ya da neden kampın sınırına taşımıyorlar? Kamp bir buçuk kilometre uzunluğun-

da değil miydi? Ve niye sadece tek bir senaryo var? Yangın başka bir bölmede çıkarsa ne yapacaklar? Biz buradaki numaralara ve oklara aldanıp bunun bir acil çıkış planı olduğunu varsaydık ama burada öyle olduğunu belirten hiçbir şey yok."

"Bir acil durum planı değilse ne peki?" diye sordum.

"Bence bu bir tahliye planıymış. Kampın yerinin tespit edilmesi ya da Gray'in devrilmesi hâlinde kullanılması planlanmış olabilir. Ama bakın..."

Eğildim. Sayfanın üstünde yazan minik yazıyı gösteriyordu. 10 Aralık tarihinin yanına DÜZELTİLDİ yazılmıştı. Onun yanındaki üstü karalanmış olan tarihse neredeyse beş yıl öncesine aitti.

Cole fareyi alıp ekranı kaydırmaya devam etti. "Bu dosyayı Kardinal operasyonu adıyla kaydetmişler. Ve işte; her kulübenin yanında yazan rakamların askerlerin ne kadar sürede oraya ulaşacakları demek olduğunu sanmıştım ama 1.03, 1 Mart da olabilir, değil mi?"

"Bir dakika..." dedim. "Bir dakika, ne demek bu?"

"Kampı tahliye etmiyorlar demek," dedi Nico kısık bir sesle. "Günde dört kulübe olacak şekilde çocukları dışarı çıkarıyorlar."

"O hâlde bu, kampı boşalttıkları anlamına mı geliyor?" diye sordu Senatör Cruz.

"Kardinal isimli başka bir dosya daha vardı," dedi Cole. "Evet, bu daha küçük kampların bir listesi."

"Ve PÖK personelinin transfer listesi," dedim. "Aman Tanrım."

Ellerimi yüzüme götürüp nefes almaya çalıştım. Bu olasılık yavaş yavaş gerçekliğe yaklaşırken oda küçülüyor, ben duvarların arasında sıkışıyordum. *Kampı kapatıyorlardı.*

"Tatlım, sen iyi misin?" diye sordu Senatör Cruz. "Anlamıyorum... bu iyi bir şey değil mi? Kampın koşulları hakkında bana anlattıklarınızdan sonra..."

"Olaya o şekilde bakarsan bir lütuf tabii," dedi Cole. "Ama kampı boşaltmak aynı zamanda tesisteki tüm evrakları yok etmek demek. Kampın, rehabilitasyon programının caniliğini ispat etmekte kullanılamayacağından bahsetmiyorum bile. Bu kamp... güçlü bir kozdu. Çünkü en eski, en büyük ve tahminimce istismarın ve eziyetin en yoğun olduğu kamptı."

"Çocukları ayıracaklar... Kulübeleri..." Boğazım kurumuştu. "Çoğu, yıllardır birlikteydi. Birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Bunu bile ellerinden alacaklardı, öyle mi?"

"Pekâlâ. Sadece bir kamp gitti demektir bu." Senatör Cruz oturduğu yerde arkasına yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Diğer baskınlara yöneliriz biz de."

"Başka bir seçeneğimiz yok," dedi Cole. "Thurmond'u zorlayacağız. O bizim son şansımız."

Başımı kaldırdım. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı; çünkü Cole anlamaz gözlerle bana bakıyordu. "Sen ciddi misin, bebeğim? Bunu bu sabah bin kez falan söylemiş olmalıyım. *Ne olursa olsun hedefimiz Thurmond.* O bakış da ne öyle?"

Hatırlamaya çalıştım. Eğitimden sonra konuşmuş olmalıydık... Ya da Liam'la diğerleri dönmeden önce miydi? Sabah yaşadığım her şey tuhaf bir sis perdesinin arkasına gizlenmiş

gibiydi. Sanki yorgunluğum, anılarımı bir perde gibi örtüyor du.

Cole o sırada aklımdan geçenleri okuyarak ekledi: "Senin daha fazla uyuman lazım, çocuk!"

"Böyle bir iş için beş hafta yeter mi?" diye sordu Senatör Cruz. Endişeli olduğu her hâlinden belliydi.

"Halledeceğiz," dedi Cole sadece.

"Onlardan önerilerini yazmalarını istemiştin, değil mi?" diye sordu Senatör Cruz. "Kimseyi aşağılamak falan istemiyorum ama nasıl olacak da bu çocuklar bir askerî operasyonu planlayıp başarıyla uygulayabilecekler?"

"Eğitim aldık," dedim. "Tam da bu söylediklerinizi yapmak için. En azından Birlik'te olanlarımız. Diğer çocuklarla da çalışmak için zamana ihtiyacımız var. Daha fazla çocuk bulmalı ve stres altında çalışabileceklerinden emin olmalıyız."

Cole gruptan gelen önerilerin yazılı olduğu kâğıtları ona uzattı. "Hayal güçlerinin ne kadar geniş olduğunu görünce oldukça etkilendim. Burada çok iyi fikirler var. Yeşiller bazı fikirleriyle en iyi Birlik ajanlarını bile gölgede bırakıyorlar. Aslında önerdikleri planların başarılı olma ihtimalinin istatistiğini çıkarmalarını istememiştim ama..." Elindeki sayfaya bakarak devam etti: "Tanrım, bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Her neyse, Thurmond'a baskın yapmadan önce, planımızın işlediğinden emin olmak için daha küçük bir kampta tatbikat yapmamız gerekecek."

Senatör olduğu yerde doğruldu. "Herhangi bir kamp olabilir mi?"

"Bu taraflarda olmasını tercih ederim ama evet, herhangi biri olabilir. Thurmond yerleşim düzenine sahip ama daha küçük bir kampta olabildiğince gerçekçi bir tatbikat yaparız."

"Nevada?"

Cole'ün gözleri heyecandan ışıl ışıl parladı. "Oasis'i mi düşünüyorsunuz?" diye sordu öne doğru eğilerek.

Oasis mi? Birlik'in koridorlarından birinde üzerinde küçük büyük bilinen tüm kampların işaretli olduğu bir Amerika haritası asılıydı. Gözlerimi kapatıp eyaletleri doğudan batıya doğru hatırlamaya çalıştım. Bu, eyaletin kuzey ucunda yer alıyordu. Issız bir bölgede...

Nico bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. "Federal Koalisyon'un çocuklarının tutulduğu kamp bu."

Senatör Cruz güçlükle yutkunarak onayladı. Elini, nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi yavaşça boğazına götürdü. Bakışları uzakta bir yere, duvardaki saate daldı galiba. "Kızım Rosa da onlardan biri. Onu büyükannesinin yanına saklamıştım ama... Gray kararlıydı. Özellikle bizim çocuklarımızı bulmaları için adamlar tuttu. Bize bir ders vermek istiyordu. Çocuklarının oraya götürüldüğüne inanan en az on Federal Koalisyon memuru daha biliyorum. Tanrım. Toplama kamplarına aldıkları o insanlardan hayatta kalabilen var mıdır acaba? Hâlâ çocuklarını görme şansları olabilir mi?"

"Elbette," dedi Cole ama buna kendi de pek inanmıyor gibiydi. "Her zaman bir şans vardır, değil mi? Ama aileleri hayatta olsun ya da olmasın o çocuklara da kapımız açık. Eğer isterlerse savaşabilirler de... Muhtemelen Los Angeles'ta dönebilecekleri bir evleri yoktur artık."

Nico sandalyesini iterek ayağa kalktı. Elleri dirseklerin-deydi. Gözleri odada deli gibi dolanmaya başlamıştı. Bizden başka her yere bakmaya çalışıyor gibiydi. "Benim... benim gidip... duş almam..."

Odadan koşar adımlarla çıktı. Çıkarken masaya çarptığı kalçasının acısını hissedip hissetmediğinden bile emin değil-dim.

Arkasından gitmek üzere bir adım atmıştım ki kendimi durdurdum. Cole kaşlarını kaldırıp bana sorgular gözlerle baktı. Başımı salladım. *Hayır.* Peşinden gitmeyecektim. Haya-tının o dönemini yeniden yaşamasına sebep olduğum için bir anlığına suçluluk duymuş olabilirdim ama onu Los Angeles'a dair kendi korkunç anılarından koruyacak ya da avutacak de-ğildim. Nasıl yapabilirdim ki zaten? Bir yanım onun da en az benim kadar perişan olduğunu görmekten memnunken...

Şehre bombaları sen atmadın, diye düşündüm.

Ama o da yapmamıştı. Nico askeriyenin saldırısını planla-mamıştı. Ajanların Birlik'i sonsuza dek parçalayacak kanlı bir gece yarısı darbesiyle Alban'ı indirmesinden sorumlu değildi. Hatta o...

Elimi alnıma götürdüm. Bunu şimdi düşünmek istemi-yordum. Bu su toplamış bir yarayı kurcalamaktan başka bir şey olmazdı. Thurmond'a odaklanmalıydım. Sadece malzeme toplamaya değil aynı zamanda başka çocuklar bulup onları eğitmeye, lojistik sorununu çözmeye ve Nevada'ya gitmek için de iki aydan daha az zamanımızın kaldığı gerçeğine odaklanmalıydım. Ben tırmanmaya çalıştıkça dağın zirvesi daha da uzaklaşıyordu sanki.

"Bu gece planı netleştirmek için toplanacağız," diyordu Cole. "Hedefimizi belirleyeceğiz ve herkes tüm enerjisini buna harcayacak. Bu arada..."

"Evet, evet elbette. Ben de Kanadalılarla iletişime geçip bize mühimmat ve benzin konusunda ne kadar yardımcı olabileceklerini öğrenirim." Senatör Cruz parmaklarını kolumda gezdirdikten sonra elimi sıktı. Bunu zar zor hissetmiştim.

"Bir tanesiniz, Madam Senatör," dedi Cole müthiş çekici bir gülümsemeyle.

"Oasis," diye hatırlattı kadın ve kapıya yöneldi.

"Saat tam yedide burada buluşuyoruz," dedi Cole. "Size bir plan sunacağımdan emin olabilirsiniz."

Kadın ona yeniden bakmak için durup arkasına döndü. Sadece bir an için yüzünde bir umut ışığı gördüm sanki. "Teşekkürler."

Başımı boş masalardan birine yaslamak için Senatör'ün çıkmasını bekledim. Gözlerimi kapatmak baş ağrımı geçirmiyordu. Aslında düşüncelerimi örten o puslu perde, Thurmond'u düşündükçe daha da kalınlaşıyordu. Bir anda siyah üniformalarıyla kampı benden önce bertaraf edecek olan adamlar geldi gözümün önüne. Tüm dünya orada gerçekte neler olduğunu göremeden her şeyi yok edeceklerdi.

"Ruby?" Cole yüzünde tuhaf bir ifadeyle eğilmiş gözümün önünde elini sallıyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim yanan gözlerimi ovuştururken. "Neden?"

"Çünkü... etrafına bakınıyordun ama..."

Yeniden kendime gelmiştim. En azından içine daldığım o

bunaltıcı, sıkıcı ve anlamsız düşüncelerden sıyrılmıştım. "Ben iyiyim," dedim sözünü keserek. "Planlar diyordun... Çocuklardan gelen fikirler... Okudun mu?"

"Evet," dedi ve Nico'nun yerine oturup bilgisayarı kurcalamaya başladı. "Fena değiller ama ben bir başkasının daha iyi bir planı olduğunu hatırlıyorum."

"Kimin?"

"Senin," dedi dikkatlice. "Thurmond baskını için bir plan yapmıştın, hatırlıyor musun? Conner'a belli etmeden onu Alban'a vermiştin."

Vermiştim tabii, değil mi? Üç ay bana üç yıl gibi gelmişti. Planımı alıp değiştirmiş ve çocukları oraya üzerlerinde patlayıcılarla göndermek istemişlerdi. Rüyamı kâbusa çevirmiş, tüm hayallerimi yerle bir etmişlerdi.

"Thurmond... bok gibi bir yerdir. Oranın kötülüğünü anlatmak için çok çirkin bir kelime seçtiğimi biliyorum ama gerçekten öyledir ve artık daha çok ve daha hızlı çalışmamız gerekecek. Harekete geçmek için mart başına kadar zamanımız var. Bunun için de tam olarak netleşmiş bir plan lazım bize. Senin aylarca üzerinde çalıştığın plan gibi..."

Cole diğer çocukların planları arasından bir not defteri çıkarıp bana uzattı. "Al. Buraya yaz. Orijinal fikrinden hatırladığın tüm detayları yaz. Bu geceki toplantı için herkesin fikirlerini mantıklı bir bütün hâline getirmeye çalışacağım."

Bilgisayar odasının önündeki masalardan birinin çekmecesinde bir kalem bulup yazmaya başladım. İlk kelimeler kâğıda dökülürken ne kadar da kargacık burgacık bir el yazım olduğunu fark ettim. Yazdıkça daha kolay gelmeye başladı.

Kelimeler yavaş yavaş geliyordu aklıma. Sanki bu defa her şeyin farklı olacağına inanmıyorlardı. Ama benim hâlâ umudum vardı.

Bu defa farklı olacaktı. *Bir çocuk saldırıdan önce kampa gözlüklerine iliştirilmiş minik bir kamerayla girecek. Böylece kampın içine ait görüntüler bir strateji oluşturmak için Karargâh'a aktarılacak.* Cole bu defa bunu gerçekleştireceğimiz konusunda bana söz vermişti. *Kendi araçlarıyla içeriye girecek, PÖK askerlerini ve kamp görevlilerini gafil avlayacağız. Onları öldürmeden etkisiz hâle getireceğiz. Buna sen inanmazsan onlar da inanmaz. Kamp görevlilerinden birini etkim altına alıp serbest bırakacağım. O görevli hepimiz çıkana kadar durum hakkında bize bilgi verecek.*

Önlü arkalı tam on sayfa yazmıştım ve tüm bu senaryoyu gözümün önünde canlandırmaya başladıkça yazım heyecandan iyice okunmaz hâle gelmişti.

Sonunda elime kramp girmiş, kendimi tükenmiş hissetmiş olsam da zihnim berraktı. Çok daha iyiydim. En azından daha sakindim.

Ayağa kalktım ve Cole'ün oturduğu yere geri döndüm. Arada bir o taraftan sesler geldiğini duyuyordum ve indirdiğimiz videoları izlediğinin farkında olmama rağmen dikkatim dağılmamıştı. Bağırış çağırışlar, cevapsız sorular... Thurmond'da kendimi korumak için zihnimi bu tip şeylere kapamayı öğrenmiştim. Her gece kâbuslarla uyanmanın bana ne yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ekranın ışığı yüzüne ve arkasındaki duvara vuruyordu. Masamın yanında dikilip kasvetli ifadesine baktım. Birkaç adım attığımda arkasındaki camdan ekranda izlediği şeyin

yansımasını gördüm. Ekranı alevler kaplamıştı. Videonun ışığı onu ölümcül bir renkle sararken Cole'ün yüzünde turuncu, kırmızı ve altın rengi ışıklar dalgalanıyordu. Ve bir anda, dehşet verici o gerçek içimi saran huzuru alıp götürdü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kamera, on üç yaşından büyük görünmeyen bir çocuğun yüzüne yaklaştı. Bir yere bağlıydı çocuk. Çırpmıyor, kollarını saran iplerden kurtulmak için çabalıyordu. Tıraş edilmiş kafasına birkaç tane elektrot yerleştirilmişti. Midemin altüst olduğunu ve öfkeme hâkim olamayacağımı hissediyordum. Bir elimi yüzüme götürdüm. Gerçeklerle yüzleşebilmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Yanına gittiğimde Cole başını kaldırıp bana baktı ve sonra yeniden ekrana döndü. Bunu benim de izlememi istiyordu. Videoyu baştan başlattı. Kırmızı, boğuk sesler çıkarıp çığlıklar atarken bilim insanı kameraya soğuk ve sakin bir ses tonuyla araştırmasını anlatıyordu. Bu gerçekten çok korkunçtu.

"Yeteneklerini ne tür bir duygusal tepkinin tetiklediğini ölçmek için çocuğu test ediyorlar," dedi Cole son sahnede. Kamera çocuğun suratına zum yapınca yanaklarından süzülen teri ve gözyaşlarını daha da net gördük. "Beyninin bu bilgiyi işleme şeklini çözmeye çalışıyorlar."

"Ruby," dedi sonra yana dönerek. "Bu gece operasyon stratejimizi belirledikten sonra senden Lillian Gray'i bulmak için elinden gelen her şeyi yapmanı isteyeceğim. *Her şeyi.* Anlıyor musun?"

"Evet," dedim bir süre sonra. "Yapacağım." Ve Cole videoyu yeniden başlattı.

ON

Bilgisayar laboratuvarını yine bulanık bir zihinle terk etmiş, beynime hapsolan tüm o görüntülerle hiç durmadan yürümeye başlamıştım. Yanıklar. Ameliyatlar. Kan gölleri. Sorular. *'Neler oluyor?'* ve *'Bunu neden yapıyorsunuz?'* soruları akla gelebilecek her şekilde sorulmuştu.

Beynim işlemese bile bedenim nereye gittiğini biliyordu. Su altında bir yıl geçirmişim gibi hissediyordum. Sadece biraz olsun uyumak ve sonra yeniden yüzeye çıkmayı denemek istiyordum.

Diğerleri alt kattaki odalardan birinde kalıyordu. Benim kendi yatağım vardı. Gerçi şu an gözlerimi birkaç saniye de olsa kapayabilmek için koridordaki soğuk taşa kıvrılmaya bile razıydım.

Belli ki birileri daha aynı şeyi istiyordu. Tepe lambası yanmıyordu ama odanın diğer tarafındaki eski püskü komodinin üzerinde duran minik lamba açıktı. Onu görene kadar aslında ne kadar çok görmek istediğimi anlamamıştım. İçimde mini-

cik bir ışık yandı. Liam alt ranzalardan birine yüzüstü yatmış, ellerini yastık olarak kullandığı eşofmanın altına sokmuştu. Yatmadan hemen önce duş aldığı için saçları ve sırtı hâlâ ıpıslaktı.

"Selam," dedim ona yaklaştığımda. Nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yalnız kalmak istiyorsa hemen arkamı dönüp bir an bile tereddüt etmeden gidecektim. Ama bunun yerine önce omuzları sonra da tüm bedeni gözle görülür şekilde gevşedi. Yatağın ucuna diz çöktüm. Hiç düşünmeden kolunu bacağıma sardı.

"Selam," diye mırıldandı. Sesi uykulu değildi ama yorgun çıkıyordu. "Akşam yemeği saati geldi mi?"

"Henüz değil. Garaj nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Artık zeminin yarısı görülebiliyor. Bu da bir gelişme, değil mi?" dedi sonunda başını kaldırıp bana dönerek. "Sana bir hediyem var."

Bakışlarını izlediğimde komodinin üzerindeki lambanın yanında kare bir CD kabı gördüm. Elime aldığımda bir kahkaha attım. The Beach Boys'un *Pet Sounds* albümüydü bu. Kapağı açıp gülümseyerek albüme ve içindeki notlara baktım.

"Sanki şarkımız bizi izliyor," dedi.

Albümün açılış şarkısı olan *'Wouldn't It Be Nice'*dan bahsediyordu. Gülümsedim. "Bizim şarkımız mı?"

Yumuşak sesiyle mırıldanmaya başladı. "Sabahları Cole'le birbirinizi pataklarken seslerinizi bastırması için arka planda hoş bir müziğe ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Şimdi içimdeki o sıcaklık bir anda buz kesmişti. CD kabını kapatıp göğsüme bastırdım. "Nereden öğrendin?"

"Kahvaltıda yeni açılmış yaralarınızı fark ettim. İkiyle ikiyi toplamak bu kadar zor değil." Sonunda yüzüme baktı. "Lütfen... lütfen dikkatli ol. Onun sana vurduğunu, seni ittiğini düşününce... Onu *öldürmek* istiyorum."

"Sadece antrenman yapıyoruz. Çalışmam lazım."

"Bunu Vida'dan isteyemez miydin?"

Öfkelenmeye başladığımı hissediyordum. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

Bunu ona açıklamak istemiyordum. Açıklamak zorunda olmamalıydım. Konunun onunla bir ilgisi yoktu. Geri çekilmeye başlamıştım ki uzanıp beni yakaladı.

"Hayır, kahretsin, elbette hayır. Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. "Onu bugün arabada, torpido gözünde buldum. Bana seni hatırlattığı için sana getirmek istedim."

Uzanıp kabı en yakındaki komodinin üzerine bıraktım.

"Üzgünüm. Bugün canım çok sıkkındı," dedi o mavi gözlerini yeniden bana çevirerek. Öfkenin pençelerini üzerimden yavaş yavaş çektiğini hissettim. "Ve senin başının çaresine bakabileceğini bilsem de bunu düşünmek beni deli ediyor. Gerçi bu sabah sana vurmama ramak kalmışken böyle konuşmam ikiyüzlülük oluyor."

Tüm gününü pisliklerin arasında, etrafı toplamaya çalışarak geçirmişti. Üstelik abisiyle tartıştıktan hemen sonra... Elbette bu hâlini anlayışla karşılayabilirdim.

Yatağın ucuna oturdum. "Sen benim canımı filan yakmadın. İnan bana. Seni durdurabileceğimi bilmesem araya girmezdim." Elini tutup başparmağı avucunun içinde kalacak

şekilde yumruk yaptım. "Hem yumruğunu böyle sıkmıştın. İnan bana bu şekilde başparmağını kolayca kırabilirsin."

Sonra sadece takıldığımı göstermek için eline minik bir öpücük kondurdum. Sonunda. Sonunda bir gülümsemeyle ödüllendirilmiştim.

Yumuşak tişörtü sıyrılmış, belini gözler önüne sermişti. Dokunmak istiyordum. Dokundum da. Elimi sırtında gezdirirken tişörtünü daha da çok açtım.

"Güzel," diye fısıldadı. "Kalacak mısın? Bir süre senden başkasını görmek istemiyorum."

Duvara doğru kaydı ve sessizce beni yanındaki boşluğa davet etti. Bu çok iyi ve kolay gelmişti o an. Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzun bir kez daha farkına varmıştım.

"Sen iyi misin?" diye sordum parmaklarımı göğsüne kaydırırken. Liam kolunu belime atıp beni kendine doğru çekti. Çamaşırhaneden çıkan her şeyde –buna tişörtü de dâhildi– yoğun bir deterjan kokusu vardı; ama yine de tüm bu kokuların altında ılık teninin, yeşilliklerin ve naneli diş macununun kokusunu alıyordum. Buram buram Liam kokuyordu.

Ve bu koku beni sarhoş ediyordu. Sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalıştım.

"Sadece çok yorgunum, sevgilim."

Ardından gelen sükûnet sayesinde aylardır ilk defa huzurla dolduğumu hissettim. Loş ışık, yanağımın altında düzenli bir şekilde yükselip inen göğsü, bedenimi yakan sıcaklığı... Tüm bunlar beni ele geçirmek üzereydi. Aslında uyanıktım; hatta Liam'ın yüzüme düşen saçları çektiğini hissedebiliyordum. Ama sonra birden kendimden geçtim.

Beni kendime getirecek tek şey o yumuşacık öpücüktü.

"Yemek vakti," dedi uykulu bir sesle. "Koridorda seslendiklerini duydum."

Yine de ikimiz de kıpırdamadık.

"Bugün ne yaptın?" diye sordu bir süre sonra. "Hiç sormadım bile..."

"Bilmek istediğine emin misin?"

Uykusu bir anda açıldı.

"Clancy'nin gizli dosyalarına baktım. Bir de farklı kabilelerin listelerine ve son görüldükleri yerlere... Resmen bir kâbuslar klasörü gibiydi."

"Erişimi nasıl sağladın?"

Şimdi ona bakma sırası bendeydi. "Her zamanki gibi..."

Tepkisini büyük bir dikkatle izledim. Kelimelerin aramıza girdiğini hissedebiliyordum. Duymak dahi istemediğimiz bir hatırlatıcı gibiydi onlar. *Benim işim bu. Ben buyum.*

Bunu yavaşça hazmetti. "Tedaviyle ilgili bir şey var mıydı?"

"Sebebini bulmak için Thurmond'da yaptıkları testler vardı ama... Görünüşe göre Thurmond'u mart sonunda kapatmayı planlıyorlar."

"Lanet olsun," dedi. "Çok üzgünüm."

"Cole yine de saldırıyı gerçekleştirmek istiyor."

"Şey... En azından bunun için iki ayımız var," dedi. "Bir yolunu buluruz. Sana bir şey sorabilir miyim? Ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

İrkildim.

"Şu benim için önerdiğin görev... Bir sus payı mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni burada tutmak için mi yaptın? Yani geri planda. Kamp saldırıları başladığında ben burada kalıp herkesin sağ salim dönmesini mi bekleyeceğim?"

"Yani sen dışarıdayken hepimizin yaptığı gibi mi?" dedim. "Hayır. İnanır mısın bilmem ama Cole sadece ona nereye gittiğini söylemediğin için korkmuştu. Ben de aynı şekilde. Çekip gittin. Mecbur kalırsan kendini savunabileceğini ben biliyorum ama onun bildiğini sanmıyorum."

"Benim yaşadıklarım hakkında en ufak bir fikri yok... Yapmak zorunda kaldıklarım hakkında... Bana silah kullanmayı bile bilmiyormuşum gibi davranıyor." Tişörtümün üzerindeki elleri gerilmişti. "Ama biliyorum. Evden ayrılmadan önce Harry öğretmişti. Sadece mecbur kalmadıkça buna başvurmak istemiyorum."

"Zaten öyle olmalı," dedim. "Bazen başımıza gelenlere inanmakta güçlük çekiyorum. Ne zaman bir silah alıp birine doğrultmak bu kadar normal bir şey oldu? Diğer çocuklara ateş etmeyi öğretmek zorundayım ama bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Bunu öğrenmek zorunda kalmalarının bile ne kadar saçma ve korkunç bir şey olduğunu onlara nasıl göstereceğimi bilmiyorum."

"Belki öyle olmak zorunda değildir," dedi usulca. "Belki elimizde silahlarla karşılarına çıkmak zorunda kalmayız."

Doğrudan Gray'e suikast düzenlemeyi teklif etse bu kadar şaşırmazdım herhâlde. Kampları boşaltma planımı onun East River'daki planı üzerine kurmuştum. Ve onun planı da olduk-

ça kaba kuvvet gerektiriyordu.

"Hayır, gerçek bir mücadele olmak zorunda," dedim. "Bizi ciddiye almalılar. Bu... Benim bir türlü çözemediğim şey, çocukların bu durumu nasıl karşılayacağı. Kendilerini ölmekle öldürmek arasında bir seçim yapmak zorunda hissederlerse ne olur? Onlara kendilerini kontrol etmeyi ve pratik yapmayı öğretebiliriz; ama bu, onlara bir zehir içirip bir daha asla eski hâllerine dönemeyeceklerini söylemekle aynı şey. Bu işin fedakârlık gerektirdiğini ve onların da bunu seve seve yapacağını biliyorum ama yine de sonuçlarından endişe ediyorum. Sona ulaştığımızda dönüşeceğimiz şeyden endişeleniyorum."

Şu hâlimize bir bak. Zu'nun geçen geceki yaşlı gözleri, bir takipçi olmak için Chubs'ın yapmak zorunda olduğu şeyleri itiraf ederken yüzünün aldığı hâl, vurulduğu o an, Liam'ın dağılmış suratı, hepsi ama hepsi zihnime üşüşmüştü şimdi. Geçmişe baktığımda tüm bu olayların anılarımda hiç solmadığını fark edebiliyordum.

"Bence bu durumu senin sandığından daha iyi karşılayacaklar," dedi bir parmağını kulağımın üzerinde usulca gezdirirken. "Birlik'e dâhil olmayan çocuklar çok ama çok uzun süredir bir şeylerden kaçıyorlar. Burada kimse masum değil. Onlar da en az bizim kadar istiyorlar bunu. Onları olabildiğince güvende tutmanın bir yolunu bulacağız. Onları koruyacağız."

"Bu kadarı yeterli mi?"

"Yetecek." Liam'ın öpücüğü karşı konulmazdı. "Bunu özlemişim. Seninle konuşmayı."

Bunu söylerken sesindeki memnuniyeti duymak suçlulu-

ğumu daha da artırmıştı.

"Her şey çok çılgınca," dedi Liam ellerini saçlarımda gezdirirken. "Hadi bir süre sadece sen ve ben olalım burada. Kimseyi ya da hiçbir şeyi sokmayalım aramıza."

Onun tehlikeli yanı da buydu işte. Bir saniye içinde omuzlarımdaki tüm yükü alıp bir kenara atabiliyordu. İçimdeki her şüpheye, her soruya cevap olabiliyordu o. Dünyam yeniden şekilleniyor, o güzel ve mükemmel benliğinde huzur buluyordu. Yaptığım şeyi düşünmek zorunda kalmıyordum. Bundan beş dakika sonra başımıza gelebilecekleri de...

Belki beni asla tam olarak affetmeyecekti ama artık bunu düşünmeyecektim. Ona her sırrımı açamasam, kalbimdeki her şeyi söyleyemesem de en azından ona bu şekilde yakın olabilirdim. Benim gibi o da biraz olsun rahatlamak istiyordu.

Başımla onaylayıp kulağının arkasını usulca öptüm. Tepkisi aniydi. Tüm bedeni ürpermişti ve bunu ona yeniden yaşatmak için âdeta yanıp tutuşuyordum. Ani bir hamleyle üzerime çıktığı anda bacaklarımı bacaklarına doladım. Dudaklarımı yakalamak üzere kendini üzerime bıraktığında âdeta tek vücut olmamız nefesimi kesti.

Liam birden dirseğinin üzerinde doğrularak düşünceli bir ifadeyle beni incelemeye başladı. Yüzümden boynuma, oradan da göğüslerime yayılan kızarıklığı hissedebiliyordum. Beni ne kadar çok istediğini zaten biliyordum ama sanki şu an, bu odada ve bu yatakta vermemiz gereken bir karar vardı. Benim vermeye hazır olmadığım bir karar...

"Bundan fazlası olmak zorunda değil," dedi usulca. "Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum. Bu da yeterince hari-

ka zaten." Parmakları sırtımda dolaşıp sütyenimde durdu. Tüm dikkatini yeniden dudaklarıma vermişti. "Ama eğer... Yani dışarı gittiğimde şey alabilirim..." Ne diyeceğini şaşırmıştı ama ben aklından geçeni anlamıştım. İçim minicik bir mutlulukla aydınlandı. Bunu, sonrasını düşünecek kadar çok istiyordu. Gerekli önlemleri almayı bile düşünmüştü. "Bundan günler, haftalar, yıllar sonra sen hazır olduğunda ben de olacağım. Tamam mı?"

Sadece birkaç sözcükle kalp atışlarımı deli gibi hızlandırdığının farkında mıydı acaba? Ellerinin titrediğini hissetmemiş olsaydım bile boğazında çırpınan nabzını görecek kadar yakındım ona.

Kollarımı beline sararak onu yeniden kendime doğru çektim.

"Ne yapacağım seninle ben?" dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Yüzünü bana doğru yaklaştırırken o minicik gülümsemesi genişledi. "Yani aslında aklıma birkaç şey geliyor..."

"Ne tür şeyler?" dedim o yaklaştıkça geri çekilirken. Sabırsızlıkla homurdandı. "Başımızı belaya sokabilecek şeyler mi?"

"Sen belanın ta kendisisin zaten," dedi. "Hem de ne bela!"

Onu susturarak kendime doğru çektim. Öpücüğüm onun dokunuşlarıyla giderek daha rahat, yavaş ve tatlı bir hâl aldı. Ömrümde ilk defa zamanım varmış gibi hissediyordum. Bu ağır tempoda devam edebilirmişiz gibi... Birbirimizi keşfedebilirmişiz gibi...

"Her akşam yemeğe gitmesek olmaz mı?" diye sordum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılmış, boynuma doğru inmeye başlamıştı.

"Olur," diye fısıldadı. "Bana uyar."

Ellerimi yeniden tişörtünün içine soktum. Tişörtünü çıkarırken kendimi hiç de beceriksiz ya da utangaç hissetmiyordum. O nefes nefese, arzu dolu sesiyle adımı fısıldayınca heyecanlanmadan edemedim. Yeniden duymak istiyordum. Yeniden, yeniden, yeniden...

Kapı çalındı.

Liam nefes nefese geri çekildi. O anda saçlarının mı yoksa bakışlarının mı daha vahşi göründüğünü söylemek güçtü.

Ses çıkarma sakın, dedim içimden. *Giderler...*

Gidecek gibi de görünüyorlardı. Liam yeniden üzerime uzanarak geniş omuzlarıyla görüşümü kapadığında rahat bir nefes aldım.

Sonra kapı aralanmaya başladı.

Liam öyle hızlı bir şekilde yataktan fırlamıştı ki kafasını ranzanın tavanına çarpıp sendeleyerek yere kapaklandı. Bedenime değen serin hava ile bir anda benim tişörtümün de gizemli bir şekilde üzerimden çıktığını, yatağın diğer ucuna savrulduğunu fark ettim.

"Bir dakika!" diye seslendi Liam. "Bir saniye!"

Liam kendi tişörtünü yerden alırken ben de benimkini kafamdan geçirdim. O sırada arka cebinden minik bir kâğıt yere düştü. Tamamen açılmadan yakalamak için kapıya koştu. Kapının aralığını bedeniyle doldurduğundan kapıdaki her kimse içeri bakmasına mâni olabilmişti.

"Şey, kusura bakma," dedi utangaç bir ses. "Ama duş başlığında bir sorun var. Sen tamir edebilir misin?"

Liam'ın tüm bedeninin rahatladığını fark ettim. "Şu an bunun için pek de uygun bir zaman sayılmaz..."

"Tüm banyoyu su basmış durumda ve çok üzgünüm, bunun olmasını istemezdim ama..."

"Önemli değil," dedi Liam başını çevirip bana bakarak. Yüzünde özür dilercesine bir bakış vardı. Tek parmağını kaldırarak bana beklememi işaret etti.

Kapı arkasından kapandığı anda yatağı toplamaya ve birimizin ya da belki ikimizin de bir şekilde yere attığı battaniyeyi sermeye koyuldum. Ayağım sıcak bir şeye sürtündü. Beton olmayan bir şeye...

Eğilip Liam'ın cebinden yere düşen kâğıdı aldım. İkiye katlanmış olan kâğıt yere düşünce açılmıştı. Bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmeye fırsat bile bulamadan gözlerim düzgün el yazısına kaydı.

Adın Liam Stewart. On sekiz yaşındasın. Annenle babanın adı Harry ve Grace Stewart. Abinin adı ise Cole, kız kardeşinin de Claire'di. Caledonia'da bir kamptaydın ama kaçtın. East River yandı. Kayboldun. Lodi'de kendi isteğinle kalıyorsun; çünkü Chubs, Zu ve Ruby'yle kalmayı istiyorsun. Burada olmak, onlara yardım etmek istiyorsun. Sakın gitme, sana gitmeni söyleseler bile... SAKIN GİTME! Ruby anılarını alabilir ama hissettiğin şey gerçek. Onu seviyorsun. Onu seviyorsun. Onu seviyorsun.

Kelimeleri tekrar tekrar okudum. Anlamaya çalışıyordum. Bu kelimeleri biliyordum. Cümleler hâlinde olduklarının farkındaydım. Ama zihnim onları anlamlandıramıyordu. Ve so-

nunda kalbim bağlantıyı kurabilmişti.

Ruby anılarını alabilir...

Kendine yazmıştı bu notu. Gelecekteki kendine... Zihnime yeniden kurban olacağından çok emindi. Bir kopya kâğıdı hazırlamıştı. Önlemini almıştı. Belli ki benim sözlerim yetmeyecekti. Onun zihnine bir daha asla ama asla dokunmayacağıma dair yeminler etsem de bir anlamı yoktu. Bir defa yapmıştım. Aramızdaki güven sarsılmıştı bir kere.

Bedenim buz kesmişti. O sıcak dokunuşlarından bir anda buna geçmek şok etkisi yaratmıştı. Ateş nihayet söndüğünde kenara itilen kül gibiydim. *Çok aptalsın, çok, çok, çok aptalsın. Sana güvenmiyor. Ne derse desin sana güvenmiyor.*

"Kes." Bu kelime beni düşmekten son anda kurtarmış, bu korkunç hissi biraz olsun azaltmıştı. Kendimi zorlayarak yeniden söylemeyi denedim. Sesim, bana yeniden tanıdık gelene dek hiç durmadan tekrarladım bu kelimeyi.

Zihnime hücum eden düşüncelerden kurtulmak için odada volta atmaya başladım. Tam o sırada koridorda yankılanan ayak seslerini duydum. Liam odaya girdiği anda panikleyip notu CD kabının içine sakladım.

Sırılsıklam olmuştu. Yüzündeyse kendi arzusu dışında azizliğe aday gösterilmiş birinin ifadesi vardı.

Ağlamamı engelleyeceğini umarak nefesimi tutup yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. Ama onun yüzünü görmek bile yaramın üzerine yapıştırdığım bandı eritmeye yetiyordu.

"Demek ki," dedi ıslak saçlarını yüzünden çekerken, "insanlara tesisat işlerinden biraz da olsa anladığımı söylemekten vazgeçmem gerek. Çünkü *biraz* demek musluğu açıp ka-

pamayı bilmek anlamına geliyor sanırım... Ne? O kadar mı acınası görünüyorum?"

"Hayır... Hayır, hiç de değil," dedim.

"Neyin var?" Bana doğru bir adım attı. "Sesin sanki..."

"Saat neredeyse yedi olmuş," dedim. "Cole kamp saldırılarını planlaması için üst katta toplanmamızı istemişti. Biz... biz gitmeliyiz."

Şaşırmış olsa da bana yol verip kapıyı açtı. Tam geçerken beni omuzlarımdan tutup kendine çevirdi. Güçlükle yutkunduğu sırada saçından damlayan bir damla su yanaklarından çenesine, oradan da boğazına doğru aktı. Yüzümü incelerken gözlerine bakamazdım. Eğilip yanağıma tatlı bir öpücük kondurduğundaysa tepki vermemeyi başarabilmiştim.

Bilgisayar odası yeni yeni dolmaya başlamıştı. Yeşiller odadaki bilgisayar masalarını duvar kenarlarına çekiyorlardı. Nico yeniden bilgisayarı almış, sırtı bize dönük bir şekilde arka taraftaki bir masaya oturmuştu. Geri kalan herkes yüzünü odanın diğer ucundaki eski yazı tahtasına ve yanında asılı duran Amerika haritasına çevirmişti.

Chubs kırmızı raptiyeleri haritaya saplarken Vida da bir şeyler okuyordu. Şehir isimleri miydi onlar?

"Kara büyün sayesinde bir başarıya daha imza attın, teknikler, tatlım," dedi bizi gördüğünde. "Bu yüzden garajı temizlememize yardım etmediğin için sana kızmayacağız."

Chubs elini haritadan ayırmadan arkasına dönüp bakh. "Bu gruplardan bazılarını almaya çalışacaksak bence dört güzel seçeneğimiz var. Yalnızca Wyoming'de bile en az on çocuk var."

"Tabii çoktan oradan ayrılmadılarsa," dedi Liam.

"Sana fikrini sormadım, Bay Negatif," dedi hemen Chubs.

Liam bir şey diyecek gibi oldu ama abisi ve Senatör Cruz odaya bir hışımla dalınca vazgeçti. Kadının mutluluğu yüzüne yansımış ve en az on yaş daha genç görünmesine sebep olmuştu. Bakışlarımı yakaladığında gülümseyip başını usulca salladı.

Demek başarmıştı. Bizim için malzeme tedarik edebilmişti.

Kapıdan en son Zu, Hina ve Kylie girdi. Üçü de dikkatli bir şekilde kalabalık grubun arasından geçip yanımıza oturdu.

"Pekâlâ," dedi Cole ellerini çırparak. "Pekâlâ. Öncelikle hepinize muhteşem planlarınız ve düşünceleriniz için teşekkür etmek isterim. Her şeyi inceledim ve sanırım en başarılı stratejiyi seçebildik."

Beyaz tahtaya doğru ilerleyip kalemlerden birini aldı ve tam ortasına mavi bir çizgi çizdi. Bir tarafına THURMOND, diğerine OASIS yazdı.

Başka söze gerek duymadan hemen konuya girmişti. "İki saldırı gerçekleştiriyor olacağız. Biri Nevada'daki Oasis kampına olacak. Bu baskın, beş hafta sonra yapacağımız büyük Thurmond saldırısı için bir tatbikat niteliğinde olacak. O zavallı çocukları kurtarmanın yanı sıra Oasis'i stratejimizdeki yanlışlıkları düzeltmek için bir fırsat olarak düşünün."

Bağdaş kurup dirseklerimi dizlerimin üzerine koymuş ve

gözlerimi önüme dikmiştim. Sakindim. Bu durumun tanıdıklığı zihnimde bir kapıyı açmış gibiydi. Bir operasyon öncesi bilgilendirme toplantısında hissediyordum kendimi. Diğer Birlik çocukları da –Vida da dâhil– aynı şeyi hissediyor gibiydi. Diğerleri tereddütlü bir şekilde kımıldanırken biz bu ana odaklanmıştık.

"Asıl saldırıdan önce bir ya da iki gönüllü Oasis'e girecek." Bir arada oturan Yeşillere çevirdi başını. "Birinin gözlüğüne küçük bir kamera yerleştirmemiz gerekecek. Görüntüler buraya aktarılacak. En doğru zamanı kollayabilmek için kampın planlarını görmemiz gerek."

"Neden gözlük?" diye sordu Senatör Cruz. "Kampta onlara da el konmuyor mu?"

"Hayır, gözlük gereklilik olarak görülüyor," diye araya girdim. "El konmayacak tek eşya o olabilir."

Liam bu fikirlerin onun East River'daki planından uyarlandığını anlamış olsa da bunu belli etmedi. Bacaklarını uzatıp, ellerini arkaya dayayarak oturuyordu. Temkinli bakışları abisinin üzerindeydi.

"Ama gönüllü çocukların daha önce kampa alınmamış olmaları gerek. PÖK politikası çocukların yakalandıkları anda önceden bulundukları kampa gönderilmesini emreder ve Oasis de yeni sayılabilecek bir kamp. Şunu da söylemeliyim ki bu plana dâhil olmanız için hiçbir şekilde baskı yapılmayacak. Dediğim gibi bu tamamen gönüllülük esasına dayalı."

Zu, bakışlarını Liam'la Chubs arasında gezdiriyordu ama onu sakinleştirmek için başını okşayan Vida oldu.

"Buraya kadar bahsettiğim kısım Thurmond için geçerli

değil çünkü zaten daha önce bu kampta bulunmuş olan ve kampı tanıyan üç kişi var aramızda. Bu iki saldırı arasındaki bir diğer fark da serbest bıraktığımız çocuklara ne olacağıyla ilgili. Aldığımız bilgiye göre..." Burada aslında Clancy'den edindiğimiz bilgiye göre demeliydi. "Oasis'te bize katılmalarını dilediğim elli kadar çocuk var. Savaşmak için ne kadar hevesli olduklarına bağlı olarak onlardan Thurmond baskınında bize destek vermelerini isteyebiliriz. Ya da onları yavaş yavaş aileleriyle buluştururuz. Her defasında birkaç çocukla başlarız."

"Yine de çıkıp çocuk kabilelerini arayacak mıyız peki?" diye sordu Chubs parmağını haritaya doğrultarak.

Cole başıyla onayladı. "Mühimmat ve erzak geldiğinde araçları yollamaya başlarız. Bu işi kendi başımıza halledecek sek olabildiğince çok insan gücüne ihtiyacımız olacak."

Planın diğer kısımlarının da üzerinden çabucak geçti. Kampın gerçek görüntüleri gelene dek kabataslak bir plan hazırlamıştı. En fazla on kişilik, küçük bir ekiple ilerleyecektik. Silahlarımız olacaktı ama mecbur kalmadığımız sürece onları kullanmayacaktık. Elli çocuğun bulunduğu bir kampta en fazla yirmi PÖK askeri ve birkaç da kamp görevlisi olurdu. Haftalık erzakı getiren askerî bir konvoymuşuz gibi içeri girecektik. Bu sırada ben elbette dışarıda, kamp görevlilerinden birini etkim altına almakla meşgul olacaktım. O kişi kampta her şeyin yolunda olduğunu raporlayacak; biz de o sırada kampın kendi ulaşım araçlarıyla çocukları dışarı çıkaracaktık.

Çocuklar anlatılanları sessizce dinleyip anlamaya çalışırken Liam konuşmaya başladı. "Elli çocukla üç bin çocuk arasında dağlar kadar fark var."

"Bu işi küçük ölçekte düşünmek gerek," dedi Cole gülümseyerek. Ama aslında yüzündeki gülümseme hiç de samimi değildi.

"Pekâlâ, bu doğru olabilir ama bize pratik yapma imkânı sağlaması ve birkaç çocuğu kurtarmamız dışında ne elde etmiş olacağız?"

Cole, tek kaşını kaldırıp ellerini kalçasına götürdü. "Bu senin için yeterli değil mi? Ciddi misin sen?"

"Hayır, yani demek istediğim..." Liam parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Plan iyi ama aynı zamanda başka bir amaç için de kullanılamaz mı? Çektiğimiz fotoğrafları ve videoları paylaşarak insanların kampların gerçek durumunu görmesini sağlayamaz mıyız?"

Lucy de dâhil birkaç çocuk onunla aynı fikirde olduklarını belirtecek şekilde mırıldanmaya başladılar. "Bu fikri sevdim. İnsanların, kampların gerçekte nasıl yerler olduğunu görmeleri gerek," diye ekledi Lucy.

"Haberin kaynağını öğrenen Gray burayı havaya uçurmadan bunu nasıl yapacağız peki?"

Liam'ın yüzü ifadesizdi ama ben Cole'ün bakışları ardında geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Bu kimin planı?" diye sordu Chubs. "Hepsini okumuştum ama bunu hatırlayamadım..."

Bir an için Cole'ün çenesi gerildi. "Birkaçının karışımı. Hepsinin en iyi kısımlarını aldım."

Aslında bu ona verdiğim planın birebir aynısıydı ve o da bunu biliyordu. Chubs'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettiğimden arkama dönemedim. Yangına körükle gitme-

nin bir anlamı yoktu.

"Senatör?" dedi Cole onu konuşmaya davet edercesine.

"Ah, evet," dedi kadın. "Kanada'daki bağlantılarımdan malzeme sözü alabildim. Yiyecek, benzin, teknolojik malzeme ve sınırlı sayıda silah yardımı yapacaklar. Sorun şu ki onlar sınırdan Kaliforniya'ya geçirmeyi reddediyorlar. Tekneyle Oregon Gold Beach'ten giriş yapmak istiyorlar. Bu mümkün mü?"

Liam, Cole'den önce davrandı. "Sadece bir haritaya ve arabaya ihtiyacımız olacaktır ve ikisi de burada var."

"Ve destek için en az üç kişiye," diye ekledi Cole. "Kylie, Zach ve Vida."

"Ve ben..." Bu kelimeler odanın diğer tarafından büyük bir gürültü koptuğu anda çıkmıştı ağzımdan. Arkama döndüğümde Nico'nun geri geri sendeleyerek az önce oturduğu sandalyeye takıldığını gördüm. Dizlerinin bağı çözülmüştü âdeta. İki elini de ağzına götürmüştü. Ciğerlerinden acı dolu bir feryat yükseldi.

Ne yaptığımı anlayamadan koşup onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ne? Ne oldu?"

O sırada Cole ve diğerleri bilgisayarın başına toplanmıştı ve görüşümü engelliyorlardı.

"Cate," dedi Nico. "Cate. Ruby, onu almışlar. Cate'i almışlar."

Çevremde fısıltılar yükseldi. Nico'yu bırakarak diğer çocukların arasından geçmeye çalıştım. Vida bilgisayarı havaya kaldırmıştı; Chubs onu tutmasaydı aleti sert zemine fırlatacaktı.

"Pislik herif!" diye bağırdı Cole'e. "Senin suçun. Kahretsin! Kahretsin!" Vida kime vurduğunu umursamadan etrafa tekmeler savururken Chubs onu kollarının arasına alıp sıkıca sarmaya çalışıyordu. Ondan kurtulmak için çırpınırken gözlüğünü yere düşürdü. Zu koşarak biri üzerine basmadan gözlüğü kaptı.

Ekrandaki video, bir haber sitesinin ana sayfasına yüklenmişti ve görüntüler o kadar bulanıktı ki uzaktan gizlice çekilmiş gibiydi. Kafalarına siyah çuvallar geçirilip, elleri ve ayakları bağlanmış insanlar otoyolun kenarında uzun bir sıra hâlinde yatıyordu. Yanlarında hâlâ dumanı tüten, enkaza dönmüş bir araç vardı. Sırayla askerî bir kamyonete bindiriliyorlardı, askerler güneşten parıldayan silahlarıyla onları takip ediyordu. Görüntülerin altında *Colorado'da Yakalanan Çocuk Birliği Ajanları* yazıyordu.

Görüntüyü izlerken beynim zonkluyordu. Gözlerim onu arıyordu. Nico ve Vida'nın bu kadar emin olmalarına neden olan görüntüyü... Neredeyse tüm mahkûmların üzerinde siyah kıyafetler ya da operasyon üniformaları vardı. Çiftlik'ten ayrılırken giydikleri kıyafetlerdi bunlar. Bazılarını teşhis etmek kolaydı. Mesela ördüğü uzun saçları sayesinde Sen'i, uzun boyu sayesinde Eğitmen Johnson'ı tanıyabilmiştim.

Belki de diğer ajanları ikna edebilmek için zamanında yetişememişti. Belki de videoyu kaydeden oydu ve şu anda güvenli bir şekilde buraya dönüyordu. Ya da belki...

Cole mahkûmların kamyonete bindirildiği kısımda videoyu durdurdu. En dipteki küçük görüntüyü işaret etti. Eğilip ekrana iyice yaklaştım. Parmağını çektiğinde başlığın altındaki platin sarısı saçları gördüm. Kollarını bağlamalarına

rağmen sakin bir hâli vardı. Diğer ajanlar kamyonete bindirilirken bile mücadele edip askerlere karşı geliyorlardı. Cole videoyu yeniden oynattığında Cate başını öne eğip, onu kamyonete iten askerlere sadece omuz silkerek yürümeye başladı.

Olamaz.

İçimde bir şeyler parçalandı. Kollarımı göğsümde bağlayıp gerilerken çevremdeki şekiller ve yüzler bulanıklaşmıştı. Kanım âdeta damarlarımı dövüyordu. Bacaklarım tutmuyor, zihnim çalışmıyordu. İçimdeki bu panik hissini yatıştıramıyor, bir an için bile doğru dürüst düşünemiyordum. *Cate.*

Gitti.

Gitmesine izin verdim.

Onu öldürecekler. Onu vatan haini ilan edip öldürecekler. Gitmesine izin verdim ve şimdi onu, Cate'i ele geçirdiler. Nico'nun yakarışlarını duyuyordum. Gözlerimin zonklamasına neden olan o dayanılmaz ağrı tüm yüzümü sarmıştı.

"'AMP' ne demek?" diye soruyordu Liam. "Videonun sağ üst köşesinde yazıyor."

"Amplify'ın kısaltması," dedi Senatör Cruz. "Gizli bir haber ajansı. Gray şimdi çok öfkelenmiştir. Los Angeles saldırılarında Birlik'i söz verdiği gibi yok edemediğini herkese göstermiş oldular."

"Bilgi topluyorlar mı? Bu bilgiyi nasıl dağıtıyorlar?" diye sordu Liam. "Orada bağlantılarınız var mı?"

"Evet ama..."

"Şu an bu önemli değil, Lee," dedi Cole.

"Şuna bak," dedi Liam laptopa yaklaşarak. "Bu videoyu

büyük bir çevrim içi haber sitesine yüklemişler. Bunu yayınlamaları konusunda onları ikna edebilmişler. Gray'in o firmanın da peşine takılacağını bile bile hem de. Bizim de buna odaklanmamız lazım, savaşa değil." Çocuklar şimdi başlarını sallayarak onu onaylarcasına fısıldaşıyorlardı. "Silahlara ihtiyacımız yok. Tek yapmamız gereken insanlara bilgi vermek. Kampların yerleri ve oradaki koşullarla ilgili bilgi... Amplify bize sesimizi duyurmamızda yardımcı olabilir. Böylece insanlar çocuklarına yardım etmek için bir şeyler yapmak isteyeceklerdir. Kamplara gidip protesto gösterileri yapabilirler ve..."

"Liam!" diye haykırdı Cole. "Önemli şeylere odaklan. Yeni kuruluşlara güvenemezsin. İstedikleri kadar yeraltı olduklarını iddia etsinler. Adlarını iyi bir hikâyenin yanında görmek için seni arkanda satarlar. Onlarla neden bağlantı kurmadığımı bilmek mi istiyorsun? Çünkü buradaki tek bir kişinin hayatını bile bilerek ya da bilmeyerek tehlikeye atmak istemiyorum. Bunu kendi başımıza yapabiliriz. Konu kapandı!"

Liam ayağa kalktığında öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cole de daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

"Peşlerinden gitmeliyiz," dedi Vida. "Onları götürebilecekleri en yakın hapishane nerede? Yoksa uçakla doğuya mı götürürler? Bir süre hayatta tutmak isterler, sorguya çekmek isterler, değil mi? Kulağımızı dört açıp bir operasyon..."

"Bunu yapamayız, Vida. Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," dedi Cole. Kollarını kavuşturmuş, masaya yaslanmıştı. Yine de elinin titrediğini ve bunu saklamak için onu göğsüne bastırdığını görmüştüm. Yüzünde öfkeli de olsa anlayışlı bir ifade vardı. Ama söylediği şeyler çok saçmaydı. Yani yüz ifa-

desiyle uyuşmuyordu.

"Sen neyden bahsediyorsun, lanet..."

"Hey, hey! Sence ben arkadaşımın peşinden gitmek istemiyor muyum? Sence bunları yaşamasını ister miyim? Bunu kimse hak etmez. Özellikle de Cate. Ama artık bir şey yapmak için çok geç. Haklısın, muhtemelen onları sorguya alacaklar ama onları yer altına indirdikleri anda iş bitti demektir. Kayboldular bile. Biz asla..." Yutkundu. "Bu insanlardan hiçbirini bir daha sağ göremeyeceğiz."

Vida öfke dolu bir çığlık attı. "Biz seni kurtarmıştık! Seni bu hapishanelerden birinden kurtardık..."

"Tam donanımlı ve eğitimli bir taktik ekibiyle," dedi Cole. "O zaman bile kayıplar verdiniz. Onları nereye götürdüklerini bilsek dahi sence Cate kendisi yüzünden herhangi birinizin canının yanmasına dayanabilir mi? O yüzden Birlik'te böyle bir kuralımız var. Yakalanırsan senin için gelen olmaz."

"Tabii, sen olunca başka ama!"

Başkaydı çünkü Alban, Leda'dan aldığı bilgileri içeren flaş belleğin hâlâ onda olduğunu zannediyordu. Çünkü o gerçekten özeldi. Ona sessizce bakarken içten içe onlara bu gerçeği söylemesini istedim.

"Sürekli yaptığın o çılgın operasyonlardan bahsedip duruyorsun," dedi bu defa yalvarırcasına. O öfke dolu enerjisi bir anda kaybolmuştu, Chubs onu tutmasa ayakta dahi duramazdı. "Neden şimdi de denemiyorsun? Neden?"

"Çünkü bu çılgın bir operasyon olmazdı. Bu bir intihar olurdu," dedi Cole. "Ayrıca onu ve diğerlerini kurtarmanın en hızlı ve en iyi yolu da planımızı uygulamak. Yani Gray'i

devirmek."

"Harry ile konuş," dedi Liam. "Ordunun farklı noktalarında bağlantıları var. Konuşabileceğimiz birini önerebilir."

Cole bunu yapmayacağını, üvey babasından yardım filan istemeyeceğini açıkça ifade eden bir bakış attı Liam'a ama yine de dilini tuttu. "Şu an bizi ilgilendiren en büyük sorun burada kalıp kalmayacağımız. Herhangi biri yerimizi söyleyebilir."

"Bizim de buradan gittiğimizi düşüneceklerdi hani," dedi Chubs. "Buraya geldiğimizi hiç bilmeyeceklerdi."

"Doğru." Cole tereddütle durdu. "Ama Conner kalacağımızı biliyordu."

"Ah, defol git!" diye bağırdı Vida sonunda Chubs'ın kollarından kurtularak. "Cehenneme kadar yolun var, Stewart! Cate'in bizi ele vereceğini nasıl düşünürsün?"

"Sorgu yöntemlerine birinci dereceden şahit olmuş biri olarak ne yazık ki bunun ihtimal dâhilinde olduğunu söyleyebilirim, tatlım," dedi Cole âdeta zehir saçan sesiyle.

"Yapmaz." Herkes bana baktığında hissettiğim kadar öfkeli görünüp görünmediğimi düşündüm bir an. "Cate ölür de onlara yerimizi söylemez." Sorun da buydu zaten, değil mi? Onu öldürmelerine izin verirdi. Bizim canımızı yakmalarına izin vermemek için kendi canını feda ederdi. Liam uzanıp bana sarılmaya çalıştığı sırada içimde bir çığlık yükseldi. Omuz silkerek ondan uzaklaştım. Şu an kimseyi görmek istemiyordum. Oda giderek daha da ufalıp beni boğarken üzerimdeki bakışlar giderek daha da yoğunlaşıyordu.

Burada gitmeliyim. Hemen! Gözlerim kararmadan önce buradan çekip gitmeliydim. Etrafımda bu kadar insan varken

nefes bile alamıyordum.

Hol en azından daha serindi. Gitmek, buradan uzaklaşmak istiyordum ama tünelden geçemezdim. Delirmiş gibi alt kattaki koridorda volta atacak da değildim. Düşünmeden, oraya nasıl gittiğimi bile anlamadan kendimi üst kattaki spor salonunda buldum.

En yakın koşu bandına çıkıp hızı artırarak koşmaya başladım. Kulaklarımda atan nabzımın sesi makineninkini bastırıyordu. Epey hızlanmış olmama rağmen parmağımı hız tuşundan bir türlü çekemiyordum. Ta ki uçtuğumu hissedene dek... Ayaklarım kalp atışlarımla yarışıyordu. *Cate artık yok, artık yok, tıpkı Jude gibi. Ona gitmesini söyledin, gönderdin ve şimdi onu öldürecekler...*

Kendimi zamandan, düşüncelerimden ve her şeyden soyutlayarak koştum.

Kollarım öyle şiddetle sallanıyordu ki bacaklarımda takat kalmadığında kollarımla koşmaya devam edebilirdim sanki. Klimadan gelen serin hava sırtımı serinletiyor, yüzümden aşağı süzülen teri soğutuyordu. Ciğerlerime, ancak derin soluklar aldığımda oksijen gönderebiliyordum. Her bir nefesim derin iç çekişler gibiydi.

Görüşüm nispeten kararmış, gözlerimin önünde çizgiler uçuşmaya başlamıştı. Bant birden durduğunda yan taraftaki kollara tutundum. Bacaklarımın iflas ettiğini hissettim. Ne dizlerimi doğrultabiliyor, ne ağırlığımı taşıyabiliyorlardı.

Sağ tarafımda önce mırıltıya benzeyen sonra kelimelere ve anlamlı cümlelere dönüşen sesler duydum. Sırtüstü yattığım sırada ellerimi yüzüme götürüp derin derin nefes almakla

meşguldüm. Biri ellerimi yüzümden çekti. Görüş alanıma bir yüz girdi sonra. Sarı saçlar, kemikli bir çene, mavi gözler... *Liam.*

"Pekâlâ, sakin ol bakalım. Hadi ama, bebeğim, yeter."

Cole. Beni kollarımdan tutup doğrulttu ve makinenin ucuna yaslanarak durmamı sağladı. Ter gözlerimi yakıyor, dilimde tuzlu bir tat bırakıyordu.

"Ona gitmesini ben söyledim," dedim birden. "Benim suçum."

"Senin suçun değil," dedi usulca. Alnıma yapışan saçlarımı kenara çekti. "Gitme kararını kendi aldı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Tıpkı senin ve benim gibi."

"Onu da kaybedemem," dedim.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Kurtulacak. Haklısın, bizi ele vermez. Elbette vermez. Conner akıllı kadındır. Hayatta kalmanın ve çocuklarına dönmenin bir yolunu bulacaktır."

Önce Jude, şimdi de Cate. Peki sırada kim vardı? Tüm bunlar bitmeden önce daha kaç kişiyi kaybetmek zorunda kalacaktım?

"Kansas Karargâh'ı muhtemelen çalışmaya başlamıştır," dedi usulca. "Bizim onu kurtaracak gücümüz yok ama onların var. Orada kaybedilemeyecek kadar çok sayıda iyi ajan var. Bir şey planlayıp planlamadıklarını öğrenmeye çalışacağım."

Hafifçe sola doğru dönerek kapıda duran ve endişeyle bana bakan en az on çocuğu gösterdi. Bir adım atmaya çalışsam da her yanıma kramplar girdiğini hissettim.

"Ayağa kalkıp yürümelisin, bebeğim," dedi usulca, onlara arkasını dönerek. "Buradan yürüyerek çıkmalısın. Sadece onlar için değil, kendin için de. Hadi. Buradan kendi ayaklarının üzerinde çıkmalısın."

Çıktım. Her bir adımımda, tenis ayakkabıları içindeki ayaklarım acıdan çığlık atıyordu. Beyaz çorabıma yayılan kırmızı lekelere baktım.

Bir elimi Cole'ün omzuna atmıştım. Alt kata inmek yerine koridorda sola dönerken ağırlığımı ona verdiğimi belli etmemeye çalışıyordum. Cate'in eski odasının kapısını açıp ışığı yakarken kendimde ona itiraz edecek enerjiyi bulamamıştım.

Minik yatağa iyice yaklaşana dek ayakta kalabilmiştim. Ama o anda dizlerimin bağı çözüldü. Oturup bağcıklarımı çözmeye çalıştım ama ellerim o kadar çok titriyordu ki bu görev de Cole'e kaldı. Ben çoraplarımı çıkarırken Cole onaylamaz bir ses çıkarsa da başka bir şey söylemedi.

"Batırdım, değil mi?" diye sordum. "Çocuklar artık bana güvenmeyecekler."

Cole başını salladı. "Onlar sadece sevdiği birini kaybeden bir insanın üzüntüsünü gördüler. Bundan ne zarar gelir? Kendine bu kadar yüklenmeyi bırakır mısın artık? Onlara yardım edebilmen için önce kendini toplaman gerek. İşte bu kadar. Bu iş bugün, burada başlıyor. Hiç kalkmadan yedi saat uyuyacaksın."

"Ama Clancy..."

"Küçük Prens'in yemeğini bir günlüğüne ben verebilirim," dedi. "Gerçekten seni ele geçirmeye çalışsa şu an onunla mücadele edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yanına birini al," dedim. "Bir şey denemediğinden emin olmak için kapının arkasında beklesinler."

"Vida'ya sorarım."

"Chubs daha iyi olur."

"Pekâlâ."

O ayağa kalkarken ben de tartışacak hâlim kalmadığından ayaklarımı uzatıp gidişini izledim. Işıkları kapattığı sırada, "Yarın. Lillian Gray'i yarın bulacağım. Bu işle ilgileneceğim," dedim. Herkesle ilgilenecektim. Ve bu olaylar bittiğinde Cate'i bulan da ben olacaktım. Onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtaracaktım.

"Aferin sana. Bundan şüphem yok." Sonra kapı aralığında durup arkasını döndü. "Burada seni görmek isteyen biri var. Onu içeri almamı ister misin?"

Başımla onayladım.

Zu gelmişti. Cole çıkarken kapıyı kapattığından onu kapının altından süzülen ışık sayesinde tanımıştım. İnce çarşafı üzerime örtüp alnıma bir öpücük kondurdu.

Tüm o görüntülerin ve Cate'e yapacaklarını düşündüğüm şeylerin beceremediğini o narin öpücük becermiş ve beni gözyaşlarına boğmuştu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Seni endişelendirmek değildi niyetim. O, benimle ilgilenirdi... Ve ben ona hiç hak ettiği gibi davranamadım. Şu an bunun için pişman olduğumdan bile habersiz. Onu öldürebilirler..."

Usulca elimi tuttu. *Biliyorum, biliyorum,* diyordu aslında. Diğer eliyle yüzüme düşen saçlarımı çekti.

"Sen de birini kaybetmiştin," dedim. Bu ses bana ait değildi sanki. "Kaliforniya'ya ulaşmana yardım eden şu adam. Bana onu anlatır mısın? Ona ne olduğunu değil tabii. Bu konuda konuşmak istemezsen anlarım. Ama nasıl bir insan olduğundan bahset. Olur mu?"

Yüzündeki ifadeyi okuyamasam da gözlerim başıyla onayladığını görecek kadar alışmıştı karanlığa.

"Adı neydi?"

Zu, haftalardır yanından ayırmadığı o minik not defterini çıkardı hemen. Gözlerimi kapatıp kâğıdın üzerinde gezinen kalemin sesini dinledim bir süre. Kalemle omzuma dokunduğunda gözlerimi aralayarak yazdıklarına baktım. Uzanıp rahat okuyabilmem için komodinin üzerindeki gece lambasını açmıştı. *GABE.*

Işığı yeniden kapatmadan hemen önce gözlerinde biriken yaşları fark ettim. Yüzündeki ifade kalbimi paramparça etmişti. Onu ezip geçmeden önce bu acı yükü omuzlarından alabilmek için neler vermezdim. Fakat bunu kendimden biliyordum, bu acıdan temelli kurtulmanın bir yolu yoktu. Yalnızca taşıyamayacağınız kadar ağır geldiğinde çevrenizdeki insanların size destek olup biraz olsun yükünüzü paylaşmalarına müsaade edebilirdiniz.

Daracık yatakta kayarak ona da yer açtım. Zu tüm çocukların geçtiği o tuhaf dönemden geçmekteydi, genç bir kız olmasına az kalmıştı. Boyu uzamaya başlamıştı. Yetişkin olma yolunda adım adım ilerliyordu.

Ama şu an karşımda minicik bir çocuk vardı; kollarını bana sarıp, ıslak ve sıcak yüzünü boynuma gömerek ağlayan

bir çocuk... Zaten zor bir hayat yaşamış ve daha da zoruna katlanması gereken bir çocuk...

"Biliyorum," dedim usulca. "Biliyorum."

Karanlık üzerimden soğuk bir dalga gibi geçti. Zihnimin boş bir sayfa olduğunu hayal ederek gözlerimi kapadım. Kendimi tüm düşüncelerden uzaklaştırdım. Ama saatler sonra bile, ne kadar hareketsiz kalmaya çalışsam da bacaklarımdaki o tuhaf histen kurtulamıyordum. Sanki hâlâ koşuyordum.

ON BİR

Ertesi gün dövüşme arzusuyla uyandım. Daha önce varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım ağrıyor, ayakkabılarımı giyerken ayaklarım can çekişiyordu. Uyku, boğucu üzüntümü sarsılmaz bir öfkeye dönüştürmüştü. Topladığım bu enerjiyi bir an önce harcamam gerekiyordu. Zu'yu uyandırmamak için kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapadım.

Koridordaki saat 04.45'i gösteriyordu. Herkesin uyanmasına daha bir saat vardı. Bedenimdeki enerjiyi atmak ve biraz olsun sakinleşmek için bolca zamanım olacaktı.

Spor salonunun ışıkları açıktı. Koşu bandında, öz güvenle ve sakin adımlarla koşan kişinin kim olduğunu anladığımda tüm bedenim gerildi. Cole beni göz ucuyla görmüş olsa da koşmaya devam etti ve ben yanındaki koşu bandında koşmaya başlayana dek dönüp bana bakmadı.

"Havamda değilim, bebeğim." Sesinde bir uyarı sezmiştim.

"Bu kötü oldu," dedim eldivenleri almaya giderken. "Ben gayet havamdayım çünkü."

Onu bekledim. Eldivenlerimi giyerek esneyip ısınmaya başladım. Sonunda, yaklaşık beş dakika kadar sonra, homurdanarak koşu bandını durdurdu. Yerden eldivenleri aldı. Yüzü koşmaktan kızarmıştı. Gözleri ise ışıl ışıldı. Dizini mideme geçirmek için hamle yaptığında ondan yarım saniye önce davranarak dövüş pozisyonumu alabilmiştim. Geriye zıpladım ama bir sonraki darbesi göğüs kafesime indi. Bu darbeyle aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti. Tabii ciğerlerimdeki hava da... Göz açıp kapayıncaya dek beni tutup göğsüne bastırmıştı.

Kolunun altından kurtulmaya çalışıp onu sırtüstü düşürmeye çalıştım. Ama nafile... Tek yapabildiğim ayağına basmak oldu. Her zaman yaptığı gibi gerilememişti bu defa. Birden odadaki sıcaklığın ani bir şekilde arttığını hissettim ve...

Geri çekilip, beni tiksinti dolu bir ses çıkararak yere yığdı. *Hayır.* Bana arkasını dönüp eldivenlerini çıkarmaya başladığı anda yankılandı bu ses zihnimde. İdmanımız beni içten içe yakıp kavuran ateşlerden bir anlığına da olsa kurtarmak için başlamış olsa da zihnim bu fikre hiç de beklemediğim bir şekilde takmıştı kancasını. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Cate ve Jude'la ilgili o kara düşünceleri ve bu işin sonunda bizi bekleyen şeyleri kafamdan atmam gerekiyordu. Bu da terlemek ve kanamakla olurdu ancak.

Başımı öne eğip ona saldırdım. Önündeki aynaya girmeden hemen önce gözlerindeki karanlık bakışları gördüm. Bu defa planım başarıya ulaşmış, ikimiz de minderin ucuna

yuvarlanmıştık. Tek kelime etmeden beni boynumdan tutup minderin ortasına doğru çekti. Gerçekte ne kadar kızgın olduğunu işte o zaman anladım.

Çırpınıp kurtulmaya çalışmak bir işe yaramıyordu. Beni altına almış tüm ağırlığıyla göğsümü eziyordu. Bir eliyle alnıma bastırıp beni yere sabitlerken diğer eliyle boğazımı sıkıp nefesimi kesmeye çalışıyordu.

Parmaklarını çok az gevşetti. Çırpınıp dizlerimle beline vurmaya çalışıyordum. Yüzü gerilmiş âdeta öfkeden deliye dönmüştü.

Soluksuz kaldığımdan öksürmeye başlamıştım ama Cole yine de geri çekilmiyordu. Zihnim bedenimden ayrılıyor, gözlerimin önünde biriken siyah havuzda kayboluyordu.

"Cole..." dedim. "Dur..."

Beni duymadı bile. Şu an her neredeyse ben yanına gidemiyordum. Ve bundan kurtulmamın tek yolu vardı; onun kontrolünü ele geçirecektim.

Zihnine âdeta bir yumruk atar gibi daldım. Yumruğumun sistemine bir elektrik dalgası gibi yayılmasını bekledim. Ama düşüncelerinin kancaları vardı. Ve onlara takılıp çevremde eriyen sahnelerin içine çekildim. Etrafımda dönen ışık nihayet koyu renk ahşap döşemelerini ve minik bir mutfağı aydınlattı. Lavabonun üzerindeki pencerenin perdesi dışarıdan gelen ışığı gölgeliyor, içeriye loş bir hava katıyordu. Dibi tutmuş bir yemek kokusu doldu burnuma. Etrafımda biriken gri duman fırının içinden geliyordu. Ocağın üzerinde birer birer tencere ve tavalar belirdi. Çelik tencere ağzına kadar kahverengi bir sosla doluydu ve sos fokur fokur kaynıyordu.

Önümde basit, mavi elbisesiyle bir kadın belirdi. Bulunduğum yerde görüş açım dar olduğundan uzun sarı saçlarıyla beni itmeye çalışan elleri dışında hiçbir şey göremiyordum. İçimi büyük bir öfke doldurdu ve kollarımın bir şeye uzandığını gördüm.

Son olarak da kadının karşısında duran adam belirdi sahnede. Yüzü gölgede kalmıştı ama tanıdık geliyordu nedense. Burnunun şekli, çenesinin kıvrımları... Ben bu yüzü tanıyordum. Daha genç hâlini görmüştüm iki kez. Adam iyice kızarmıştı ve çığlık çığlığa bağırıyordu. Kan ter içinde kalmıştı. Onun bu hâli odanın içindeki her şeyi daha bir yavaş, daha bir ağır hâle getiriyordu. Bakışlarım aşağı kaydı. Elinde tuttuğu koyu renk, kırışık, polo yaka tişörtüne baktım. Diğer kolunda bir çuval gibi tuttuğu bebek ise hiç durmadan ağlarken giderek daha da kızarıyor ve onun kollarından kurtulmaya çalışıp bana uzanıyordu. Bebeğin sapsarı saçları kıvır kıvırdı. Bu sessiz anıyı bir çığlık bozdu. Adam ütü masasındaki kızgın ütüyü eline alıp onun yanağına dayar gibi yaptığında bebeğin attığı dehşet dolu çığlık...

Hemen önümde duran kadın dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya başladı. "Onu yere bırak, lütfen, ben halledeceğim, halledeceğim, her şey yoluna girecek. Seni sevdiğimi bilmiyor musun? Söz veriyorum bir daha eve misafir almayacağım. Ne olur, ver onu bana, ver..."

Ütü yavaş yavaş aşağı indi ve yeniden masanın üzerine kondu. Buruşuk tişört de hemen yanına... Adamın yüz ifadesi birden değişti ve iğrenç, zafer dolu bakışla kucağındaki çocuğu bir kolundan diğerine aldı. Karşısında iki büklüm olan kadının yüzünü okşamak için uzanırken gözlerini ondan

ayırmıyordu; bu yüzden de kadının tezgâhtan aldığı tavayı fark etmedi. Ta ki kadın onu tüm gücüyle adamın yüzüne sa- vurana dek...

Bebeğin yere düştüğünü görünce koşarak yanına gittim. Onun çığlıkları adamın homurtusunu, acı haykırışını ve dar- beyle sarsılan kemiklerinin sesini bastırıyordu. Bebeği yerden kaldırıp kucağıma aldım. Dudağının kenarında minik bir kesik vardı. Yeni çıkan dişlerinden biri yumuşak etine sap- lanmış kanamaya başlamıştı ve çocuk nedense artık ağlamı- yordu. Birden sakinleşmiş, kocaman, yaşlı gözleriyle yüzüme bakmaya başlamıştı. Ben yüzündeki kanı silmeye çalışırken o parmağını emiyordu. Hüngür hüngür ağlayan annesini göre- ne kadar da ağlamamaya devam etti. Kadın uzanıp onu sıkıca bağrına bastı.

Sonra beni de elimden tutup yerde yatan hareketsiz ada- mın yanından geçerek yürümeye başladı. Adamın kanı siyah beyaz fayansın üzerine yayılıyordu. O öksürmeye başladığın- da biz de adımlarımızı hızlandırdık. Kadın çantasını tezgâh- tan kaparak ilerlerken sadece yere düşen anahtarları almak için durdu.

Kapı garaja açılıyordu. Karanlık mekânın içine birden do- lan ışıkla anı da sonlanmıştı.

Göğsümdeki ağırlıkla birden kendime geldim. Ciğerlerimi dolduran hava yüzünden nefes almaya çalışıyor, öksürüyor ve âdeta oksijenden boğuluyordum. Kendimi olabildiğince küçülterek bir top gibi kıvrıldım. Korkunun pençeleri ancak birkaç dakika sonra yakamı bırakmıştı.

Duyduğum o belli belirsiz hıçkırıklar bana ait değildi. Dir-

seklerimin üzerinde doğrularak sesin geldiği yöne baktım.

Cole sırtını bana dönüp, iki büklüm bir hâlde minderin ucuna oturmuş soluklarını düzenlemeye çalışıyordu. Önündeki aynanın bir kısmı darbenin etkisiyle çatlamış, sıçrayan kanla kırmızıya boyanmıştı. Güçlükle titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum. Ona doğru bir adım attım. Ve bir tane daha... Tişörtüne akan kana aldırmadan sağ elini göğsüne dayamış duruyordu. Elini tutup havlu yığınından aldığım bir havluyla temizlemeye başladım. Teni alev alev yanıyordu. Hızla başını sallamaya başladı.

"Lanet olsun," dedi nefes nefese. "Üzgünüm, bunu daha fazla yapamayız. Lanet olsun."

"Pekâlâ," dedim usulca ve geri çekildim.

Chubs'ın koridordan gelen sesini işittiğimde duştan yeni çıkmıştım. Svetşörtümün boynumdaki bu yeni morlukları gizlediğinden emin olmak için kendime son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp ona seslendim.

Chubs rahatlamış bir hâlde arkasına döndü. "Demek buradasın. Diğerlerini kaçırdın, gitmek zorunda kaldılar. Gold Beach yolu arabayla sekiz saat sürüyormuş ve geri zekâlılar bunu bir günde halletmek istediler."

"Erzakı taşımak için kamyonet buldular mı?" diye sordum.

"Evet, kahvaltıya inseydin bunu sen de bilirdin. Ah, affedersin, öyle demek istemedim. Dün gece seni göremediğim

için söyleyemedim ama Ajan Conner için çok üzgünüm. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum aslında ama beni yumruklamandan da korkmuyor değilim."

Bugün ilk defa yüzümde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Vi nasıl karşıladı?"

Uzun süredir büyük bir sıkıntı yaşıyormuşçasına derin bir iç çekti. "Dün gece fikirlerini paylaşmak için seni arıyordu. Paylaşamamış olması muhtemelen çok daha iyi oldu. İkinizin gizlice Ajan Conner'ı kurtarmasıyla ilgili milyonlarca planı var."

İşte o anda dünyadaki en kötü insanmışım gibi hissettim kendimi. Dün gece yaşananlarla ilgili onunla konuşmaya çalışmamıştım bile. Oysa bu tür konularda her zaman konuşacağımıza ve birlikte bir çözüm arayacağımıza söz vermiştik. Peki ben ne yapmıştım? Kafamı toplamak için tek başıma kaçmayı seçmiştim.

"Yine de Clancy ile konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Bir dakika... Sen... Nasıl?" Bunu ona anlattığımı hatırlamıyordum ama aslında tam da bu sebeple onu yakalamak için banyodan koşa koşa çıkmıştım.

"Dün öğleden sonra konuştuk ya, sen uzanmadan önce."

Söylediklerine bir anlam veremediğimi yüzümden anlamış olmalıydı. "Konuştuk mu?"

"Ah evet, en az on dakika boyunca hem de. Sen de başını salladın hep. Bu genelde, bilirsin, anlayıp katıldığın anlamına gelir."

"Ah, doğru. Haklısın. Üzgünüm."

"Çok yorgunsun," dedi alnıma dokunarak. "Yargı bozukluğu ve unutkanlık da bunun iki önemli semptomudur."

Ona hak vererek başımla onayladım. "Şimdi gitsek olur mu? Bunun biraz zamanımızı alacağına dair bir his var içimde."

"Seninle gelip bir günümü daha kırık dökük pislikler içinde harcama fırsatını kaçıracağım, öyle mi? Kesinlikle evet."

Clancy'nin yemeklerini hazırlamak Cole'ün aklına gelmemişti. Gerçi vakti de yoktu buna. Chubs bana hiç durmadan Vida'dan, argo konuşmasından ve silahları dikkatsiz kullanma alışkanlığının bir gün hepimizi öldüreceğinden bahsederken ben de Clancy'nin su şişesine çamaşır suyu doldurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kiler bir hafta önce bomboşken şimdi insani yardım kolilerinden çıkan gıdalar sayesinde sağlıklı yiyeceklerle dolup taşmıştı. Kapının üzerindeki tabelada Liam'ın o düzgün el yazısıyla tükettiğimiz malzemeleri ve haftalık menü listesini yazdığını görünce elimde olmadan gülümsedim. Elbette her listenin sonunda alerji yapabilecek gıdalar not edilmişti. İhtiyacı olan iki çocuk için badem sütü ve glütensiz makarna bulabilmek için kendini paralayacak kadar düşünceli bir insandı o.

"Hazır mısın?" diye sordu Chubs dosya odasına geldiğimizde. Şifreyi girerek onu hücrelere ulaşan koridora yönlendirdim. Koridorun diğer ucundaki odada bizi gözleyebileceği minik bir pencere vardı.

"Buradan bir an bile ayrılmamalısın. İçeri giremezsin. Seni etkisi altına alamayacağını düşündüğünü biliyorum ama bu teoriyi test etmemeyi tercih ederim."

"Elbette girmem. Seni ele geçirecek olursa ikinizi de burada kilitleyip yardım getirmeye gideceğim." Bana sert bir bakış attıktan sonra devam etti: "Böyle bir şey olamaz tabii. Sakın beni böyle bir duruma sokma."

Başımla onayladım. "Bir şey daha... Ne olursa olsun Liam'a yapacağım şeyin detaylarını anlatmanı istemiyorum. Ne iyi ne kötü... Söz ver."

"Tam olarak ne yapmayı planladığını söyler misin? Onu konuşturmak için beynin yerine bedenini... Vay canına bu cümleyi beynim yanmadan bitiremiyorum bile."

Elimdeki yiyecek paketini sıkıca kavradım. "Öyle bir şey değil bu. Yapacağım şeyin aslında ne kadar ileri gidebileceğini hatırlatmamasını tercih ederim."

"Ruby..."

Onu kenara itip kapıdan geçtim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Yürürken arkama baktığımda camdan beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Sonra kenara çekilip görüş açımdan çıktı.

"Boş boş oturup hiçbir şey yapmadığın o yoğun gününün arasında vakit ayırıp beni ziyarete mi geldin? Çok onur duydum." Clancy yatağının ortasına oturup sırtını duvara yaslamış, elindeki kitabı okuyordu. Cole'ün belki çenesini açar diyerek verdiği yastık ve battaniye yatağın kenarında duruyordu. Kese kâğıdı içindeki yiyeceğini atmak için kapısını açtığımda Clancy bir sonraki sayfayı çevirdi ve sayfanın kenarını kıvırıp *Watership Tepesi*'ni yastığın üzerine bıraktı.

Bu da bir gelişmeydi tabii. Sonuçta kitabı yüzüme de fırlatabilirdi.

"Ah," dedi masum bir tavırla. "Okumuş muydun? Uslu bir çocuk olduğum için Stewart getirdi. Ben *Savaş ve Barış*'ı tercih ederdim aslında ama misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş."

Bu, kitabın eski bir kopyasıydı; kapağı yıpranmış, sırtına eski kütüphane etiketleri yapıştırılmıştı. Sayfaları sararmış ve çokça kez çevrilmekten kırış kırış olmuştu. Ama burnuma götürsem o kokuyu duyacağıma dair bir his vardı içimde. Ne kadar temizlik yapılırsa yapılsın kütüphanelerden ve kitapçılardan çıkmayacak o kokuyu... Yatağın altında düzenli bir şekilde sıralanmış birkaç kitap daha duruyordu. *Bülbülü Öldürmek*, *Oğullar ve Sevgililer* ve *Silahlara Veda* bunlardan bazılarıydı. *Tiffany'den Gençler İçin Sofra Adabı* adındaki mavi kapaklı kitap ise parçalara ayrılıp hücrenin bir köşesine fırlatılmıştı.

Her zamanki Cole işte... Dün gece arkasını kollamak için kimi seçmişti acaba?

"Bunun karşılığında sen ona ne verdin peki?"

"Çok istediği birkaç saçma bilgi." Clancy arkasına yaslanırken verdiğim paketin içindekileri karıştırmaya başladı. Alnına düşen koyu renk saçlarını geri atarken kitabı yeniden eline aldı. "Onun ne olduğunu anlamamış olmaları sadece buradaki herkesin salaklığından. Bunu o kadar belli ediyor ki. Onlar hakkında sorular sorarken çok zavallı görünüyor..."

"Neden bu kitap?" diyerek kestim sözünü Chubs'ın dinlediğini bildiğimden. Ona bu kitabı sevdiğimi ne zaman söylediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Kitabı sıkıca kavrayıp göğsüne bastırmıştı; bu hâlini gördüğümde yanına gidip, onu da kirletmemesi için kitabı ellerinden çekip almak istedim.

"East River'da bahsettiğini hatırlıyorum," dedi soru dudaklarımdan çıkmadan. "En sevdiğin kitap olduğunu söylemiştin."

"Komik. Ben bu konu hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum."

Clancy zoraki gülümsememe karşılık verdi. "O hâlde daha özel sohbetlerimizden birinde olmalı."

Özel sohbet mi? O saldırgan derslerini böyle mi meşrulaştırıyordu? Gardımı indirip zihnimi istila etmesine izin verdiğim onca seferde güya bana yeteneklerimi kontrol etmeyi öğretecekti.

"... Ben ona sahip olamadığım için senin halkın dünyayı yönetemeyecek. Tüm dünya senin düşmanın olacak, Binlerce Düşmanı olan Prens. Tüm dünya seni yakaladığı yerde öldürecek. Ama önce seni yakalamaları gerek; yani kazıcı, dinleyici, koşucu, süratli Prensi. Kurnaz ve hilekâr ol. Ol ki halkın asla yok edilemesin." Kitabı kapatıp arkasına yaslandı. "Tavşanlar hakkındaki bir öyküyü büyüleyici bulabileceğim aklıma gelmezdi ama demek onların da bir albenisi varmış."

"Okuduğun şeyi anladığından bile emin değilim," dedim yeniden öfkelenerek. Tavşanların Tanrısı Lord Frith'in dudaklarından dökülüyordu bu kelimeler. Kendi türünden bir prens olan El-ahrairah'ya sesleniyordu Lord Frith. Onun halkı, gereğinden fazla çoğalmıştı ve sahip oldukları güçle ilgili böbürlenip duruyorlardı. Lord Frith onların bu kibrini farketmedikçe ormandaki diğer tüm hayvanları tavşanların düşmanlarına, doğal yırtıcılara çevirmişti. Ama aynı zamanda da hayatta kalabilmek için onlara gerekli olan özel yetenekleri de

hediye etmişti.

Clancy'ye kalsa tüm hikâyelerin kahramanı o olurdu.

"Anlıyorum elbette ama kendimi ifade edebilmek için bunu şöyle özetlemeyi tercih ederdim: *Verilen hediyenin onu daha güvende kıldığını anlayamayan bir tavşan, kendini göklerde görse bile bir zavallıdır.*"

Başımı salladım. "Kes... Kes şunu! Bu senin için bile fazla zalimce."

"Ah, inan bana, sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlayabilmen için yapacaklarımın yanında bu bir hiç."

"Sorun anlamamam değil zaten, buna katılmamam."

"Biliyorum," dedi. "Tanrım, biliyorum elbette. Katılmanı istediğim öyle çok zaman oldu ki... Thurmond'da seni ezmelerine izin vermemeni dilerdim. Kendine karşı o kadar kabasın ki... Ve asıl gerçekle sana anlattıkları çarpıtılmış versiyon arasındaki farkı bile göremiyorsun."

Bu konuşmalardan o kadar sıkılmıştım ki buraya gelmemin bir amacı olmasa o an çıkıp giderdim. Ama bu, benim bedelim olacaktı. Çevresindeki herkese bir pislikmiş gibi davranmasının mazereti olarak gördüğü bu saçmalıkları dinlemek zorundaydım.

"Seni tanıdığım günden beri güçlerimizden bir armağan olarak bahsettiğini duymadım hiç. Biri sana armağan dese hemen dişlerini sıkmaya başlarsın. O kadar inatçısın ki buna bir türlü anlam veremiyorum. Bu konuda seni ne kadar yönlendirmeye çalışırsam çalışayım olmuyor. Senin için... Sahi, onlara ne diyordun? 'Yeteneklerini' kullanmak ne kadar da yorucu olmalı. Onları kontrol edebilsen de edemesen de sen

hep kendini cezalandırıyorsun. Seninle ilgili büyüleyici bul-
duğum bir şeyse armağanınla kendini zihinsel olarak ayrı
tutmanın bir yolunu bulmuş olman. O hiçbir şekilde teslim
olmadığın, senden ayrı bir varlıkmış gibi..."

Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Kollarını beni
taklit edercesine önünde bağlamıştı. Üzerimizdeki klima buz
gibi bir hava üflerken gıcırdadı. Soğuk, buz gibi parmaklarını
kollarımda, ensemde, yanaklarımda gezdirdi. Bu bir tür okşa-
yış gibiydi... Bir anlığına başka bir yerde olduğumdan nere-
deyse emindim. Burnuma çam ve baharat kokusu geliyordu.

"Kes şunu." Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama East
River'daki Ruby değildim ben artık. Numaralarından etkilen-
miyordum. Eskiden beni huzursuz ederek zihnime girmeyi
başarırdı hep.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben bir şey yapmıyorum."

Tiksinti dolu bir ses çıkararak kapıya döndüm; böylece
kalmamı ne kadar istediğini sınayabilecektim. Küçük planımı
ona söylemek ne kadar güç olacaktı, görecektim.

"Maviler için yapabildikleri şeyleri kontrol etmenin neden
bu kadar kolay olduğunu düşündün mü hiç?" diye seslendi
arkamdan. "Çünkü bir şeyin yerini her değiştirdiklerinde bu
iradelerinin doğal bir yansıması, istedikleri bir şeyin gerçek-
leşmesi oluyor. Yeşiller için de öyle çünkü onların armağan-
ları zihinlerini kaplayan bir ağ gibi. Onlar bunu beyinlerinin
işleyişi olarak kabullenmişler, hepsi bu."

Fakat bir Sarı olan Zu için ya da Cole veya benim için yete-
neklerimizi kapatabileceğimizi bilmek çok önemliydi, yoksa
çevremizdeki her şeyi ve herkesi yok edebilirdik. Biz zihin-

lerimizi, elimizdeki silahlar gibi kullanmak zorundaydık. Bu süreçte kendimizi de yaralamamak için onları zamanında kılıflarına geri sokmayı bilmeliydik.

"Sürekli o üç Mavi'nin çevresinde dolaşmak, sana her şeyin yoluna gireceğini ve gücünü kontrol edebileceğini söylemelerini dinlemek ve sonra tek bir parmaklarıyla yeteneklerini mükemmel şekilde kontrol ettiklerini görmek tam bir azap olmalı. Thurmond'da altı yıl geçirdin. Sana bir kez daha dönüp bakmalarını önlemek için yanlış bir şekilde nefes almaktan bile korkarak... Seni yakalayıp o kampa geri götürürlerse başına gelecekleri biliyorsun. Üzerinde testler yapıp, zaten bildikleri bir şeyi yeniden onaylayana dek seni orada tutarlar. Kırmızıları, Turuncuları ve Sarıları ne kadar hızlı ve sessiz bir şekilde götürdüklerini gördün. Kırmızılar Jamboree projesine gitti. Sarılar, yeteneklerini sınırlamak için kurulan ayrı bir kampa gönderildiler. Peki sence Turunculara ne oldu? O çocukları nereye götürdüler?"

Boğazım düğümlenmişti. İçimde kalan bir parça cesaret de o tanıdık çaresizlik duygusu kadar hızlı tükeniyordu.

"Söylememi ister misin?" diye sordu cama yaslanırken.

Kendimi soluk soluğa kalmış bir şekilde, "Evet," derken buldum.

"Bazıları Leda'nın araştırma programına katıldı. Thurmond'daki ilk merkez kapandıktan sonra Nico ve ben de oradaydık. Diğerleri, o zamanlar PÖK askerlerinin söylediklerine göre, kampın üç kilometre kuzeyinde tren rayı kalıntılarının birkaç metre ötesine gömüldüler."

"Neden?" *Neden onları öldürüp hayatlarını harcamışlardı?*

Neden hepsi uyutulması gereken birer hayvanmış gibi davranmış lardı onlara? Neden? Neden onlar?

"Çünkü kontrol edilemiyorlardı. Bu kadar basit. Baş ağrılarına buldukları en temiz çare buydu. Aynı zamanda da bu çocuklar bir gün kamplardan çıkarsa bunun kaynağının IAAN olduğunu söyleyip, hastalığın daha önce olmayan ikinci bir dalgasına yatkın olduklarını açıklayabileceklerini biliyorlardı. Yeteneklerimiz dikkat çekmeyecek kadar az çocukta görünüyordu."

Bu günlerde doğum oranları düşüktü. Çok az insan IAAN hastalığıyla doğan bir çocuğa sahip olma riskini göze alabiliyordu.

Koyu renk gözleri bana kaydı. "Askerî emirleri gördüm. Çocuklar çok az acı çeksin diye bunu nasıl daha 'insanî' bir şekilde yapabileceklerine dair detayları... Ama hiçbirine yetişemedim, onları kurtaramadım."

"Sen kimseyi kurtarmazsın," dedim sertçe. "Yalnızca kendini düşünürsün."

"*Dinle beni!*" dedi elini aniden cama yapıştırarak. "Sen yeteneklerinsin, o kadar. Bunu daha basit bir şekilde anlatamam. Bu tedaviden neden nefret ettiğimi biliyor musun? Çünkü olduğumuz şeyin aslında yanlış olduğunu ima ediyor. Bizim suçumuz olmayan bir şey yüzünden bizi cezalandırıyor. Hepsi de yapabileceğimiz şeylere karşı duydukları korkuyu da dışarıda onlardan daha güçlü insanlar olduğu gerçeğini de kontrol edemedikleri için. Seni senden soyutlamak istiyorlar. Kendini korumak ve hayatına dair kararlar verebilmek için gerekli olan yeteneğinden soyutlamak... Kendi bedenin-

den... Sözlerimi bir kenara yaz; sonunda bir seçim şansın olmayacak. Buna senin adına karar verecekler."

"Tedavi bizden sonra doğan çocukların hayatlarını kurtaracaksa bir ceza olamaz. Onlar, bizim yaşadıklarımızı asla yaşamamalılar. Araştırmayı yakmadan önce bir an için durup onları düşündün mü?"

"Elbette düşündüm! Ama bu bahsettiğin tedavi... O bir tedavi değil... Yalnızca değişim yaşamış çocuklara uygulanabilecek acı dolu ve uzun bir prosedür. Hayatta kalamayacak olanlar için herhangi bir işe yaramıyor."

"Üzgünüm, artık senin saçmalıklarına karşı bağışıklık kazandım."

Öfkeyle elini koyu renk saçlarında gezdirdi. "Hastalığın sebebini bulmaya odaklanmalısın. Bir virüs olmadığını zaten Leda buldu. Çevresel bir faktör olmalı, hatalı bir şey..."

Planımı fark edip etmediğini bilmiyordum ama tuzağıma düşmüştü. Tedavi hakkında konuşmasını, düşünmesini istiyordum. Böylece doğal olarak annesini düşünecekti. Ona yaptıklarını, onu nerede bulabileceğimizi...

"Şu an dünyaya uyum sağlamak için kendini değiştirmen gereken bir zaman değil," dedi Clancy. Aklından her ne geçiyorsa oldukça düşünceli bir hâli vardı. "Seni kabullenmesi için dünyayı değiştirmelisin. Sana olduğun gibi var olma fırsatı vermesini ve kesip biçmemesini sağlamalısın."

İşte bu. Sohbete gireceğim o noktayı bir anda fark etmiştim. Benden istediklerini her zaman acı dolu anılarımı değerek almayı becerirdi. Saldırısını önleyemeyecek kadar bitkin ya da duygusal olurdum o anlarda. Öfkesine hâkim olamayacağını

biliyordum; çünkü bunun bir tesadüf olamayacağını bilecek kadar sık tanık olmuştum o hâline. Ama benim istediğim öfke değildi. Izdırap çektiğini görmek istiyordum ben. Bilgisayarın ekranında çocukluk fotoğrafını gördüğünde Nico'nun yüzünde beliren ifade gibi... Ona yaptıkları şeyi yeniden hatırlayınca Clancy ellerimde kum taneleri gibi ufalanacaktı.

"Söylediğin her şey doğruysa, yani bu tedavi acımasızsa ve bizi değiştirecekse o zaman bunu kanıtla."

Onu hazırlıksız yakalamıştım. "Nasıl?"

"Göster. Bana bunun söylediğin kadar korkunç olduğunu kanıtla. Geçmişteki yalanların düşünüldüğünde sözüne inanmak için hiçbir sebebim yok."

Yüzündeki umut dolu ifade soldu. "Yıllar boyu süren araştırma ve bilgi senin için yeterli değil mi? Sana bildiğim her şeyi söyledim zaten."

"Evet, Thurmond hakkında. Leda araştırma programı hakkında. Ama bu konu hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Ah," dedi Clancy parmaklarını aramızdaki camın üzerinde gezdirirken. "Demek kendi gözlerinle görmek istiyorsun? Sözüme inanmıyorsan anılarıma nasıl inanacaksın? Senin de iyi bildiğin gibi onlar da sahte olabilir."

"Ben aradaki farkı anlarım," dedim. Ve bir anda bunun doğru olduğunu fark edip hayrete düştüm.

Geçen günkü anı... Kendi sunucusuna girip dosyaları indirmem için gösterdiği şifre... Onlar farklı gelmişti çünkü farklıydı. Tamamen hayal gücüydü. Bu yüzden içeri girebilmiş, olan biteni beynine girdiğim insanın gözünden görmek yerine kendim olarak kalabilmiştim. Tüm o tecrübenin sanki

bambaşka bir dokusu vardı.

"Demek anladın. Tebrikler." Clancy'nin sesinden memnuniyet akıyordu. "Hatıra ve hayal gücü bambaşka şeylerdir. Zihin tarafından bambaşka şekillerde işlenirler. Birinin zihnine bir görüntü, bir fikir yerleştirdiğinde birçok farklı şeyi aynı anda yaptığının farkında değildin, değil mi?"

Fark etmiş miydim? Ben sadece şu ana kadar yapabildiklerimi kabullenmiş, bana nasıl doğal geliyorsa öyle hareket etmiştim. Belki de bir anlamı olmadığı ve bir gün bu yetenekten kurtulacağımı umduğum için dikkat etmemiştim ama... En azından ne yaptığıma ve bunu nasıl yaptığıma biraz daha kafa yormam gerekmiyor muydu?

"Konuyu geçiştiriyorsun," dedim.

"Hayır, sadece seni bekliyorum," dedi usulca. "Kendin görmek istiyorsan, bunu sana ispatlamanın tek yolu buysa o hâlde kabul."

Zihnimi onunkine hafifçe sürterek savunmasını test ettim. Bekliyordu gerçekten. Gözlerimi kapatıp zihnimle onun zihnine dokunmaya çalıştığımda beni yönlendirmek için elini uzattı sanki. Lekeli eski anılar arasından geçerken karşıma sağdan soldan farklı yüzler, farklı sesler çıkıp duruyordu. Clancy'nin oldukça organize bir zihni vardı. Her biri heyecan verici pencerelerle dolu bir koridorda ilerlemek gibiydi bu. Ya da bir kütüphanede doğru kitabı bulmak için dolaşmak ve bu sırada hızla ilerlerken her birinin kapağına şöyle bir bakmak gibi...

Islak sayfaya düşen bir damla mürekkep gibi dağılıyordu görüntüler. Renkler değişti, yeniden oluştu ve bir anda belir-

ginleşti. Öylesine net bir anının içine çekilmiştim ki birden... Gerilmiş tenimi ısıran soğuğu ve metal masayı hissedebiliyordum. Parlak, beyaz ışıktan kurtulmak için gözlerimi birkaç defa kırpıştırdıktan sonra kalkmaya çalıştım ama bileklerimdeki bantlar yüzünden bunu yapamadım. Üzerimde hiçbir şey yoktu. Bir battaniye bile... Sadece kafamdan ve göğsümden çıkan kablolar ve elektrotlar vardı.

Beyaz önlükler giymiş kadın ve erkekler yattığım masanın etrafında dikilmişti. Sesleri beynimde uğulduyordu. Kafatasıma bağlı olan kabloları çekip onları yenileriyle değiştirirken her yerime ama her yerime dokunarak zorla göz kapaklarımı açmaya çalışıyorlardı. Ve kör edici bir ışık tutuyorlardı gözüme. Aralarında yaptıkları şakaları ve fısıltılarını duyuyor, kâğıt maskelerinin ardında gülümsediklerini görüyordum.

Clancy buna benzer bir anısını bana East River'da da göstermişti. İzlemesi çok korkunçtu. Hele de o olayın çok iyi bildiğim Revir'de geçtiğini anladığımda hissettiğim şey... Ama gerçek şuydu ki anı ne kadar kuvvetli olursa hissedilen duygular da o derece şiddetli oluyor ve her şey o ölçüde berraklaşıyordu. Şimdi bir anının içinde bir şey duyduğumda, kokladığımda veya hissettiğimde bunun bir insanın zihninin çok derinine işlediğini ve orada bir yara bıraktığını biliyordum.

Bu tedavi araştırmasıyla ilgili bir anı değildi. Ondan çok uzakta, annesinin kontrolünde gerçekleşiyordu bu araştırma. Dışarı çıkmayı başarmadan önce Thurmond'da ona yaptıkları şeydi bu. O Kırmızı'yı ve Nico'yu inceledikleri gibi, bir numune gibi inceliyorlardı onu.

Plastik bir maske yüzüme doğru yaklaştığında ciğerlerime mide bulandırıcı, tatlı bir hava doldu. İlaçlar sistemime girdi-

gi an ani bir gevşeme yaşadım.

Bir defasında Clancy bana prosedür süresince çocukları uyuşturduklarını ama uyanık tuttuklarını söylemişti. Böylece makineler normal beyin fonksiyonlarını daha iyi gözlemleyebilecek ve yeteneklerinin haritasını daha iyi çıkarabilecekti. Makineden çıkan sesler Thurmond'un mavi fayanslarında yankılanıyordu; sanki her bir makine kendi sırasının gelmesini bekliyor ve usul usul yaklaşıyordu. Ağzım kuruduğundan yutkunamıyordum. Salyam, çatlamış ve şişmiş dudaklarımın üzerinden geçip beni boynumdan masaya bağladıkları kayışın üstüne aktı.

Ve hiç beklemediğim bir anda geldi alevler. İskeletimin üzerinde dolaşırken soluğumu kesen bir acı bıraktı geriye. Sanki... sanki binlerce voltluk elektriğe tutulmuştum. Bedenime bir türlü hâkim olamıyordum. Vücudum bir gevşiyor bir kasılıyor, sonra yeniden gevşiyordu.

"Bir kez daha dene, bu defa..." Masadan tiksintiyle fırlamıştı araştırmacılardan biri. Havadaki idrar, kan ve yanık et kokusunun yerini çamaşır suyu kokusu aldı. Midem boş olmasa ben de kusardım herhâlde. O an kendi kusmuğumda boğulup ölmek için her şeyimi verirdim. Araştırmacılardan biri, bir hemşire çağırıp, yeniden başlayabilmek için beni temizlemesini söylediğinde büyük bir utanç duydum.

Sizi öldüreceğim... Sizi öldüreceğim, hepinizi... Zihnim bembeyaz, boş bir sayfa hâline gelene dek bu cümleler yankılandı içinde.

Işık tüm odayı doldurup beni kör edene dek bakışlarımı U şeklindeki floresandan ayırmadım. Beyaz önlükler ve do-

laplarla çevriliydim yeniden. Metal kaplara vuran metal aler... Kalp ritmini gösteren cihazın bir türlü susmak bilmeyen lanet olasıca sesi... Önümdeki kadın kenara çekilip bir şarkı mırıldanmaya başladı. *Beatles.* Kadın neşeli sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. Bir başka araştırmacı daha detone sesiyle ona katıldı. O anda başka bir beyaz ışık beynime hücum etti.

Görüşüm netleştiğinde ve kenarlardaki siyahlık yavaş yavaş açıldığında bedenim hâlâ zonkluyordu ama etraf kararmıştı. Ve artık metal bir masanın soğukluğunu değil kıyafetlerin sıcaklığını hissediyordum. Bitmişti.

"...iyi yönde bir gelişim raporu..."

"...tedaviye dikkatli bir şekilde alışıyor... İyi ellerde... Tedavi... işe yarıyor..."

Tıknaz, kel doktor ceketli bir adımın elini sıkıyordu. Ne renkti o? *Mavi değil... Mavi değil...* Panik beni ele geçirirken ceketli adam maskesini indirdi. *Sakalını görüyorum. Burnunu... Hepsi de tanıdık. Başım ağrıyor... Bir isim yok, sadece yüzü var. Peder'in yanında duruyor. Telefon. Rapor. Beni ona raporluyor. İmdat. İmdat. İmdat.*

Elini kaldır. Kaldır. Deniyorum. Hayır, gitme. Beni almadan gitme. Kelimeler zihnimde parçalanıp bozuluyor, geriye sadece sesler kalıyordu. Harfler. *Dilim acıyor. Kolum acıyor. Acı... Yanıyor, her şey yanıyor...*

Yanımdaki karyoladan bir gıcırtı yükseldiğinde küçük bir şekil belirdi gözümün önünde. Ve işte o geliyordu. Güvendeydim. *Nico. Nico, yardım et.*

Yüzümü temizleyen soğuk kumaşı hissettim. Ve ellerimi... Ve de boynumu... *Yavaş. Dikkatli ol, Nico.* Zonklayan başıma

usulca dokunan yumuşak parmak uçları... *Güzel.* Doğruldum. Önce başım sonra kollarım bir giysinin içinden geçti. Tutuyordu beni. *Sıcacık bir kalbin var.* Koyu renk gözleri alev alevdi. *Güvendeyim. "Geçti. Ben buradayım."* Dudaklarıma bir bardak değdi. *Su.* Sonra da metal bir şey... *Çatal değil... Ne bu? Kaşık... Kaşık. Tatlı. Yemek.*

Nico. Ni-co-las.

Ağlıyordum.

Sıcacık bir kalbin var, Nico.

Ve daha çok ağladım...

ON İKİ

Hatıranın içinden kendimi çekip çıkardım. Ama çıkış girişten daha beterdi. Ne tarafa gittiğimi bilemiyor, yönümü bulamıyordum. İleri gitmek yeniden o korkunç anıya şahit olmak demekti. Nico'nun tıraşlanmış başına ve incecik bedenine... Yüzünde gördüğüm o tanıdık perişan ifadeye... Onu yeniden görmek istemiyordum ama kaçamıyordum da. Gerçek aslında bu kadar basitti işte. Ben de diğer tarafa gittim. Burası da dikenli tellerle çevriliydi. Ne tarafa gitsem hatıranın içinden çıkamıyordum ve bu çok acı vericiydi.

Güvenli bir şekilde kendi zihnime geri döndüğümde dizlerimin üzerine çökmüştüm. Alnımı cama dayamış, hızlı hızlı soluyordum.

"Bu kadarı senin için yeterli mi?" diye sordu Clancy. Ter içinde kalmıştı ve âdeta titriyordu. "Tatmin oldun mu?"

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. Gerçekten. Ama zihnimi az önce gördüğüm her şeyden soyutlamayı başardım ve soğukkanlı bir şekilde, "Hayır," dedim.

Geriledi.

"Thurmond'daki testlerin neye benzediğini biliyordum zaten." *Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Kusmak üzereydim. Geçici bile olsa onun beynine yaptıkları şey... "Bana tedavinin ne kadar acımasız olduğunu göstermen gerekiyordu."

"O kadın tedaviyi bu araştırmadan uyarladı zaten! O şoklardan... Gerçekten ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Sana gerçek tedavi prosedürünü ya da annemin yerini gösterecek kadar aptal mı sanıyorsun beni?"

Biliyor. Annesinin yerini biliyor.

Yeniden karyolasına döndü. Yaşadığı kırgınlığı hissedebileceğim kadar bağ kalmıştı zihinlerimizin arasında. Şaşırdım. Durması gerekiyordu. Durmasını istiyordum. Durup zihnine uzandım yeniden ve bu niyetimin beni zihnindeki anılar arasından daha derinlere, alev alev yanan yerlere götürmesine izin verdim.

Donup kaldı; kasları, kolları, yüzündeki ifade taş kesti. Ben hareket edene dek de kıpırdamadı. O zaman da benim hareketlerimin bir yansımasıydı hareketleri. Sanki bir kuklanın iplerini çekiyordum. Beyninin bu kısmında her bir dokunuşum farklı tepkiler yaratıyordu onda. Bir kuklayı kontrol eder gibiydim. Benimle savaşan beynini görmezden gelebiliyordum.

İşte bu... Bizlerden biriyle her oynadığında o da böyle hissediyordu. Yapabilecekleri âdeta başını döndürüyordu.

Bir şekilde olmam gereken yerde değildim. Bir yolunu bulup yeniden anılarına dönmeliydim ama beyninin bu kısmından nasıl kurtulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Karanlıkta boğulduğumu hissediyordum.

Ayna. Kelime kulaklarımda çınladı. Clancy'nin öz güvenli sesi onu dinlemeye mecbur bırakıyordu beni. Buradan kendi başıma kurtulamayacağımı biliyordu ve bana yardım ediyorsa bu, orada kendi başıma yapabileceklerimden gerçekten korktuğu anlamına geliyordu. *Ayna zihinler.*

Onu anladım.

Düşüncelerim değişti. Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi sıkarken yüzeye çıkabilmek için odaya girişimi hayal ettim. O karanlık yerden uzaklaşırken sanki biri tutmuş beni saçlarımdan çekiyordu. Yeniden koridordaydım şimdi ve hatırı pencerelerinin birer birer kapandığını görebiliyordum. Clancy kendine gelmeden önce tek bir saniyem vardı...

"Lillian," dedim. "Anne..."

Her zamanki gibi işe yaramıştı. Bu kelimeleri duymak dikkatini dağıtmış, en son düşündüğü ve saklamak istediği o anıyı canlandırmıştı.

Ne aradığımı iyi biliyordum çünkü bu anının bir parçasını daha önce de görmüştüm. Sarı saçlı bu güzel kadın dudaklarında bir yakarış ile ortaya çıktığı anda hemen içeri daldım. Hem de hiç yapmadığım kadar sert bir şekilde. Lillian Gray'in laboratuvarı şekillendi çevremde. Bir yapbozun parçaları gibi birer birer... Prosedürü gerçekleştirmek için oğlunu kandırıp buraya getirmişti. Onu bulacağını bilerek adresini sızdırmıştı. Clancy de onu bulmuştu. Daha hızlı ilerlemesi için anıya tutundum. Kadın oğlunu sakinleştirmek ister gibi ellerini havaya kaldırmış, dudaklarından, "Sakin ol, sorun yok," kelimeleri dökülmüştü. Beyaz laboratuvar önlüğünün üzerindeki kanı hatırladım ve sonunda Clancy'ye nasıl yalvardığını... *Clancy*

hayır, lütfen, Clancy. O yerde yatarken Clancy etrafı ve tüm makineleri ateşe vermişti.

Ama işte bunu daha önce görmemiştim. Clancy ellerini annesinin boynuna dolamıştı. En ufak basınçla bile parmaklarının altında hızlanan nabzını hissedebiliyordum. Aman Tanrım. Clancy onu...

Ama düşündüğümün aksine ellerim boynundan çekildi ve yüzünün iki yanına yerleşti. Sonraki gördüklerimi ifade edecek kelime yoktu. Bir zihnin içinde başka bir zihni okumak, bir anının içindeki anıların patlaması... Sırtımdaki sıcaklık şimdi dayanılmaz bir hâl almıştı ama kadının aklındaki her bir düşünceyi paramparça ederken kıpırdayamazdım.

Bir el silah sesi kadınla aramızdaki bağı kopardı ve sağ omzumda şiddetli bir acı hissettim. İfadesiz suratından bakışlarımı çekerken kadın yere yuvarlandı. İçeriye iki kişi dalmıştı ama karanlıktan yüzlerini göremiyordum. Kadının etrafındaki camlar alevlerin yansımalarıyla doluydu. Koşmaya başlamadan önce son fark ettiğim bu görüntünün güzelliği oldu.

Zihninden o kadar büyük bir şiddetle kovuldum ki kafamı arkamdaki duvara çarptım. Clancy de benden olabildiğince uzak bir köşeye çekilmiş yerde yatıyordu. Yüzü duvara dönüktü ve nefes almak için var gücüyle uğraşıyordu. Karyolası aramızda bir bariyer görevi görüyordu.

"Çık dışarı," dedi. "Çık dışarı!"

Bu defa ben koştum. İlk kilidi güçlükle çevirdim. Clancy ise hâlâ bu iki kelimeyi haykırıyordu. Kapı diğer taraftan açıldı ve biriyle çarpıştım. Güçlükle kapıyı kapattım. Anıların pençelerinden kurtulmak istiyordum.

"Benim, benim..." dedi Chubs ve beni hemen holden geçirip dosya odasına götürdü. Koluna tutunduğumda zihnimde bana ait olmayan düşünce ve duygularla savaşıyordum.

Koridora ulaşamadan dizlerimin bağı çözüldü. Chubs anahtarı kilide sokup çevirdi ve iyice kilitlendiğinden emin olmak için bir daha kontrol etti.

"Ruby?" dedi yüzü ikiye, hayır üçe, hayır hayır dörde bölündüğü sırada. Hızla koridorda ilerlerken ben ayakta kalabilmek için ona yaslanıyordum. Odalardan birinin kapısını açıp beni içeri çekti.

En yakındaki duvara dayanıp aldığım her nefeste Clancy'nin sesinden kurtulmaya çalıştım. Chubs da önümde çömelmiş, temkinli bir ifadeyle beni izliyordu. Ne kadarını duymuştu konuştuklarımızın? Gördüklerinin ne kadarını anlamlandırabiliyordu?

Clancy'den daha Clancy olmuştum. Yeteneklerimle bunu yapma şansım olduğundan bile haberim yoktu. Onu yenmek için onun gibi olmayı becerebilmiştim. Ve Lillian'a ne olduğunu bulmak için elimden geleni yapacağıma dair verdiğim söze rağmen böylesini hiç hayal etmemiştim. Bunu yapabileceğimi...

Bunu düşünme. Öğrenmek istediğim şeyi öğrendim. İhtiyacım olan onayı aldım.

"Hâlâ Birlik'le," dedim Chubs yüzünde gördüğüm soruyu daha bana soramadan. "Sonunda gelip onu aldılar."

"First Lady'yi mi? O hâlde onu öldürmemiş?"

Başımı salladım. "Çok daha kötü bir şey yapmış."

Onu aramaya gittiğimde Cole çoktan çıkmıştı. Üst kattaki koridorda gördüğüm Senatör Cruz'dan almıştım haberleri.

"Tutuklanan ajanlar hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için hâlâ Birlik'le iletişim hâlinde olan bir arkadaşıyla buluşmaya gitti. Sana endişelenmemeni ve bu gece döneceğini söylememi istedi."

Elbette yanına bir kullan-at telefon almamıştı. Bu yüzden de bu 'arkadaş'tan Lillian Gray hakkında da bilgi almasını isteyemeyecektim. Lillian hâlâ Birlik'le beraberse onu nerede saklıyorlardı? Eskiden onu korumakla görevli birkaç ajanla birlikte Georgia Karargâh'ındaydı. Diğer karargâhı kapadıklarında onu da diğerleriyle birlikte Kansas Karargâhı'na mı getirmişlerdi?

Spor salonunun yanından geçiyordum ki Zu'yu, Tommy'yi, Pat'i ve diğer çocukları aletlerle uğraşırken görünce durdum.

"Üzgünüm," dedi Pat ağırlıkların yanından hemen uzaklaşarak. "Biz sadece... Hiçbir şey yapmıyorduk. Ve bir şey yapmak istedik. Biliyorsun işte, gideceğimize göre... Ben ve Tommy..."

"Gitmek mi?" diye tekrarladım.

Tommy ışığın altında parlayan kızıl saçlarıyla yanında belirdi. "Gönüllü olduk. Oasis için. Şey, üzgünüm, sen gittikten sonra oylamıştık."

Ah. İkisine şöyle bir baktım. Tommy bakışlarımın altında

eziliyordu ama Pat onu dürtünce hemen çenesini gururla havaya kaldırdı. Gülümsedim.

"Kendinizi savunmak için birkaç hareket öğrenmek ister misiniz?" diye sordum.

Onlara şeker ikram etseydim bu kadar sevinmezlerdi herhâlde. Diğer çocuklar aletleri bırakarak hemen söylediğim şekilde minderlerin üzerinde sıraya girdiler. Biraz esnedikten sonra karşılarındaki kişinin ellerinden farklı farklı şekillerde nasıl kurtulabileceklerini göstermeye başladım. Bir Mavi değillerse birini nasıl yere serebileceklerini de... Hiç durmadan pratik yaptık. Saatler sonra işimiz bittiğinde kimin daha mutlu olduğunu bilmiyordum. Ben mi yoksa onlar mı?

Sonunda Cole tünel kapısını üç kez vurarak geldiğini haber verdi. O sırada Alban'ın ofisindeydim. İncelediğim eski operasyon dosyalarını bir kenara bırakarak gidip kapıyı açtım. Merdivenlerden çıkarken yüzünde temkinli ve tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Diğerleri de döndü," dedi. "Yanlarındaki şeyleri garajın yükleme kapısına indirmelerini söyledim. Eşyaları taşımak için çocukları çağırabilir misin? Ben önden gidip lanet olasıca kapıyı açmak için zinciri kıracağım."

"Cole," dedim yürümeye başladığında sert bir şekilde.

Durup başını yavaşça çevirdi. "Üzgünüm, bebeğim. Ajanları arıyorlar ama onlar da yerlerini bilmiyor. Liam bana haber vermeden Harry ile iletişime geçmiş olmalı çünkü Harry bu sabah bana ulaşıp etrafa soracağını söyledi. Eskiden Özel Kuvvetler'de olduğu için hâlâ askeriyede ya da devlette tanıdıkları var."

Üvey babasından bahsetmesi aklıma anılarında gördüğüm bir görüntüyü getirdi. İçim acıdı. Anılarındaki adamın, yani biyolojik babasının, yüzünde gülümsemeyle annesine bakması...

"Pekâlâ," dedim usulca. "Denediğin için teşekkürler."

Yorgun bir şekilde nefes verip omuz silkti. "Sen... iyi misin?"

"Evet," dedim. "Gidip diğerlerini getireyim. Orada buluşuruz."

Depoyu dolduran buz gibi ama temiz hava tünele kadar ulaşmıştı. Diğer taraftaki kapıysa çoktan açılmış bizi bekliyordu. Ama içeri adımımı atar atmaz donakaldım.

Her yer saatlerce tazyikli suyla yıkanmış gibiydi. Fazla dikkat çekeceğinden pislikleri binadan çıkartamamışlardı ama bir şekilde onları düzgünce toplamayı başarmışlardı. Tüm dolapları sıraya dizmiş, kırık yataklardan yeni dolaplar yapmış, buldukları aletlerden bir çalışma alanı oluşturmuşlardı. Arabanın şasisi ise hâlâ ortada duruyordu ama sanki onu bile tekrar eski hâline getiriyorlardı. En azından biri lastiklerini takmıştı.

İki büyük SUV ile beyaz bir minibüs rampadan çıkarak içeri park etti. Yeteneklerini kullanarak kolileri kaldırıp yerlerine yerleştiren Liam'la Vida'nın yanına gittim hemen.

Ben yaklaşırken Liam yüzünde tanıdık bir gülümsemeyle bana baktı. Arkamdan gelen kalabalık bir gruba el sallıyordu. "Türlerine göre ayıracağız. Bilgisayarları ve elektronik eşyaları şuraya..."

Yeşillerden biri öyle keyifli bir ıslık çaldı ki Liam gülmeden

edemedi.

"Yiyecekler ve gıda malzemeleri bu tarafa. Birkaç poşet giysi ve çarşaf da olmalı... Hayır, hayır, minibüstekileri şimdilik bırakın," dedi kapıyı kapatmak için koşarak. "Bu... Bunları Cole halledecek."

Tahminimce içeride silahlar vardı.

Vida ise... boş boş bakıyordu. Chubs ona durmadan sorular sorarken bile tepki vermemişti. Ne yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değildim. Uyuşmuş gibiydi ve bu, gözle görülebilecek boyuttaydı.

Zu koyu renk gözleriyle yüzüme sorgulayan bir bakış attı. Ona endişelenmemesini söylemek istiyordum. İnsanın kalbi ağırlaştıkça onu taşıyabilmek için çok daha güçlü olmak zorunda olduğunu anlamaya başladığımı... Ama gerçek şuydu ki tek yapmak istediğim bir yumruk yeme pahasına bile olsa gidip Vida'ya sarılmaktı. Ben de şansımı denedim.

Bana karşı koymadı.

Ben ona sıkıca sarılırken kolları iki yanında öylece sallandı. Fakat sonra yavaşça ellerini kaldırıp sırtıma koydu. Teninde tozun ve okyanus tuzunun egzoz dumanıyla karışan kokusunu duyduğumda onun bir gün olsun dinlenmesi için işini devralmayı akıl edebilmeyi diledim.

"Gidip onu geri alacağız," dedi Vida. "Gray'in evini başına yıkacağım. Cate iyi değilse o adamın kalbini söküp yiyeceğim."

Başımla onayladım.

"Bence çiğ et yememelisin," dedi Chubs bir yerlerden. "Bazı patojenler taşıyor olabilir..."

İkimiz de usulca ona döndük. Elindeki bilgisayar kutusunu bırakıp geriledi.

"Kanadalılar iş birliğine yanaştı, değil mi?" diye sordu Senatör Cruz yığınlar arasında gezinirken.

"Bunlar için ne isteyecekler?" diye sordu çocuklardan biri.

"Bunu dert etmeyin," dedi Senatör Cruz. "Henüz yaptıklarını telafi etmeye başlamadılar. Buna küçük bir iyilik diyelim. Ah, benzin vermediler mi?"

"Bir benzin deposu yolladılar," dedi Liam. "Bu kapıdan sığmayacağı için arka tarafa sakladık. Tabii bir de içeride bir ton patlayıcı olduğu için..."

"Doğru," dedi Senatör Cruz buruk bir gülümsemeyle.

"Bu işle çok ilgileniyormuş gibi görünüyorlar. Fırsat bulduklarında bir şeyler getirebilmeleri için bir yer belirledik. Bana bunu verdiler..." Cebinden bir telefon çıkardı. "Tedarikçiler hazır olduğunda iletişim kurabilmek için."

"Sprey boya?" diye sordu Chubs. "Yoksa unuttun mu?"

"Onu ne yapacaksın?" diye sordum.

"Kabileleri toplamak için arabaları gönderdiğimizde," diye başladı Liam dikkat çekmek için ellerini havada sallayarak, "yol kodunu kullanarak güvenli yerleri işaretleyecekler. Bu şekilde tek parça hâlinde dönebileceğiz ve henüz tanımadığımız çocuklar da bu rotayı takip edebilecek."

Yüzündeki o gülümseme gerçekten bulaşıcıydı. Dudağımın içini hafifçe ısırdım. Bana, hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyordu.

Ruby anılarını alabilir...

"Harika fikir," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Evet..." Morali bozulmuştu. "Teşekkürler..."

Çocuklar eşyaları içeri taşımaktan çok mutluydular. Cole beyaz minibüsün arka kapısında durmuş, çevresindeki çocukların çalışmasını izliyordu.

"Bir dakika..." dedim Zu'nun ve Hina'nın peşinden tüneyle devam eden Chubs'ı ve Liam'ı yakalarından yakalayarak. "Bir konu hakkında konuşmalıyız."

Cole ve Vida da sesimdeki gerginliği hissetmiş olacaklar ki yanımıza geldiler.

"Ben... bugün Clancy'nin yanına gittim," dedim. "Annesinin nerede olduğunu öğrenmek için."

Cole gerildi. "Ve?"

"Georgia'daki bir merkezde çalışıyormuş ve oradaki karargâhın ajanları tarafından korunuyormuş. Onu zamanında kaçırmayı başarmışlar. Laboratuvarı ise yanıp kül olmuş."

"Lanet olsun," dedi Vida usulca. "Emin misin?"

"Evet. Onu gözlerinin önünden ayıracaklarını sanmıyorum."

"Kansas'ta sakladıklarını düşünüyorsun," dedi Cole.

"Mantıklı değil mi? Birlik prosedürlerine göre organizasyon saldırıya uğradığında geriye kalan ekipler ve kaynaklar merkeze, güvenli bir lokasyona çekilir. Clancy'yle olanlardan sonra onu dışarıda bir yerde tutmayı göze alabileceklerini sanmıyorum. Ayrıca serbest bırakabilecekleri bir mahkûm da değil..."

"Değiş tokuşa nasıl bakarlar?" diye sordu Vida. "Mahkûm

değişimi?"

"First Lady'yle mi?" diye sordu Cole. "Yüz ajan versek bile olmaz. Ben sadece onu neden daha önce kullanmadıklarını anlayamıyorum. Taleplerini gerçekleştirmek için rehine kullanmışlıkları var sonuçta."

"Şey... onu kameraların karşısına çıkarmak istememiş olabilirler," dedim.

"Anlamadım."

"Clancy zihnini silmiş. Hem de tamamen."

"Beyin büyüsü mü yapmış?" dedi Vida. "Muhteşem. Bir cevap almayı unutalım."

"Gidip onu almak istiyorsun." Liam bunu oldukça kısık bir sesle söylemişti ama belli etmese de bunu söylerken duyduğu üzüntüyü hissedebilmiştim. "Clancy ona her ne yaptıysa bunu düzeltebileceğini düşünüyorsun."

Başımla onayladım.

"Yani işkence konusunda uzman, yüzlerce eski askerin yönettiği güvenli bir tesisin içine bir ekip göndermek istiyorsun; çünkü bir teorin var," dedi Cole.

"Orada değilse de en azından nerede olduğuna dair bir fikrimiz olabilir," dedim. "Hızla girip çıkacağım. Kansas Karargâhı'nın yerini bilmiyor değiliz. İkimiz içeri girip durumu araştırabiliriz. Çok tehlikeli görünürse de geri çekiliriz. Bu riske değer. Onu bulursak ve ben Clancy'nin yaptığı şeyi düzeltmeyi başarabilirsem tedavi hakkında soracağımız şeyleri sorarız. Düzeltemezsem de... Cate karşılığında takas edebileceğimiz biri olur elimizde."

Vida'nın operasyona olan ilgisi işte tam bu noktada artt "Bana eninde sonunda onu Cate'le takas edeceğimizi söyler seniz ben de varım. Seninle birlikte bu işin altından kalkabiliriz. Hiç yapmadığımız bir şey değil ne de olsa."

Chubs elini huzursuzlukla yüzüne götürerek homurdandı "Bunu söyleme bari. Daha beter yapıyor her şeyi."

"Ruby olmaz," dedi Cole. "Ona burada ihtiyaç var. Şu şeyle ilgilenmesi için."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Bir dakika, bir dakika..." dedi Liam. "Ağır olun. Birkaç saat önce Ajan Conner'ın Çiftlik'in yerini söyleyeceğinden endişe ediyordun. Peki ya ajanlar Kansas Karargâhı'nın yerini öttülerse? Ya çoktan toplanıp oradan ayrıldılarsa?"

"O zaman izlerini takip ederiz," dedi Vida. "Ama ben bu kibirli piç kurularının oradan kaçmayı düşünmediklerinden adım kadar eminim. Hâlâ oradalar. Bundan eminim."

Cole'e döndüm. "Biri ona yemek götürecekse bu kişi sen olmalısın. Onun bir müddet yüzümü görmek istemeyeceğinden emin olabilirsin."

Cole bu söylediklerimle ilgilenmiş gibi görünse de hemen ardından başını salladı. "Hayır, sen burada kalmalısın. Bu sebeple olmasa bile kamp saldırılarını planlamak için."

"Sadece birkaç gün sürecek," diye itiraz ettim.

"Hayır dedim."

Cole ile birbirimizi süzerken diğerleri huzursuzlanmaya başlıyordu.

"Ben de gelmek isterdim ama diğerlerine kabileler için

arama başlatacağımı söylemiştim," dedi Liam elini dağınık saçlarında gezdirerek. "Olivia'nın grubunu kendim bulmak istiyorum. Sanırım nerede olduklarına dair bir fikrim var."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Olivia, Brett ve Nashville'de karşılaştığımız diğer çocuklar dövüşmeyi biliyorlardı. Eğer isterlerse bize paha biçilemez bir destek verirlerdi.

Chubs rüzgârlığına sarıldı ve şaşırtıcı bir kararlılıkla fermuarını çekti. "Ben Vida'yla giderim."

Bir an içeride tam bir sessizlik oldu.

"Ah, hayır, teşekkürler," dedi Vida. "Yanımda bir mutfak havlusu götürmenin daha çok işime yarayacağına eminim."

"Hâlâ takipçi kaydım var. Yeni bir kimlik kartı almam çok kolay," dedi diğerlerinden çok Vida'ya.

"Sen? Sen bir takipçi miydin?" dedi Cole kahkahalarla gülerek. Başka kimsenin gülmediğini gördüğündeyse sustu. "Vay canına, pekâlâ. Neden olmasın? Devam et."

"Ağlarına ve GPS sistemlerine ulaşabilir, onlara rastlamadan ilerlememizi sağlayabilirim." Vida'ya dönerek devam etti: "Ayrıca da canın cehenneme... Sen sinsice binaya girip kadını çıkarabilirsin belki ama ben oraya girip güvenli bir şekilde çıkmamızı sağlarım. Bunu aylar boyu yaptım ve kimse, POK askerleri de dâhil hiç kimse beni fark etmedi."

"Muhtemelen çirkin suratın onları ilk bakışta kör ettiği içindir," diye mırıldandı Vida.

"Gerçekten mi? Şimdi de çirkin şakaları mı?" dedi Chubs. "Sakın bana kıvrak zekânı kaybettiğini söyleme."

Liam aralarına girip birbirlerini görmelerini engellese de

kendi kendilerine söylenmeye devam ediyorlardı.

"Bak, Vida, istediğin değiş tokuş konusunda ben de sana katılıyorum ama bu işi becerebilme şansımız çok da yüksek değil, evlat," dedi Cole. "Seni yakalarlarsa olacakları tahmin bile edemiyorum. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Buradaki herkesin korkaklığından gına geldiğini ve kardeşliği büyük olacaksa artık büyük bir risk almaya hazır olduğumu söyleyeceğim," dedi haklı bir şekilde. "Onlara göre de bu onların yanında savaşmak olacak."

"Aslında fena plan değil," dedim.

Vida'nın amacı tedaviye ulaşmak değildi. Onun bunu yapmak istemesinin temel sebebi Cate'e ulaşabilme olasılığıydı yalnızca. Keşke ben de onun kadar inanabilseydim buna. Keşke onu hâlâ hayatta tuttuklarına inanabilseydim ama artık ne önemi vardı? Umudun yakıcı kıyılarında dolaşmaktansa bu kesinliğin uyuşukluğu daha kolaydı.

"Pekâlâ, Vida. Pekâlâ. Şu takipçi arkadaşımızı da yanına aldığın müddetçe gidebilirsin. Gereksiz risklere girmeyecek siniz. Anlaşıldı mı?"

Cole'e bu ikisinin aslında 'gereksiz risk' tanımının tam zıttı olduğunu söyleyecektim ki çenemi tuttum. Yolda başlarına gelebilecekler bir yana, ikisinin de o kadar uzun süre gözümün önünden ayrılacak olmalarından hoşlanmamıştım. Ama büyük bir risk alacaksak eğer bunlara katlanmak zorundaydım.

"Anlaşıldı," dedi Vida. "Cate'i geri getirmek için elde ettiğim iyi bir şansı mahvedeceğimi düşünüyorsan kafan çok iyi olmalı."

"Ah, tatlım, keşke..."



Cole, Liam ve ben sessizce silahları taşıyorduk. Açıkçası ben bu huzursuz sessizlikten memnundum. Gerginlik ne kadar dayanılmaz olsa da başka bir dövüş çok daha beter olurdu. Dolaptaki yerine koymak için eğilip tüfeğe uzanırken üzerimdeki svetşörtün yakası kaydı. Liam uzanıp düzeltti. Boynumun yan tarafındaki morluk hakkında hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. İşimiz bittiğinde odadan ilk o çıktı ve çift kanatlı kapılardan geçerek tahminimce garaja doğru gitti.

Onun peşinden gitmeye karar verdim ama önce odamıza bir uğradım. Çocukların çoğu yatmıştı. Bizim odamızın kapısıysa açıktı. Chubs göğsünün üzerindeki bir kitapla, ışıklar açık bir hâlde uyuyakalmıştı. Gülümseyerek kapatmak üzere ışığa uzandım ki Vida'nın yatağının üzerindeki renkli kutuyu gördüm.

Nereye gittiğini anlamam otuz saniye bile sürmedi. Saç boyasının paketi yırtılmıştı ve bu da tek bir anlama geliyordu.

Banyodaki havalandırma öyle kötüydü ki içerisinin hamam gibi olmasını önlemek için kapılardan birini hep aralık bırakırdık. Buhar başımı döndürecek kadar yoğundu.

"Bu da aslında sorun değil," diyordu Vida, "ama böyle de yaşanmaz ki, Z."

Kapının önünde bir an durdum. Tek taraflı sohbeti dinlemek için kapıya doğru biraz daha eğildim.

"Tamam ama bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye devam etti. "Söyleyecek önemli şeylerin yok mu? Elbette yazabilece-

ğini biliyorum, beni yanlış anlama ama bunları konuşamaz-
san içindeki bu pislikten nasıl kurtulacaksın? Yani bak, Z, seni
anladığımı biliyorsun ama bu sessizlikle sadece kendine zarar
veriyorsun. Onlara bu zevki yaşatma. Konuşmamaya devam
ettiğin sürece aslında onların tuzağına düşmüş oluyorsun.
Hatırlamaya, hakkında konuşmaya değecek insanlar var bu
hayatta. Sen önemlisin. Konuşmayı ve insanların çeneleri-
ni kapatıp seni dinlemelerini hak ediyorsun. Nüfusumuzun
yüzde doksanından daha zekisin."

Duvara yaslanmak için geri çekilerek gözlerimi kapattım.

"Ah, tatlım, ben de korkuyorum," dedi Vida. "Ne zaman
bir operasyona gitsem biraz da olsa korkarım. Tabii altına ya-
pacak kadar büyük bir korkudan bahsetmiyorum. Ben hata
yapmaktan ve yanımdakileri koruyamamaktan korkuyorum.
Dostumuz Roo bana hayatımın beş yılını borçlu." Zu'nun bir
şeyler yazmasını bekler gibi durdu. "İşin aslı şu ki korku bir
işe yaramaz. İlerlemeye en çok ihtiyaç duyduğun anda seni
engeller. Sadece kafanın içinde sürdürür varlığını. Korktuğun
için kendinden nefret edebilirsin ama bu bile hâlâ hayatını
kontrol etmesine izin veriyorsun demektir. Bu saçmalıktan
artık sıkılmadın mı? Bu seni aşağı çekmeye devam etmekten
başka işe yaramayacak."

Uzun bir sessizlik daha olduğunda yavaşça kapıya açmaya
yeltendim.

"İnsanlar sürekli hayatlarımıza girip çıkarlar," dedi Vida
gergin bir sesle. "Hemen döneceklerine dair sözler verebilir-
ler ama onları bir daha göremeyebilirsin. Burada iyi bir aile
olduk. Peki neden bu kadar güçlü olduğumuzu bilmek ister
misin? Çünkü öyle olmayı seçtik. Biz yaptık bunu. Kız karde-

şim senin ebeveynine benzemiyordu ama yine de beni terk etti. Kaltak, ödül parası için beni sattı ama onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Ama ben bir daha asla birine güvenmezsem o kazanmış olur; o yüzden ona bu zevki yaşatmayacağım. O beni seçmedi, ben de şu an başka bir aileyi seçiyorum."

İçeri girmeden önce Vida'nın yeniden bir şarkı mırıldanmaya başlamasını bekledim.

"Hey, n'aber?" dedi Vida.

Bu defa yoğun amonyak kokusu içeride kullanılan temizlik malzemelerinden değil Vida'nın kısa saçlarına sürdüğü yoğun boyadan geliyordu. Boya, sporcu sütyenine damlamasın diye omzuna eski bir havlu atmıştı. Bir an için Nashville'de Mason'la dövüşürken meydana gelen yanık izinden başka bir şey göremedim vücudunda. Bu, midemi bulandırdı.

Zu yanındaki lavabo tezgâhının üzerine oturmuş bacaklarını bir ileri bir geri sallıyordu. Ayaklarında beyaz çoraplar vardı. Elinde de görmem için iki ayrı kutu tutuyordu. Kutulardan biri mavi, biri kırmızıydı. Vida'ya döndü.

"Oregon'dan dönerken bizim izci çocuğu durdurmuştum," dedi Vida ve kendi omuzlarındaki havluyu Zu'nun çok daha minik omuzlarına doladı. "İyi ki yapmışım. Yarınki savaşa girmeden önce savaş boyalarımı sürmeliyim."

Ona aynadan bir bakış attım.

"Tamam, tamam. Dikkatlice planlanmış, mantıklı keşif görevi diyelim." Vida bir kaşını kaldırarak devam etti: "Seninle birlikte bu gece gizlice kaçamayacağımıza emin misin?"

"Chubs da işine yarar," diye hatırlattım. "Lütfen onu öldürmemeye çalış."

"Evet, evet, göreceğiz. Yine de kazalar olur tabii."

Ben daha ona cevap veremeden eldivenli parmaklarını boyayı karıştırdığı kaba daldırdı ve bir parça boya alıp Zu'nun saçına sürdü.

"Ah..." Bir anda Liam'ın ve daha da kötüsü Chubs'ın buna nasıl bir tepki vereceğini kara kara düşünürken buldum kendimi.

Zu aynadaki yansımasına bakarken daha fazla istediğini anlatmaya çalışıyordu. Vida başını salladı. "Önce bu kadar yapalım. Bakalım sevecek misin? Rengine karar verdin mi?"

"Pembe ister," dedim. Zu heyecanlandığını belli edercesine gözlerini kocaman açmış Vida'ya bakıyordu.

Vida iki kutuya da bakarak başını hafifçe yana eğdi. "Ayn bir karışım yapıp her zamankinden daha az kırmızı boya katmayı deneyebilirim. İşe yaramayabilir ama bir deneyelim bakalım."

Zu hevesle başını sallarken bana bakıp kocaman gülümsedi.

"Charlie Çocuğu beni öldürecek," dedi Vida tezgâha yaslanırken. "Ama biz erkeklerin düşüncelerini umursamayız, değil mi, arkadaşım?"

Şaşkınlıkla güldüm. "Charlie Çocuğu?"

"Şey, adı Charles değil mi?" dedi Vida hızla. Aynadan bana bakıyordu. "Hem Chubs daha mı iyi sanki?"

"Doğru," dedim. "Neyse... Ben sizi baş başa bırakayım."

"Ne acelen var, tatlım?" dedi Vida zıplayıp Zu'nun yanına otururken. "Biraz daha kalsana. Yüzünü ne zamandır göre-

miyoruz."

Hâlâ Liam'ı bulmam gerektiğini bilsem de karşımda uzun zamandır ilk defa gerçek Zu dururken onlara nasıl hayır diyebilirdim?

"Pekâlâ," dedim boya kâsesine uzanarak. "Bakalım senin için mükemmel pembeyi yaratabilecek miyiz?"

ON ÜÇ

Üç saat boyunca karanlıkta öylece uzanıp Chubs'ın horlamasını dinlerken Liam'ın geri dönmesini bekledim ve sonra sert yataktan kalkıp koridora yöneldim. Onu rahatsız etmeyecektim. Sadece düşündüğüm yerde olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Tünelin sonundaki garajdan gelen müzik sesi doğru yolda olduğumu gösteriyordu. *The Rolling Stones* çalıyordu. Mick Jagger vahşi atlarla ilgili bir şeyler mırıldanırken sesindeki umut vaat eden ton beni kapının önünde durdurdu.

Bana getirdiği CD'yi, içine sakladığım o notu düşününce içeri girmekle odama dönüp bir battaniye altında kaybolmak arasında gidip geldim.

Etrafta birkaç çocuk vardı. Biri karşı duvardaki masada çalışıyordu. Elindeki iş her neyse arkası dönük olduğundan göremiyordum. Diğerleri yere serdikleri bir battaniyenin üzerinde kâğıt oynuyorlardı. Üst kattaki masa ve sandalyeler bulunan büyük odayı değil de burayı tercih etmiş olmaları

İğrençti. Orası en az on derece daha sıcaktı.

Soğuktan korunmak için kollarımı bedenime sararak içeri girdim. Ayakkabılarımın altı yapış yapıştı. Yere şöyle bir bakıp anında geri sıçradım. Yerde büyük, beyaz bir hilal vardı. Biri akşam vakti bunu boyamış olmalıydı.

Liam arkası dönük ve çömelmiş bir hâlde bulduğu motosikleti tamir etmeye çalışıyordu. Onu cilalamış, gümüş aksamlarıyla siyah panelini parlatmıştı. Motosiklet az önce bir mağazadan alınmış gibi görünüyordu.

Aniden ayağa kalkarak bir parça köpük aldı ve bunu oturağın çevresine sarmaya başladı.

"Burayı ne güzel yapmışsın!" Sesimi duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım. Radyo ayağımın dibindeydi ama nedense onu kapatmaya hakkım yokmuş gibi gelmişti. İnsan müziğin sesini onu bir kalkan gibi her şeyden ve herkesten korusun diye bu kadar çok açardı.

Liam şaşkınlıkla arkasına döndü. Beyaz gömleği yağ ve toz içindeydi. Her nasılsa alnına ve yanaklarına da bulaştırmayı başarmıştı bunları. O an öylesine yakışıklı görünüyordu ki bu âdeta beni yatıştırmıştı. O an sadece ona doğru yürüyüp, yüzünü ellerimin arasına alarak yeniden o umursamaz gülüşü görene dek onu öpmek istiyordum. Bu, bugüne dek yaşadığım her şeyi unutturuyordu bana. Zihnim hâlâ patlak lastiklerde, çoraplarda, Beach Boys'taydı. O bana, "Neyin var?" derken bile...

"Yok bir şey," diyebildim güçlükle. "Ben... ben ışıklar kapanınca gelmediğin için endişelendim sadece. Gelip bir..."

"Kaçmadığımdan emin olmak mı istedin? Gerçekten mi?"

Tam yeniden motosikletine dönecekti ki birden elini alnına götürüp durdu. "Ah, lanet olsun. Bunu bir defa yapmıştım, değil mi? Bu... Nashville'de değildi ama, değil mi?"

Çevremi saran o güzel hayal balonu birden patladı. "Oklahoma'daydık, millî parkta."

"Doğru. Doğru. Belli belirsiz de olsa hatırladığım en son yer orası. Sen şeyi yapmadan hemen önceki..." Elini havada salladı. "Üzgünüm. Buraya bir saat gerek."

Bakışlarım yüzünden çenesine kaydı, yavaş yavaş ve acı verici bir kesinlikle orada istenmediğimi fark ettim.

"Tamam, pekâlâ," dedim sesime zorla neşeli bir ton katmaya çalışarak. "Pekâlâ... Ben gideyim... Gidip..."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken boğazımda büyük bir acı hissettim ama söylediğim şeyler de bir anlam ifade etmiyordu. *Aptal, aptalsın işte.* Aramıza mesafe koymayı ben istememiş miydim? Ona her şeyi anlatmak istemeyen bendim ve şimdi nasıl konuşacağımı tamamen unutan da...

Müziğin sesinin kısıldığını ve Liam'ın bana seslendiğini duyunca geriledim. "Ona Lovely Rita adını vermeyi planlıyorum. Ne dersin?"

Her şeye rağmen kendimi gülümserken buldum. "*Beatles*'ın şarkısındaki gibi mi?"

Motosikletin koltuğuna dayanmış kollarını göğsünde bağlamıştı. Bir karar aldım hemen. Bu şimdiye dek gördüğüm en güzel manzaraydı. Liam aylardır ilk defa Liam gibi görünüyordu. Deli gibi saçlarını karıştıran Liam'dan kot pantolonu belinden düşen Liam'a geri dönmüştü.

"Uygun, değil mi?" dedi minicik ama bir o kadar da tatlı

bir gülümsemeyle.

"Şarkıda Rita ceza kesen bir trafik polisi değil miydi?" diye sordum kalbim deli gibi atarken ona doğru yürüyerek. Liam beni öylesine dikkatli bir şekilde inceliyordu ki neredeyse takılıp düşecektim. Bana elini uzattığında içimde biriken sıcaklık patlamak üzereydi.

Yanına gelip omzuna yaslandım.

"Evet," dedi usulca. "Ama çok tatlı."

Elimi sırtına götürdüğümde teninin sıcaklığını hissederek rahatladım. Ona yolculuğunu, iletişim kurduğu insanların nasıl olduğunu sormak istiyordum ama burada onun kollarının arasında olmak, saçımı ve yanaklarımı öpüşünü hissetmek yeterli geliyordu.

Başını kaldırıp yüzüne bakarak ona iyice sokuldum. Bir elini kot pantolonumun arka cebine soktu. Ben yüzüne bulaşan yağları temizlemeye çalışırken bana bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi kıkırdayarak. "Ne kadar berbat görünüyorum acaba?"

Sen mükemmelsin. Parmaklarım da bakışlarım da daha aşağı, dudağının kenarındaki solgun yara izine kaydı. O anda zihninde karanlık ve ısrarcı bir şeyin ilk dokunuşlarını hissettim.

"Bu yara nasıl oldu?" diye sordum. Cole'ün zihninde gördüğüm şeyleri ondan da duymam gerekiyordu. "Daha önce hiç sormadım."

"Sormamakla iyi ettin," dedi elimi avuçlarının içine alarak. "Mutlu bir hikâyesi yok. Neredeyse doğduğum günden beri var bu iz. Cole, beni yatağından ittiğinde olduğunu söylemişti."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Beni öptüğündeyse bunun gerçeği kovmasına izin verdim.

"Cole, Cate'i nerede sakladıklarını bulmak için Harry ile irtibat kurduğunu söyledi," dedim. "Teşekkürler... Çok teşekkürler. Onları bu işin dışında tutmaya çalıştığını biliyorum."

Liam güldü. "Harry'yle annem belaya bulaşmadan durabilirmiş gibi... Zu'nun hikâyesi de bunu kanıtlıyor aslında."

"Onlarla konuşabildin mi?"

"Evet, kullan-at telefonlardan birini kullandım," dedi. "Seslerini duymak çok iyi geldi. Son konuşmamızın üzerinden yıllar geçmiş gibiydi."

Elimi kolunda gezdirdim. Onun adına sevinmiştim. Hem de gerçekten, hayal edebileceğimden bile daha çok... Kalbimin bir köşesinde hâlâ kanayan o yaranın yarattığı kıskançlığı bana unutturacak kadar çok...

"Cole'ün, Harry'nin yardımını kabul etmemesinden korkuyordum," diye devam etti Liam. "Kendimi bildim bileli ikisi hiç anlaşamaz."

"Neden?" diye sordum. Cole biyolojik babasından o kadar nefret ediyorsa Harry'yle ne alıp veremediği vardı ki?

Omuz silkti. "Biz çocukken Cole çok yaramazdı ve annem de biyolojik babamızla olanlardan sonra onunla ilgilenmeye başladı. Bu yüzden bu iş de Harry'ye düşmüştü. Ama inan bana Harry harika, sevgi dolu, çok komik bir adam olmasına rağmen çok da katıdır. Yıllarca askeriyede görev yaptı."

"Cole de birinin kendisine emir vermesinden hiç hoşlanmazdı," diye tamamladım konuşmasını. Cole kontrol edebilmek için mücadele vermesi gereken yeteneklerini fark et-

ikten sonra tüm çocukluğunu öfke ve bulunma korkusuyla geçirmiş olmalıydı. Bunu düşününce sadece yutkundum çünkü konuşamazdım. Oysa Cole, Liam'a anlatsaydı...

"Bence o... Bu sana mantıklı gelir mi bilmiyorum ama Cole, Harry'ye hiç güvenmedi bence. Babamın yaptıklarını o daha net hatırlıyor ve bu yüzden de anneme karşı daha korumacı. Bunu da anlayabiliyorum. Ama sanki Harry'nin her an bizi hayal kırıklığına uğratmasını bekliyor. Bizi kırmasını... Ama Harry bunu asla yapmaz. Bence Cole Birlik'e sadece Harry'yi kızdırmak için katıldı."

"Belki şimdi birlikte çalışmaları Harry'ye güvenmesini sağlar?" dedim.

"Harry de öyle umuyor. Bu arada elbette ben de..." Liam geri çekilmeden önce saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ. Ben tükenmiş hâldeyim."

Ben hiç yorgun değildim ve içimden bir ses onun da olmadığını söylüyordu. Dudağının köşesindeki yara izini öperken ellerimi boynundan saçlarına götürdüm. Beni öpmek için eğilirken açık mavi gözleri sanki koyulaşmıştı.

Arkamızda biri öksürdü.

Bir kez daha...

Liam mırıldanarak geri çekildiğinde yüzü kızarmış, bakışları vahşileşmişti. "Evet?"

Masada çalışan kızdı bu. Zu'nun grubundan bir Mavi. Elizabeth. Adı buydu. Liza.

"İşim bitti ama tam olarak... Sanırım daha çok beyaz bir muza benzedi?" İncelememiz için ikimize de siyah bir kask gösterdi. Bir tarafında gözüme hilal gibi görünen bir şekil var-

dı. Liam'ın belimdeki kolu gerildi.

"Harika görünüyor," dedi Liam.

"Sen neye benzemesi gerektiğini bildiğin için böyle diyorsun ama o anlayacak mı sence?" dedi Liza.

"O da kim?" diye sordum.

"Bağlantımız," dedi Liam hızla. "Yani Senatör Cruz'un bağlantısı demek istiyorum. Erzakı almaya gittiğimde beni tanıyabileceği bir şey olsun diye."

"Ama arabayla ya da kamyonetle gitmeyecek misin?" diye sordum. "Motosikletle gitmeyeceksin herhâlde, değil mi?"

Tereddütle yerinden kalkıp motosikletten uzaklaştı. Bana yeniden döndüğünde gülümsemek için ne kadar çok çaba sarf ettiğini görebiliyordum. "Bazen duruma göre motosikletle gideceğim. Kamyonetlerin kapısından birini de boyarız."

Bunu tam olarak nasıl anladığımı bilmiyordum. Sesinin tuhaflığından mı, yüzü bembeyaz kesilen ve iyice gerilen Liza'dan mı, yoksa Liam'ın elimi tutup beni hızla tünele çekarmasından mı? Liam'ın aklından geçen iyi veya kötü her şey yüzüne yansırdı. Bu temkinli ve ifadesiz yüzünü görmek benim bazı şeyleri anlamamı sağlamıştı.

O da benden bir şeyler saklıyordu.

Vida ve Chubs ertesi sabah daha güneş doğmadan yola çıktılar. Liam, Zu ve ben de onları yolcu etmek için tünelin girişindeydik. Liam'ın saati çaldığı andan itibaren ikisi hiç

durmadan kavga etmeye başlamıştı. Nico ve Cole de birkaç dakika sonra, erken saatte uyanmaktan değil gece hiç uyumamaktan yorgun ve bitkin bir hâlde yanımızda belirmişlerdi. İkisinin de bizimle göz göze gelmekten kaçınması beni rahatsız etmişti. Cole'e neler olduğunu sorduğumdaysa bana sadece, "Daha sonra konuşuruz," demekle yetindi.

Vida, Liam ve Cole ile birlikte son bir kez daha haritanın üzerinden geçerken ben de Chubs'ı bir kenara çektim. Kendini toplamak için mücadele ettiğini görebiliyordum. Chubs her adımını önceden düşünerek atan biriydi ve söz konusu güçlü duygular olduğunda bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmezdi. Kendisi için korktuğunu sanmıyorum. Bence yokluğunda bize olabileceklerden korkuyordu.

"Aptalca bir şey yapayım deme," diye başladı. "Kendine dikkat et ve ihtiyacın olduğunda tıbbi yardım al..."

"Bu benim sana yapmam gereken bir konuşma değil mi?" diye sordum.

"Hey, siz ikiniz, çene çalacak vaktimiz yok," diye seslendi Vida. "Hadi yola çıkalım."

Chubs, bir dakikaya daha ihtiyacımız olduğunu gösteren bir işaret yaptı onlara. Vida ise homurdanarak ona başka bir parmağını gösterdi.

"Bunu becerebileceğinizden kuşkum yok," diye başladım. "Ama birbirinizin boğazına yapışmadan bu işi nasıl atlatacaksınız onu bilmiyorum."

"Eh, birbirimizi tamamlıyoruz," dedi. "Ben beyinken o kas gücü. Ya birlikte döneriz ya da birbirimizi boğazladığımız için ikimiz de dönemeyiz."

"Bunun şakasını bile yapma," dedim.

"Yapmalıyım yoksa ağlamaya başlayacağım." Chubs'ın yüzü de bir an benim içim kadar karardı.

"İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin," dedim hemen. "Çok geç sayılmaz."

"Öyle mi? Hem üzerime düşeni yapmalıyım." Omuz silkti, ona çok yabancı olan bir umursamazlık vardı üzerinde. Boğazının düğümlendiği sesinden anlaşılıyordu.

"Sen de Vida da sağ salim döneceksiniz," dedim ellerini iki omzuna koyup yüzüme bakmasını sağlayarak. "Her şey kontrol altında. İkiniz de çok dikkatli olacak, hızlı davranacak ve tek parça hâlinde döneceksiniz."

Chubs yeniden Vida'ya, volta atarken ortalıkta sinsice dolaşıyormuş gibi görünebilen tek insana döndü.

"Pekâlâ," dedi yüzünde sabırlı bir ifadeyle. "Umarım iki parçadan çok olmayız."

Vida, söylense de sabırla Chubs'ın Zu'yla konuşmasını ve Liam'ın omzuna hafifçe vurmasını bekledi. Cole'ün kapıyı açmasıyla birlikte içeri buz gibi bir hava dolmuştu. Chubs ilk birkaç basamaktan aşağı inerken kenara çekildi.

Onlara olan inancım tam olsa da yine de kendimi önlerine atıp durmalarını istememek için kendimi zor tuttum. İçimde yükselen paniği bastırmak için elimi nafile bir çabayla göğsüme koymuştum. Ama Zu'nun böyle bir çekincesi yoktu. Liam'ın elinden kurtulup arkalarından kapıyı kapatmakta olan Cole'ün yanından geçti. Onlara yetiştiğimizde Zu çantalarına yapışmış, ayaklarını işlenmemiş, toprak zeminde sürüyerek sessizce ağlıyordu. Daha önce hiç görmediğim kadar şiddetli

ağlıyordu hem de. Dudaklarında sessiz yakarışlarla... Chubs şaşkın bir ifadeyle bize bakıyordu.

Zu birçok açıdan aramızdaki en güçlü kişiydi. Dehşet ya da üzüntü onu yere serdiğinde en çabuk toparlanan o olurdu. Duyguları dışarı çıkmasın diye ördüğü o yüksek duvarlar şu an duyduğu çaresiz korkuyu bastıracak kadar yüksek değillerdi. Bu beni mahvetti. Ben de ağlamak istiyordum.

Vida sırt çantasını yere bırakıp önünde eğildi. "Hey, kızım, yapma böyle. Tıpkı konuştuğumuz gibi olacak, değil mi?"

Zu yüzünü Chubs'ın sırt çantasına gömmüştü.

"Yanında o adam varken olanlar... Seni Kaliforniya'ya getiren..." Vida'nın durup doğru kelimeleri seçmek için uğraştığını gördüm. "Bu çok kötü bir olaydı tabii ve bunun için, başına bunlar geldiği için çok ama çok üzgünüm. Ama ben ve Charlie Çocuğu, biz geri döneceğiz. Hiçbirimiz seni burada yalnız bırakmayız. Biz bir aile değil miyiz?"

Omzumu sıkana dek Liam'ın elinin orada olduğunu fark etmemiştim. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Söyledikleri Zu'yu rahatlatmıştı. En azından Chubs'ı bırakıp dikkatini Vida'ya vermesini sağlamıştı.

"Bana güvenebilirsin, Z. Seni yüzüstü bırakmayacağım. Tamam mı?"

Zu giysisinin kollarıyla yüzünü silerek başını salladı. Vida bir beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı ama Zu ondan önce davranarak kemikli kollarını Vida'nın boynuna doladı. Vida hiçbirimizin duyamayacağı kadar kısık bir sesle kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Zu geri çekildiğinde yüzünde vahşi bir kararlılıkla başını yukarı aşağı sallıyordu. Birden dönüp

Chubs'a da sarıldı. Sonra Vida'ya dönüp, *'Ona iyi davran,'* der gibi parmağını havaya kaldırdı.

"Sana söylemiştim," dedi Vida ayağa kalkarken. "Ben sözümü tutarım."

Liam kapının arkalarından kapandığını görmesin diye Zu'yu yeniden koridora yönlendirdi. Kendini toparlarken yumruklarını iki yanında sıkmasını ve çenesini havaya kaldırmasını izledim. Tıpkı savaşa hazırlanan Vida gibi görünüyordu.

"Hadi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu?" dedi Liam. Omzunun üzerinden bana baktı. "Geliyor musun?"

Başımı salladım. "Duş alıp birkaç işi halletmem gerek. Ben size daha sonra katılırım."

El sallayarak Zu ile birlikte alt kattaki mutfağa yöneldi.

"Pekâlâ, anlatın bakalım neler oluyor?" diye sordum daha Cole ya da Nico tek kelime edemeden. "Dün gece ne oldu?"

"Göstermek daha kolay olur." Cole yanımdan geçip kardeşinin izinden alt kata yürümeye başladı. Ben de sessizce, başını yerden kaldırmayan Nico'yu takip ettim. Mideme kramplar giriyordu. Umurumda değilmiş gibi davranmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Geçen gece erzak geldiğinden beri bilgisayar odasına inmemiştim. Eskiden tek bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu yerde şimdi beş tane masaüstü bilgisayar duruyordu. Diğer üç laptop da yandaki sıralara dizilmişti. Masaların hepsi duvara dayanmış böylece ortadaki alan planlama işlerine ayrılmıştı. Eski bilgisayarın hemen yanında bir yazıcıyla tarayıcı olduğunu gördüm. Nico her zamanki gibi odanın en arkasın-

da bir köşeye oturdu. Cole yakınlardaki bir sandalyenin üzerindeki çıktıları alıp sandalyeyi bana uzattı.

Nico ekrana bir şifre girdikten sonra çıkan sayfaya yeni kodlar yazmaya başladı.

"Her nasılsa bu yöntem daha kolay gibi gelmiyor bana," dedim. "Ne arıyoruz?"

"Bu bizim sunucu kaydımız," dedi Nico. "Dün sistemde bir hata buldum ve ne olduğunu çözmek için uğraştım. İşte tam burada..." Ekranı işaret ediyordu. "Bu, birinin kayıtlı dosyalardan birini FTP aracılığıyla başka bir şifreli sunucuya aktardığı anlamına geliyor."

"Hangi dosyayı?" diye sordum hemen.

"Thurmond tatbikat dosyalarından birini," dedi Cole.

"Dahası da var," dedi Nico. "Sunucunun aktivite kayıtlarında bazı boşluklar var. Hepsi de iki gün boyunca gece yarısıyla sabah dört arasında."

"O saatlerde kimse bilgisayarları kullanmadığı için olabilir mi?" diye sordum.

Nico başını iki yana salladı. "Gece boyunca bilgisayarları açık bırakıyoruz ve bizimki çökerse diye bütün bilgileri uzaktan yedekleme sunucularına aktarıyoruz. Normalde büyük veri hareketliliği görmemiz gerek ama baksana..."

Dediği gibi yoğun veri hareketi saat on bir civarında başlıyor ama aniden gece ikide kesiliyor ve dört saat sonra tam da Nico veya başka bir Yeşil uyanıp buraya geleceği zaman yeniden başlıyordu.

"Bunu kimin yaptığını bulmanın bir yolu yok mu gerçek-

ten?" diye sordum gözlerimi kısarak ekrana bakarken.

"Bir Yeşil yapmış," dedi Nico.

"Bir Yeşil olabilir," diye düzeltti Cole.

"Hayır," dedi Nico ısrarla. "Bir Yeşil yapmış olmalı. Burada kaç çocuk sunucu geçmişi silmeyi biliyor ki?"

"Pekâlâ," dedim. Maalesef haklıydı. "Diğer her şeyi saklamak için bu kadar uğraştılarsa bu ipucunu neden bıraktılar?"

Nico omuz silkti. "Belki de biri geldiğinden bırakmak zorunda kaldılar. Ya da çok aceleleri olduğu için gizleyemediler."

Cole bir soru daha sordu ama kan beynime hücum ettiğinden onu duyamadım. Ekrana boş gözlerle bakarken görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırıyordum ama yine de gördüğüm tek şey parlak bir ışıktı.

"...düşünüyorsun?" Cole dikkatimi çekmek için omzuma dokunduğunda yerimden zıpladım.

"Üzgünüm," dedim bakışlarından kaçmaya çalışarak. "Çok yorgunum. Ne sormuştun?"

"Ben bilgisayarlardan birinin bozuk olduğunu ya da sunucuda bir sorun olduğunu düşünüyorum," dedi Cole endişeli bakışlarla.

"Occam'ın Usturası," dedi Nico. "Birkaç tahminde bulunursun ve kolaylıkla ulaştığın sonuç genelde doğru çıkar."

"Ben ustura falan bilmem de çocuklar bu bilgiyi kime gönderiyor olabilirler ki?" diye sordu Cole. "Kim yakalanıp bir kampa gönderilmek pahasına bile olsa bilgi satacak kadar aptal olabilir?"

"Kansas Karargâhı'ndan birileri dosyalara uzaktan erişiyor olamaz mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Buradan biri."

Lanet olsun. Cole ile birbirimize baktık.

"Bunun bir defalık bir şey olmasını diliyorum," dedi Cole. "Ama yine de araştırmaya devam et. Yine bir şeyler denerlerse haberim olacak, tamam mı?"

Odanın yan cephesini kaplayan pencerelere vurdu biri. Siyahlar içindeki Kylie saçını kabarık bir topuz yapmıştı. "Ah," dedi Cole. "Bunlar Montana'daki kabilelerin izini sürmek için yarın yola çıkacak ekipler olmalı. Siz ikiniz kamera meselesini çözdünüz, değil mi?"

"Bir dakika," dedim. "Bu sabah mı yola çıkacaklar? Arabaları nereden buldunuz?"

"Lee'nin dün erzak getirdiği SUV'lerle çıkacaklar," dedi gerinerek. Kapıya kadar onu izledim. Hiç durmadan, antrenmandan ve ertesi sabah antrenmanda kullanabileceği şeylerden bahsediyordu. Ama kapıya ulaştığımızda koridora çıkmadım.

Yeniden bilgisayar odasına döndüğümde beyaz tahtayı fark ettim. Biri, muhtemelen Cole üzerine bir şeyler karalamıştı. Koordinatlar, kamp nüfusları, görevli PÖK asker sayısı, kısacası Birlik'in dosyalarında bulunabilecek her şey. Aralarda Clancy'nin dokümanlarındaki detaylar da kendini gösteriyordu.

Oasis planının temel taslağı da oradaydı. *İletişimden sorumlu kamp komutanını etki altına almak* başlığı altında kendi adımı görmüştüm.

"Kalmak zorunda değilsin," dedi Nico. "Kendim yapabilirim."

"Biliyorum." Tahta kalemini alıp Thurmond hakkında ilk ve bilgiler yazmaya ve planı olabildiğince detaylandırmaya başladım.

Etrafımızdaki makinelerden yükselen o sıcak mırıltıyı dinlerken, "Senin stratejindi, değil mi?" diye sordu Nico. "Yani seninkilere benziyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz pervasız. Zekice ama detaylara özen gösterilmemiş."

"Sen ciddi misin?" dedim ona doğru dönerek.

Konuşurken sırtı bana dönüktü. Omuzlarından gerildiğini anlayabiliyordum. Son zamanlarda ona tam bir canavar gibi davranmıştım, öyle değil mi? Sanki Nico'nun geçmeye korktuğu bir alan vardı etrafımda. Ona ne kadar kötü davrandığımı düşünmek bile beni utandırıyordu.

"Sen olsan nasıl yapardın?" Çenemle Thurmond yazısının altındaki boşluğu işaret ederken bu kelimeyi duymanın bile ikimizi de dehşete düşürdüğü gerçeğine aldırış etmemeye çalıştım.

Bana uzun uzun baktıktan sonra temkinli bir adım attı. "Benim ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Detaylara özen göstermediğimi söyledin," dedim. "Ne demek istiyordun?"

Nico bakışlarını zeminde gezdirdiği ayaklarına indirdi. Bir anda aklıma Vida'nın Yeşiller için söylediği şeyler geldi.

Yürürken ayaklarını sürükledikleri... "Oasis Planı gayet iyi," dedi nihayet. "İlk adımda onu kullanabiliriz. Kampın büyüklüğüne bağlı olarak iki, en fazla üç kamp görevlisi olur. Senin için de veri tabanlarına durum bilgisini gönderen güvenlik görevlisinin kim olduğunu anlamak çok kolay olacaktır. Ama Thurmond'da bu plan işe yaramaz."

Gözlerini benden kaçırmaya devam ederek ellerini ovuşturdu. "Kontrol Kulesi'nde kaç görevli olur sence? İki düzine mi? Clancy'nin dosyalarındaki tahmini sayı buydu. Ayrıca kampın tam merkezinde yer aldığına göre içeri girmeye çalışan birinin, içerideki görevlileri ve PÖK'leri kontrol altına alması için önce kulenin çevresini saran kulübelerle ayrı ayrı mücadele etmesi gerekiyor. Ancak o sırada kamp görevlileri çoktan destek kuvvet çağırmış olur. Hepsini yensek bile çok geç kalmış oluruz. Bizi durdurmak için yapmaları gereken tek şey Beyaz Gürültü'yü kullanmak. Ana jeneratör de yedek jeneratör de kampın sınırları içinde yer alıyor ve içimden bir ses bağlantıyı kesmemizin askerî sisteme bağlı bir alarmı çalıştıracağını söylüyor."

İki dakika içinde öz güvenimi yerle bir etmeyi başarmıştı. "O hâlde daha büyük bir saldırı gücüne ihtiyacımız var. Daha hızlı hareket edip içeri girmesiyle çıkması bir olan bir gruba..."

"Liam'ın ebeveynleri kampa yönlendirme düşüncesi işe yarayabilir," diye önerdi. "Ama onun başarısı da hem sivilleri ayaklandırabilme gücümüze hem de PÖK'lerin onları bastırmak için silah kullanmaktan çekinip çekinmeyeceklerine bağlı."

"Cole'ün gerçekten bir planı var mı?" diye sordum.

"Teknik olarak var denemez. Birkaç çocuğun ona fikrini sorduklarında söylediklerini duydum sadece." Omuz silkti. "Onun aklındaki şey de mükemmel sayılmaz."

"Üçüncü bir seçenek var mı?"

Nico sonunda ayağa kalkıp ağır ve temkinli adımlarla yanıma geldi. Kalemi ona uzattım ama almadı. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet."

"Kamp görevlilerinin sisteme erişimlerini engellemenin tek yolu sistemlerine bir Truva atı programı yükleyip onu uzaktan kontrol etmek. Burada sistemi kesmekten falan bahsetmiyorum. Dışarıdaki biri bir sorun olduğunu anlamasın diye sistem çalışmaya devam ederken onların erişimini keseceğiz. Kafaları o kadar karışacak ki saldırı ekibinin işi kolaylaşacak."

"Bu, sunucularına yükleyeceğimiz bir program falan mı?" Birlik bize teknoloji ve virüslerin çalışma prensibi hakkında sınırlı da olsa birtakım bilgiler vermişti ama bu kadarını bilmiyordum.

"Hayır, programlar bir virüs gibi otomatik olarak yüklenmezler. Bunu birinin yüklemesi gerek," dedi. "Oradaki güvenlik önlemlerini düşündüğümde görevlilerden birinin e-postayla gönderilmiş bir dosyayı yanlışlıkla yükleyeceğini hiç sanmam."

"Yani biri Thurmond'a gidip saldırıdan önce bunu bilgisayara yüklemeli," dedim. "Ama kamp yıllardır yeni çocuklara kapalı."

"Kaçak çocukları kaçtıkları kamplara geri yolluyorlar,

dedi Nico usulca. "Truva atı programının kodlamalarına başladım bile. Cole demişti ki..."

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Cole bunu onayladı mı yani?"

Gözlerini kocaman açıp başını salladı. "Bu konuda seninle konuşacağını söyledi. Bir haftada hazırlıkları tamamlayabilirim. Program yüklendikten sonra onu asla durduramazlar."

Vücudumdaki tüm kanın donduğunu hissettim.

"Hayır," dedim dehşete düşmüş bir hâlde. "Asla olmaz..."

"Kendimden bahsediyordum ben," dedi Nico hızla. "Senden değil. Truva atı programını bir flaş belleğe yükleyebilirim. Sonra onu da Oasis'e kameraları soktuğumuz gibi içeri sokarız. Gözlük çerçevesinde. Onları gördün mü?" Nico odanın diğer tarafına gidip elinde siyah, plastik bir çerçeveyle geri döndü.

Ayakta kalabilmek için masaya yaslanmıştım. "Nico, hayır dedim."

"Çoktan takıldı bile. Bak, hemen şurada," dedi bana aldırış etmeden. Çerçeveyi bir arada tutan iki parlak vidadan birini işaret ediyordu. "Bu kamera, bu da gözlüğün aslında ihtiyacı olmayan bir vida. Olabildiğince gerçek gözükmelerini sağlamaya çalıştık. Tommy bunu beğendi; o yüzden bunu o takacak. Thurmond için belki daha kalın bir çerçeve seçerim. Kulağın arkasına gelen o eğik kısımdan bir parça kırıp yerine flaşı takarım. Ya öyle yapacağız ya da onu derimin altına saklayacağız ama hâlâ çıplak arama yapıyorlardır, değil mi? Kesik her şeyi ele verebilir."

"Nico!" dedim sözünü keserek. "Beni dinle! Hayır. Oraya

geri dönmene asla izin vermem! Seni kampa alsalar bile onu yüklemek için Kontrol Kulesi'ne nasıl ulaşmayı planlıyorsun? Kamp değiştiğinden beri orayı görmedin. Başında biri olmadan etrafta serbestçe dolaşmana izin vermezler. Orada yapacağın her hareket dakikası dakikasına planlanmıştır. Ayrıca orası kampın en korunaklı binası."

Söylediklerimi düşünmek için duraksadı. "PÖK askerlerinin günlük programlarını yakından izlemem ve kaçabileceğim bir an yaratmam gerekecek. Zaten iş bitince beni yakalamalarının bir önemi olmayacak. O zaman her şey hallolmuş olacak... Ben de böylece... Cate de gittikten sonra artık önemsediğim kimse kalmadı hayatta zaten. Ve bu şekilde işleri yeniden yoluna koyabilirim." Sesi artık âdeta bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Jude'a olanlardan sonra en azından bunu yapabilirim."

Söylediklerini duyduğum anda dönüp yüzüne baktım. "Kendini bu şekilde tehlikeye atman... Hayatından vazgeçmen... Jude bunu duysa ne derdi sence? Cate ne derdi? Son birkaç haftadır senin için iyi bir dost olamadım belki, Nico ama Tanrı'ya yemin ederim ki seni affettim, inan bana, gerçekten affettim. Ne olduğunu anlıyorum ve sana öyle davrandığım için çok üzgünüm. Kendimi dış dünyaya çok fazla kapatmıştım ve olayları görmek benim için çok zordu. Ama lütfen, bak, beni dinle..."

"Önemli değil." Boğuk bir sesle konuşuyordu.

"Hayır, önemli!" Öyleydi. Ona davranış biçimim hiç ama hiç doğru değildi. Her şey için onu suçlamam, tüm enerjimi kendimden nefret etmeye harcarsam hayatta kalamayacağımı bildiğimden bu nefreti ona yöneltmem... Böyle bir durumda

Jude'un ne diyeceğini, ne yapacağını düşündüm. Ya da Cate'in... Onca zaman Cate bu çocuğun komplo teorileriyle dolu tuhaf beyniyle nasıl başa çıkmıştı ki?

"Los Angeles'ta olanları değiştiremeyiz. Öfkeliydim, o... O elimden kayıp gittiği için çok öfkeliydim. Ve onu kurtaramadığım için... Seninle konuşmalıydım, sana yardım etmeliydim ya da en azından yaptığın şeyi anlamaya çalışmalıydım. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım ve seni suçlamak kolaydı. Canım daha az yanıyordu. Ama işin doğrusu şu ki Clancy'nin neler yapabileceğini biliyordum ben. Onun söylediklerinin doğruluğunu başka bir yöntemle teyit etmeliydim. Ama inan bana, Jude yine de gitmek isterdi. Ben hayır desem bile..."

"O benim en iyi arkadaşımdı," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla.

"Biliyorum. Ama... Clancy'yle aranızda olan şey farklı, öyle değil mi?" dedim usulca. "Birini seviyorsan kurallar sana sökmez. Clancy ile de durum böyleydi, değil mi? Bu, senin Jude'u sevdiğin gibi ya da benim Chubs'ı sevdiğim gibi bir sevgi değil."

Clancy'nin anılarında onun yüzünü gördüğüm anda anlamıştım bunu. Acı dolu yüz ifadesi ve iç çekişleri bunun sadece küçük bir parçasıydı. Nico'nun diğer çocuğu tutuşu, ona yemek yedirişi ve içindeki tüm şefkatle onu temizleyişi... *İnsan kendinden bildiği şeyleri başkalarında kolayca tanıyabiliyor,* diye düşündüm.

"Ona güvenmiştin. O da senin ona verdiğin sözleri kendi çıkarına kullandı," dedim. "Ona inandığın ve bildiğin her

şeyi söylediğin için çok kızgındım. Ama ben de kendimden çok iyi biliyorum ki insanlar sevdikleri için daha önce hiç düşünmedikleri şeyleri bile yaparlar."

Nico yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Her şeyi mahvetmek değildi niyetim," dedi usulca. "Ona güvenmiştim. Ona verdiğim her bilgiyi bize yardım etmek için kullanacağına yeminler ediyordu ve ben de düşünmüştüm ki..."

"Bizi koruyacağını düşünmüştün, değil mi?" dedim cümlesini tamamlayarak. "Biliyorum. Sanırım bir anlığına benim düştüğüm hataya düşmüşsün."

"Nedenini bilmiyorum... Yanlış olduğunu biliyordum ama o iyiydi. Onu tanıdığımda iyi biriydi ve bana yardım etmişti. Ben de herkese öyle davranacağını sandım. Ben sonuçları yanlış tahmin ettiğim için siz oraya geldiniz. Onun bazı özelliklerini hesaba katmadım." Sesi şimdi öyle kısılmıştı ki onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Hep böyle değildi. Onun içinde bir şeyleri bozdular."

"Özür dilerim," dedim. "Açıklamana izin vermediğim için... Öyle davrandığım ve yanında olamadığım için..."

"Bunu düzeltmeliyim," dedi. "İşleri yoluna koymalıyım. Böyle olmasa ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Vida, oraya gelmeseydiniz tedaviyi de bulamayacağımızı söylüyor ama zaten bulamadık, değil mi? Her şey bir hiç uğrunaydı."

Mideme bir yumruk yemiş gibiydim. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğim an ağlamamak için var gücümle savaşmaya başladım. İçini saran acının ucu bucağı yoktu. Haya-

tu trajedilerle doluydu. Ve ben onu görmezden gelmiş, cezalandırmıştım. Vida gerçek bir çaba göstermemiş, Cate hepten gitmişti. Böylesine acı çekerken ona yardımcı olacak kimsesi yoktu. Karanlık bir denizde bir can yeleği bile vermeden tek başına bırakmıştık onu.

"Düzeltebiliriz," dedim onu omuzlarından tutup kendime çekerken. "Şimdiden fazlasıyla şey yaptın ama hâlâ yapılacak şeyler var. Başka bir yolunu buluruz."

"Bana güvenmemekte haklısın."

"Belki fark etmişsindir ama ben pek mantığını dinleyen bir insan sayılmam."

"Doğru," dedi. "Sen öyle değilsin. Jude bu huyunu çok severdi. İnsanlara yardım etmek için ne zaman kuralları çiğnemen gerektiğini bildiğini söylerdi. Başarı şansın çok az olsa dahi iyi şeyler yapmak istediğin için seni hep bir süper kahramana benzetirdi."

"Jude abartmayı da biraz severdi," dedim sesimin titrediğini fark etmemesini umarak.

Nico başını sallarken siyah saçları gözlerinin önüne düştü. Hasta gibiydi. Bedeni, zihni, ruhu hastaydı âdeta. Her zamanki bronz teni şimdi sararmıştı. Sanki ruhu bedenini çoktan terk etmişti. "Jude hiç mantıklı kararlar vermezdi ama denemişti."

Denemişti. Her şey için, herkes için çok fazla şey denemişti.

"Ruby, gelecek neye benziyor?" diye sordu Nico. "Gözümde canlandıramıyorum. Sürekli deniyorum ama bir türlü hayal edemiyorum. Jude bir tufanın ardından görünen açık bir yola benzediğini söylerdi hep."

Gözlerim tahtanın üzerindeki o sekiz harfin üzerinde gezi-
niyor, sahip oldukları gücü kontrol etmeye ve onları bam-
başka bir yerin adına dönüştürmeye çalışıyordu. Bazı anılar
insanın peşini bırakmak bilmez. Her bir ayrıntısını tekrar tek-
rar yaşarsın. Nemli ve serin bahar havası... Karla karışık hafif
yağmur... Elektrik tellerinin cızırtısı... Her sabah kulübeden
çıkarken Sam'in hafifçe iç çekişi... Tıpkı bir yaranın ardındaki
hikâye gibi asla unutmadım o Fabrika yolunu. Siyah çamur
ayakkabılarıma sıçradığında bir anlığına üzerindeki numara-
yı gizlerdi. 3285. İsmimiz yoktu.

İnsan tel örgülerin tepesinden başını uzatıp ileriye bakma-
yı da öğreniyordu. Yoksa bizim gibi hayvanları kapattıkları
bu dünya dışında başka bir dünya olduğunu unutmak öyle
kolaydı ki...

"Renkli görüyorum ben," dedim. "Altın rengi ve kızıla
çalan koyu bir mavi görüyorum. Tıpkı ufuktaki kızıllık gibi.
Gün batımı gibi. Ya da gün doğumu... Hangisi olduğunu tah-
min etmeni bekleyen bir gökyüzü gibi."

Nico başını salladı. "Sanırım Jude'unkini daha çok seviyo-
rum."

"Ben de," dedim usulca. "Ben de."

ON DÖRT

Nico'yu kendi işiyle baş başa bıraktıktan sonra zar zor hâkim olduğum öfkemle üst kata yöneldim. Cole'ün, Alban'ın ofisinde Senatör Cruz'la önemli bir toplantı yapıyor olması umurumda bile değildi. Bir hışımla odaya daldım.

Senatör Cruz şaşkınlıkla yerinden fırlayıp bir elini korkuyla göğsüne götürdü. Cole ise yalnızca arkasına yaslandı.

"Sana anlatmış," dedi çok normal bir şeymiş gibi.

"Evet, bana anlattı ya!" dedim. "Böyle bir şeye nasıl olur da..."

"Kapıyı kapat, Ruby!" Cole elini sertçe masaya vurup o uzun konuşmamı başlamadan kesti. Sonra sesi birden daha yumuşak ve kederli bir hâl aldı. "Kapıyı kapat." Bu hâli beni de şaşırtmıştı.

Kapıyı ayağımla itip kapattım ve kollarımı kavuşturdum.

"O çocuğu Thurmond'a göndermek ölüm fermanını imzalamak olur," dedim. "Bu işi beceremeyecek. Becerebilse bile

onu Leda'nın test programına değil de yeniden kampa alacaklarından nasıl emin olabiliriz?"

"Onun bulunduğu merkez ben flaş belleği aldıktan kısa bir süre sonra kapatıldı," diye açıkladı Cole.

"Sanki başka merkez yok mu?"

"Tommy'yle Pat'i Oasis'e göndermekten rahatsız olmamıştın," diye hatırlattı Senatör Cruz. *Bunu da biliyordu demek.*

"Evet, olmuştum. Bundan hoşlanmıyorum. Ama onlar sadece oradaki gözümüz, kulağımız olacak ve iki gün içinde de onları oradan çıkaracağız. Nico programı yüklemeyi başaramayacak. Mucizevi bir şekilde başarabilse bile iş bittiğinde Kontrol Kulesi'nden çıkamayacak."

"O hâlde senin önerin ne?" diye sordu Cole. "Cidden. Seni dinliyorum."

Vida'mn ve Chubs'ın gidişine Zu'nun verdiği tepkiyi düşündüm. Buz gibi parmaklarını ona geçiren o korkunç şok hâlini... Nico haklıysa ve tek seçeneğimiz de buysa o zaman... Derin bir nefes alıp yumruklarımı sıktım. Benim girmem gerekmez miydi? Nico şu anda çok kırılgandı. Oraya geri dönmek onu mahvederdi. Ama ben... Eğer sevdiğim insanlara ve bizden sonra doğan her çocuğa yardımı dokunacaksa bu rolü üstlenmeyi kabul edebilirdim.

Seni öldürecekler, diye düşündüm. Clancy diğer Turuncular a ne yaptıklarını anlatmıştı. *Onları yeniden ikna etmen gerekecek. Yeşil olduğunu düşünmelerini sağlamalısın.* Zihnimi susturmak için başımı salladım. Son çare... Bu, bir son çare olmalıydı.

"Liam'ın önerilerini değerlendirmeliyiz bence," dedim.

"Belki de daha dolaylı yollardan gitmeliyiz. Medyayı kullanmalıyız. Ebeveynleri de sürece dâhil etmeliyiz. Gray'in imajını sarsarsak insanların ona karşı duyduğu son güven kırıntısını da yok edersek hükûmetini çökertebiliriz. Uluslararası toplum, şiddeti ve işkenceyi uzun süre boyunca görmezden gelemez. En sonunda müdahil olup..."

"Tatlım, onlar yıllardır bunları görmezden geliyor," dedi Senatör Cruz. "Ülkeye yardım paketleri bırakmayı denediklerinde Gray bir kez daha hava sahamıza girerlerse uçaklarını vuracağını söyleyerek onları tehdit etti. Ben yıllardır uğraşıyorum."

"Onlara doğru kanıtları sunmalıyız sadece," dedim. "Lillian Gray'in tedavi ve hastalığın sebebi hakkında söylediği şeyleri kullanabiliriz. Topraklarımıza girmenin güvenli olduğunu, hastalığın bulaşıcı olmadığını öğrenirlerse Gray'i devirmeye yardım edebilirler. Geçmişte barışçıl kuvvetler yok muydu?"

"Bir anlaşmamız var. Erzak karşılığında Oasis," dedi Cruz birden Cole'e dönerek. "Cayıyor musunuz?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yaptığımız yok," dedi Cole kadını yatıştırmaya çalışarak. "Böyle bir operasyon öncesinde bazı tereddütler olması olağan. Birkaç dakikalığına Ruby'yle baş başa konuşabilir miyim?"

Senatör Cruz duygusuz bir ifadeyle yerinden kalktı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken bana memnuniyetsiz bir bakış attı.

"Konuş benimle, bebeğim," dedi Cole. "Aklından neler geçtiğini anlat."

"Oasis planına sadık kalmalıyız ama bence Thurmond planını yeniden gözden geçirmeliyiz. Nico bu strese dayanamaz. Zaten içeri kabul edileceğinin de garantisi yok. İlla Birlik gibi davranmak ve doğrudan saldırılar yapmak zorunda değiliz."

Cole yapmacık bir kahkaha attı ve yeniden sandalyesinde sallanmaya başladı. "Bunun neden genel strateji olarak kabul edildiğini biliyor musun? Eskiden böyle değildi. Alban yıllar boyunca Gray'in gerçek yüzünü ve kamplardaki yaşam kalitesini gözler önüne sermeye çabaladı. Propagandaları, duygusal manipülasyon yöntemlerini denedi. İnsanların umurunda olmaması değildi sorun. Onlar çoktan Gray'in tuzağına düşmüşlerdi. Gray onlara her seferinde çocuklarını kamplardan alırlarsa öleceklerini söylüyordu. Liam'ın önerisindeki sorun şu: Biz insanları oraya gelmeye ikna etmeyeceğiz; onların gelmeyi istemelerini sağlamak zorunda kalacağız. Ayrıca PÖK askerlerinin sivillere ateş açmayacağını düşünüyorsan da yanılıyorsun, Ruby. Hem de fena hâlde yanılıyorsun."

"Ama daha önce böyle bir şey olmadı," dedim. "Emin olamazsın."

Cole masanın alt çekmecesini açarken metal gıcırdadı. Çekmeceyi tekrar çarparak kapadı. Ayağa kalktı ve aldığı kâğıtları masanın üzerine sırayla dizdi. Ve o korkunç fotoğraflar gözler önüne serildi.

Hepsi de renklere göre ayrılmış kamp üniformaları içindeki çocuklardı. Sırtlarında siyah renkle Psi kimlik numaraları yazıyordu. Bazılarının gözleri açık olsa da çoğununki kapalıydı. Bazıları kanlar içindeydi ve yüzleri şişmişti. Birkaçıysa derin bir uykuda gibi görünüyordu.

Tek ortak noktaları ayaklarının dibindeki o uzun hendekti.

"Bunları nereden buldun?" diye fısıldadım.

"Amplify birkaç gün önce yayımladı," dedi Cole. "Sana bunların montaj olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Gray'in yalakaları her ne kadar aksini iddia etse de..."

Bayılacakmış gibi hissederek başımı sallamaya başladım. Oda bu kadar küçük olmasa bu masadan hemen uzaklaşırdım. Sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor, beni un ufak ediyordu.

Bu odadan çıkmalıydım. Ama ellerim kapıyı açamayacak kadar ter içinde kalmıştı. Cole beni kolumdan yakaladı ve zorla masanın önünde tuttu. O fotoğraflara bakmaya, onları görmeye, o çocukların kanlarını, kemiklerini ve boş boş bakan gözlerini iyice ezberlemeye zorladı beni.

"Uğraştığımız insanlar bunlar," dedi. "Gerçek bu. Emirlerine itaatsizlik eden herkesi öldürmekten çekinmeyecek insanlar onlar. Tereddüdün bize mal olacağı şey bu işte. Bu yüzden savaşmak zorundayız. Devrimler kanla kazanılır, lafla değil. Bu fotoğraflar günlerdir ortalıkta dolaşıyor. Peki insanların tepkisini toplayabildi mi? Protesto edecek kadar öfkelendiler mi? Hiçbir şey olmadı, Ruby. Bu bile hiçbir işe yaramadı. Herkes sahte olduklarını düşünüyor."

"Gitmeme izin ver!" Zorla elinden kurtuldum ama yer altımdan kayıyordu sanki. O yüz... O yüzü tanıyordum. Yeşil üniformalı kız...

"Kimse bizim için mücadele etmeyecek, Ruby. Biz kendimiz için savaşmak zorundayız. Bunu bitirmek zorundayız. Şiddete şiddetle karşılık vereceğiz. Dönüp dolaşıp aynı saç-

malıkları tartıştığımız her saniye bu çocukları böylesi bir son-
dan kurtarabileceğimiz bir anı kaçırıyoruz. Sence neden bunu
yaşadılar? Ölesiye dövülmüşler. Kaçmaya çalıştıkları için mi?
Kavga ederken yakalandıklarından mı? PÖK askerlerinden
bazıları öfkelendiği için mi? Ne fark eder ki?"

Aman Tanrım, kusmak üzereydim. Yumruklarımı gözle-
rime bastırıp yeniden nasıl nefes alacağımı hatırlamaya ça-
lıştım. "Bu fotoğraflar Thurmond'dan. Burası Thurmond. O
kız... O yeşil üniformalı kız..."

Cole kolumu daha da sıktı. Onun sayesinde hâlâ ayakta
kalabildiğimi hissediyordum şimdi.

"Onu tanıyorum. Adı... Adı... Ashley'di. Benim kulübem-
deki yaşça bizden daha büyük kızlardan biriydi."

"Emin misin? Belki bir daha bakmak istersin," dedi Cole.

Baktım ama değişen bir şey olmadı. Yıllarca bu kızlarla ya-
şamıştım ve yüzlerini kendiminkinden bile iyi tanırdım. Ash-
ley benden bir yıl kadar önce gelmişti Thurmond'a. Bizimle
bir abla gibi ilgilenirdi. O iyi biriydi. O...

Ölmüştü.

"Pekâlâ," dedi Cole usulca. "Üzgünüm. Sana inanıyorum.
Çok özür dilerim. Bilsem bunları sana göstermezdim. Bunları
Amplify'a satan kaynak hangi kamp olduğunu söylememiş-
ti."

Tanrım... O hendek... Bir anda fark ettim. Onları o çukura
atacaklardı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, sonları böyle mi
olacaktı?

Artık çok geç.

Burası Thurmond'du. Bu gerçekti. Yeterince hızlı davranamamıştık. Onlara zamanında ulaşamamıştım. Midemdeki safranın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim ve kendimi Cole'ün ellerinden kurtararak yere yığıldım. Midemdeki her şeyi çıkarmadan hemen önce çöp kovasına ulaşmayı başarmıştım.

Kendime geldiğimde Cole bir eliyle saçlarımı tutuyor, diğeriyle sırtımı sıvazlıyordu. Kollarımı plastik çöp kovasına yaslayarak akan gözyaşlarıma teslim oldum.

"Kaynak ne olduğunu anlatmış mı?" Uzattığı mendille ağzımı sildim. O an bilincimi kaybetmemek için savaşıyor gibiydim.

"Orada çalışan PÖK askerlerinden birinin içeri bir cep telefonu sokup fotoğrafları çektiğini söylüyorlar. Ruby... Sanırım... Buna inanmak istemiyorum ama... Bu olayın kampın kapanacağı dönemde meydana gelmesi bir tesadüf olabilir mi? Orada üç binden fazla çocuk var ve diğer kamplar çok kalabalık ve küçük. Kampı taşımadan önce çocuk sayısını azaltmak istiyor olabilirler mi?"

"Daha önce de çocukları öldürdüler," dedim. "Kaçmaya çalışanları... Turuncuları... Emirlere itaat etmeyen Kırmızılarını... Bu bir kez olduysa yine olacak demektir. Bunu yapmaya devam edecekler. Biz burada oturmuş işe yarayacak bir bilgi kırıntısı bulmayı beklerken onlar ölüyorlar. Bu iş artık kanıt bulmaktan ibaret değil sadece. Thurmond için değil en azından. O çocukları oradan hemen çıkarmalıyız."

Şimdi gelecek net bir şekilde belirmişti gözlerimin önünde ve bu görüntüde ne bir yol ne de bir gökyüzü vardı. O kadar

güzel değildi çünkü. Metal parmaklıkların üzerinde dolaşan elektrik akımıydı gelecek. Yağmur ve çamurla siyah bir akıntıya dönüşen binlerce gözyaşıydı.

Cole de bunu hissetmiş olacak ki hafifçe geri çekilip beni bıraktı.

"Thurmond saldırısı için gerçek savaşçılara ihtiyacımız var," dedim. "Eğitimli askerler girecek önden."

"Katılıyorum," dedi Cole başını çevirerek. "Harry... Harry savaşta bize yardım etmeyi teklif etmişti. Kabul etmeyi düşünmüyordum. Ona bir şeyler borçlu olma fikrinden nefret ediyorum ama şu an boşa harcayacak zamanımız yok. Nico haklı. Kampın savunmasını çökertmenin tek yolu onlara içeriden saldırmak. PÖK askerlerinden birini rüşvetle satın alıp alamayacağıma bakacağım. Orada birileri bir şey biliyor olmalı..."

"Hayır," dedim soğukkanlı bir biçimde. "Ben gitmeliyim. İçeri ben gireceğim. Bir PÖK askeri rüşveti kabul etse de kamp görevlilerine planımızdan bahsedebilir. Bunu bizzat halledeceğim."

"Diğerleri bunu asla kabul etmez," dedi Cole usulca ama kendisi itiraz etmemişti. Beni durdurmak istemiyordu. "Biliyorum," dedim. "Zaten bu yüzden mecbur kalana kadar onlara söylemeyeceğiz."

Sonraki hafta Çiftlik'e yeni yüzler gelmeye başladı.

Diğer kabileleri bulmak için yola çıkan Kylie ve diğer şoför bir zaferle geri döndüler. Oysa Olivia'ya ulaşmak için iki kez tur atan Liam için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Harcadığı zamana ve benzine üzülüyor olsa da bunu belli etmiyordu. Bazen bu işi tüm bunlardan birkaç saatliğine de olsa uzaklaşmak ve Lovely Rita'yı gün batımına karşı sürmek için yaptığını düşünüyordum.

Aramıza yeni katılan çocuklar hevesliydi. Beş Mavi çocuk gelmişti; Isabella, Maria, Adam, Colin ve Gav. Hepsi de East River'da devriye görevi yapmış, teoride silah kullanmayı öğrenmişti. Ama aylarca Utah'ın ormanlarında yaşam mücadelesi verdiklerinden şu an bir kıyametten çıkmış gibi görünüyorlardı. Üstelik sadece Gav'den emir alıyorlardı. Gav'in de bir başkasından emir almaktan hoşlandığı söylenemezdi. Hele de 'sinir bozucu bir yetişkin' olan Cole'den... Rahatsız yataklardan, yediğimiz basit yemeklerden, şampuanın kokusundan şikâyet edip duruyordu. Sanki kendisi bu konuda bir uzmandı. Gav, tıknaz ve al yanaklı bir çocuktu; ona yalvardığımız takdirde dövüşmeyi kabul edermiş gibi görünüyordu.

Cole bir gün yemek esnasında bu Pislik Gav'i kolundan tutup poligona götürmüş ve kapıyı üzerlerinden kilitlemişti. Beş dakika süren birkaç beceriksiz silah atışının ardından Gav içeriden bir takım oyuncusu olarak çıkmıştı. Cole de artık onu ateşe vermeyi daha az istiyormuş gibi görünüyordu. İşte Gav'in havası böyle sönmüştü.

Diğer kabileyse Yeşillerden oluşuyordu. Eski Yeşiller kendi yaptıkları ayarları yeni gelenlerin bozmasından korktuklarından bilgisayarların başında sabah akşam nöbet tutup yenileri onlara yaklaştırmamaya çalışıyorlardı. Sadece Mila isimli

bir kız saldırı ekibine katılmak istediğini bildirmişti. Ama ellerimle verdiğim komutların ne anlama geldiği konusunda onunla her sabah çalışmamız gerekmişti.

Mila'nın grubunun ardından gelen üçüncü grup bizi kendi çabasıyla bulmuştu. Onları tanıyorduk.

Nico şu an faaliyette olmayan barın kapısına çizdiğimiz hilali inceleyen üç gence döndü. Kylie ve Liam kapıya koşup onları karşılamışlardı. Onların birbirleriyle kaynaşmasını bilgisayar ekranında görüp, Liam'ın esmer çocuğun sırtına vurduğunu fark edene kadar çocuğu tanıyamadım.

Beşi kahkahalar eşliğinde tünelde ilerleyip birbirlerine durmadan sorular sorarken Cole odadan çıkıp, "Arkadaşların mı?" diye sordu.

"Mike'ı hatırlarsın," dedi Liam kafasında Cubs beyzbol takımının şapkası olan çocuğu işaret ederek. Hatırladığımdan daha zayıftı. Stresten ve yorgunluktan en az beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Ama onu, bana yönelttiği ürkek ve temkinli bakışlarından tanıdım. Mike soğuk bir ifadeyle başını salladıktan sonra dönüp kollarını açmış kendisini bekleyen Lucy'ye sarıldı.

Cole bunu görünce belli belirsiz bir ıslık çaldı. "Sana bayılmıyormuş demek."

"Hislerimiz karşılıklı," dedim. Mike benden hoşlanmıyor ve bana güvenmiyordu. O her zaman Clancy'ye körü körüne inanmayı seçmişti.

"Bunlar da Ollie ve Gonzo. İkisi kardeş," dedi Liam kenarda duran iki genci işaret ederek. Bir tanesinin, sarışın Gonzo'nun elinde bir bez, kırık bir cam parçası ve sopadan yaptığı

bıçağı vardı. "Benimle birlikte devriye ekibindeydiler. Hey, çocuklar, karnınız aç mı? Sanırım akşam yemeği hazır olmak üzeredir."

Liam grubu içeri yönlendirmeden önce onu kolundan yakaladım. "Onlara Clancy'den bahsetmemelisin."

"Ettim bile," dedi usulca. "Kilitli kaldığı sürece umurlarında olmadığını söylediler."

"Onu bulmaya çalışırlarsa..."

"Çalışmayacaklar," dedi Liam kolunu çekerek. "Buraya onun için gelmediler."

Ne demek istediğini sormak istesem de Liam diğerlerine yetişmek için çoktan uzaklaşmıştı. O sırada koridorda boş boş duran Zu yanıma gelmiş, sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"Sonra anlatırım," dedim. Çünkü şimdi zamanımız yoktu. Sürekli kendini kilitlediği o garajda Liam'a ulaşmaya çalışmak şöyle dursun, onu düşünmeye bile zamanım yoktu.

Yeşillerin kameraları gözlüklerin çerçevesine yerleştirdikleri günün ertesi sabahı, yani Şubat'ın onunda, Kylie, Tommy ve Pat Kaliforniya'dan ayrılmışlardı. Nevada, Elko'ya ulaşana dek ara sokaklardan ilerlemişlerdi. Burası Oasis'e en yakın kasabaydı ve güneşin altında kavrulan birkaç ev dışında da pek bir şey yoktu. Çocuklar sonraki birkaç günü kasabada dolaşıp etrafta görünerek ve paraya aç bir ruhun onları ihbar etmesini bekleyerek geçirdiler. Onları yakalayan PÖK askerleri çocukları az daha eyaletten çıkarıp Wyoming'deki kampa götüreceklerdi ki son anda fikirlerini değiştirdiler.

Kameralar her şeyi kaydetti. Çocuklar çölde ilerleyip, Oa-

sis'e sokulurken, kampın koridorlarında yürürken, odalarına alınırken, askerler gösteriş yapmak için onları iteklerken ve onlara, gözlüklerini gözlerinden düşürecek kadar sert tokatlar atarken biz her şeyi görüyorduk. Yemek saatlerini, ışıkların kapanış vakitlerini, rotasyonları kaydedip orada gördüğümüz askerlerin yüzlerini elimizdeki listelerle eşleştiriyorduk.

Bir gün sonra, kampın neredeyse tamamını görmüştük. Burası iki katlı bir binaydı ve uzun bir elektrikli çitle ve brandalarla yabancı gözlerden gizlenmişti. Böylece hem güneşten korunuyor hem de dış avlunun havadan görünmesini engelliyorlardı.

Haftalık erzakın her hafta cuma sabahı saat dört buçuk civarında geldiğini biliyorduk. Kamyonların toprak yolda giderken tekerleklerinden ve motorlarından çıkan sesler bundan emin olmamıza yardımcı olmuştu.

"Kameraların pilleri yakında bitecek," dedi Nico.

"Her şey kaydedilip bir yere yükleniyor mu bu arada?" diye sordu hemen arkasındaki Liam. Yanında duran Senatör Cruz etkilenmişe benziyordu.

Nico sandalyesinde döndü. "Evet. Neden sordun?"

Liam bakışlarını yere indirdi. "Planlamamızı yaparken yeniden ihtiyaç duyarsak izleyebilelim diye."

"O hâlde yapacak başka bir şey kalmadı," dedi Cole. "Antrenman yapmak ve beklemek dışında yani."

Dört gün boyunca bekleyecektik.

Dört gün boyunca temel savunma teknikleri eğitimi verecektik.

Dört gün boyunca çocuklara ateş edene dek silahlarının emniyetini açmamalarını, ateş ederken yere sağlam basmalarını ve silahtan önce yeteneklerini kullanmalarını tembihleyecektik.

Ve üçüncü gün gelip çatmıştı. İlk gün gayet kolay geçmişti. Bu gruptaki çocukların çoğu, en azından East River'da bulunmuş olanlar, otobanda bir kamyonu durdurmayı iyi bilirlerdi. Erzak çalmak için bunu pek çok kez yapmışlardı. Bu süreçte araca zarar vermemelerini hatırlatmak gerekiyordu sadece.

Kaskının kayışını iyice sıktıktan sonra temiz ve serin şubat havasını ciğerlerime çekerek çömeldim. İçeride geçirdiğim ve bana bir ay gibi gelen sürenin ardından ilk kez dışarı çıkıyordum. Çünkü yalnızca garajın yükleme kapısının önünde durmamıza izin veriliyordu.

Garajdaki eşyaları temizlemek ve arabaları, Liam'ın motosikletini ve büyük mobilyaları geçici bir süreliğine dışarı çıkarmak neredeyse yarım günümüzü almıştı. Liam'ın eğilerek eşyaların hâlâ bıraktığımız yerde durup durmadıklarını kontrol ettiğini gördüm. Bugün onu anlamakta çok zorlanıyordum. Ruh hâli anbean değişiyor gibiydi.

Siyah giysiler içindeki çocuklar arkamda sıralanmıştı. Çocukların giysilerinin her biri, PÖK askerlerininkine benzesin diye özel olarak Liam ve ekibi tarafından teker teker bulunmuştu. Üniformalarını ellerindeki tüfekler tamamlıyordu. Herkes son üç gün boyunca saatlerini derme çatma poligonda atış talimi yaparak geçirmişti. Hızla ateşlenen silahlar sinirimi tahmin ettiğimden daha fazla bozmuştu. Siyah asker botlarını giymek, tabanca kılıflarıyla kemerleri ayarlamak beni Birlik'ten ayrıldığımda terk ettiğim bir kalıbın içine sok-

muştu yeniden. Yine de kendimi iyi hissetmiştim. En azından beni güvende hissettiren bir kalıptı bu. Üzerimdeki muharebe ekipmanlarının ağırlığıyla yere daha sağlam basıyordum.

Liam tüfeğinin kayışını ayarlarken dengesini sağlamak için elini omzuma koyduğunda bugün belki de onuncu defa kalbimin sıkıştığını, silahımı tutan ellerimin gerildiğini hissettim. Çocuk Birliği ile hareket etmeye inandığımı bilmek onu ve iyilikle dolu kalbini mahvederdi. Onu bu ateş çemberine sürükleyen tek kişi bendim.

"Başlayın!"

Hızla kapıya yanaşıp açıklıktan aşağı atlamaya başladık. İçimden geriye doğru sayarken kanımda yavaş yavaş artan adrenalini hissedebiliyordum. Önümdeki iki Mavi, Josh ve Sarah tüfeklerini kaldırarak paletlerden yaptığımız, kampın alt koridorunu taklit eden yoldan ilerlemeye başladılar. Ellerini koridorun iki ucunda bekleyen ve PÖK askerlerini temsil eden Zu ve Hina'ya doğru kaldırdıklarında kızlar, abartılı hareketlerle kendilerini geriye attılar. Arkamda duran Liam bir kahkaha attığında sinirlerim bozuldu.

"Durun!" diye seslendi merdivenlerin üzerinde oturan Cole. "Kızlar! Bu işi ciddiye almalısınız yoksa sizi dışarı alırım. Zirzopluk etmeye vaktimiz yok! Özellikle de takımın işi zamanında bitirememesine yol açacaksa. Anlaşıldı mı?"

Onun bu sert sözleri karşısında Zu'nun ve Hina'nın morali bozulsa da kızlar başlarını sallamakla yetindiler.

"Baştan alın," dedi Cole. "Herkes yerlerine. Ama bu defa Liam sen Zach'le yer değiştir. Evet, Ruby'nin arkasında olacaksın. Lucy sen çık. Sen de, Mila. Üzgünüm, kızlar. Bu ope-

rasyon için doğru kişiler değilsiniz. Yerlerinize Gonzo'nun ve Ollie'nin geçmesini istiyorum."

Liam ağzını açsa da bir şey demedi. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için hafifçe başımı salladım. Cole son iki gündür bu tür değişiklikleri yapıp duruyordu. Grup içinde en iyi kimyayı oturtmaya çalışıyordu. Bunu yavaş yavaş da olsa başarıyordu ama doğum süreci oldukça sancılıydı. Her gün beynime bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum.

Vida'nın burada, yanımda olması için her şeyi verirdim. Her gün Nico'nun yanına gidip onlardan bir haber alıp almadığını kontrol ediyordum ama en son Kansas'a sağ salim ulaştıklarını söylemek için bizimle iletişim kurmuşlardı.

"Başlayın!" Ve her şeyi en baştan yapmaya başladık.

Garaja ikişer ikişer girdik. Gav solumdaydı. Dizlerinin üzerine çökerken homurdanıyordu. Josh ve Sarah, Zu ve Hina'nın ellerini bağlıyormuş gibi yaparken o da onları koruyormuş gibi rol kesiyordu.

Ellerini ağzına siper ederek, "Unutmayın," diye bağırıyordu Cole. "Amacımız bu işi olabildiğince sessiz bir şekilde halletmek. Hayatınız söz konusu değilse asla ateş etmeyeceksiniz. PÖK askerlerini sessizce etkisiz hâle getirin ki kamp görevlilerini uyaramasmlar!"

Ben kontrol odasını temsil eden iki paletin arasına dalarken Zach beni koruyordu. Elimi şimdi kamp güvenliğinden sorumlu bir görevli rolündeki Lucy'ye doğru uzattım. Geriye doğru bir adım attığında gözlerinde gördüğüm korkunun sahiciliği midemi bulandırdı.

Zach de o sırada bir başka kamp görevlisini bağlıyordu.

Sonra birlikte koridorun öbür ucuna ulaşmış olan diğerlerine yetiştik ve merdivenlerden çıkar gibi yaptık. Liam bir şeyler mırıldandığı anda Mike, Gonzo, Ollie ve Sarah kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Kesin!" diye bağırdı Cole. "Lee, çıkıyorsun. Sen de, Mike."

Liam arkasına dönüp şaşkın bir ifadeyle abisine baktı. "Efendim?"

"Sen," dedi Cole Liam'ın kulaklarında bir sorun varmış gibi tane tane. "Çıkıyorsun."

"Niçin?" Ona arka çıkmam için bana bakmış olsa da benim hiç öyle bir niyetim yoktu. Kelimeler Cole'ün dudaklarından döküldüğü anda büyük bir rahatlama hissetmiştim. Liam'ın ifadesi aniden değişti ve başını sallarken giderek karanlık bir hâl aldı. Arkasına dönüp yeniden abisine yöneldi.

"Neden? İstediğin her şeyi yaptım. Mike da ben de kamyon saldırılarında iyiyiz. Nedenini söyle."

Çevremizdeki çocuklar yaşanan bu huzursuzluktan rahatsız olup kıpırdanmaya başladılar.

"Çünkü," dedi Cole merdivenden aşağı atlayarak, "yirmi kişinin çok fazla olduğuna karar verdim. Resmen birbirinize çarpıyorsunuz. İçeri daha hızlı ve daha sessiz girip çıkmalıyız. Bunu kişisel algılıyorsan çok büyük bir aptalsın demektir."

"Saçmalık," dedi Liam ellerini kalçasına koyup. "Sadece beni bu işin dışında bırakmak istiyorsun."

"Yani tavrın da sana pek yardımcı olmuyor tabii, küçük kardeşim," dedi Cole elini uzatarak. "Kaskın ve silahın. Git bir yerlerde sakinleş. Mike, sana bir PÖK askeri olarak ihtiyacım var. Sağdaki üçüncü kapı, evet orası işte..."

Liam silahını abisinin göğsüne doğru ittikten sonra kaskını çözüp yere fırlattı. Arkasına dönüp garajın tünele açılan kapısına yöneldiğinde bedeni öfkeden kasılmıştı.

Hemen olumsuz bir tepki vermesini önlemek için Cole'e bir parmağımı kaldırarak Liam'ın peşinden gitmek üzere döndüm. O ise çoktan birkaç metre ilerlemişti. "Hey!"

Durdu ama arkasına bakmadı. Kendi kaskımı çözüp ona yaklaştım. Ensesine doğru yükselen kızarıklığı, yumruklarını sıktığını ve kollarındaki damarların belirginleştiğini fark ettiğimde ne kadar sinirli olduğunu daha iyi anladım.

"Liam," dedim usulca. "Bana bak."

"Ne?" dedi üniformasını çekiştirerek. "Bunları da mı istiyorsunuz?"

"Sakinleşmeni istiyorum," dedim. "Üzgünüm ama böyle olması gerektiğini biliyorsun."

"Nasıl olmalıymış?" diye sordu. "Ben bir çocuk gibi oyun dışına alınırken senin sessiz kalman mı gerekiyor?"

Öfkeyle iç çektim. "Onu dinlememiz gerekiyor. Burada bir düzen olmalı. Bir emir komuta zinciri... Yoksa tüm plan çöker."

Liam'ın yüzündeki şaşkınlık alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Anlıyorum," dedi yeniden yürümeye başlarken. "İnan bana, Ruby, anlıyorum."

Altı saat sonra antrenman bittiğinde ve yeniden Çiftlik'e döndüğümüzde o çoktan gitmişti. Zu beni elinde bir kâğıt parçasıyla odada bekliyordu. Ben kâğıdı okurken beni izleyen kederli bakışları yüreğimi sarsmıştı.

Liv'i bulacağım. İyi şanslar.

Üzülmemiştim. Öfkelenmiştim.

"Yine tek başına gitti, değil mi?" dedim üniformamı çıkarırken. Zu çoktan pijama olarak giydiği tişörtü ve şortu geçirmişti üstüne. "Değil mi?"

Başıyla onayladı ve bana, *"Neler oluyor?"* yazdığı defterini gösterdi. Sayfayı çevirdiğinde okumaya devam ettim. *"Neden birer aptal gibi davranıyorsunuz?"*

"Bunu yazmanı Chubs mı söyledi?"

Zu ilk sayfaya dönerek yazdığı cümlenin altını iki kez çizdi. *Neler oluyor?*

"Sadece bir anlaşmazlık," dedim. Ama söylediğim bu yalan anında içimi kemirmeye başladı. Pijamamı giyerek yatağımın üzerine, onun yanına oturdum. "Sanırım bu gece seninle baş başa olacağız."

Ben yatağa uzandığımda Zu da beni taklit etti. Sıcaklığını yanımda hissetmekten memnundum. Sanki varlığı yaşadığımız tatsızlıkları yumuşatıyordu. Liam simülasyondan ayrıldıktan sonra kendimi bir ölü gibi hissetmiştim. Hâlâ da bu duyguyu üzerimden tam olarak atabilmiş değildim.

Zu kalemini ve defterini yeniden eline alıp, *"Sen iyi misin?"* yazdı.

"Daha iyi hissettiğim anlar olmuştu," diye itiraf ettim.

"O kötü yerine gitmeye devam ediyorsun," diye ekledi. *"Benim de öyle bir yerim var. O yerde çok uzun süre kalırsam oraya hapsoluyorum."*

Onu iyice kendime doğru çektim.

"Oraya yalnız gitmek zorunda değilsin." Düşüncelerini toplamak ister gibi duraksadı. *"Ben East River'dan ayrılmadan hemen önce sana bir şey söylemem gerektiğinden ama onu nasıl söyleyeceğimi bilmediğimden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"*

"Evet." O günü düşünmek kalbimi avucuma alıp sıkmak gibiydi.

"Aslında nasıl söyleyeceğimi değil, daha iyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Daha güzel kelimelerle sanırım. Ama Lee bana bunun önemli olmadığını, bazen basit olanın en iyisi olduğunu söylemişti." Sayfayı çevirdi ve hızla bir şeyler karaladı. Kalemin kâğıda değdikçe çıkardığı bu ses tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. *"Sen ne yaparsan yap bu seninle ilgili hissettiğimiz şeyleri değiştirmeyecek. Senin arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum."*

Güçlükle yutkunarak yüzüne baktım. "Teşekkürler. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Seninle tanıştığım gün hayatımın en şanslı günüydü. Ne kadar korktuğumu görmüştün..."

"Korktuğun için değildi," diye yazdı Zu. Hemen ardından hızla ekledi: *"Yani belki birazcık da ondan ama sana güvenebileceğimizi nasıl anladığımı bilmek ister misin?"*

Bu başarılı önsezileri beni şaşkınlığa uğratmıştı. Hemen başımla onayladım.

"Peşindeki insanlar, seni kovalayanlar bize yaklaştıklarında Betty'nin arkasına saklanmak yerine yeniden kaçmak istedin. Çünkü kazayla beni de bulmalarını istemiyordun. Öyle değil mi?"

"Doğru."

İşte bak, der gibi ellerini uzattı. Sonra kalemini yeniden eline aldı. *"Bu da bizi asla bilerek tehlikeye atmayacağın anlamına*

geliyordu. Ve iyi bir insan olduğun..."

"Bu çok büyük bir varsayım olmuş," dedim. "Sadece panikle de böyle davranmış olabilirdim."

Zu omuz silkti. *"Bir insana yardım etmek için risk almak, hiç bir şey yapmamaktan daha iyidir. Bunu Lee söylemişti."*

"Tam da onun söyleyebileceği bir şey," dedim umursamaz bir tavırla. İşte bu yüzden Chubs'la ikimizin yolumuza çıkan her çocuğa karşı çok daha uyanık olması gerekmişti.

"Lee ile şu hafıza olayı yüzünden mi tartışıyordunuz?"

Ah. Demek Liam ya da bir başkası ona anlatmıştı.

"Tam olarak sayılmaz." Ama ne yapıyorduk ki? Onunla arkadaş değildik. Eskiden her ne isek son günlerde o da değildik. "Karışık. Ona yaptıklarımdan sonra aramızdaki meseleler hep karışık zaten. Tüm sorumluluğu da üstleniyorum ama..."

Her zamanki gibi Zu tüm dikkatini konunun kaynağına yöneltmişti. *"Seni affetmediğini mi düşünüyorsun?"*

İsteksizce üzerinden uzanıp komodinin çekmecesinde duran Beach Boys CD kabını aldım. Kâğıt, yüzlerce kez okunmaktan incelmişti. Nedense onu her gece yeniden okumam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Zu kâğıtta yazanları okurken kaşlarını çattı. El yazısını tanıdığı belliydi ama başını kaldırdığında yüzünde, olan biteni anlamış gibi bir ifade yerine şaşkınlık görmüştüm.

"Ne oldu?"

"Bu neyi ispatlıyor ki?"

"Böyle bir şeyi yazma ihtiyacı duymuş olması bunu yeni-

den yapacağıma inandığını gösteriyor. Anılarını sileceğime *yani... Onu* hayatımdan çıkaracağıma..."

Zu sakince kâğıdı katladı ve *'Ciddi olamazsın,'* dercesine yüzüme bakarak kâğıtla burnuma vurdu.

Hâlâ anlamadığımı görünce de kalem ve kâğıdı yeniden eline aldı. *"YA DA bir başkasının sana bunu yaptıracağından korkuyordur. Mesela abisinin. Kalmak istediğini söylüyor. Bu da burada seninle, bizimle kalmak istediği anlamına geliyor. Olanları bilmesine rağmen hem de. Ona bunu sordun mu hiç? Bu kâğıdı aldığını biliyor mu?"* Şimdi yüzünde bambaşka bir ifade vardı. *"Sana ait olmayan eşyaları almamalısın."*

"Onunla bu konuyu konuşmadım," diye itiraf ettim.

"Bunu gözden kaçırmış olabilir misin?" Son satırı işaret ediyordu.

Yutkunarak başımı salladım. "Gördüm."

Zu bir süre anlayış dolu o siyah gözleriyle bana baktı. Bu bakışı âdeta içime işliyordu. *"Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"*

"Bence o... Bence o benim ona sunabileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyor." İlk defa sesli bir şekilde söylemiştim bunu. Ama bunu dile getirmek hissettiğim ağırlığı daha da artırmıştı sadece. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. *Benden daha iyilerini hak ediyor.*

Zu bana tekme atmakla sarılmak arasında gidip geliyordu ve sonunda ikincisini seçti. Artık çok geçti. Bunun onu nasıl etkileyeceğini ancak o zaman fark edebilmiştim. Paniklemiş ve korkmuş birinin, güçlü görüp güvendiği bir insanın çöküşüne nasıl tepki vereceğini...

"Döndüğünde onunla konuşmalısın, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim ama Liam'ın benimle konuşmak isteyeceğinden onun kadar emin olamıyordum.

"Yine o kötü yere gidersen birimize söyle de geri gelmen için sana yardımcı olalım," dedi basitçe.

"Size yük olmak istemem," dedim usulca. *Benim tek istediğim sizleri korumaktı.*

"İnsanlar taşımak istedikten sonra ona yük diyemezsin," dedi ve yavaş yavaş kendini uykunun kollarına bıraktı. Ben de yan dönüp aynısını yapmaya çalıştım.

Bir süre sonra kendimi bir rüyanın içinde buldum. Karargâh'ın karanlık ve nemli koridorlarında Alban'ın eski ofisine doğru yürüyordum. Tepemdeki ampulleri izliyordum. Birden kendimi başka bir koridorda buldum. Ayaklarımın altında soğuk seramikler, tişörtümü asılan minik eller gördüm.

Zihnim uykunun bulanıklığından sıyrıldığında olduğum yerde zıpladım ve Zu'nun dehşetle bakan gözleriyle karşılaştım. Alt katın ışıkları her zaman olduğu gibi gece yarısından sonra kapanmıştı. Zu yüzünde endişeli bir ifadeyle karşımda, karanlığın içinde dikiliyordu. Bana doğru temkinli bir adım atıp, kalbimin üzerindeki elime uzanırken yüzünde endişeli bir bakış vardı.

"Üzgünüm," dedim. "Üzgünüm. Uyurgezerlik başladı sanırım... Stresten... Ya da..." Kelimeleri bir türlü bulamasam da o beni anlamış gibi görünüyordu. Elimi sıkıca tuttu ve bir kez bile takılmama izin vermeden beni odamıza götürdü. Hemen uykuya dönecek kadar yorgundum. Yatağa girerken diz kapaklarımı metal karyolaya çarptım. Uykuya dalmadan

Önce hatırladığım son şey Zu'nun saçlarımı okşadığı ve beyninin zonklaması geçene kadar buna hiç durmadan devam ettiğiydi. Yeniden normal bir şekilde nefes alabiliyordum.

Ertesi sabah erkenden operasyon ekibi ile birlikte Nevada'nın çöllerine doğru yola çıktık.

ON BEŞ

Sırtımın ağrısına aldırmadan erozyondan geriye kalan süprüntülerin içinde yüzüstü yatmaya devam ettim. Çölün bu kadar soğuk olması çok saçmaydı ama sanırım hem güneş hem de etrafımızı saran ağaç ve bitki örtüsü olmadığından bir önceki günün sıcaklığı uzun süre muhafaza edilemiyordu. Arkamızda gri tonlarında isimsiz dağlar uzanıyordu. Saatler geçtikçe omzumun üzerinden arkama bakıyor, eğri büğrü silüetlerinin, yeni olmuş bir morluğun rengini almasını izliyordum. Sararmış ve kuru çöl çalılarından başka izleyecek bir şey yoktu zaten.

"O da neydi?" dediğini duydum Gav'in. "Çıngıraklı yılan mı? Öyle bir ses duydum."

"Mataramdan su içiyordum, salak herif," dedi Gonzo. "Tanrı aşkına, dostum, cesaretini Kaliforniya'da mı bıraktın?"

Bir işaretimle onları susturdum ama kızlardan biri çişi geldiği için söylenmeye başladığında bunu yeniden yapmak zorunda kaldım.

"Sana yolda o kadar su içmemeni söylemiştim," dedi Sarah. "Beni hiç dinlemiyorsun."

"Bir tembel hayvanın mesanesine sahip olmadığım için üzgünüm."

"Deve diyecektin herhâlde," diye düzeltti Sarah.

"Hayır, tembel hayvan," dedi diğer kız. "Bir yerde haftada sadece bir gün tuvalete gittiklerini okumuştum."

Gücümü toplamak için başımı gökyüzüne doğru kaldırıp gözlerimi devirdim. Demek Vida kendini her gün her saniye böyle hissediyordu.

Cole'ün, *"Durum bilgisi verin,"* diyen sesi duyuldu kulaklığımdan.

"Bir saat öncekiyle aynı," dedim kulaklığımdaki düğmeye basarak. "Pek bir şey olmadı, tamam."

İki SUV ile birlikte eyaletler arası 80. otobandan bu çorak çöle gelmiştik. Lucy ve Mike Lodi'ye geri dönmüşlerdi. Bu noktayı yakınlığı dolayısıyla Cole'le birlikte seçmiştik. Burası arabaların fark edilemeyeceği kadar uzaktı kampa. Bizi saklayan tek şey asfaltın üzerinde uzanan bu süprüntülerdi. Aralarına gizlenerek beklemeye başladık.

Kulağıma uzaklardan bir motor sesi ulaştığında aradan on dakika daha geçmişti. Diğerleri kıpırdanmaya ve daha iyi görebilmek için uzanmaya başladıklarında duyduğum şeyin gerçek olduğunu anladım. Birkaç saniye sonra ilk ışıklar belirmeye başladı. Giderek büyüyen farlar karanlığı yarıyordu.

Başımı çevirdiğimde üç kez yanıp sönen feneri gördüm. Ollie kamyonun üzerindeki işaretleri kontrol etmek üzere yolun biraz daha aşağısında duruyordu. Beklediğimiz kamyon-

du bu.

Zach heyecanla sırıtarak sırtıma vurdu. Bedenime yayılan elektrik akımını hissettim ve ben de ayağa kalkarken ona gülümsedim.

Yolun ortasına doğru yürürken bir yandan da yavaşça ellerimi sallıyordum. Farlar gözlerimi kör etmek üzereyken ellerimi iyice havaya kaldırdım. Camın arkasındaki şoförü tam olarak göremiyordum ama elinin hızla kornaya gittiğini fark edebilmiştim. Zihnimdeki görünmez ellerin karanlıkta ona doğru uzanmasına ve zihnini arayarak sonunda bağlanmasına müsaade ettim.

Kamyon bir metre önümde durdu.

Ekip koşarak yanıma geldi ve hemen kamyonun arka tarafına geçip kapıyı açarak içeri atladı.

Bense yolcu koltuğuna doğru yürüyerek kapıyı açtım ve kulaklığımdaki düğmeye bastım. "Araca bindik, tamam."

"Muhteşem. İkinci aşamaya geçin."

Direksiyonun başındaki şoför donup kalmıştı. Talimatlarımı bekliyordu. Anılarının arasında gezinerek bir hafta önceki bir anının içinde durdum. Bu seferi yapıyordu yine. Bu anıyı ön plana çıkararak, "Sür," dedim.

Aracın içinde olabildiğince çömelerek siyah kar maskesini yüzüme geçirdim. Arada sırada doğru istikamette olduğumuzdan emin olmak için konsolun üzerinden yola bakmayı da ihmal etmiyordum. Kamyon şoförü heyecanımı daha da artıran gürültülü ve öfke dolu bir rap müzik dinliyordu. Uzanıp radyoyu kapattım. Tam da o anda soluk gri, iki katlı binayı ve üç metrelik çitleri gördüm.

"Hedef göründü," dedim. "Arka tarafta herkes iyi mi?" diye seslendim.

"Gayet iyi," dedi Zach. "Tahmini varış süresi?"

"İki dakika."

Otobandan çıkıp toprak yola girdiğimizde sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Kısa kollu bir gömlek giymiş, kilolu ve sakallı şoför ifadesiz bir yüzle arabayı döndürürken iki PÖK askeri kapıyı açtı. Ana binanın yanındaki yükleme alanının zeminine bir branda serilmişti. Erzakın araçtan indirilmesi için kullanılacak bagaj arabaları da çoktan sıralanmıştı. Arabalardan birinin üzerine oturmuş sigaralarını tüttüren iki asker, araç geri geri yanaşmaya başladığında ayağa kalktı. Kapıyı kapatan diğer askerler de gelirken son bir kez derin nefes aldım.

"İçerdeyiz. Hazırlanın," dedim. "İki PÖK askeri sizin kapınızın önünde, ikisi de arkadan geliyor."

"*Sessiz ve hızlı,*" diye uyardı Cole. "*On dakikalık süreniz başlıyor.*"

Beşinci bir asker şoför koltuğuna yaklaşarak içeri seslendi o sırada. "Günaydın, Frank!"

Frank'in zihnine pencereyi açma fikrini yerleştirdikten sonra üzerinden uzanarak PÖK askeri daha ne olduğunu anlayamadan silahımı yüzüne doğrulttum. Tüm bedeni panikle geri çekilirken silahına uzanmaya yeltendi.

"Neler ol..."

"Ellerini görebileceğim şekilde kaldır." Frank'i ve askeri aynı anda kontrolüm altına alamazdım. Gonzo ve Ollie sayesinde buna gerek kalmamıştı zaten. Biri adamın arkasına

geçerek kendi tüfeğini kafatasına indirirken diğeri sırtına basarak onun elini kolunu bağladı. Onu da içinde çoktan dört hareketsiz bedenin yattığı kamyonun kasasına atmışlardı.

Bazı çocukların daha önce bu operasyon için neden bu kadar çok prova yaptığımızı anlamadıklarını biliyordum ama şimdi ne kadar hızlı bir şekilde hareket ettiğimizi gördüklerinde bunu anladıklarına emindim. Simülasyonların gerçek amacı insanlarda bazı hareketleri refleks hâline getirmekti; yaptıkları şeyin her sabah duşa girmek kadar doğal gelmesini, bunu, düşünmeden yapmalarını sağlamasıydı. Ve işe yaramış gibi görünüyordu. Adamların açık bıraktıkları kapıya doğru yönelip sessizce binanın içine girerken bile grubumuz bir kaya kadar sağlamdı. Siyah giysiler ve kar maskeleriyle oldukça tehditkâr görünüyorduk.

Koridor karanlık olsa da odalardan birinden bir ışık hüzmesi yayılıyordu. Sağdan üçüncü odadan... Duraksadığımı hissettim. Limon, ayakkabı boyası ve insan kokusu, çamaşır suyunun kokusuna karışmıştı. İçimden bir ses buranın aynı Thurmond'un reviri gibi kokmasının normal olduğunu söylüyordu. Ordunun verdiği aynı temizlik malzemelerini kullanmaları doğal değil miydi? Yine de sinirlerim bozulmuştu.

Diğerleri dikkatlice ilerlerken Gav yerine geçip eğildi. Daha önce fark ettiğim açık kapıdan sesler geliyordu. Diğerlerine bir el işareti yaparak beni izlemelerini söyledim. Duvara yaslanmış ilerliyorduk. Zach birden beni kolumdan yakalayıp üzerinde KO yazan bir kapıyı işaret etti. Kontrol Odası. Aradığımız işaret buydu.

Herkes yerini alırken kapısı açık olan odaya doğru bir bakış attım. Dört PÖK askeri bir masanın etrafına oturmuş

kahkahalarla gülüyor, sigara içiyor ve oyun oynuyorlardı. Üniformalarının ceketlerini ya sandalyelerinin arkasına asmış ya da yakınlardaki bir kanepeye atmışlardı. Gav ve Gonzo kapının eşiğinde durduğunda adamın hızla silahına uzanmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm. Maviler masayı da askerleri de havaya fırlatmış, daha telsizlerinden yardım çağrısı yapamadan onları susturmuşlardı.

Böylece dokuzunu alt etmiştik. Nico, Pat'ten ve Tommy'den gelen görüntüleri hiç durmadan izlemiş, gördüğü her üniformalı yüzü dikkatlice saymıştı. İki kamp görevlisi, on üç PÖK askeri vardı. Bu da toplamda on beş hedef olduğu anlamına geliyordu.

Zach'le birlikte duvara yaslanmış duruyorduk. Uzanıp Kontrol Odası'nın kapısına vurdum.

İçeriden, "Girin," diye bir ses duyuldu. İçeri dalmaya çalışmamakla iyi etmiştik; çünkü kapı kilitliydi. Önce bir vızıltı sonra da bir kilit sesi duydum. Zach de kilit açılır açılmaz omuzuyla kapıyı açtı.

İçeride, üzerlerinde siyah gömlekler olan iki genç kadın vardı. Odanın duvarları monitörlerle kaplıydı ve aşağıdaki masalarda bilgisayarlar sıralanmıştı. Kameraların çoğu odalarında uyuyan çocukları çekiyordu ama arada bir de koridora, dışarıya ve içeri girdiğimiz yerin tam karşısındaki oyun odasına dönüyordu. Ekranları incelemekte olan kadın, neler olup bittiğini anladığında elindeki kahve fincanını yere düşürdü. Bir çeşit panel ve düğmelerin önünde duran diğer kadınsa arkasına dönüp bizi gördüğünde bir çığlık attı. Zach onu yetenekleriyle tavana yapıştırdığı sırada ben de diğer kamp görevlisinin zihnine girmeye hazırdım.

Üzerimden hızla yüzler, sesler, renkler, manzaralar geçiyordu. Beni ilgilendiren anları, durum raporlarını nasıl verdiklerine ait detayları ve zamanı araştırırken Zach de çığlık atan diğer kadını aşağı indirip ağzını bağlamış ve uzak duvardaki bir boruya kelepçelemişti.

"Bitti!" diye seslendi. "Sekiz dakikamız var. Kamera kayıtlarını siliyorum." Nico bunu nasıl yapacağını ona göstermişti. Görüntüyü geri almayı, kaydedilen görüntüler arasında dolaşmayı ve kullandıkları programların nasıl çalıştığını öğretmişti. Üstelik bunu da iyi becermiş olmalıydı çünkü Zach işi bittiğinde yumruğunu coşkuyla havaya kaldırdı.

"Üst kattaki odaların kilitlerini aç," dedim en yakındaki bilgisayarı işaret ederek. "Şifresi büyük P, büyük S, büyük F, 1,3,9,3,8,ünlem işareti ve yıldız. Anladın mı?"

"Anlaşıldı." İşin gerisini çoktan yukarı çıkmakta olan ekip üyelerine bırakmıştı. "Kapılar açılıyor."

Kadının bilgisayarlardan birinin önünde oturup PÖK sistemine girdiği bir mesajı getirdim gözünün önüne. Şimdi de aynı bu şekilde yapmasını istiyordum. Ve iki saat sonra yeniden. Geri çekildiğimde Zach'le içeri girdiğimize dair tüm anılarını sildim. Sadece başıyla beni onaylayıp yaptığı işe geri döndü. Gözleri aslında önündekileri görmüyor, bomboş bir ifadeyle bilgisayara bakıyordu.

"Görevliler halledildi, tamam."

"Anlaşıldı," dedi Cole rahat bir nefes alarak. *"Diğerleriyle birlikte üst kata devam edin."*

Zach kapının yanındaki düğmeye basarak kilidi açtı ve dışarı çıktı. Adımını atar atmaz silahını kaldırıp nişan aldı, ben

de onun hemen arkasındaydım.

"Benim, benim," dedi tanıdık bir ses. "Benim, ateş etme..."

Gözlerime inanamayarak Zach'in tüfeğinin karşısında duran kişiye bakakaldım.

Liam.



"Neler oluyor, dostum?" diye bağırdı Zach ona öfkeli bir yumruk savururken. "Tanrı aşkına, az daha öldürüyordum seni!"

Yerimden kıpırdayamıyordum. Çok saçmaydı bu. O olamazdı, o Olivia'yı bulmaya gitmişti. Arkamızdan gelmiş olamazdı. Bu kadar aptal olamazdı. Liam değildi bu, Liam olamazdı...

Kar maskemi çıkarırken yüzüne o kadar odaklanmıştım ki arkasındaki kızıl saçlı kadını görmemiştim bile. Bukle bukle saçları uzun kollu siyah gömleğinin üzerine düşüyordu. Siyah bir kot ve siyah botlar giymişti ama elindeki kamerayı aşağı indirene kadar yüzünü tam olarak görememiştim.

"Kim?" diye fısıldadım öfkeli bir sesle. "Bu da kim?"

"*Durumunuz nedir?*" dedi o sırada Cole. "*Bebeğim?*"

Liam benim donuk bakışlarımı aynı şekilde karşıladı. "Amplify'dan Alice."

"Dostum," dedi Zach başını sallayarak. "Dostum, bu delilik..."

Alice genç görünüyordu. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı

belki ama makyajsız, duru yüzü onu bizden ancak birkaç yaş büyük gösteriyordu. Liam'dan uzundu. Zayıf ama kendinden bile ağır bir çantayı taşıyabilecek kadar da güçlüydü.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Vay canına bu... çıkınca."

Liam benden bir onay beklemiyordu, sadece tepkimi merak ediyordu. Birden adrenaline teslim olarak yeniden harekete geçtim. *Kabullen, uyum sağla ve harekete geç.* Elimi kulaklığıma götürüp Cole'ün sesini keserek koridorun sonundaki merdivenlere yöneldim.

"Liam burada," dedim sonra. "Yanında da Amplify'dan bir muhabir var."

Hat kesiliyordu. Zach Cole'ün buna vereceği tepkiyi biliyormuş gibi bana rahatsız bir bakış attı.

Cole birkaç saniye sonra, *"Ne dedin?"* diyebilmişti.

Merdivenlerden döndüğümüzde ve ekibin açık bıraktığı kapıya ulaştığımızda bilgiyi tekrarladım.

Buraya gelirken burnuma dolan o tuhaf ve tanıdık koku kapıdan içeri girdiğimde anlam kazanmıştı. Etkisiz hâle getirdiğimiz askerler mesajlarını yazmak için kullandıkları duvarın önüne dizilmişlerdi. Şu an duvarda yazan mesaj ise manidardı: İTAAT SAPKINLIKLARI GİDERİR.

Operasyon ekibi karşı koridordaki beş karanlık odadan çocukları çıkarmakla meşguldü. Onları ikna etmeye çalışıyorlardı. Sorunu hemen görebilmiştim.

"Hemen maskelerinizi çıkarın," dedim diğerlerine. "Sorun yok, kameralar kayıtta değil." Çocuklar bizim de onlar gibi olduğumuzu görmeden ikna olmayacaklardı. Siyah ünifor-

malar içindeki başka canavarlar tarafından kaçırılmadıklarını bilmeleri gerekiyordu. İlk odadaki gençlerden biri kafasını uzatıp Gav'in elindeki silahı gördü ve anında içeri kaçtı. Josh onu yakalamasa o sırada kapıyı kapatacaktı.

Alice tüm bu olanları her açıdan fotoğraflamaya çalışıyordu. Arkamı dönüp makineyi elinden düşürdüm. Boynundaki askının olmamasını ve kameranın yere düşüp parçalanmasını ne çok isterdim... "Müsaade eder misin?" dedim imalı bir şekilde. Tanrım, çocukların burada bulunmaları zaten yeterince kötüydü. Ama bu kadın kendilerini toplamaları için onlara bir saniye bile veremiyordu.

"Ruby..." diye başladı Liam ama Alice onu susturdu.

"Önemli değil, ben onu anlıyorum." Ama makinesini yeniden kaldırdı ve bu defa video çekmeye başladı. Beni anlamadığı açıktı.

"Beş dakika," diye uyardı Cole. *"Çıkmaya hazır mısınız?"*

En yakın odaya koşup içeri baktım. Çocuklar kıpırdandıkça ahşap ranzalar gıcırdıyordu. Yüzüme bakıyorlardı. Beni daha iyi görebilmeleri için hemen ışığı yaktım. İçerideki yoğun ter kokusu korku dolu fısıltılardan daha hızlı vurdu yüzüme. Karanlığın içindeki onlarca çocuk ışıktan korunmak için gözlerini kapamıştı.

Aman Tanrım.

Üzerlerinde renklerini gösteren incecik üniformalar vardı. Mideme kramplar girmek üzereydi. Kızlardan biri arkasını döndüğünde tişörtünün arkasına aceleyle karalanmış PSI kimlik numarasını gördüm. Bunlar gerçekten çocuktular daha. Dokuz ila on iki yaşları arasında olmalıydılar. Arala-

rından sadece birkaçı on dördün üzerindeydi. Hepsinin de açlıktan avurtları çökmüştü. Ya yiyeceğe ya da başka şeylere duydukları açlık yüzünden minicik kalmışlardı.

"Başardınız!" Üçüncü odadan bana doğru gelmekte olan çocuğa baktıkça onun Pat olduğunu anlamam zorlaşıyordu. Siyah saçlarını kazımışlar, ona mavi keten tişört ve şort giydirmişlerdi. Buraya geleli daha bir hafta bile olmamıştı ama şimdiden bu yerin karanlığına adapte olmuş gibi görünüyordu.

Birden Tommy'nin odasındaki çocukların panikle ona yalvararak engel olmaya çalıştıklarını duydum.

Geceleri kulübeden ayrılmamalısın, demişti 27 numaralı kulübedeki benden yaşça daha büyük kızlardan biri bir defasında. *Yanıp kül olsa bile dışarı çıkmayacaksın. Kaçmaya çalıştığını söyleyeceklerdir. Seni vurmak için ihtiyaçları olan tek bahane de bu.*

Çocuklardan hiçbiri Tommy'yi ve Pat'i izlemedi.

Zihnim onları dışarı taşımak zorunda kalmamak için bir çözüm bulmaya uğraşıyordu.

"Adım Ruby," dedim hızla. "Ve sizden biriyim. Hepiniz sizin gibiyiz, yani elinde fotoğraf makinesi olan kadın hariç. Sizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götüreceğiz. Ama hızlı hareket etmek zorundayız. Kendinize ya da çevrenizdeki birine zarar vermeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde binadan çıkmalısınız. Onları izleyin..." dedim Gonzo ve Ollie'yi işaret ederek. "Hızlı, hızlı, hızlı, anlaşıldı mı?"

Kahretsin, hâlâ yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Dolayısıyla biz de... Zamansa akıp gidiyordu ve geçen saniyeleri kalp atışlarımdan ayırt edemiyordum. Ağzımı açarken onlara baş-

ka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Cate verdiği hapları içmemi isterken bana ne söylemişti? Yoksa bunun dışarı çıkmak için son şansım olduğunu mu hissetmiştim?

Belki de çocuklar şu an şok geçiriyorlardı. İçeri o kadar hızlı girmiştik ki olan biteni anlayamamışlardı.

"Rosa?" diye seslendim. "Rosa Cruz? Burada Rosa Cruz diye biri var mı?"

Ne konuşan ne de elini kaldıran biri vardı. Yine de kenarda bir kıpırdanma olduğunu fark etmiştim. Birinin doğrulmasına benzer bir kıpırtı... Tommy'nin önüne geçerek Altıncı Oda'daki on yüzü incelemeye başladım. Arka tarafta, benim boylarımda bir kız vardı. On üç, belki on dört yaşlarındaydı. Hayatının bir noktasında uzun, bukleli saçları olmalıydı ama biri hepsini kesmişti. O bronz tenini ve koyu renk gözlerini saymazsak Senatör Cruz'a benzemiyordu. Ama başını hafifçe eğip bakışlarını bana çevirdiğinde ve korkularına meydan okuduğunda bir saniyeliğine de olsa karşımda annesinin durduğunu sandım.

"Rosa," dedim. "Annen seni bekliyor."

Herkes bir anda ona dönünce irkilse de derin bir nefes alıp yatağından birden çıktı. Âdeta korkunç bir kâbustan uyanır gibiydi. Ellerini yanlarında yumruk yapmıştı. Etrafa bakınırken hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Bana bak," dedim elimi uzatarak. "Sadece bana bak. Bu gerçek, tamam mı? Seni buradan çıkaracağım. Tamam mı?"

Tamam. Titreyen soğuk parmakları elime değdi. Ben elini sıkıca tutana kadar da omuzlarındaki gerginlik gevşemedi. Odasındaki diğer kızlar onu izleyince bütün çocuklar rahat

bir nefes alıp peşimizden gelmeye başladılar.

"Merkez," diye seslendim kulaklığımdaki düğmeye basarak. "Tahliye başlıyor."

"İki dakika," dedi Cole. Benden daha çok stresli olduğu belliydi. Güzel. Bizimle geliyorlardı. Bize güvenmişlerdi. Bu minik hareket karşısında hissettiğim şükran gözlerimi yaşlarla doldurmuştu.

Diğerleri de sırayla arkamızdan geldiler. Seramiklerin üzerinde ilerlerken unutulmuş bir boya kutusundan sızan ıslak boya koridoru boyuyordu. Bazıları etkisiz hâle getirilmiş askerlere bakmak için duraksadı ama hiçbiri bu görüntü karşısında mutlu olup gülmedi. Gülmezlerdi elbette, onlar şu anda bir rüyada gibiydiler.

Rosa'ya sıraya girmesini işaret ederken askerlerin duvara yazdıkları yazıya takıldı gözüm. Çocuklar düşmemek için aynı duvara yaslanıp ilerlerken elleri kırmızı ıslak boyanın üzerinde dolaşıyordu. Alice yazının önünde donup kalmış, fotoğraf makinesini son bir kez kaldırmıştı.

Aklımda kalan son net görüntü işte buydu. Sonra yeniden hızlanmış, merdivenlerden aşağı inmiş ve aynı koridordan ilerleyip girdiğimiz kapıdan çıkmıştık. Yüzüme çarpan soğuk hava giderek ısınan kanımı serinletmişti. Üzerimdeki korkudan kurtularak kendimi hayallere teslim ettim. Bu anı Thurmond'dan çıkarken yaşamak, o kapıdan son kez çıkmak kim bilir ne kadar güzel hissettirecekti...

Cate beni oradan çıkarmış olabilirdi ama hâlâ oranın bir mahkûmu olduğumu daha yeni fark ediyordum sanırım. Ve bu korkunç gerçeklikten kurtulmamın yolu tedaviden geçmi-

yordu. Ancak bir daha asla oraya dönmeyecek olduğumu bilince özgür olacaktım.

Zach önce Liam'ın motosikletini kamyonun arkasına koymasına, sonra da Alice'in kamyona binmesine yardım etti. Kadının elini tutup kafasını sallarken Zach'in yüzündeki sorgulayıcı bakışı fark etmiştim. Alice bizimle gelmek zorundaydı. Çok fazla şey görmüştü ve bir risk teşkil ediyordu. Gonzo ve Ollie kamyona en son binmişlerdi çünkü dışarıda bıraktığımız PÖK askerleriyle şoförü içeri kapatmakla uğraşmışlardı.

Çocuklar paketlenmiş kutuların ve kolilerin üzerine oturmak zorunda kalmıştı. Bazılarının ellerinde karanlıkta kalmamaları için onlara verdiğimiz ışıldaklar ve fenerler vardı. Kamyonun arka kapısını aşağı çekerken ellerini dizlerine koyup, aracın yan tarafına yaslanmış olan Liam'ın beni izlediğini gördüm. Kapıyı sıkıca kapatıp güvenlik kilidini yerine taktım.

Zach çoktan ön koltuğa oturup araçtaki GPS'i sökmüştü. Camı açıp aleti dışarı fırlattı. Olanları öğrendiklerinde bizi takip etmelerini engelleyecekti bu. Kapıyı açmak için koştum. Çitlerde elektrik yoktu ama askerler üzerlerine bir asma kilit takmıştı. Zach'e dönüp başımı salladım. Bana geri gelmemi söyledi ve araca bindim.

"Sıkı tutunun," dedi hepimize. Kamyon birden hızlanarak kapıdan geçerken metal parçaları köpükten yapılmış gibi etrafa saçıldı. Bir parça metal gelip jant kapağına yapışsa da otobana çıktığımızda ondan da kurtulmuş ve güneşe daha doğma fırsatını bile vermeden hızlanmaya başlamıştık.

ON ALTI

Aracı Reno'da yol kenarına bırakmadan önce tam dört saat boyunca ilerlemeye devam ettik. Normalde arabayı yalnızca bir kez tuvalet molası vererek doğrudan Lodi'ye götürmemiz daha mantıklı olurdu ama aracın her yanı askerî işaretlerle kaplıydı. Böyle devam edersek eninde sonunda biri onu fark edecekti.

Senatör Cruz, Oregon'dan eski bir Greyhound otobüsü ayarlayıp onu Reno'nun sınırına bıraktırmıştı. Eski eyalet valisi ve Cruz'un liseden arkadaşı olan bağlantısı bunun ancak bir defalık bir yardım olacağını özellikle belirtmişti; çünkü Federal Koalisyon'un işlerine fazla bulaşmayacak kadar temkinli biriydi ve zaten Gray de bu sayede onun eski işini yapmasına müsaade ediyordu.

Zach'le birlikte her bir çocuğu aşağı indirdik. Sıcak güneşle karşılaştıklarında hepsinin mutlulukla oldukları yerde dönmek istediğini görünce gülümsemeden edemedim. Aşağı inen son çocuklardan olan Rosa, Zach'in elini tutmak yerine

bana yöneldi.

"İyi misin?" diye sordum. "Nasıl oldun?"

Kollarını öne ve arkaya doğru uzatıp gerindi. Bunun gerçekten işe yarayacağına inanabilmesi için özellikle gülümsemeye devam ettim. Cate'ten öğrendiğim bir şeydi bu.

Yiyecek kolileriyle tıbbi gereçleri kamyondan otobüse taşırken tüm bunlara Cate'in ne diyeceğini düşündüm. Onu yeniden gördüğümde benim için yaptıklarının ne anlama geldiğini ona anlatacaktım. Tüm bunları düşünürsem, yüzünü gözümün önüne getirip iyice odaklanırsam bir şekilde onun bunu hissedeceğine inanmak istiyordum. Onu unutmadığımı hissedeceğine...

Onu kurtarmak için geleceğimi hissedeceğine...

Liam Alice'i otobüse götürürken tüm ekibin ona attığı bakışları görmezden geldi. Onunla birkaç kelime konuştuktan sonra da motosikletine atlayarak Zach'e bizi arkadan takip edeceğini söyledi.

Elimi uzattığımda Rosa onu memnuniyetle kabul etti. Zach şoför koltuğuna geçip herkesin orada olduğundan emin olmak için içeridekileri saymaya başladı. Çocuklar koltuklara ve yere oturmuştu. Bir anlık bir şaşkınlığın ardından daha büyük olan çocuklar havalandırmaları ve ışıkları ayarlamaya koyuldular.

"Perdeleri kapatın," dedim. "Gittiğimiz yere varmamıza üç ya da dört saat daha var."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu aralarından biri.

"Kaliforniya'ya!" dedi Gav önündeki koltuğa vurarak. "Hadi, gidelim bakalım!"

"Emniyet kemerleri," dedi Zach otobüsü çalıştırırken. O anda orada bir mikrofon olduğunu fark edince bunu bir de hoparlörlerden duyulacak şekilde söyledi. "Emniyet kemerlerinizi takın. Psi Taşımacılık Hizmetleri'ne hoş geldiniz. Ben Zach, özgürlüğe giden bu efsane yolculukta kaptanınız olacağım. Pencerelerinizden bakıp –ama tabii Ruby az önce size bakmamanızı söylemişti– Nevada'ya hareket çekebilirsiniz."

En azından bu birkaç çocuğun kıkırdamasına sebep olmuştu. Başparmağımı havaya kaldırarak Zach'i onayladım ve yola çıktık. Seyahatimiz yeniden başlamıştı. Kendime rağmen gülümsüyordum, bulutların üzerindeymişim gibi hissediyordum. Rosa'ya bakana dek de tek bir an bile üzgün hissetmedim.

Pencere kenarında bir yere oturmuş, dizlerini kendine çekerek başını üzerlerine koymuştu.

"Rosa," dedim bir elimi sırtına koyarken. Tişörtünün cebinde 9229 yazıyordu. Oradaki kimliği bundan ibaretti işte. Bense adını duymasını istiyordum. Yeniden bir insan gibi hissetmesini...

"Gelmemeliydiniz, henüz hazır değildik. Hâlâ sorunluyuz."

"Hayır," dedim hemen. "Değilsiniz. Sadece farklısınız, hepsi bu."

"Sağlam olanlar ölmüş diyorlar," dediğinde sol yanağının üzerinden geçen incecik, pembe bir yara izi gördüm. Birinin bilerek teninde dolaştırdığı keskin bir şey dışında başka ne böyle bir iz bırakabilirdi? "Hepimizin sorunlu olduğunu ve hiçbirimizin dışarı çıkamayacağını söylüyorlardı. Ama bize

yardım etmek için de hiçbir şey yapmadılar. Ben... ben iyileşmek istiyordum. Hepimiz istiyorduk. Bizden istedikleri her şeyi yaptık ama yetmiyordu."

"Böyle hissetmene sebep oldukları için asıl sorunlu olanlar onlar," dedim. Bu kelimeleri nasıl bu kadar kolay bir araya getirebildiğimi başta anlamamıştım. *Clancy*. Bana sürekli söylediği şeylerden nesi farklıydı bunun? Huzursuzlukla kıpırdanarak onun yerine Cate'i düşünmeye çalıştım. Thurmond'dan kaçtıktan sonra benimle nasıl konuştuğunu... "Yaptığın en önemli şey hayatta kalmayı öğrenmekti. Kimsenin sana hissetmemen gereken şeyler hissettirmesine ya da o kampta olmayı hak ettiğini düşündürmesine müsaade etme."

"Sen de mi bir kamptaydın?" diye sordu Rosa. "Kamptan çıkınca her şey yoluna girmeye başladı mı?"

"Yavaş yavaş," dedim. "Annen de yardımcı oluyor."

İşte. İşte titrek bir gülümseme... "Üzerinde kırmızı takımı mı var?"

"Kırmızı takım mı?" diye sordum.

Rosa başını salladı ve nihayet arkasına yaslandı. "Annemin hep büyük bir oylamaya veya müzakereye giderken giydiği kırmızı bir takımı vardır. Bu takım sayesinde onu susturmak ya da yerine oturtmak isteyen yaşlı, beyaz adamları korkuttuğunu söylerdi."

"Hayır," dedim. "Ama ona artık ihtiyaç duyduğunu düşünmüyorum."

Rosa parmaklarını mavi şortunda gezdirdi. "Ve sen tamamen eminsin, değil mi? Yani beni istediğinden... Beni görmek istemezse anlarım tabii. Geldiklerinde büyükannemleydim.

Hastalandıktan sonra beni hiç görmedi o. Yani ben değiştik-ten sonra..."

"Seni istiyor," dedim. Thurmond'dan ayrıldığımdan beri dokunmaya bile cesaret edemediğim bir yerden dökülüyordu bu kelimeler. "Hem de her şeyden çok... Yapabildiklerinin ya da kamptaki insanların sana söylediklerinin hiçbir bir önemi yok. O orada seni bekliyor."

Doğru kelimeleri seçmiştim. Onları gömdüğüm yerden çı-karırken canımın yanmasından biliyordum doğru olduklarını.

Büyükannem beni kurtarmaya gelmeden hemen önce bi-rinin bana söylemesini tüm kalbimle istediğim kelimelerdi bunlar.

Bana döndü. "Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler."

Sesimin titreyip titremeyeceğini bilemezdim ama yine de konuşmaya karar verdim. "Hiç önemli değil."

"Daha fazla çocuğu kurtaracaksınız, değil mi?" diye sor-du. "Sadece biz değiliz yani?"

"Her birini," dedim başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi ka-payarak. Ağlamamak için bildiğim tek yöntem buydu. Artık bir ihtimalden daha fazlasıydı bu. Başarmıştık işte. Thur-mond'da da aynısını yapabilirdik. Bu anı herkes için gerçek kılabilirdik. Her çocuk için...

Cole yanaşmamız için yardımcı olurken Zach otobüsü

garaja soktu. Geride kalan çocuklar sürgülü kapıyı açmakla meşguldüler. Senatör Cruz ve Cole biraz daha içeride, yan yana bekliyorlardı. Ellerini önünde kavuşturan Cruz sakin gibi gözükse de gergin olduğunu buradan bile anlayabiliyordum. Perdeyi açıp Rosa'nın da onu görmesi için eğildim. Senatör o anda kızını görmüş olmalıydı; çünkü kendini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçerek otobüsün kapısına doğru koşmaya başladı. O sırada ben de Rosa'ya yol veriyordum. Kız kendini üst basamaktan annesinin kollarına bıraktığında az kalsın ikisi birden yere yuvarlanacaklardı.

Diğer çocuklar başlarını çevirdiler. Yol boyunca Los Angeles'ta olanları onlara anlatmıştık. Ve ebeveynlerinin çoğunun Federal Koalisyon'da görev aldığını ya da sadece o bölgede yaşadıklarını bilmek, gerçeği daha da dayanılmaz kılıyordu.

"Ama onları bulmanıza yardımcı olacağız," diyerek onlara söz verdim. "Senatör Cruz nerede olduklarını bilmese bile ipucu bulmak için farklı veri tabanlarını arayacağız."

Cole olduğu yerden kıpırdamıyor, yalnızca otobüsten inip, çevresinde toplanan ekip üyelerini gururla tebrik ederek sırtlarını sıvazlıyordu. Ayaklarının ucunda bir sırt çantası vardı ama Liam ve Alice aşağı inene dek ona uzanmadı. Gerçekleşmek üzere olan şeyin farkındaydım ama açıkçası ben de bunu engelleyemeyecek kadar öfkeliydim.

Cole, Senatör Cruz'a bir işaret verdi. Kadın Rosa'yı kollarının arasına alarak soğukkanlılıkla konuşmaya başladı: "Pekâlâ, çocuklar, beni izleyin. Bence önce sıcak bir duş alın, sonra da yeni giysilerinizi giyip karnınızı güzelce doyurun. Ne dersiniz?"

Oasis çocukları bize doğru gelmekte olan Zu'nun, Hi-na'nın, Mike'ın ve Kylie'nin yanından geçerek Senatör'ün ar-dından giderken Liam'ın ve Amplify muhabirinin de yolunu kesmişlerdi. Burada kalan diğer çocuklarla birlikte betona çi-zilmiş olan beyaz hilalin üzerinde duruyorlardı.

Cole buz gibi bir sesle konuşmaya başladı. "Eşyalarını top-lama zahmetine girdim. Burada işin bitti. Küçük motosikletini de alıp eve dönüyorsun."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sırt çantasını abisine doğru iterken Liam'ın yüz ifadesi sertleşmişti. "Ve daha yeni başlı-yorum. Beni zorla gönderemezsin."

Cole yalnızca kahkaha atmakla yetinirken ona ben cevap verdim. Zihnimde beliren kelimeler âdeta bir safra gibi ağzı-ma doldu. "Evet, ama ben gönderebilirim."

Zu'nun bakışları Liam'dan bana kaydığında ağzının bir karış açık kaldığını fark ettim. Yine de Liam'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görmenin yanında bir hiçti bu. Ne cüretle bu-radaki ihaneti benim üzerime yıkardı? Arkamdan iş çevirmiş-ti. Benden bir şeyler sakladığını hissetmiştim ama bu kadar büyük bir şey olacağını tahmin etmemiştim. Buradaki her bir çocuğun güvenliğini ve hayatını tehlikeye sokabilecek bir şey yapacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Üstelik ne için? Cole onun fikrinden hoşlanmadığı için mi? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Birlik'i bırakmış, kaçmıştı. Ateşe ateşle karşılık verilmesi gerektiğini bilemeye-cek kadar erken bırakmıştı eğitimini.

"Arkamdan iş çevirdin," dedi Cole büyük bir öfkeyle. "Ve sana özellikle bunu yapmamanı söylediğim hâlde bir şekil-

de Amplify ile iletişime geçtin. Gizli dosyaları e-posta olarak gönderecek kadar aptalca davranıp, Gray'in internet korsanlarının izimizi bulmalarına yol açabilecek şeyler yaptın. Diğer çocuklarla buluşacağın yalanını söyleyip Amplify ile buluşarak zamanımızı da benzinimizi de boşa harcadın. Bir operasyonu bölerek katılan her bir çocuğun hayatını tehlikeye attın. Buna kendi hayatın ve kurtardığımız tüm çocukların hayatı da dâhil. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bu işe bir sivili karıştırdın, Liam. Umarım buna değmiştir çünkü sen buradan giderken o tüm bunlar bitene dek bizim esirimiz olacak."

"Affedersin?" dedi çakmak çakmak, kahverengi gözleri olan Alice. "Bana sinirleneceğinden bahsetmiştin ama bu..." diye mırıldandı Liam'a dönerek.

"Gerçeğin ta kendisi," diye bitirdi Cole onun cümlesini ve elini uzattı. "Kameranı bana ver."

Alice elini, artık çantasının içinde güvende duran aletin üzerine bastırarak geriledi. "Sözlerimi iyi dinle çünkü bunda ciddiyim. Cesedimi çiğnemen gerek. Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Ben Washington bombalı saldırılarından ve sekiz büyük şehir isyanından kurtuldum. Buna kameramanımın ve nişanlımın öldüğü Atlanta ayaklanması da dâhil. Hadi bakalım, dene de gör gününü, pislik herif."

"Pekâlâ, tatlım," dedi Cole. "Kameran sende kalabilir. Bırakalım da o tatlı, sıcak ışık seni kilitleyip anahtarını fırlatıp attığımız hücrede sana arkadaşlık etsin."

"Bu..."

Liam onu durdurmak için kolunu uzattı. Kadın bir an bile geri çekilmemiş, bembeyaz teni o pembe tonunu hiç kaybet-

memişti.

"Haklısın," dedi. "Arkandan iş çevirip Amplify ile nasıl iletişim kuracağımı buldum. Alice'le ve takımıyla tanıştım ama bunu Olivia ve Brett'i bulduktan sonra yaptım. Onlara burada henüz gelmemelerini söyledim çünkü önce ormanda değil de burada daha güvende olacaklarından emin olmalıydım. Amplify'a hikâyemi kanıtlamak için dosyaları bir flaş belleğe indirdim; asla birine e-posta atmadım. Ve tüm bunları neden yaptığımı biliyor musun? Çünkü sen Los Angeles'ta ne söylersen söyle bu ne yeni bir başlangıca ne de demokratik bir ortama benziyor. Kendi düşüncelerini dayatabilmek için diğer herkesin fikirlerini görmezden geliyorsun. Sen beni bir kez bile dinlemedin. Hayatlarımız ya da yaşadıklarımız hakkında hiçbir şey bilmemene rağmen hem de. Sen savaşmaktan hoşlanıyor olabilirsin ama bazılarımız hoşlanmıyor."

"Bu pek de doğru sayılmaz," dedi Cole ekip üyelerine bakarak. "Özellikle de bugünkü başarını düşünürsek..."

"Doğru söylüyor," dedi Alice. "Ondan asla dosyaları dijital ortamda gönderip risk almasını istemedik. Bize sadece çıktıları getirdi. Üstelik Birlik'le ilişkilerini kanıtlayacak kadarını sadece. Ya da şu an kendinize her ne diyorsanız onunla."

Liam derin bir iç çekti. "Alice'in bugün çektiği görüntüleri kullanabiliriz. Medyaya yayımlayacakları bir paket hâlinde sunarız. Gerçek bir mesajı olan bir paket... İnsanların bizden korkmamaları gerektiğini gösterecek kadar basit bir mesaj da olabilir bu. Sen bunu anlamazsın. Tüm çocukları kamplardan çıkarsak da gördüğümüz her lanet olasıca çiti ve duvarı parçalasak da bir şey değişmez. İnsanların fikirlerini değiştiremezsek tüm bu çocuklar nereye gidecekler?"

Cole kollarını kavuşturup hiç düşünmeden, "Güle güle, Liam," dedi.

İçimdeki öfke kalbimde kalan son aydınlık parçayı da kararttınca Cole'ün peşinden tünele doğru döndüm. İşte o an bir ses işittim. "O giderse ben de giderim."

Birkaç gece önce gördüğüm Yeşil kızdı bu. Liam'ın kaskına beyaz hilali boyayan kız. Onun kim olduğunu neden o kadar merak ettiğimi şimdi daha iyi anlıyordum. Bu sembolü Alice'in onu tanıyabilmesi için çizmişti.

"Hangi sebeple acaba?" diye sordu Cole.

"Ben de sırrına ortak oldum." Siyah saçlarını omuzlarının arkasına doğru atarak devam etti: "Alice'le buluşmaya gideceğinden haberim vardı ve kimseye söylemedim."

"Benim de," dedi Lucy ellerini ovuşturarak. "Erzak getirmek için gittiği yalanına ortak oldum ve üzgünüm ama ben de savaşmak istemiyorum."

"Aynen," dedi Kylie. "Ama bu konuda üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Ben de," dedi Los Angeles'tan kaçmayı başarmış Yeşillerden biri olan Anna. "Ona dosyalara nasıl ulaşacağını ve yükleyeceğini ben gösterdim."

"Senatör Cruz'a Amplify'dan biriyle nasıl iletişime geçtiğini de ben sormuştum," dedi başka bir Yeşil. "Sanırım ben de kovuldum, değil mi?"

"Bu durumda ben de..."

Cole elini kaldırarak konuşmakta olan Sarah'nın sözünü kesti. "Pekâlâ... Tanrım, anladım, Spartaküs. Hepiniz mera-

mınızı anlattınız."

Bana bir bakış attı. Bu kararı ona bıraktığımı gösterecek şekilde omuz silktim. O an kararlarıma güvenmiyordum ve açıkçası hepsi Thurmond baskınını sabote etmeye bu kadar niyetliyse gidip güvenli bir yerde yaşamalarına çok da üzülmezdim. Harry bize eğitimli askerler sağlayacağına dair söz vermişti nasılsa.

"Tek bir hakkınız var," dedi Cole. "Bunun işe yarayacağını bana kanıtlarsanız planımıza dâhil ederiz ama..." Önümüzdeki çocuklar heyecanla fısıldamaya başladıklarında sesini yükseltti. Şu an hepsinin olmasa da çoğunun Liam'ın planını bildiğini ve hiçbirinin beni dâhil etmek istemediğini fark ettim. Bu gerçekten kaçmak için Cole'ün arkasına saklandım.

Muhtemelen bunu hak ettiğini düşünüyorlar, dedi içimden bir ses. *Sen de ajanlardan kurtulma planını onlardan gizlemiştin.*

Ama bunu sadece onları korumak için yapmıştım. Cole sonuna kadar haklıydı. Liam'ın saniye saniye planlanmış bir operasyona bir bilinmezi dâhil etmesi hepimizin sonu olabilirdi. Buna kurtarmaya çalıştığımız çocuklar da dâhildi. İçimde taze bir öfke yükseldi.

"Ama," diye başladı, "hepiniz burada kalacak ve her ne olursa olsun izinsiz Çiftlik'ten ayrılmayacaksınız. Buna sen de dâhilsin, havuç kafa."

Alice yeni lakabını duyunca kızararak dalgın dalgın kızıl saçlarını düzeltti.

Cole ona doğru yaklaşıp sesini alçalttı. Bu bakışı tanıyordum. Mavi gözlerinin karşısındakinin yüzüne kilitlenmesini de yüzündeki gülümsemenin duyduğu tiksintiyi gölgeleye-

memesini de... Kısık ve sert bir sesle devam etti: "Yerimizi Amplify'dan herhangi birine söylersen haberim olur."

Kollarını kavuşturan Alice, Cole'e doğru eğildi. Karşı koyarcasına tek kaşını havaya kaldırmıştı. "Hayır, olmaz. Ama benim niyetim çocukları öldürtmek değil. Ben, sen değilim."

"Hey," diye uyardım onu. Belli ki Liam benim hakkımda bir şeyler anlatmıştı çünkü sesimi duyar duymaz geriledi.

"Pekâlâ, herkes iyi mi? Sakinleştik mi?" dedi Cole diğerlerinin de başlarıyla onaylamasını sağlamak için başını sallayarak. "Harika. Erzakı otobüsten indirip yerleştirelim. Biri bana sizi gördüklerinde PÖK askerlerinin yüzlerindeki ifadeyi anlatmalı."

Bununla birlikte gerginlik de bir anda uçup gitti. Gav bir kahkaha atarak başlarına ne geleceğini anladıklarında askerlerden birinin altına işemek üzere olduğunu anlatmaya koyuldu. Yanından geçerken Zu beni kolumdan yakalamaya çalıştı ama ben sadece yalnız kalmak istiyordum. O anda onu incitmek umurumda bile değildi. Benim için endişelenmesi de... Bu olanlarda bir sorun yokmuş gibi davranmak istemiyordum. Asıl amacımızdan saparak zaman harcıyorduk. Öldürülmesine engel olamayacağım daha fazla çocuk demekti bu da.

Nico'ya bakıp Cate'le ilgili yeni bir haber gelip gelmediğini ya da Chubs'ın ve Vida'nın dönüp dönmediğini öğrenmek istiyordum yalnızca. Thurmond'a yeniden nasıl gireceğimle alakalı son detayları da konuşmalıydık.

Kalan son enerjimle Çiftlik'le garaj arasındaki koridoru bir sıçrayışta geçtim. Çimentonun üzerinde attığım her adımda öf-

kem biraz daha duruldu. Oasis'ten kurtardığımız çocukların makarna kâseleri ve bisküvilerle dolu mutfaktan geçerken adımı seslendiğini duydum.

Yavaşlamadığım gibi bunun kuşandığım öfke kalkanını gevşetmesine de müsaade etmedim. Liam bana yetişmek için koşuyordu. "Ruby! Seninle konuşmak istiyorum!"

"İnan bana, istemiyorsun!" dedim.

Sonunda beni kolumdan tutup çevirene dek arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Yüzüne baktığım anda o gergin ifadesi, çenesine ve yanaklarına bulaşan pislik ve bakışlarının derinliği yüzünden onu öldürmekle öpmek arasında gidip geldim.

Kendimi elinden kurtarıp merdivene açılan kapıyı araladım.

"Sana anlatmadığım için mi, yoksa haklı olduğumu bildiğin için mi kızgınsın?" dedi. "Çünkü bana sorarsan her ikisi de."

"Bence sana kızgın olmamın tüm gerekçelerini Cole gayet güzel açıkladı," dedim ilk sahanlığa vardığımda. Hemen yanıma gelip onu geçen sefer öptüğüm o karanlık köşeye çekmeye çalıştı beni. Bunu kasten yaptığını bilmek beni nedense daha da kızdırmıştı.

"Haklıyım, Ruby," dedi bileğimden yakalayarak.

"Bana bir daha dokunursan," diye uyardım onu, "çok pişman olursun."

Elimi bırakıp geriledi. "Lütfen, beni bir dinle..."

"Hayır!" dedim. "Şu an yüzünü bile görmek istemiyo-

rum!"

Liam'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Neden? Hiçbir konuda asla yanılmayan Cole'e karşı geldiğim için mi?"

Arkama dönüp iki elimle onu göğsünden ittim. "Zach'in silahının ucunda belirdiğinde az daha beynin dağılacağı için! Çünkü orada ölebilirdin ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım! Çünkü düşünmeden hareket ettin ve yaptığımız onca plan senin yüzünden..."

Beni kendisine doğru çekerken gözlerinin maviliğinde yanan alevleri fark ettim.

Ve beni öptü.

Benim onu East River'daki ormanın içinde öptüğüm gibi öptü hem de. Karanlığın içinde öpüşürken burnuma nemli toprak, toz ve deri kokusu doldu. Tutkuyla ve çaresizce öpüyordu beni. O, parmaklarını saçlarımın arasına geçirirken ben onun ceketini sıkıyordum.

Beni öpmesine müsaade ettim; çünkü bunun son öpüşmemiz olduğunu biliyordum.

Onu ittiğimde aramıza dolan soğuk hava göğsümü parampara etti sanki. Liam nefes nefese duvara dayandı. Bense o an merdivenlere oturup ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Derin bir nefes aldı. "Anna dedi ki... Nico'nun gizlice bir virüs üzerinde çalıştığını söyledi. Thurmond saldırısı için kullanılacağını düşünüyor. Birinin içeri girip bilgisayara yüklemesi gereken bir virüsmüş." Sorgulayıcı bir tavırla devam etti: "Bu konuda bir şey biliyor olabilir misin?"

Başımı çevirdim.

"Aman Tanrım, Ruby," dedi usulca.

Thurmond planını ona anlatmak için bana bir şans veriyordu aslında ama hiçbir kuvvet, özellikle de o, beni bundan vazgeçiremezdi. Onayına ihtiyacım yoktu.

"Seni öldürürler," dedi. Ağzından dökülen sözcükler öfkesini ele veriyordu. "Bunu sen de biliyorsun. Ne olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorlar. Tüm kampı etkileyecek misin? Clancy'nin East River'da yaptığı gibi onları kontrol altında mı tutacaksın? Kamptan canlı çıkmana asla izin vermezler. Bu umurunda bile değil, değil mi?"

Büyük bir öfkeyle homurdanarak yüzünü ovuşturdu. "Bu fikri aklına kimin soktuğunu sormama gerek var mı? O bizden biri değil, Ruby! Ama sen hâlâ onun tarafını tutuyorsun ve bir zamanlar sadece bana anlattıklarını şimdi ona anlatıyorsun. Bana ne olduğunu söyle, aramızı yeniden nasıl düzelteceğimizi. Nasıl bu hâle geldik anlamıyorum. Seni nasıl bu kadar etkileyebildiğini anlamıyorum!"

"Kendimi sana anlatmak zorunda değilim." Bu söylediğim doğru olsa da yine de ürpermeden edemedim.

"Eskiden bunu isterdin," dedi. "Sana neden Alice'ten ve Amplify'dan bahsetmediğimi bilmek ister misin? Yüzlerce kez anlatmama ramak kalmıştı. Garajda olduğumuz o gece neredeyse söyleyecektim ama kendime engel oldum çünkü son zamanlarda... Son zamanlarda söylediğim şeylerin bir anlamı yok sanki. Cole'le ikiniz ben ne söylersem söyleyeyim, yanlış, aptalca ya da safça olduğunu düşünüyorsunuz. Kahretsin. Bu kelimelerden bıktım artık. Ben aptal da kör de de-

gülüm. Karnımızı doyurabilir, yıkık dökük eşyaları onarabilir, tüm arabaları tamir edebilirim. Zaten yeterince vahşi olan bu dünyada gerçek bir iyilik yapabilmek için son bir şans yaratabilirim ama bu da size yetmiyor. Sözlerimin bir değeri yok, değil mi? Onun için zaten hiç yoktu. Artık senin için de yok."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey hissetmedim. Tam bir hiçtim o anda.

"Ben bundan sonra olacakları düşünmeye çalışıyorum. Tüm bunlar bittiğinde hayatlarımıza nasıl devam edeceğimizi... Eskiden bunu konuşurduk. Bu çocukların hiçbirinin, hayatlarını acıyla, pişmanlıkla ve kanla lekelenmiş bir şekilde yaşamalarını istemiyorum. Bunu senin için de istemiyorum. İyi şeyler yapabiliriz... Tüm dünyaya, berbat bir durumda olan iyi çocuklar olduğumuzu gösterebiliriz. Lütfen, Ruby, lütfen. Cole seni bir uçurumdan aşağı itecek ve o ana kadar da elini tutuyor olacak."

Ona bir an bakıp sözcüklerinin içimdeki boşluklara dolmasına müsaade ettim. *Kızları düşün,* dedim sonra kendi kendime. *27 numaralı kulübeyi, Sam'i...* Ben oradan çıkarken geride kalan binlerce çocuğu... Ashley'nin yüzünü... Bana bakan boş gözlerinden okuduğum suçlama dolu bakışlarını... *Neredeydin? Neden daha önce gelmedin?*

"Eğer beni kırdığının yarısı kadar bile kırdıysam seni," dedi kederli bir sesle, "o hâlde öldür beni. Buna dayanamıyorum. Bir şey söyle. Bir şey söyle!"

Bunu, hayatta en çok istediğim şeyi, onlar için feda etmeye hazırdım. Ama zaten bu o kadar zor olmayacaktı. Onlara olan borcum aşkımdan daha büyüktü. O kızların her birine hayatı-

mı borçluydum. Bugün Oasis'ten çıkarken hissettiklerimi bilmelilerdi. Tedaviyi bulacaktık. Dünyada yapacağım son şey olsa da bulacaktık onu ve onlar kamptan çıktıklarında bunu göreceklerdi. Gerçek özgürlüğün ne olduğunu bileceklerdi. Onları birer 'ucube' yapan yeteneklerinden kurtulacakları için değil ama. Yıllardır ellerinden alınan tüm seçimlere yeniden sahip olacakları için... İstedikleri yere gidebileceklerdi. Sevdikleriyle olabileceklerdi.

Sonunda bana ne olduğunun bir önemi yoktu. Nico'nun bununla bazı şeyleri telafi edeceğini söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Geriye dönüp başlarına gelenleri değiştiremezdim ama kendi geleceklerini ellerine verebileceğim kesindi. Her şeye değecekti bu. Onu kaybetmeme bile... En azından bir gün bunu anlayacaktım.

Ama şimdi... Canım yanıyordu. Kendimi paramparça hissediyordum. İlişkimizin sonu büyük bir sessizlikle geldiğinde bunu Liam'ın da hissettiğini anlamıştım. Gerçi o bunu kendine itiraf edemeyecek kadar inatçıydı. Söyleyecek söz kalmamıştı. Arkamı dönüp merdivenlerden çıkmaya başladım.

"Buralarda olacağım," diye seslendi. "Beni bulmaya karar verdiğinde yani."

Boğazımdaki yumruyu güçlükle yutkunarak arkamı dönmeden, "Beni bekleme," dedim.

En üst basamakta durmuş kapıyı açıyordum ki sesini duydum: "Belki de beklemem."

Kapı arkamdan kapandığında en yakındaki odalardan birine koşup kendimi bir yatağın üzerine attım. İçimdeki acı dayanılmazdı. Yumruklarımı sıkıp bırakarak o dayanılmaz acıyı

hafifletmeye, o korkunç hıçkırıklarımı susturup yeniden nefes almaya çalıştım. Büyük odadan gelen kahkahalara karşın benim beynimde çığlıklar yükseliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama görüşüm bulanıklaştı. Kendime geldiğimde Alban'ın ofisindeydim ve oraya nasıl gittiğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Arkamı döndüğümde kapıda iki kişi duruyordu. Omuz omuza, yüzlerinde aynı endişeli ifadeyle beni izliyorlardı. Birbirlerine attıkları tek bir bakışla bir sürü şey konuşmuşlardı aralarında.

"Eee..." diye başladı Vida. "Neler kaçırdık?"

ON YEDİ

VIDA, CHUBS VE O ANDA YANIMIZA GELEN COLE İLE BİRLİKTE bara doğru yürürken, "Siz ne zaman geldiniz?" diye sordum. "Bu kadar yakında olduğunuzu neden haber vermediniz? Lillian'ı getirdiniz, öyle değil mi?"

"Ah, getirdik tabii," dedi Chubs imalı bir şekilde Vida'ya bakarak. "Aramamamızın da bir açıklaması var."

Vida kollarını kavuşturarak homurdandı. "Sana bir kazaydı dedim!"

"Evet," dedi gözlüklerini dikkatlice indirerek. "Elimizdeki cep telefonu kazayla arabadan aşağı düştü ve birisi de yine kazayla üzerinden bir güzel geçti. Çünkü o birisi kazayla direğe çarpıp onu devirince, sonra da ortadan kaldırmak için yanlışlıkla yeteneklerini kullanınca kazayla yakınımızdaki takipçilerin dikkatini çekmişti ve büyük bir telaş içindeydi."

"Ben suratının ortasına yumruğumu indirmeden birileri çenelerini kapasa iyi eder," dedi Vida, Chus'ın omzuna bir tane geçirirken. Ama bu sanki... neşeli bir sataşma gibiydi.

"Birileri ve çenelerini, öyle mi?" dedi Chubs dilbilgisi kurallarını hatırlatarak.

"Şimdi de dilbilgisi dersi mi vereceksin?"

Merdivenden çıkarken Cole onlara Oasis'te olup bitenleri anlattı. Bense henüz fazlasıyla kırgın olduğumdan söylemem gerekenleri bile söyleyemiyor, daha da beteri kafatasımdaki ağrı sebebiyle kendimi su altındaymışım gibi hissediyordum. Dikkatimi çekmek için ne söylerse söylesin Chubs'ın gözünün içine bakamıyordum. Liam ona tüm hikâyeyi anlattığında arkadaşının yanında duracaktı, bunu biliyordum. Lillian Gray ya da Thurmond dışında başka bir konu hakkında konuşamazdım o anda.

Vida'yı takip ederek barın arka odasından ön tarafına geçtik. Burada her şey toplanmış, bardak ve tabak gibi işe yarayacak eşyalar Çiftlik'e indirilmişti. Her yer gölgelerle kaplı olduğundan bar tezgâhının bir köşesinde duran o küçük silüeti neredeyse görmeyecektim.

Üzerinde kendisine büyük gelen bir kot pantolon ve bir de erkek gömleği vardı. Sarı saçları toplanıp bir beyzbol şapkasının altına gizlenmişti. Etrafım ölümcül bir hareketsizlikle incelerken bakışları telaşlı ve temkinliydi. Bu bakışlardaki sertlik, duruşu... Hepsi oğluna da geçmişti. Onu bu şekilde görmek bile öylece kalakalmama, kanımın çekilmesine yetti. Clancy'nin hep fiziksel olarak babasına benzediğini düşünmüşümdür ama şimdi bu detayları görünce... Parmaklarını, kavuşturduğu kollarına telaşla vurması aynı Clancy'ydi. Kadın tek kelime etmemiş olsa da ben yine de sesini duyabiliyordum. Oğlunun zihninde yankılanmıştı sesi. *Clancy, tatlı oğlum...*

Derin bir soluk aldım.

"Onu Kansas Karargâhı'nda tutmuyorlardı," dedi Vida. "Yakındaki daha küçük binalardan birindeydi. Orada olduğunu ajanların aralarındaki telsiz konuşmalarından anladık. Onu Gray'in adamlarının kaçırdığı ajanlarla değiş tokuş etmek için bazı ayarlamalar yapıyorlardı. Lillian'a ulaşabilmek için ajanları hayatta tutuyorlarmış. Yani yanılmışsın, pislik herif," dedi Vida Cole'e bakarak. "Bu plan işe yarasa iyi olur çünkü orada bu çizgi film karakteri yerine Cate oturuyor olabilirdi şu an."

Cole başıyla onaylayarak kadına âdeta korkmuş, vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi dikkatlice yaklaştı. "Merhaba, Dr. Gray. Burada güvendesiniz."

Kadın ya anlamadı ya da umursamadı. Cole'ün uzattığı elini savuşturarak hızla kapıya yöneldi. Yumruklarını ahşap kapıya vurdukça sanki benim ellerim acıdı. "Solgun... ah... dışarı... araba... daha... şimdi–şimdi–bir, iki, üç, dört, beş..."

Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tuhaf bir vurguyla konuşuyordu. Tıpkı ağzı dolu birinin ya da dişlerini sıkarak konuşmaya çalışan birinin konuşması gibiydi bu.

Vida'ya döndüğümde bitkin bir hâlde iç çektiğini gördüm. "Konuşamayan ve bir şey anlamayan birine göre büyük bir baş belası."

"Aslında konuşuyor ama..." diyordum ki Cole onu kollarından tutup sakinleştirmeye çalışırken attığı çığlıkla irkildim.

"Hiçbir şey anlamıyor. Yazmayı, yavaşça konuşmayı ve farklı dilleri denedik," dedi Chubs çenesini ovuşturarak. "Beyninde herhangi bir şey kaldıysa da ona ulaşamıyor."



Arızalı biriyle bitmiş biri arasında fark vardı. Arızalı birini yeniden düzeltmeyi umabilirdiniz ama diğeri... Diğerinden dönüş yoktu.

Diğerleri Lillian Gray'e ayrılan odanın içinde boş boş gezerken ben de ellerimle yüzümü kapatıp artık onunla göz göze gelmeye çalışmaktan vazgeçtim. Dün öğleden sonra Çiftlik'e dehşet içinde gelmiş, tüm sabahı bu ruh hâlinde geçirmişti. Kadın onu kışın ortasında okyanusa atmışız gibi zangır zangır titriyordu. Yorgunluktan bayılmamış olması şaşırtıcıydı.

Zihninin içi ise... Bunu tarif edecek söz bulamıyorum. Tarif edilecek hiçbir şey yoktu çünkü. Anılarına ilk girdiğimde kendimi bir anda dışarı atılırken buldum. Neredeyse kusacak kadar dönmüştü başım. Öylesine karışık bir hâlde beliriveren beyaz görüntüler aniden hızlanıp bitiyor, takip edemeyeceğim kadar hızlı ilerliyordu. Bir saniyede yüz kilometre hıza ulaşan bir arabanın içinde oturmak gibiydi bu. Beni oturduğum koltuğa yapıştırıyordu. Bunu kasten yapıp yapmadığını bilmiyordum.

"Dr. Gray," dedim dikkatini yeniden kendime çekmek için sertçe. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Aaadıım," diye mırıldandı beyzbol şapkasının ucunu tutarak. "Yok... güzel... solgun... gölge..."

"Tanrım," dedi Senatör Cruz yüzünü elleriyle kapatarak. "Siz ikiniz bu duruma nasıl katlanabiliyorsunuz? Bu zavallı kadın..."

Cole yaslandığı duvardan ayrılarak, "Bence bugünlük bu kadar yeter, bebeğim," dedi.

"Ama hiç ilerleyemedim."

"Belki de ilerlenecek bir yer yoktur," dedi Senatör Cruz elini sırtıma koyarken. Onu kendisine verilen ajan odalarından birinden ve Rosa'dan ayırabilecek öneme sahip tek şey eski First Lady'ydi. *Keşke hiç gelmeseydi,* diye düşündüm. Çünkü hem ben hayal kırıklığına uğramıştım hem de bizim için yaptığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Korkunç bir histi bu.

"Daha geleli iki tam gün bile olmadı," dedim ısrarla. "En azından öğleden sonra da biraz çalışayım."

Lillian Gray küçük yatağında yüzünü yastığa gömecek şekilde uzandı. Ondan yayılan hüsran duygusunu hissedebiliyordum. O yüzden elini hiç durmadan naylon kaplı yatağa indirirken onu durdurmaya çalışmadım.

Alnımı ovuşturarak derin bir iç çektim. "Pekâlâ. Bir mola verelim."

"Onun durumu hakkında diğerlerine ne kadar bilgi vermeliyiz?" diye sordu Senatör Cruz.

Vida ve Chubs çenelerini kapalı tutacaklarına dair söz vermişlerdi. Çocuklar baskı yaparsa kadının yorgun olduğunu, dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu söyleyeceklerdi. Bu da ona nasıl yardım edebileceğimi bulmak için bana zaman kazandıracaktı.

Diğerlerine karşı açık olmak maalesef bir seçenek değildi. Tedavi hakkındaki tüm araştırmaya ve bilgiye tek erişim şansımız olan Lillian Gray'in bu hâlde olduğunu görürlerse... Bu

onları Liam'ın tarafına çekmekten başka bir işe yaramazdı. Gerçekten bir şey yapıyormuş gibi görünen tarafa...

Los Angeles'tan ayrıldığımız andan beri Cole'le kendimizi çocuklara ispatlamak için IAAN hastalığının sebebine ve tedavisine odaklanmıştık. Aradan üç hafta geçtikten sonra verdiğimiz sözleri tutacağımıza dair elimizde hiçbir kanıt yoktu. Oasis'ten kaçırdığımız çocuklar bile Çiftlik'te değil garajda takılıyorlardı. Onları yalnızca yemek zamanı mutfağa geldiklerinde görüyordum ama o zaman bile tabaklarını alıp tekrar garaja gidiyorlardı.

"Kapıyı dışarıdan kilitleyeceğim," dedi Cole. "Çocuklara onu rahat bırakmalarını söylersek yaparlar."

Tabii garajdan çıkmaya zahmet ederlerse...

"Ajanlar için, Cate için endişeliyim," dedim. "Birlik'in onu elinden kaçırdığını öğrendiklerinde ne olacak?"

"Birlik bunu olabildiğince uzun bir süre gizli tutacaktır," dedi Cole. "Sana Harry'nin söylediklerini anlatmıştım. O ve Özel Kuvvetler'den birkaç eski arkadaşı Tucson civarındaki gizli bir hapishanenin raporlarını inceleyecekler. Görünüşe göre Yeşil Bereliler'i yeniden kullanmaya başlamışlar."

Harry'nin tanımı gereği gizli olması gereken bir hapishaneyi nasıl bulduğu beni ilgilendirmezdi. Hem Senatör Cruz'un önünde Cole'ü sıkıştırmak da istemiyordum.

"Bu önemli bir adım," dedi kadın gülümseyerek. Başımı salladım. Hiçbir şey değildi bu.

Lillian'ın şapkasını ve kirli spor ayakkabılarını çıkarıp onu olabildiğince rahat ettirmeye çalıştım. Yüzü bir deri bir kemik kalmış olsa da eski güzelliği hâlâ fark edilebiliyordu.

Gözlerini kıstığında bir anda karşımda onu değil oğlunu gördüm.

"Alban da burada, yanımızda olmanızı isterdi," dedi Cole usulca. "Burada dostlarınız var. Dostlarınız... Güvendesiniz."

"Alban?" dedi Lillian doğrularak. Bacaklarını dikkatlice üzerine örttüğüm battaniyeden dışarı çıkardı. "John?"

Cole ile birbirimize baktık hemen ama kadın yine bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Hap... o... öf... moh..."

Cole kapının hemen yanındaki masaya yönelerek çekmeceyi açtı. "Dr. Gray, biraz dinlendikten sonra bakmanızı istediğimiz bazı şeyler var. Onları buraya bırakıyorum. Birazcık, nasıl desem, zor gelebilirler. Burada bir grafik..."

"Grafiiiik." Cole görebilmesi için kâğıtları havaya kaldırdığında kadının tepkisi çok ani oldu. Doğruldu ve kâğıtlara uzandı. *"Beyincik, epifiz bezi, talamus, Monro deliği..."*

Sesi tamamen değişmişti. Daha netti, olan bitenin farkındaymış gibiydi. Konuşmadan önce her bir kelimenin üzerinde uzun uzun düşünmüş gibi bir hâli vardı.

"Pekâlâââ," dedi Cole kelimeyi uzatarak. "Bu... beklenmedik bir gelişmeydi."

Ve kadın yan tarafına dönüp yatarak uykuya daldı.

Cole kapıya yönelse de ben olduğum yerden kıpırdamadan onun iki büklüm olmuş bedenini izlemeye devam ettim. Bunu bir kez daha denemek istememe sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de beyninde gördüklerimi değerlendirmeye yetecek kadar zamanımın olması bir anda bunu merak etmeme sebep olmuştu.

"Ne?" dedi Cole ama ben kadının beynine dalarken sesi giderek uzaklaştı. Olabildiğince nazik davranmıştım. Bu defa gözlerimin önünde beliren aydınlık sahnelerde dolaşmaya çalışmak yerine kendimi onların akışına bıraktım. Bir masanın üzerine yığılmış ders kitapları, demode giysiler içindeki gençler, karanlık ekranlara yansıyan filmler, üzerindeki –üzerimdeki– elbisenin rengine uyan beyaz güller, çiçeklerle bezenmiş bir mihrabın ucunda onu bekleyen daha genç ve yakışıklı Başkan, hastaneler, makineler, parklar, bebek giysileri, mutfak masasında oturan siyah saçlı bir çocuk, bana dönük sırtı... Tüm bu anılar akıcı ve anlamlıydı; sanki onları kendi elimle yönlendiriyordum. Sonra birden değişmeye başladı. Tüm o sahnelerin üstü rengârenk boyalarla kaplandı ve kendimi beyaz bir sisin içinde buldum; ne altımda ne de üstümde herhangi bir şey görebiliyordum.

Bir rüya. Şu an beynini de bedenini de gevşetecek kadar derin bir uykudaydı. Beyninden ve yatağının yanından uzaklaştığımda en ufak bir tepki vermedi.

"Ne oldu?" diye sordu Cole. "Ne gördün?"

Çalışan, tam ve anlamlı anıları olan bir beyin görmüştüm ve çok ama çok şaşkındım.

"Sanırım," diye başladım ayağa kalkarken, "Chubs ile konuşmam gerek."

Ya bir ihtiyaçtan ya da meraktan Chubs bilgisayar odasında, ön taraftaki boş masalardan birinde oturuyordu. Çevre-

sini kule duvarları gibi saran yığınla kitap vardı. Yeşillerden birkaçı Liam'ın ve Alice'in projesi üzerinde çalışmak için bilgisayarlardan bir iki tanesini garaja götürmüş olsa da Nico her zamanki gibi hâlâ buradaydı. Beni Chubs'tan önce o görmüştü ve yüzündeki ifadeden benim de Chubs'tan önce onunla konuşmam gerektiğini anladım.

"Üç şey var," dedi. "İlk olarak, işlem tamamlandı."

"Konuştuğumuz şey mi?"

Boynuna astığı siyah flaş belleği gösterdi. "Şimdi daha küçük bir versiyonunu bulmalıyım. Böylece gözlüklere monte edebilirim."

"Harikasın," dedim içtenlikle. Cole haklıydı. Nico bizim tarafımızdaydı ve bunu sadece bir şeyler ispatlamak için de yapmıyordu.

Bu iltifatım karşısında utanarak kızardı ve kısık sesle konuşmasını sürdürdü: "İkincisi de şu konuştuğumuz diğer konu hakkında."

"Pek çok şey hakkında konuşuyoruz," dedim.

Nico ekranda bir şeyler yaparak yabancı sunucu kayıtlarını açtı.

"Biri bir şey daha mı yollamış? Yine?"

"İki gün önce bir e-posta. Oasis için ayrıldığınız gecenin öncesinde. Bu IP adresi dizüstü bilgisayarlardan birine ait," diye devam etti. "Şu anda silinen bir adrese yollanmış."

"Belki biri Amplify ile iletişim kurmaya çalışıyordur?" diye sordum sesimdeki acımasızlığı gizlemeye bile gerek duymadan.

Omuz silkti. "Yine en basit açıklama doğru olandır diyorum."

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Ama buna inanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Sadece... biraz şüpheli. Liam Amplify ile yalnızca doğrudan iletişim kurduklarını söylemişti; o yüzden onlara kimin neden dosya sızdırdığını anlayamıyorum. Bu basit bir mesaj olduğu için dikkatimi çekti sadece. Sence Cole olabilir mi?"

"Sorarım," dedim. "Üvey babasıyla nasıl iletişim kurduğunu bilmiyorum."

"Oldukça güvenli bir yöntem bu," dedi Nico onaylar bir tavırla. "Liam ve diğerleri dün gece hazırladıkları medya paketini yollarken arkalarında bıraktıkları izleri silmemişlerdi."

"O kadar çabuk mu hazırladılar?" diye sordum. "Basında çıktı mı?"

"Şey... üçüncü konu da bu." Masaüstündeki bir dosyaya tıkladığında ekranda bir pencere açıldı. "Yayından kaldırıldı. Gray'in sansür mekanizmaları sayesinde bu hikâye yayından kalkana kadar tüm büyük haber siteleri kapandı. Ama fotoğraf ve videolar yüzlerce mesaj panosunda ve Amplify'ın desteklediği internet sitelerinde yayımlanmaya devam ediyor. Aynı internet sitesini yüzlerce farklı alan adıyla ve farklı arama kelimeleriyle yayımladıkları için insanların arama çubuğuna girdikleri kelimelere göre en az birkaçı sonuçlarda çıkıyor. Görmek istersin diye hepsinden ekran görüntüsü aldım."

Örnek olarak CNN'in ana sayfasından aldığı ekran görüntüsünü açtı. Görüntü ana sayfanın yarısını kaplıyordu. Kampın dışarıdan fotoğrafları... Yatakhanelerden çıkan çocuk-

ların mozaiklenmiş yüzleri... O son saniyelerde koridorda koşarken arkadan çekilmiş fotoğraflarımız... Haberi okumadan yalnızca resme bakacak olsanız kolaylıkla kan zannedebileceğiniz duvardaki onlarca kırmızı el izi... Haberin başlığı ise şöyleydi: OASIS: BİR "REHABİLİTASYON" KAMPINA İÇERİDEN BAKIŞ.

"Aynı zamanda bu videoyu da yayınlamışlar," dedi Nico. Video yüklenip o ilk sahne ekrana geldiği anda ne göreceğimi anlamıştım.

Yüzüm görünmüyordu; çünkü Alice çocukların yüzlerini görebilmek için videoyu arkamdan çekmişti. *"Adım..."* İsmimi sansürlemişlerdi. *"Ve sizden biriyim. Hepimiz sizin gibiyiz, yani elinde fotoğraf makinesi olan kadın hariç. Sizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götüreceğiz. Ama hızlı hareket etmek zorundayız. Kendinize ya da çevrenizdeki birine zarar vermeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde binadan çıkmalısınız. Onları izleyin. Hızlı, hızlı, hızlı, anlaşıldı mı?"*

Masanın kenarını sıkı sıkı kavradığımı Nico fark etmiş olmalıydı. "Sanırım bu görüntüyü kullanmadan önce sana sormadılar?"

"Sormadılar." Ve bu oldukça özel bir andı ve şimdi sanki bunu yüzüme vuruyorlardı. Videonun kalanında düzensiz görüntüler, elleri ve ağızları bağlanmış PÖK askerleri, yakın çekim üniformalar ve askerî ekipmanlar vardı. Olaya otantik hava vermek için doğru seçimlerdi bunlar.

"Farklı sitelerde okuduğum yorumlara bakılırsa en az iki büyük gazete haberi yayımlamış. Ben televizyon haberlerine bakana kadar hükûmet adına bazı kişiler çoktan bu görüntü-

lerin sahte olduğunu söyleyip, analizler yapmaya geçmişlerdi. Çocukların listesini de yayımladıklarını biliyor musun? Bireysel fotoğraflarını ve Federal Koalisyon'daki ebeveynlerinin görevlerini de..."

"Bilmiyordum," dedim dişlerimi sıkarak. "Cole bunu gördü mü?"

"Evet, bugün yanımdaydı," dedi Nico. "Bak, muhtemelen şu an aşağıda ne büyük bir iş başardıklarını söyleyerek birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlardır ama gerçek şu ki bu bir işe yaramayacak. Daha yirmi dakika geçmeden Gray tüm görüntüleri sildirdi. Sadece o da değil; web sitesi barındırma hizmeti veren birkaç şirket de kapatıldı. Forumlardaki yorumlar da zamanla değişti. Sabah haber ilk çıktığında yapılan yorumlardan biri şuydu: *Mide bulandırıcı... Tüm kamplar böyle mi?"*

"Bir de iki saat sonraki yoruma bak," dedi Nico.

"Bu bir yalan olmalı. Fazlasıyla mükemmel kurgulanmış. Arka bahçemde birkaç aktörle aynısını çekebilirim."

Onun altındaki yorumdaysa, *"O hâlde çocukların fotoğrafları nereden çıktı? Eski görüntülerden mi? Filmlerden mi?"* yazıyordu.

"Photoshop diye bir şey duymadınız mı hiç?"

"İnsanların çoğu bunun doğru olduğuna inanmıyor," dedi Nico. "Ayrıca sorun şu ki onların –yani sanırım bizim– grup olarak bir kimliğimiz yok. Bu eylemi üstlenemiyor ve başka hikâyelerle destekleyemiyoruz. Amplify, üçüncü taraflar tarafından sağlanan görüntüleri yayımlamakla bilinir sadece. İsimleri de buradan geliyor. Onlar bile toplumun çoğu için güvenilir bir kaynak değil."

"Ama insanlar en azından bu görüntüleri gördüler," dedim. Nico nasıl anlatırsa anlatsın, bu küçük de olsa bir zafer. di. Çünkü şimdi kampları düşündüklerinde akıllarına gele. cek ilk görüntüler bunlar olacaktı.

"Bu görüntüler Thurmond'u düşüremez," dedi Nico koyu renk gözleri alev alev yanarken. "Ben bizim planımıza inanı. yorum. Tek seçeneğimiz bu."

"Teşekkürler, Nico," dedim omzunu hafifçe sıkarak. "Yeni bir şey olursa bana haber ver, olur mu?"

Başıyla onaylayıp yeniden bilgisayarına döndüğü anda parmakları klavyenin üzerinde hızla dolaşmaya başladı. Ben de kalkıp Chubs'ın yanına yöneldim. Yüzünde her şeyi duysa bile dinlemiyormuş gibi bir ifadeyle hafifçe Nico'ya doğru dönmüş oturuyordu.

"Garajda çalışmıyor olmana şaşırdım doğrusu," dedim yanındaki boş sandalyeye otururken.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Chubs. Oysa şimdiye kadar tüm hikâyeyi öğrenmişti. Yani en azından hikâyenin Liam versiyonunu...

"Anlamadığına eminim," dedim. "Ama eğer orada olmak istersen... Liam'ın tarafını seçmeni anlayabilirim. Herkes öyle yaptı." Zu bile. *Zu bile.*

Ellerini masaya indirdi. "Burada tek bir taraf var. Bu da dostluk, dürüstlük, sevgi tarafı ve herkes bu tarafı seçmeli. Bunun dışında bir taraf olduğu gerçeğini reddediyorum. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kapadım. "Evet."

"Yine de," dedi Chubs, "Gerçekçilik Takımı'nın kurucu-

su olarak bunun bu kadar kolay olacağını düşündükleri için garajdakilerin fazlasıyla idealist olduklarını düşünüyorum. Nico'yla olan konuşmanız da sanırım bunu kanıtlıyor."

"Vida ne düşünüyor?" diye sordum.

"Vi şu an aşağıda spor salonunda," dedi. "Garajda değil. Ve elbette doğası gereği silahların ve patlayıcıların olduğu tarafta."

Başımı sallayarak tıpla ilgili olduklarını gördüğüm kitaplara yöneldim. "Dr. Gray'in nesi olduğunu mu bulmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sen bir ilerleme kaydedebildin mi?"

Zayıf gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. "Çok ilginç bir şey oldu," dedim. "Uyanıkken zihnine girmeye çalıştığımda her şey büyük bir hızla akıyordu. Capcanlı renkler ve seslerle hızla ilerleyen görüntüler dolduruyordu beynini. Ama uyurken denediğimde gerçek anılarını gördüm. Anlamlı ve tam anılarını..."

"İlk seferinde yeterince uzun kalabildin mi?"

"Hayır, midem bulandı."

Anlayışla başını salladı. "Belki de amacı budur. Turuncuları zihninden uzak tutabilmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordur."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Mantıklı. Zihnine girip her şeyi mahvedecek bir oğlun olduğunu biliyorsan kendini koruyup onu dışarıda tutabilmek için birkaç numara öğrenmeye çalışmaz mıydın?"

Bu hastalığın tedavisini bulacak kadar akıllı ve kararlı biri

buna karşı her önlemi almıştır.

"Yani anıları orada ve zarar görmemiş..." dedi Chubs parmaklarından birini önündeki açık kitabın satırlarında gezdirirken.

"Bunları nereden buldun?" diye sordum en yakındaki kalın kitabı işaret ederek.

"Kitapçıdan," dedikten sonra hızla ekledi: "Tabii saatler sonra. Ben arabadan çıkamayacak kadar korkak olduğumdan Vida onları benim yerime aldı."

"İyi yapmışsınız," dedim kitabın sayfaları arasında gezinirken. Kitapların çoğunda anatomiden bahsediliyor olmasına rağmen Chubs'ın şu incelediği sayfalarda nörolojik ıvır zıvırlar anlatılıyordu. Kitabın kapağında da bir beyin resmi vardı.

Başını kaldırdı, aklından geçenleri tahmin edebilmek imkânsızdı. "Clancy... bir insanın zihnine girebiliyor, değil mi? İçeri girdiğinde ne yapabiliyor?"

Bir süre düşündüm. "Duygularını etkileyebiliyor, hareket etmelerine engel olabiliyor ve... ve zihinlerine görüntüler enjekte ederek gerçek olmayan şeyler görmelerini sağlayabiliyor."

Bir başkası girdi lafa. "Aynı zamanda..." Chubs ile aynı anda bilgisayar ekranının arkasına saklanmış olan Nico'ya döndük. "Onları sadece dondurmakla kalmıyor. Ayrıca insanları istediği gibi yönlendirebiliyor. Tıpkı bir kuklayı oynatır gibi. Thurmond'daki araştırmacılara birkaç kez yaptığını görmüştüm. Diğerlerinin ne söylediğini duymak için konuşmanın ortasında birinin zihnine giriyordu. Ama bunu yapar-

ken çok zorlanıyordu. Son denediğinde kendine gelebilmek için bir gün boyunca uyuması gerekmişti. Migren krizleri dayanılmaz hâle geldiği için buna bir son vermek zorunda kaldı."

Chubs'ın bana attığı bakışları çok iyi anladım. *Etik olmadığından değil migren krizleri yüzünden durmuştu.*

"Birinin anılarını etkileyebilir mi?" diye sordu Chubs. "Onları silebilir mi? Yani bence onları silmiyor sadece örtbas ediyorsunuz. Ama birinin anılarını manipüle edebilir mi?"

"İnsanların anılarını görebiliyordu," dedim şaşkın bir vaziyette. "Benim anılarımı sadece ona müsaade ettiğimde görebildi. Bunu tek başına yapabileceğini sanmıyorum. East River'dayken bana yeteneklerimi kontrol etmeyi öğretmek istemesinin temel nedeni benim nasıl yaptığımı öğrenmekti."

"Şu tanıdığın diğer Turuncu çocuk... O ne yapabiliyordu?"

Martin. Onu düşününce tüylerim diken diken oldu. "O insanların duygularını manipüle ediyordu."

Bu Chubs'ın ilgisini çekmişti. Kitabın sayfaları arasında gezinip beynin bölümlerini gösteren bir şekil üzerinde durdu. "Bu gerçekten büyüleyici. Hepiniz onlara karşı bir insan beyninin farklı bölümlerini kullanıyorsunuz. Pardon, yanlış ifade ettim sanırım."

Elimi kaldırdım. "Sorun değil."

"Açıklaması güç ama beynin içinde birbirinden farklı yapılar var ve hepsi de farklı şekillerde çalışıyor. Yani siz beynin farklı bölümlerine değil içindeki farklı sistemlere ulaşıyorsunuz. Mesela frontal lob anı yaratmak ve saklamaktan sorumludur ama bunu temporal lob da yapabilir. Anlatabiliyor

muyum?"

"Eh. Yani sence yaptığım şeye bağlı olarak bir şekilde bu sürecin farklı kısımlarını mı sekteye uğratıyorum?"

"Doğru," dedi. "*Hafıza* dediğin şey pek çok farklı sistemden oluşur ve bu sistemlerden her biri de birbirinden az da olsa farklı şekillerde çalışır; örneğin bir şey yaratırken ya da birini düşünmeye çalışırken hatta bir anıyı depolarken..." Önündeki kitabı eline aldı. "Bu nesnenin ne olduğuna, onu kaldırmanın nasıl bir his olduğuna, okumanın neye benzeyeceğine ya da bende yaratacağı tüm duygulara dair zihnimde oluşturduğum anılar... Hepsi de farklı sistemlerin sonucu. Benim tahminime göre bir insanın anılarını 'yok ettiğinde' aslında onları yok etmiyor sadece bu sistemlerin birkaçıyla oynuyor ve gerçek anıların yerine hayalî olanları haritalıyorsun... Ya da o anı şekillenip nörotransmitterler çalışmaya başlamadan işlemesi gereken kodlama sürecini bozuyorsun. Böylece de insan..."

"Tamam ama bir sistemden diğerine nasıl atlayabilirim? Diğer bölümleri nasıl kontrol edebilirim?"

"Bilmiyorum," dedi Chubs. "Clancy'ye nasıl yaptın?"

Kalakaldım.

"Liam ve Vi'yi dondurduğu gibi dondurdun sen de onu. Neyi farklı yaptın?"

"Sanırım... niyetimden ötürüydü. Hareketsiz kaldım ve onun da aynısını yapmasını çok istedim..." dedim güçlükle.

Ayna zihinler.

Oradaki karanlıktan nasıl kurtulacağımı ve aramızdaki bağı nasıl keseceğimi bilemediğimde bana böyle demişti. Bir

anıyı düşündüğümde zihnindeki hâkimiyetim anılarına dönüşmüştü. Hareketsiz kalıp onun da aynısını yapmasını istediğimde o da bunu yapmıştı.

Bu teorimi Chubs'a açıkladığımda başını aşağı yukarı salladı. "Aslında mantıklı. Bir insanın anılarına bilinçli bir şekilde girdiğinde anının kendisindense bunu yapmanın nasıl bir his olduğuna dair anılarını kullanıyorsun. Vay canına, yüksek sesle söyleyince o kadar da karışık gelmedi. Her neyse... Senin anılarına giren bir insana karşı kendini savunmasız hissetmekle ilgili bir şey bu... Yani empati kurmak gibi bir şey. Clancy'nin zihnindeki kontrolü sana bırakma riskini almaya pek de hevesli olduğunu sanmıyorum. Ya da bir parça empati kurduğunu... Bunu denemek ister misin? Mesela elimi kıpırdatmamı sağlayabilecek misin? Ne dersin?"

"Hayır," dedim dehşet içinde. "Ben sadece Clancy'yi bu hâle getirirken zihninin hangi kısımlarını etkilediğini öğrenmek istiyorum."

Chubs hâlâ aynı heyecan ve neşeyle arkasına yaslandı. "Cevabı bulabilmek biraz zamanımı alacak. Tüm bu kitapları incelemeliyim."

"Hey, ezikler," diye seslendi o sırada kapıda beliren Vida. Antrenmandan dolayı kıpkırmızı olmuş, ter içinde kalmıştı. "Bence garajdakilerin üzerinde çalıştıkları şeyi görmek isteyeceksiniz."

ON SEKİZ

YAKLAŞTIĞIMIZ SIRADA GÖRDÜĞÜM ŞEYİN NE OLDUĞUNU anlamakta güçlük çekiyordum. İki adet çarşaf Zu'nun arkasındaki duvara bantla yapıştırılmıştı. Zu da katlanır bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Ona doğru çevrilmiş dört masa lambasının ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Odanın bir kenarına derme çatma bir stüdyo kurmuşlardı âdeta.

Sahnede iki sandalye daha vardı. Bunlardan biri, şu anda kamerayla uğraşan ve tam karşısına oturacak olan Alice içindi. Diğeri ise Zu'nun sağ tarafına oturmuş, fısır fısır konuşan Liam için...

"Neler oluyor?" diye sordu Chubs gördüğü şeyi anlamaya çalışarak.

"Suzume bizimle röportaj yapmayı kabul etti," dedi Alice bize bakmak için döndüğünde. Üzerinde hâlâ simsiyah giysileri vardı ama bu defa saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Yanında mavi kalemle doldurulmuş sayfaları açık, iki ayrı defter vardı. Kucağındaysa bir başka defter...

Cole tek bir şansınız olduğunu söylemişti. Az kalsın söyleyecektim bunu ama nedense anlamsız geldi. İlk yayınladıkları paketin etkilerini birkaç saat sonra ölçmenin imkânı yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Liam.

Vida gidişatı anlayarak bir ıslık çaldı. Ancak Liam'ın düşündüğünün aksine ben buraya kavga çıkarmaya gelmemiştim.

"Zu," dedim. "Seninle konuşabilir miyim? Sadece bir dakika."

Hemen başıyla onayladığında az da olsa rahatladığımı hissettim. Onu bir kenara çektim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. Bana heyecan dolu bir bakış atarak her şey yolunda der gibi başparmağını havaya kaldırdı.

"Eğer bunu yapacak olursan yüzünün her yerde görüneceğini biliyorsun, bunu açıkladılar, değil mi?" Ona kendi kararlarını vermekten aciz bir çocukmuş gibi davrandığımı ya da Liam'ın onu bilinçli bir şekilde kandırabileceğini ima ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Yine de onun onayı olduğunu bilmeliydim. Ne olursa olsun söz konusu olan onlar olduğunda hep bir kalkan görevi görmeye çalışırdım. Kendimi hiç tereddüt etmeden onlarla dünyanın acımasız bakışları arasına sokardım. Zu da bunu anlıyor gibiydi.

Cebinden minik not defterini çıkararak yazmaya başladı. *"Ben savaşamam, değil mi? Oasis'e gidemedim, Thurmond'a da gidemeyeceğim."*

Başımı evet anlamında salladığımda buna üzülmüş gibi görünmüyordu. *"Bu, bir şey yapabilmek için aklıma gelen tek yol.*

Yardım etmek istiyorum!"

"Umarım bugüne kadar Çiftlik'te yaptığın tüm o şeyleri görmediğimi ya da takdir etmediğimi zannetmiyorsundur?"

Zu yazmaya devam etti. *"Dün olanlar bana konuşup kendimizi savunmamız gerektiğini öğretti. İnandığımız şeyleri anlatmalıyız."*

"Liam'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var işte," diye mırıldandım.

Kolumu tutup bana yazdıklarının devamını göstermek için sayfanın üzerindeki parmağını kaldırdı. *"Senin gibi güçlü olmak istiyorum. Bunu, istediğini elde etmene yardımcı olmak için istiyorum. Korkmaktan bıktım. Onların kazanmasını istemiyorum."*

Kelimeleri kısa bir süreliğine de olsa kalbimdeki acıyı dindirdi. Gülümseyerek ona sımsıkı sarıldığımda sessizce kıkırdamaya başladı.

"Pekâlâ," dedim. "Senin adına Liam mı konuşacak?"

Başıyla onayladı. *"Ekrana çıkmadığı sürece bunu yapabileceğini söyledim. Kabul etti ama bu yüzden kimsenin onun ailesinin peşine düşmesini istemem."*

"Ya senin ailen?"

"Benim ailem burada, yanımda."

Dudağımı ısırdım. "Haklısın. Öyleyiz. Ve bence müthiş bir iş çıkaracaksın."

Zu defterine bir şeyler yazdıktan sonra gösterdi. *"Evet. Prova yapıyordum. Kalıp izler misin?"*

"Elbette."

Chubs ve Vida hâlâ bıraktığım yerde dikiliyorlardı. Sırtla-

n Liam'a dönük bir hâlde, sessiz sessiz bir şeyler konuşmak-taydılar. Ben yaklaştığımda birbirlerinden uzaklaştılar. Aynı şekilde Zu'nun gelişiyle Liam ve Alice de konuşmayı bıraktı.

Liam'ın bakışlarının bir an için bana doğru kaydığını fark etsem de ona aldırış etmeden Zu'ya bakmaya ve onu cesaretlendirmek için gülümsemeye devam ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu Liam.

"Onun için kalem ve kâğıt da getirdim," dedi Alice yerdeki defterlerden birini alıp Zu'ya uzatırken. "Herhangi bir noktada durmamı söylediğinde dururum. Anlaştık mı?"

"Tamam, hadi başlayalım."

Liam bir şey daha diyecek gibi olduysa da vazgeçti. Alice başka bir itirazım olup olmadığını görmek için kısa bir süre daha bekledikten sonra önüne döndü. Arkasında durduğumdan elindeki makineyi fotoğraf modundan videoya çevirdiğini gördüm. Zu kameranın merceğine uzun süre bakamıyordu. En azından yüzünde endişeli bir ifade belirmeden... Beyaz tişörtünü ve kot pantolonunu düzeltmeye çalışmasını, kucağındaki ellerini bir kavuşturup bir çözmesini inceledim. Ayakları da kıpır kıpırdı resmen.

"Pekâlâ, canım, Liam'ın rahatça okuyabilmesi için büyük ve okunaklı yazmayı ihmal etme. Cevap vermek istemediğin bir şey olursa sadece başını salla yeter. Harika... Hadi, iki kolay soruyla başlayalım: Bana adını ve yaşını söyleyebilir misin, lütfen?"

Zu nihayet kameraya bakması gerekmediğinden keyifle yazmaya başladı. Liam iki sorunun da cevabını biliyor olsa da bence Zu sırf kameraya bakmamak için yine de yazmayı

tercih etmişti.

"Adım Suzume," dedi Liam. "Ve on üç yaşındayım."

"Suzume. Çok güzel bir isim."

"Teşekkürler," diye okudu Liam. "Arkadaşlarım bana Zu der."

"Bize neden arkadaşının senin yerine konuştuğunu biraz açıklayabilir misin?"

Zu bakışlarını kameradan olduğumuz yere çevirdi. Göz ucuyla yanımda duran Vida'nın onu başıyla onayladığını gördüm.

Prova yapıyordum.

"Çünkü... çünkü çok uzun süredir tek kelime etmekten bile korkuyordum," dedi Zu. "Ve ki-kimsenin dinleyeceğini sanmıyordum."

Şaşkınlıktan yüzü bembeyaz kesilen Liam yerinden sıçradı. Zu'nun o tatlı sesini duyar duymaz başım dönmeye başladı. Kimsenin yüzünde görmesine izin vermediği bir heyecan vardı sesinde. Uykusunda konuşurken duyduğum ve uzun süredir kullanmadığı için hırıltılı çıkan sesinden öylesine farklıydı ki...

"Başardım," dedi şaşırarak.

"Evet başardın! Bravo kızım!" dedi Vida ve büyük bir alkış koptu. Yere oturup röportajı izleyen çocukların suratındaysa hayret dolu bir ifade vardı.

Chubs hemen beni, Vida'yı ve Alice'i geçerek kendini Zu'nun üzerine bıraktı. Ona sarılırken yüzünde saf bir mutluluk vardı. Gözlerinden akmaya başlayan yaşları da gizlemeye

gerek duymamıştı.

"Bu-burada bir röportaj yapmaya çalışıyoruz," dedi Zu. Chubs'ın tişörtü ağzına girdiğinden güçlükle konuşuyordu. Bir süre sonra sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Pekâlâ, Charlie," dedi Vida. "Onu gözyaşlarına boğmadan önce bırak da kız işini bitirsin." Chubs'ı dikkatlice sahneden çekerek yeniden yanıma getirdi. Chubs bu defa da bana sıkı sıkı sarıldı. Bu, benim de işime gelmişti. Böylece gözlerimde biriken yaşları Zu görmeden silebilecektim.

"Neden herkes de-delirmiş gibi davranıyor?" dedi çok daha öz güvenli bir sesle. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Liam tam ayağa kalkıp sandalyesini çekecekti ki Zu onu kolundan yakalayıp usulca bir şeyler fısıldadı. Arkası bize dönük olduğu için Liam'ın yüz ifadesini göremedim ama sandalyeyi diğer tarafa çekerken bir an yüzünde beliren o gurur ve mutluluk boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Liam arkasına yaslandı ve Zu hemen muhabir yerine ona doğru döndü. Tüm duruşu değişmiş, bacaklarını bir ileri bir geri sallayacak kadar rahatlamıştı.

"Böyle iyi mi?" dedi Liam Alice'e ve Zu'ya.

Alice listesindeki iki sorunun üstünü çizerek başıyla onayladı.

Sonraki soruları Zu'nun renk sınıfı ve yetenekleri hakkındaydı. Bu da doğal olarak o büyük soruyu gündeme getirdi. "Seni kampa ailen mi götürdü yoksa yakalandın mı?"

"Babamın arabasının motorunu kazayla bozmuştum. Bir kazaydı bu. O ana kadar sadece birkaç lamba patlatmıştım. Bir de çalar saatimi... Ailem... teröristler hakkında konuşu-

yordu. Sanırım IAAN'nin bir terörist eylemi sonucu oldu-
ğunu düşünüyor ve olabildiğince çabuk Japonya'ya dönmek
istiyorlardı. Ben de üzülmüştüm. Kendime çok hâkim ola-
mıyordum. Arabadayken motoru bozdum ve bir araba bize
çarptı. Annemin kalçası kırıldı. Hastaneden çıktıktan sonra,
bir sonraki pazartesi okula gitmem için ısrar etti. İlk Topla-
ma'nın yapıldığı gündü o."

Toplama günleri, çocuklardan gizli bir şekilde planlanan günlerdi. Ebeveynler çocuklarından korkarlarsa ya da kendilerine veya çevreye karşı bir tehdit oluşturduklarını düşünürlerse onları belirli günlerde okula gönderiyorlardı ve PÖK askerleri de onları oradan topluyordu.

"Yeteneklerini artık kontrol edebildiğinden bahsetmiştin. Bunu nasıl öğrendin?"

Zu omuz silkti. "Pratikle. Onlardan korkmayarak."

"Psi çocuklarının yeteneklerini kullanmayı öğrenmelerini bir tehdit olarak gören insanlara ne söylemek istersin?"

Zu, *'Şaka mı bu?'* dercesine bakıyordu muhabire. "Çoğu çocuk yeniden normal hissedebilmek için onları kontrol etmek istiyor. Neden dokunduğum her lambayı ya da telefonu patlatmak isteyeyim ki? Ya da bilgisayarı? Belki bunu kötüye kullanan çocuklar vardır ama çoğumuz asıl kontrol edemezsek tehlikeli oluruz. Zaten herkes yeterli zaman verildiğinde bunu öğrenir."

"O gün okulda Psi Özel Kuvvetler askerleri tarafından alındığını anladığında neler hissettin?" diye sordu Alice.

"Bir yanlışlık olduğunu sandım," dedi bakışlarını ellerine indirerek. "Sonra kendimi aptal ve önemsiz biri gibi hisset-

tüm. Bir çöp gibi..."

Muhabirin soruları belli ki Zu'nun en derin yaralarını deşmek için tasarlanmıştı. Sohbete Caledonia'da bir gününü nasıl geçirdiğini sormakla başlayan muhabir bir anda PÖK askerlerinin onlara normalde nasıl davrandıklarına, sonra da yaramazlık yaptıklarında olanlara geldi. Başına gelenleri hayal etmeye çalışmak bile ızdırap vericiydi. Bunun üzerine Alice bir de, "Caledonia'dan kaçtığını söylemiştin. Bundan biraz bahsedebilir misin?" diye sormuştu.

Zu hafifçe Liam'a doğru döndü. Liam, duygularını belli etmemek için büyük uğraş vererek kollarını kavuşturmuş duruyordu. Şimdi yüzünde acıklı bir gülümsemeyle onay verme sırası ondaydı. *Devam et.*

"Arkadaşım aylar önceden planlamaya başlamıştı. O zamanlar arkadaş değildik ama o herkese karşı çok iyi davranırdı. Çok akıllıydı. Dışarı çıkmak için tek bir şansımız olduğunu biliyorduk ve bu şans da oydu..." Kaçışın detaylarından nasıl haberleştiklerine kadar tüm her şeyi anlatıyordu. "Ve işte o gece gelip çatmıştı. Önceki gün yağan kar koşmamızı zorlaştırsa da bizden daha büyük çocukların kapıya ulaştığını görmüştük. Elektrikli tellerin yanındaki güvenlik kulübesine varmışlardı. Elektriği kesip kapıyı açmaya çalışıyorlardı. Sonunun ne olduğunu anlayamamıştım. Kamp görevlileri onları bir şekilde engellemiş olmalıydı. Sonra..."

Alice, devam etmeden önce birkaç saniye düşüncelerini toplaması için ona müsaade etti. "Sonra? PÖK askerleriyle görevliler nasıl tepki verdi?"

Zu bunu söyleyemiyordu. O anı o kadar net hatırlıyordum

ki... Üstelik ben sadece bunu birinin anılarında, birkaç saniyeliğine görmüştüm. Onu gerçekten yaşamak... Liam'a baktım. Duruşunu hiç bozmamıştı ama rengi bembeyazdı.

Zu sonunda elini havaya kaldırıp bir silah gibi doğrulttu ve kameraya ateş eder gibi yaptı. Alice resmen irkilmişti.

Neden şaşırıyor ki? diye düşündüm. *Onlar bizi kurşun yağmuruna tutmaktan neden utansınlar ki?* Çocuklarını ordunun bir koluna teslim ederken başlarına bunların gelebileceğini bilmiyorlar mıydı sanki?

"Yani kaçan çocukların üzerine ateş açtıklarını mı söylüyorsun? Gerçek silahlar kullandıklarına emin misin?"

Zu sakin bir sesle konuştu: "Kar, kırmızıya boyandı."

Alice başka ne soracağını bilemeyerek defterine bakıyordu şimdi.

"İnsanların bizi insan olarak gördüklerini sanmıyorum," dedi Zu. "Yoksa bunu nasıl yaparlardı? PÖK askerlerinin korktukları çok barizdi. Tabii öfkeli oldukları da... Orada olmaktan onlar da nefret ediyordu. Bize farklı isimler takarlardı. Hayvan, ucube, kâbus... Daha söyleyemeyeceğim bir sürü kötü lakap... İşlerini bu sayede yapabiliyorlardı. Onların zihinlerinde insan olmazsak bize öyle davranabiliyor ve kendilerini kötü hissetmiyorlardı. O gece onlar için ağıldaki hayvanlardan farksızdık. Birçoğu kampın pencerelerinden ateş etti. Çocuklardan biri kapıya iyice yaklaşana kadar bekleyip..."

Birinin derin bir iç çektiğini duyana kadar Zu'nun çevresine toplanan kalabalığı ve arkamızda dikilen Cole'ü fark etmemiştim. Çocuklardan çoğu Zu'nun solgun yüzüne odak-

lanmıştı ama Cole kardeşini izliyordu.

"Siz bu kaderden nasıl kurtuldunuz peki?" Alice gerçekten merak ettiği için sormuştu bunu.

"Arkadaşım... Planı asıl yapan... Kapıyı açmayı başardılar. O da gelip beni aldı ve kucağında dışarı çıkardı. Düşmüştüm ve koşacak gücüm yoktu. Beni saatlerce kucağında taşıdı. Bir araba, eski bir minibüs bulduk ve dört gün boyunca sürmeye devam ettik. O günden beri de kendimize güvenli yerler arıyoruz."

"Yollarda hayatta kalmayı nasıl başardınız? Yiyecek ve barınağı nasıl buldunuz?"

"Biz... Söylemek istemiyorum," dedi Zu. Alice şaşkınlıkla doğrulduğundaysa ekledi: "Çünkü hâlâ dışarıda buraları arayan çocuklar var ve insanlara onları nerede bulacaklarını anlatmak istemiyorum. Ama çok fazla yöntem vardı. İnsan zamanla görünmez olmayı ve büyük, kötü riskler almamayı öğreniyor."

"İnsanlara onları nerede bulacaklarını anlatmak istemiyorum derken takipçilerden mi bahsediyordun?" diye sordu Alice. "Veri tabanında senin adına baktım. Seni ihbar edip PÖK askerlerine teslim etmenin ödülü otuz bin dolarmış. Biliyor muydun?"

Zu başıyla onayladı.

"Bu seni sinirlendiriyor mu? Birinin senin üzerinden bu şekilde para kazanması?"

Aslında çok kolay bir şekilde cevap vermesi gerekirken uzun süre düşündü. *Evet, sinirlendiriyor elbette,* demeliydi.

Fakat bunun yerine, "Bilmiyorum," dedi. "Bazen, evet, bu

beni çok sinirlendiriyor. Hayatımın değeri o vadettikleri parayla ölçülemez sonuçta. Hem insan bunu nasıl hesaplayabilir ki zaten? Onlar on bin dolarla bahsi açıp yeteneklerine ve onlarla mücadele etme kapasitene göre artırıyorlar. Sanırım biçtikleri fiyatta sorun yok çünkü bu benim pes edip onlarla gitmeyeceğimi bildiklerini gösterir. Kendimi korumak için mücadele edeceğimi gösterir."

O konuşmaya devam ederken Alice'in kamerası Zu'nun yüzüne zum yapmıştı.

"Şu an dışarıda geçimini bununla sağlayan insanlar var. Ama bazıları paraya ihtiyaç duyduklarından değil, bunu sevdiklerinden ya da bu işte iyi olduklarını düşündüklerinden yapıyorlar. Ama bence... çoğu bu işi yapmaya mecbur. Hayatta kalmak için paraya ihtiyaçları var. PÖK askerleri bunu görev icabı yapıyor. Bence bir oturup düşünseler olanlar yüzünden bize öfkeli olmadıklarını görecekler. Belki korkuyorlardır ama asıl onları bundan korumayan insanlara öfkeliler. Hükûmete, Başkan'a... Bunları hayatlarından çıkaracak güce sahip değiller. Onlar da öfkelerini bize yansıtıyorlar. IAAN bizim başımıza gelen bir şey değilmiş de suçumuzmuş gibi davranıyorlar. Ekonomik krizin sorumlusu kim? Biz... Evlerini kaybetmelerinin? Yine biz..."

Alice bir başka soru daha soracaktı ama Zu henüz bitirmemişti.

"Böyle birini tanıyordum. İyi bir insandı. Harika bir insan... Ama bir takipçi olmak istiyorsanız bunu kanıtlamanız gerekir. Bir çocuğu ihbar etmeden önce sisteme kabul edilmeniz mümkün değildir." Elindeki defterle oynayarak devam etti: "Bir grup çocukla birlikte Kaliforniya'ya gidiyorduk ki iki

takipçi peşimize düştü. Gerçek takipçilerden bahsediyorum, az önce bahsettiğim gibi şu açgözlü olanlardan... Arabamızı öyle fena devirdiler ki arkadaşlarımdan biri... öldü. Beni alacaklardı ama o sırada bir başka takipçi gelip beni arabadan çıkardı. Emniyet kemerim sıkışmıştı. Bunu önceden söylemeliydim belki. Diğerleri gibi kaçamamıştım ben."

Liam yüksek sesle küfür etti. Bense öylesine uyuşmuştum ki dinlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"O az önce dediğin gibi biri miydi? Sisteme kabul edilmek için bir çocuğu teslim etmesi mi gerekiyordu? Bize biraz ondan bahseder misin?"

Zu başını salladı. "Büyüktü ama yaşlı değildi. Aşağı yukarı yirmili yaşlarındaydı. Belki yirmi yedi falan."

Alice gülümsedi. "Yirmi yedi pek de yaşlı sayılmaz tabii."

Zu devam etmeden önce omuz silkti. "Arizona'daydık. Aslen Flagstaff'tan ya da Prescott'tandı sanırım, emin değilim. Gerçekten çok öfkeliydi. Başına çok üzücü bir şey geldiğini anlayabilmiştim ama bu konuda konuşmuyordu. Yalnızca kendi hayatından uzaklaşmak istiyordu ama bunu da parasız yapamazdı. Beni teslim edeceğini kaç defa söylerse söylesin ben bunu yapmayacağını biliyordum."

"Nereden biliyordun?" diye sordu Alice.

Evet, dedim içimden. *Nasıl oldu da bu insana böyle güvenebildin?*

"Söylemiştim ya o iyi bir insandı. O... hayatla mücadele ediyordu. Bir şey onu içten içe yiyip bitiriyordu. Bana bir ucubeymişim gibi davranmaya çalışsa da bunu hiç beceremezdi. Eline iki defa beni askerlere teslim etme şansı geçti ama ya-

pamadı. O sadece beni kurtarmakla da kalmadı. Bir başka çocuğu daha kurtarıp sevdiklerine ulaştırdı. Beni Kaliforniya'ya da o getirdi."

Parçalar şimdi yerine oturuyordu. Bahsettiği insanlar Liam'ın annesi ve babasıydı. Liam'ın annesiyle böyle karşılaşmış olmalıydı.

"Ona ne oldu peki?"

"O... Adı Gabe'di. Söylemiş miydim? Adı Gabe'di ve o... çok iyi biriydi."

"Ona ne oldu?" diye sordu tekrar Alice.

"Gabe öldü."

Chubs tuttuğu nefesini bırakıp yüzünü ovuşturdu. Hikâyenin nasıl bittiğini bilmeme rağmen yine de çok acı vericiydi bu. Yüzünü o hâlde görmek, ağzından dökülen o iki kelimeyi duymak...

"Ona ne oldu?" Bu defa daha yumuşak, daha tereddütlü bir şekilde sormuştu Alice. Bu konuda konuşmaya devam etmenin doğru olup olmadığını sormak ister gibi Liam'a döndü. Liam başıyla onayladı, o da anlıyordu. Zu bu konu hakkında konuşmak istiyordu. İçimden bir ses bu röportajı kabul etmesinin en önemli sebebinin Gabe hakkında konuşmak ve onun kendisi için yaptıklarını anlatmak olduğunu söylüyordu.

"Önceden birlikte seyahat ettiğim çocuklar... Onlar Kaliforniya'ya bizden önce varmışlardı ve beni... buluşma noktasında bekliyorlardı. Ama biz bunu bilmiyorduk."

Aman Tanrım...

"Etrafı kolaçan ederken Gabe arkasında durmamı söyle-

muştu. Etraf çok ama çok karanlıktı. Önümüzü bile göremiyorduk. Çevredeki binalardan birinin kapılarını açtığımızda... Meğer diğer çocuklar orada saklanıyormuş. Onu Arizona'da görmüşlerdi; o yüzden Gabe'in onları takip ettiğini sandılar. Kızlardan biri panikleyerek ona ateş etti."

Bakışlarımı Liam'a çevirdiğim anda o da bana döndü. İkimiz de şok olmuştuk.

"O, iyi bir insandı ve sadece yardım etmeye çalışıyordu. Bir kazaydı ama yapabileceğimiz bir şey yoktu. Gabe'in onların canını yakacağını sanmışlardı. Neler olduğunu bilmiyorlardı. O, kendi başının çaresine bakmak yerine bana yardım etmeyi seçtiği için öldü."

"Bu çok üzücü," dedi Alice. Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çektiği her hâlinden belliydi. "Bu..."

"Herkes herkesten korkuyor," diye devam etti Zu. "Bir yetişkine bakıp benden ne kadar kazanacağını düşündüğünü varsaymak istemiyorum artık. Onun da bana bakınca canını yakacağımı düşünmesini... Çok ama çok fazla arkadaşım acı çekiyor. Yaşadıkları şeyler yüzünden fena yaralar aldılar ama yine de bana baktılar. İşte yaşananların bir diğer yüzü de bu. Bir korkan insanlar var, bir de cesur insanlar... Açlıktan, korkudan ve yaralarımızdan kurtulabilmemizin sebebi birbirimize sahip olmamızdır."

Alice birkaç saniye daha kayıtta kaldıktan sonra kamerayı kapatıp yerine oturdu. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Zu başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve defterini sandalyesine bırakarak hemen Vida'nın yanına geldi. "Becerebildim mi?"

Vida bir zafer selamı vermek için yumruğunu Zu'ya uzattı. "Harikaydın, kızım."

Liam bir yandan Alice'in söylediği şeyleri dinlerken diğer yandan da Vida'nın ve Zu'nun ne konuştuğunu duymaya çalışıyordu. Onu izlediğimi fark ettiğindeyse bakışlarını kaçırmak yerine hafifçe gülümsedi bana. Kendimi ona karşılık verirken buldum. Ama buna hemen bir son verdim. Burada önemli olan tek şey Zu'ydu. Bu anlık ateşkesin içimde yarattığı mutluluk, Zu'yu Vida'yla konuşurken görmenin verdiği keyfin yanında bir hiçti. Konuşurken kelimelerinin vurgusunu artırmak için ellerini kullanıyordu. Heyecanlandıkça yükselen sesini duymamla birlikte zihnimin köşelerinde bir fikir belirdi.

Dikkatini çekmek için Chubs'a dokundum. "Konuşmayı zihnin hangi bölümü kontrol eder?"

Yüzüne bir kova soğuk su çarpmışım gibi kendine geldi Chubs. "Bunun başlı başına bir sistem olduğunu söylemiştim, unuttun mu?"

"Tamam, onu anlıyorum. Aslında şunu demek istiyorum: Zihninde her şey yolunda olmasına rağmen konuşmana engel olabilecek ya da anlamlı cümleler kurmanı engelleyecek bir bölüm var mı?"

Kafası karışmış gibiydi. "Zu kendi isteğiyle konuşmamayı seçti."

"Ben Lillian'dan bahsediyorum," dedim. "Sanki evin tüm ışıkları açık ama kapının kilidini bir türlü açamıyor. Birkaç kelimeyi alakasız bir şekilde birleştirebiliyor ama ne biz onu anlayabiliyoruz ne de o bizi anlıyor. Daha önce hiç böyle bir

hastalık duydun mu?"

Düşündü. "Tıbbi karşılığının ne olduğunu bilmiyorum ama bazen felç geçiren hastalarda buna rastlanır. Babamın muayenehanesine bir defasında böyle bir hasta gelmişti. Kadın okulda Shakespeare anlatırken bir anda felç geçirip konuşamaz olmuş. Adı neydi? Tutuk afazi miydi? Yoksa akıcı afazi mi? Emin değilim, kontrol etmem gerek. Bunlardan biri beynin Wernicke bölümünün zarar görmesi sonucu oluşur."

"Anlayacağımız dilde konuş," dedi Vida konuşmanın sonuna yetiştiğinde. "Maalesef burada inek dilini bilen bir tek sen varsın."

Chubs homurdandı. "Basitçe anlatmak gerekirse söylemek istediklerimizi beynin bu bölgesinde toparlarız. Sonra planlanan konuşma Broca bölgesine geçer ve oradan da dilimize... Acaba..."

"Ne?" dedim aceleyle.

"Belki de Clancy beynin bu bölgelerini kapamanın ya da en azından uyuşturmanın bir yolunu bulmuştur? Ya da tam manasıyla çalışamasınlar diye işleyişlerini zayıflatmıştır." Yüzünde kurnaz bir ifadeyle bana döndü. "Liam'ın hafızasını geri yüklerken tam olarak ne yaptın?"

"Ben... şeyi düşünüyordum. Aramızda yaşanan bir anı düşünüyordum," dedim. "Ben..." Onu öpüyordum. "Bir şekilde ona uzanmıştım. Sanki... içgüdüsel bir şeydi. İçinde bir yerlerle iletişim kurmaya çalışıyordum." Vazgeçtiğim eski Liam'ı bulmaya çalışıyordum.

Ayna zihinler.

"Ah," dedim iki elimi ağzıma götürerek. "Aman Tanrım."

"Bizimle de paylaş," dedi Vida. Elleri hâlâ Zu'nun omuzlarındaydı. "Zaten bir tek senin söylediklerini anlayabiliyorum."

"Onu yeniden çalıştırmalıyım," dedim.

"Affedersin?" dedi konuşmaya dâhil olan Cole. "Şok tedaviyi kime uyguluyoruz?"

"Zihnindeki bu sistemi yeniden başlatabileceğini düşünüyorsun," dedi Chubs beni anlayarak. "Ama nasıl?"

"En son zihnine girdiğimde Clancy bana bir şey söylemişti," dedim. "Ayna zihinler... Sanırım birinin zihnine girdiğimde olan bu. Onların zihnindekileri benimkilerle değiştiriyorum. Anılarına müdahale edip oralarda dolaşırken aramıza bir ayna koyuyorum sanki ve anılarında olmasını hayal ettiğim tüm değişiklik birden onların zihinlerine yansıyor."

"Yani?" dedi Cole. Bunu açıklamak imkânsız gibiydi. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Bense nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

Tanrı'ya şükür Chubs imdadıma yetişti. "Yani sen kendi zihninin o bölgesine ulaştığında bunun Lillian'ın zihnine yansıyacağını düşünüyorsun, böylece de onun zihnini yeniden başlatabileceğini?"

Ellerimi kaldırdım. "Denemeye değmez mi?"

"Elbette," dedi Cole. "Zaten artık gidip onu kontrol etme zamanımız da gelmişti..."

Yükleme kapısı gürültüyle çalındı. Odadaki sükûneti bir kurşun gibi delen bir gürültüyle... Liam gülümseyerek ayağa fırladı ve kapıya doğru ilerledi. Sırf bu yüzden biraz olsun rahatladım. O ve Kylie kapıya yerleştirdikleri asma kilidi açıp sürgülü kapıyı yukarı çektiklerinde içeri gün ışığı doldu.

İçeri sekiz tane çocuk girdi. Hepsi de birbirinden beter hâldeydi. Üzerlerinde alakasız ve pis giysiler vardı. Durduğumuz yerden bile kokularını alabiliyorduk. Cole, Liam'ın yüzünde yüzlerce kez gördüğüm bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp tepkisini belli etmişti.

Yeni gelenlerin yüzlerini tanıyordum ama Knox'un Nashville'deki kampında adlarını ezberleyecek kadar uzun kalmamıştım. Oradaki çocuklar öylesine ümitsiz bir hâldeydi ki... Knox ve diğerleri tüm erzakı kendileri için alıp onlara hiçbir şey bırakmamışlardı. Ama grup şimdi biraz daha iyi görünüyordu sanki. Sırt çantalarının yanı sıra birkaç tane de çarşaftan yaptıkları çanta vardı yanlarında. Ne olduğunu bilmesem buraya Nashville'den yürüyerek geldiklerini sanırdım.

Liam kapıyı kapamak üzere uzanmıştı ki geride kalan son ikiliyi de içeri almak için elini salladı. Uzun boylu sarışın bir kız elini omzuna koymak için durdu. Ondan da uzun kırmızı şapkalı diğer çocuksa çantasını yere atıp gerindi.

Olivia ve Brett.

Ve elbette Kylie ile Lucy çığlıklar atarak onlara doğru koşmaya başladı. "Liv!"

Olivia onlara döndüğü anda ikisi de donup kaldı. Yüzünün yarısı Knox'un kampta esir tuttuğu Kırmızı Mason tarafından yakılmış, iyileşirken de yaralar derinleşmişti.

"Gördüğünüz gibi tipimi birazcık değiştirdim," dedi alaycı bir tavırla. "Selam, Ruby."

Brett hemen onun yanına gitmiş, elini uzun örgülerinde dolaştırarak beline dolamıştı.

Ben de daha fazla bekleyemeyerek yanlarına gittim. İkimiz

de çok sıcakkanlı ve sarılmaya bayılan insanlar olmasak da sıkıca sarıldım ona. Sanki bir ay değil de yıllar olmuştu. "Seni görmek güzel," dedim. Gerçekten de öyleydi. "Seni de, Brett."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Brett. Kylie'nin, Lucy'nin ve Mike'ın ona yaklaşıp sıkıca sarılmalarına müsaade etmek için geri çekildim. "Demek bu Lodi, ha?"

"Aynen," dedi Liam. "Biraz meşguldük. Bugünkü haberleri gördünüz mü? Size daha önce bahsettiğim kamp baskınını gerçekleştirdik."

"Öyle mi?" dedi Olivia şaşkınlıkla. "Bahsettiğini hatırlıyorum ama..."

Brett'e bir bakış attı.

"Biz buraya gelirken radyoda sürekli bundan bahsediliyordu," dedi Brett. "Bu işi Çocuk Birliği'nin üstlendiğini biliyorsunuz ama, değil mi?"

Ve böylece rüzgâr Liam için bir anda ters yönden esmeye başlamıştı. Sanki garajdaki tüm hava bir anda uçup gitti. Cole atölyeye gidip radyoyu açarken oradaki çocukları dağıttı.

Erkek radyo spikerini cümlesinin ortasında yakaladık. "... *Çocuk Birliği temsilcilerinin yaptığı açıklamayı az önce almış bulunuyoruz...*"

Ellerimi kalçama dayayıp bakışlarımı ayaklarıma indirdim. Senatör Cruz ve Rosa arkalarında Nico ile aceleyle içeri girdi. Bize seslenmek üzere ağzını açtığı sırada kadının yüzü bembeyazdı. Hoparlörden yükselen ses, vereceği haberi destekler nitelikteydi.

"'*Dün sabah erken saatlerde Gray'in Oasis, Nevada'daki rehabilitasyon kamplarından birine saldırı gerçekleştirmiş bulunuyoruz.*

Onun acımasızlığının kurbanları olan çocukları aldık ve ancak Başkan'ın istifası sonucu serbest bırakacağız. Taleplerimiz yerine getirilmezse ikinci bir saldırı gerçekleştireceğiz.' Bunlar oldukça iddialı cümleler. Radyolarını yeni açanlar için tekrar ediyorum; bu sabah gazetelerde çıkan görüntüler hakkındaki son dakika haberini sizlerle paylaşıyoruz..."

"Bunu yapamazlar!" diye bağırdı Zach. "Bu işle alakaları yok! Bizi terörist gibi gösteriyorlar..."

"Gerçek mi bu?" diye sordu Senatör Cruz. "Bu olayı üstlenebilirler mi? Yoksa onlara bir kez daha saldırabilmek için bunu Gray mi ayarladı?"

"Bence üstlendiler," dedim sakince. Çünkü birinin bu panik ortamında sakin kalması gerekiyordu. "Gray'in onlara saldırmak için başka bahaneye ihtiyacı yok. Üstelik o, başından beri tüm bu görüntülerin sahte olduğunu savunuyordu. Gerçi sanırım bunun bir önemi yok. Onların hedefi artık Birlik, biz değiliz."

Cole yüzündeki ukala ifadeyi biraz olsun silebilmeyi başarınca, "Evet, el birliğiyle onlara hak etmedikleri bir başarı daha verdiniz ama Ruby haklı. Bu bizim açımızdan iyi haber," dedi.

Spiker devam etti: *"...On beş Psi Özel Kuvvetler askeri olayı hafif yaralarla atlattı. Tedavileri bulundukları noktada gerçekleştirildi. Askerî görevliler gelmeden önce yapılan sorgularında hepsi rehabilitasyon kamplarındaki durumu açıklamaktan çekindi. Başkan Gray'den ise hâlâ ses yok. Washington sessizliğini koruyor."*

Söyleyemesem de aklımdan geçen düşünce belliydi: *Çok uzun sürmez.*



Kapıyı açıp içeri girdiğimizde Lillian'ın yalnızca uyanmakla kalmayıp karanlık odanın içinde volta atmaya başladığını fark ettik. Yalnızca masasındaki lambayı açmıştı. Önceki hâline göre biraz daha toparlanmıştı. Biri –muhtemelen Cole– ona ıslak mendil, tarak ve temiz bir pijama takımı bırakmıştı. Bir zamanlar onu gazetelerde, üzerinde First Lady giysileriyle görürdüm. Döpiyeslerle, fönlü saçlarla, incilerle... Clancy'nin zihnindeyse beyaz önlüğüyle tam bir bilim insanı görmüştüm. Oysa şu an herhangi biri gibi görünüyordu. Bu da ona yaklaşmayı daha kolaylaştırıyordu. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmayı da...

"Merhaba, Doktor Gray," dedim. "Beni ve Chu... Charles'ı hatırladınız mı?"

Vida ve Cole izlemek istemişlerdi ama ben Dr. Gray'i kalabalıkla bunaltmak istememiştim. Onun sakin –ya da en azından geçen seferkinden daha sakin– olması gerekiyordu.

Kadın kendi kendine bir şeyler mırıldanarak volta atmaya devam etti. Arada bir de yatağının üzerine yayılmış kâğıtlara bakıyordu. Birden büyük bir telaşla onları işaret etti ve güçlükle bir şeyler mırıldanmaya çalıştı. Elini boğazına götürürken tüm bedeni sinirden titriyordu.

O anda anladım. Clancy onu sadece tedaviyi başkalarına anlatmaması için susturmamıştı. Onu en çok yaralayacağını bildiği şekilde cezalandırmak istemişti. O muhteşem zekâsını alıp kadını onun içine hapsetmişti.

"Evet, biz de sizinle araştırmanız hakkında konuşmak istiyoruz."

"Graaaa..." Yutkunup yeniden denerken hayatımda gördüğüm en aşağılanmış insan vardı karşımda. Elini bize doğru kaldırdığında uzanıp tutmamak için kendimi zor tuttum. "Grafiiiik."

"Evet, grafikler." Onu omuzlarından dikkatlice tutup yatağına götürdüm. Buraya son geldiğimde olanları hatırlıyor muydu bilmiyordum ama onu oturması için zorlayana dek bana karşı koymadı.

"Ruby," dedi Chubs. "Hazır mısın?"

Omuzlarını dikleştirdi ve ellerimin altındaki kaslar birden gerildi. Kendini hazırlıyordu. Benim ne olduğumu biliyordu.

İkinci kez zihnine dalmak en az ilki kadar acı vericiydi. Dr. Gray anılarını benim geçemeyeceğim, gürül gürül akan bir nehre dönüştürmüştü. Manzaralardan, evlerden, yollardan, oyuncaklardan, kitaplardan, çiçeklerden ve gümüş eşyalardan -yani aslında değerli anılarını korumak için aklına gelen her türlü sıradan detaydan– oluşan bir nehre...

Ama bağlanmıştık bir kere. Önemli olan da buydu.

"Ruby," dedi Chubs arkamdan. Sesi koridordan geliyor gibiydi. "Ruby, en... en sevdiğin renk ne?"

"En sevdiğim renk," diye tekrarladım sözcükleri düşünerek. "Yeşil."

Daha kelime ağzımdan çıkmadan değişim başladı. Bir an saniyenin onda biri kadar bile sürmeyen görüntüler arasındayken diğer an sanki cam kırıklarından oluşan bir duvara tosladım. Fiziksel ve zihinsel olarak geri püskürtüldüm.

"Bana göbek adını söyle," dedi Chubs.

"Göbek adım..." Kelimeler beni acıya ve acının keskinliğine daha da yaklaştırıyordu. Zihninin bu kısmı o kadar karanlıktı ki... Beyninin bu bölümünü kullanmaya ve konuşmaya çalışırken kim bilir ne kadar çok acı çekiyordu. Clancy onun canının yanmasını istemişti. Hem de çok...

"Göbek adın ne?" diye tekrarladı Chubs.

"Elizabeth." Dudaklarımın kıpırdadığını biliyordum ama beynimin içine hücum eden kandan kendi sesimi bile duyamıyordum. *Buna dayanmalıyım. Bu camı kırmam gerek. İçinden geçmem gerek. Ayna zihinler.*

"Sana kimin adını vermişler?" Chubs'ın soruları beni zihninin o kısmında tutuyordu. Ne sorduğunu düşünmek için her durduğumda acı biraz daha hafiflemeye başlamıştı.

"Büyükannemin," dedim. "Büyükannemin."

Büyükanne. Büyükanne. Büyükanne. Beni hatırlayan tek insan. Tüm bunlar bittiğinde bulacağım kişi. *Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var.*

Onu öyle çok sıkıyordum ki tırnaklarımın tenine geçtiğine emindim. Son kez derin bir nefes alıp var gücümle duvara saldırdım. Beynimi bir beyzbol sopası gibi hayal edip vurdukça vurdum. Cam nihayet kulakları sağır eden bir şangırtıyla çatladı. İlerleyerek onu yıkıp geçtim.

"Ruby, minibüsümüzün adı neydi? Ne derdik ona?" Chubs bana bağırıyor olmalıydı. Sesi çatallı çıkıyordu.

"Siyah..." Zihnim paramparça olurken mırıldandım. Her yer ızdırap ve acıyla doluydu. "Siyah Betty."

Cam kırıklarıyla birlikte diğer tarafa düştüm. Etrafımdaki dünya meneviş mavisi bir ışıkla kaplandı.

Kendime geldiğimde sırtüstü yerde yatıyordum. Chubs'ın endişeli suratı burnumun dibindeydi.

"İyi misin?" diye sordu beni doğrulturken. "Nasıl hissediyorsun?"

"Beynime kızgın bir bıçak saplanmış gibi," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bir dakikadır baygındın. Endişelenmeye başlıyordum," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum yatağa dönerek. "Ne..."

Lillian Gray elleriyle yüzünü kapatmış yatağın ucunda oturuyordu. Aldığı her bir nefesle omuzları titriyordu.

Ağlıyor, dedim kendi kendime. *Canını yakmış olmalıyım...*

Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Odanın havası da sanki değişmişti, tüm o kasvetli hava dağılmıştı. Yüzüme baktığında beni gerçekten gördü. Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür... ederim." Her bir kelime küçük bir mucize gibiydi âdeta.

Ve bir anda ben de ağlamaya başladım. Göğsüme oturan ağırlık verdiğim derin bir nefesle uçup gitti. Başarmıştım. Ömrümde başka hiçbir şey yapmamış olsam dahi bu kadına yardım edebilmiştim. Ona sesini geri vermiştim. Bu defa birinin hayatını mahvetmemiş, ona yardım etmiştim.

"Hmm," diye başladı Chubs ne diyeceğini bilemeden. "Belki şey..."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Gidip Cole'ü bulayım," dedim. "Ona olanları anlatabilir misin? Her şeyin yolunda olduğundan emin ol."

Odadan çıktığımda tişörtümün ucuyla yüzümü sildim ve derin derin nefes aldıktan sonra önce spor salonuna ve ofise, sonra da yemekhaneye baktım. Çocuklar yemeklerini almış masalarda oturuyorlardı.

Doğru ya. Yemek saati. Bu da demek oluyordu ki...

Merdivenin basamaklarını ikişer ikişer inerek koridordan mutfağa geçtim. Çocuklara sorduğumda omuz silkerek Cole'ün iki tabak yemek alıp çıktığını söylediler. Deponun dışında beklemem çok şüphe uyandıracağından boynumdaki anahtarı çıkartıp kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra içeri girerek kapıyı arkamdan kilitledim. Tepe lambası içeriye dolan havanın etkisiyle sallanırken tam olarak kapanmamış gizli bölme gıcırdadı.

Daracık koridora girmeme sebep olan şey ise saf merak duygusuydu. Günlerdir ilk kez onu görmeye geliyordum. Cole her defasında teklifimi reddederek bana sinirliyken ondan uzak durmamın daha iyi bir fikir olduğunu söylemişti. Hem Cole'ü etkisi altına almaya da çalışmıyordu.

Artık geri döndüğüne göre Vida'yı da burada görmeyi bekliyordum aslında. Koridorun diğer tarafındaki minik camdan onları izliyor olacağını düşünmüştüm ama burada değildi. Clancy'nin, Cole'ün zihninde at koşturmasına engel olacak kimse yoktu.

Bana aralarında sadece kurşungeçirmez bir cam varken Clancy ile Cole'ün karşılıklı oturmuş yemek yediklerini söyle-

recek olsanız hayal gücünüzü kendinize saklamanızı söylerdim. Ama buradaydılar işte. İki eski dost gibi rahat bir şekilde oturmuş konuşuyorlardı.

Eğilip kulağımı kapıya dayayarak konuşmalarını dinlemeye çalıştım.

"...bu konuda başka dosya yok, işte o kadar gizli. Benim bilmiyor olmamın sebebiyse bir PÖK askerinin hesabına..."

"...bu daha çok asker anlamına gelecekse bence değer..."

"Yaptıkları propagandayı küçümseme. Bunu kendi mesajını duyurmak için kullan. İstekli askerler toplamak..."

On belki on beş dakika geçti. Hissettiğim gurur yerini yavaş yavaş kedere bırakıyordu. Onları birlikte görmek değildi bunun sebebi. Cole'ün, Clancy'nin ağzından çıkan her kelimeyi sorgulayacağından emindim. Kederimin asıl sebebi duyduklarıma katılıyor olmamdı.

"Çocuklar için olabildiğince çok seçenek sunmayı hedeflemelisiniz. Birileri gelip onlara yine nasıl davranmaları gerektiğini söylememeli," diye devam etti Clancy. "Senatör gelecekleri ile ilgili kararları kendileri vermeleri konusunda sizi destekliyor mu gerçekten?"

Tedavi bizi kontrol edebilmeleri için başka bir yol sadece. Seçim hakkımızı elimizden almaları için...

Başımı sallayarak kapıdan uzaklaştım. Hayır, Lillian'a yardım ederek bir seçeneğimiz daha olmuştu. Tedavinin ne olduğunu bilmeden gerçek bir karar veremezdik.

O hâlde neden son birkaç saatte olanlar büyük bir hataymış gibi gelmeye başlamıştı?

"...Sawtooth hakkında söyleyebileceğin başka bir şey yok mu?" Cole şimdi ayağa kalkmış Clancy'nin boş tabağını almıştı.

Clancy yeniden yatağına döndü. Artık daha kalın bir battaniyesi ve gerçek bir yastığı vardı. Yatağının yanında üst üste dizilmiş kitaplar neredeyse karyolanın boyuna ulaşmıştı. Görünüşe göre Clancy son günlerde oldukça uslu bir çocuk olmuş, Cole de ona iyi davranmaya karar vermişti.

"Yaptığım her şeyi biliyorsun. O kampı ben kurmamıştım... Tennessee'deki orijinal kamptı," dedi Clancy. "İçeri girecek misin, Ruby?"

Geri çekilsem de faydasızdı. Bakışları pencereye kaymış ve benimkilerle buluşmuştu. Derin bir nefes alarak kapıyı ayağımla ittim. Bana doğru gelirken Cole'ün eli seğiriyordu. Artık endişeli hâlini, rahatsız olmuş hâlinden ayırmakta güçlük çekiyordum.

Yeniden koridora dönene dek konuşmadım.

"Yapma," dedi elini havaya kaldırarak. "Bu, kontrolüm altında."

"Konu Clancy olunca hiçbir şey kontrol altında değildir," dedim. "Dikkatli olduğun sürece..."

"Beni zorluyorsun, bebeğim," dedi ellerini saçlarında gezdirerek. "Konu nedir?"

"Sanırım inanman için kendi gözlerinde görmelisin."

Diğerleri Zu'nun röportajını düzenlemekle ve Liam'ın önerisi üzerine kendi röportajlarını vermekle uğraşırken Cole ve ben Thurmond saldırısının planlarıyla meşguldük. Gece boyunca detayların üzerinden geçtik. 27 Şubat günü flaş bekle içeri girecektim. Mart'ın birinde yirmi kişilik ekibimizle Harry'nin kırk küsur askeri sabah yedi sularında kampı basacak ve PÖK askerlerini esir alacaklardı. Ben de o zamana kadar programı yüklemiş olacaktım. O sırada çocuklar kampın yakınlarında bir yerde ailelerinin kendilerini alması için bekleyeceklerdi. Adım adım planlayınca her şey çok kolay geliyordu kulağa. Gerçekse hiç de öyle değildi.

Ertesi sabah Cole üzerime bir yığın kâğıt bıraktığında uyuyakaldığım bilgisayar odasındaki masada sıçradım.

"Bu da ne?" diye sordum. Birbirine yapıştırılmış en az on beş sayfanın üzerinde kulübelerin, binaların, metal bir çitin ve çevresindeki yeşilliklerin çizili olduğu bir harita vardı.

Ayağa fırladım. "Burası Thurmond. Bunu nereden buldun?"

Karşılık olarak elime tek kullanımlık bir cep telefonu tutuşturdu. İfadesinde isteksiz bir hâl vardı. Telefonu elinden alıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Ruby'yle mi görüşüyorum?"

"Evet," dedim o sırada beni izleyen Cole'e bakarak.

"Ben Harry Stewart..." Sesi cızırtılı geliyordu. Telefona daha da sıkı sarıldım. Harry. Liam'ın Harry'si. Sesi tahmin ettiğimden daha toktu. Yine de gülümsediğini hayal edebiliyordum. *"Dün gece bir operasyon gerçekleştirdiğimizi bilmeni isterim..."*

"Siz?" dedim boş boş. O sırada Nico da yanımıza gelmiş, şaşkın bir hâlde beni izliyordu. Konuşmayı o da duysun diye hoparlörü açtım.

"Bana danışmadan yaptığınız operasyon," dedi Cole.

"Ordudan emekli olmuş bir grup yaşlı arkadaşımızla birlikte," dedi bir kahkaha atarak. *"Tabii yeni arkadaşlarımız da var. Son dönemde Başkan'a hizmet etme konusunda fikrini değiştirmiş arkadaşlarımız. Bu sabah yaklaşık iki sularında şüpheli, gizli bir hapishaneye baskın yaptık."*

Kalbim duracaktı. Nefesimi tutuyordum.

"Başarıyla sonuçlandı ve birkaç haini ve muhbiri yakaladık." Bu iki grubu tasvir ederken sesine alaycı bir ton takınmıştı. *"Hükûmetin içindeki bize ait kaynaklardan ve hapishaneden elde ettiğimiz bilgilerle ilerledik. Bu hafta sonuna kadar yanınıza gelmiş olacağız, ah, evet onunla konuşabilirsin, bir saniye..."*

Kalbim şimdi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Kulaklarımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum zonkluyordu. Telefon el değiştirirken hattın diğer ucunda bir itiş kakış oldu.

"Ruby?"

Nico ellerini ağzına götürerek bir çığlık attı. Onun sesini yeniden duymak... Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Onları... Cate'i...

"Cate," dedim güçlükle. "İyi misin? Şu an neredesin?"

"Ruby," dedi sözümü keserek. *"Be... Beni dinle..."* Sesi o kadar yıpranmış çıkıyordu ki acıyla yutkundum. *"Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz ama şimdi beni dinlemelisin. Bir şey... Birlik'le ilgili bir şey oldu, değil mi? Onlar..."*

Arka planda Harry'nin sesini duyabiliyordum. *"Bir sorun yok, sen lütfen biraz uzan..."*

Cole o sırada ellerini masanın üzerine koymuştu. "Conner, neler oluyor?"

"Biz bir şeyler duyduk... Oradaki gardiyanlar bize Kansas Kargâhı'nın saldırıya uğrayacağını söylediler. Ajanlardan hiçbiri... Hiçbirimiz oradakilere ulaşamıyoruz. Onları uyarır mısınız? Bu mesajı onlara iletin..."

"Biz hallederiz," diye söz verdi Cole. Nico ise çoktan bilgisayarının başına dönmüş klavyede hızla bir şeyler yazmaya başlamıştı. "Sen kendine iyi bak. Harry sizi buraya getirecek."

"Ajanlar Kansas'a gitmek istiyor," dedi gergin bir sesle.

"Ne yapalım, böyle bir şansları olmayacak," dedi Cole. Doğruydu bu söylediği. "Hey, Conner, sesini duymak harika."

"Senin de. Çocuklarıma iyi bakıyor musun?"

Cole bana gülümsedi. "Onlar bana bakıyorlar."

"Ruby?"

"Buradayım, Cate," dedim aceleyle. "İyi misin? Bana iyi olduğunu söyle..."

"İyiyim. Yakında görüşeceğiz, anlıyorsun, değil mi? Üzgünüm, bağlantı..."

Görüşme kesildi.

Cole bakakaldığım telefonu elimden alarak kapattı. İçimdeki o uyuşuk keyifsizliği savuşturacak gücüm yoktu. Bundan fazlasına ihtiyacım vardı. Bilmeliydi. Ne kadar üzgün olduğumu bilmeliydi.

"Şu an oldukça ücra bir yerde olmalılar. O yüzden telefon çekmiyordur," dedi Cole. "Yaklaştıklarında Harry yeniden arayacaktır."

Başımla onayladım. "Sence doğru mu? Kansas Karargâhı'na mı saldıracaklar?"

"Sunucuları çevrim dışı," dedi Nico. "İletişim kurmaya çalıştım ama... Cevap yok."

"Hâlâ sahada olan birkaç ajanla iletişime geçip böyle bir şeyden haberleri olup olmadığını soracağım," dedi Cole saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Bunu yaptıktan sonra da parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Bu bir başarı. Cate iyi. Gerçek bir savaş gücü var arkamızda. İki hafta sonra bu işin diğer tarafında olacağız. Şimdilik sadece buna odaklan. Bu Kansas işinin dikkatini dağıtmasına izin verme. Bence öyle ya da böyle pek bir önemi yok zaten."

"Elbette var," dedim. "Zaten çok fazla insan öldü..."

"Anlıyorum," dedi Cole. "Öyle demek istemedim. Sadece öyle ya da böyle Birlik artık bitti zaten. Saldırıları üstlenmeleri son bir çaresiz çırpınıştı. Sen geleceğe odaklan. Dr. Gray'i de düzelttiğimize göre tedaviyi düşünebiliriz. Thurmond'a..." Parmaklarını çıktının üzerinde dolaştırdı. "Harry bunu bize yollamak için onca zahmete girdi. Hadi bu çabasını boşa çıkarmayalım."

Cole yerinden kalkıp çıktıyı duvara asmaya gitti. Cate'in iddialarını araştırmak üzere verdiği sözde sözü tutmak için odadan çıkana dek yerimden ayrılmadım. Sonra ayağa kalkıp Thurmond'un uydudan çekilmiş görüntülerine âdeta bir rüyaymış gibi bakmaya başladım. Gözlerim kulübelerin oluş-

turduğu çemberleri izliyordu. Yamuk çemberleri... Onları yukarıdan, üzerlerinden geçen özgür bir kuş gibi görmek yavaş yavaş bulanmaya başlayan midemi sakinleştirdi.

"Artık çok daha büyük," dedi Nico. Uzattığı kalemleri alırken başımla onayladım.

Gerileyip izlemek üzere masaya yaslandı. İşim uzadıkça daha da fazla dikkat çekiyordum sanki. Bir anda etrafımın, gözlerini benden ayırmayan bir sürü insanla çevrelendiğini fark ettim. Büyük yapılardan her birinin üzerine adlarını yazdım. Kulübelerin sol tarafındaki iki büyük dikdörtgen yapının üzerine FABRİKA ve PÖK KIŞLASI; kampın en kuzey ucundaki yeşilliğe BAHÇE, sağ tarafına ise YEMEKHANE, REVİR ve GİRİŞ yazdım. Sonra kulübelere doğru geçip KONTROL KULESİ'ni işaretledim. Her bir kulübe, içinde yaşayanları sınıflandırmak üzere yeşil ya da mavi renkle işaretlenmişti.

Ensemde, birinin tenimi yakan bakışlarını hissetim. Ta ki yavaş yavaş yükselen farkındalığım görmezden gelemeyeceğim bir hâl alana dek. Mantıksız olsa da sanki utanç verici bir sırrımı döküyordum ortaya. Heyecanım yerini öyle hızlı bir şekilde korkuya ve merhamete bırakmıştı ki bir anda savunmaya geçtiğimi fark ettim.

"Orada sadece Maviler ve Yeşiller mi var?" diye sordu Senatör Cruz. Dr. Gray'in koluna girmiş kapı aralığında duruyordu. Dr. Gray ise yanıma gelmeye çalışıyor gibiydi. Nico ona bir bakış atıp bir süre öylece kalakaldıktan sonra panikle odanın en uç köşesine sığındı.

"Sarı, Turuncu ve Kırmızı çocuklar da vardı," dedim onlara dönerek. "Ama yaklaşık beş buçuk yıl önce kamptan gönde-

rildiler. Kırmızılar Jamboree Projesi adı verilen bir programa alındılar. Sarılarsa Indiana'daki elektriksiz bir başka kampa yollandılar."

"Ya Turuncu çocuklar?" diye sordu Dr. Gray.

Ürperdim.

"Nerede olduklarıyla alakalı doğrulanmış bir rapor yok elimizde," diye cevapladım.

"Burası neresi?" Dr. Gray'in konuşması hâlâ biraz tutuktu. Konuşmayı her an yeniden unutacakmış gibiydi. Bir adım daha atınca fotoğraftaki çimenlere ve kar birikintilerine daldı. Dikkatli bakıldığında Bahçe'de çalışan mavi üniformalar birer nokta hâlinde görülebilirdi.

"Burası Thurmond değil," dedi. "Thurmond, tek bir binaydı. Kendi gözlerimle gördüm."

"Temel araştırma programını dışarı çıkarttıklarında kampı daha çok çocuk alacak şekilde hızla genişlettiler," dedim. "Eskiden kaldıkları kulübelerin yanına K, T, S harflerini ekledim. Sarıların kulübelerindeki kilitleri elektriksiz olanlarla değiştirdiler. Bildiğim kadarıyla Kırmızıların kaldığı kulübelerin içinde ilave musluklar ve yağmurlama sistemleri vardı."

Senatör Cruz elini omzuma koyarak yaptığım işi incelemeye başladı. "Kırmızıların ve Turuncuların kulübeleri neden en dış halkada değil de ortadakinde? Eğer sorun yaratacaklarına inanıyorlarsa onları Kontrol Kulesi'nden olabildiğince uzağa yerleştirmeleri gerekmez miydi?"

"Her iki taraflarına koydukları Yeşiller sayesinde onları güvenlik çemberi içine almış oldular," diye açıklamaya başladım. "Böylece kamp görevlilerine saldırmaya ya da yetenek-

kalanını kullanarak kaçmaya kalkarlarsa önlerine çıkan diğer çocukları da yaralamak zorunda kalacaklardı."

"Bu onları durdurdu mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Kaçmayı başaran oldu mu?"

Bir kez daha başımı salladım. "Bunu deneyenler daha çitlere ulaşamadan vurulurdu. Kontrol Kulesi'nin tepesinde daima en az bir tane keskin nişancı bulunurdu. Eğer Bahçe'de çalışan bir grup varsa iki kişiye çıkardı bu sayı."

"Bu da insanlığa duyduğum inancın sonu demek oluyor," dedi Cole geri döndüğünde.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordum.

"Maalesef," dedi. "Sonra konuşuruz. Şimdi bize kamptaki sıradan bir günü anlatır mısın? Bir çeşit rutininiz vardır eminim, öyle değil mi?"

"Herkes sabah saat beşte uyanır. Beş dakika sonra kapılar açılır. Ondan sonrası aylara göre değişir. Günde iki kez yemek verdiklerinden eğer sabah kahvaltısı yoksa Çamaşırhane'ye gidip öğle yemeği saatine kadar altı saat çalışırsınız. Akşam vardiyasındaki işlere geçmeden önce kulübelerde iki saatlik boş zaman olur. Akşamki iş de genellikle temizlik, çamaşır yıkama ya da tıkanan kanalizasyon sistemini açma gibi bir şey olur. Sonra akşam yemeği yenir. Saat sekizde de ışıklar kapanır."

"Aman Tanrım," dedi Senatör Cruz sadece.

"Üç binin üzerinde çocuk vardı içeride," dedim. "Her şeyi saniye saniye planlarlardı. Askerler dört yıllık zorunlu hiz-

metlerini bitirdiklerinde azalan PÖK askeri sayısını telafi etmenin bile bir yolunu bulmuşlardı."

"Çocukların askerlere oranı kaça kaçtı?" diye sordu Cole. "Yani yaklaşık olarak?"

Bu bilgiyi onunla çoktan paylaşmıştım aslında ama bunu karşımdaki iki kadın için soruyordu.

"Cate, kampta sürekli olarak bulunan iki yüz kadar askere ilaveten Kontrol Kulesi'nde de yirmi kişi olduğunu söylemişti. Kampı kapatma sürecine girdiklerinden şu an sayı daha az olabilir." Başımı salladım. "Çok fazla gibi görünmeyebilir ama askerler stratejik noktalarda nöbet tutarlar. Ayrıca çocuklara zorbalık etmelerine ve şiddet uygulamalarına da göz yumulur."

IAAN hastalığının tedavisini bulmak için uğraşan birine göre Dr. Gray fazlasıyla rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Sanki bunları ilk kez duyuyordu. Ama imkânsızdı bu. Bazı şeyler gizli kalmış olabilirdi, evet ama sonuçta Başkan onun kocasıydı. Rehabilitasyon kamp programının geliştirilmesinde onun büyük rolü vardı.

Başını çevirdi. "Sen benim oğlum gibisin, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama ondan çok farklıyım."

"O Thurmond'dayken sen de orada mıydın?"

"Hayır. Sonradan geldim. Aynı anda kampta değildik. Kampı büyütmeye başladıklarında girdim ben. Sormanızın bir sebebi var mı?"

Başını sağa doğru eğdiğinde içimde yükselen ürpertiyi bastırmaya çalıştım. Bu basit hareketi bile aynı Clancy'ydi.

"Sanırım beni buraya getirmenizin sebebi, çocukların yeteneklerini kontrol etmesiyle alakalı nasıl bir başarı elde ettiğimi öğrenmek istemeniz?" dedi oturduğu yerde doğrularak. "Ve tabii Leda'nın, hastalığın sebebi üzerine yaptığı son değerlendirme..."

"Doğru bildiniz," dedi Cole. "Doğal olarak karşılığında ne istediğinizi de merak ediyoruz."

Dosdoğru bir şekilde sormuştu bunu ama yine de şaşırmıştım. Bunu neden ondan, yani bir Gray'den karşılıksız yapmasını beklediğimi bilmiyordum. Yalnızca bir umuttu belki de bu. Belki de oğlu annesine çekmemişti.

"Daha sakin bir yerde konuşabilir miyiz bunu?" diye sordu koridorda yürüyen çocuklara bakarak.

"Elbette," dedi Cole. "Nico, Kansas hakkında bir şey öğrenirsen hemen yanımıza gel."

Bu sarışın kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadan odaların arasında dolaşmakta olan çocukların yanından geçerek üst kata çıktık. Ofise vardığımızda Cole, önce kendisinden büyük iki kadına yer vererek masanın diğer tarafına geçip oturdu. Ben de kapıyı arkamızdan kilitledim.

Dr. Gray sandalyesine yaslanıp koyu renk gözleriyle odayı inceledi. "Burası John'un ofisiydi, değil mi?"

Nedense John Alban'ın Gray'lerle bir zamanlar çok yakın olduklarını unutmuşum. Alban, First Lady'nin saklanmasına yardım etmiş, araştırmalarını desteklemiş ve onunla bir anlaşma yapmıştı. *Ah, tabii ya!*

"Alban'ın size verdiği sözü tutmamızı istiyorsunuz," dedim. "Bize bilgileri verme karşılığında bu işlemi önce Clan-

cy'nin üzerinde uygulayacaksınız."

Cole bir ıslık çaldı. "Bunun ameliyat gibi bir şey olduğunu sanıyordum. Burada yapmanızın imkânı yok bence..."

"Elbette yok," dedi kadın. "Her yanını çamaşır suyuyla yıkasanız da burayı ameliyat yapılacak kadar hijyenik bir hâle getiremezsiniz. Bana eğitimli bir ekiple birlikte ameliyatı gerçekleştirebileceğim yerel bir hastane ayarlamanızı istiyorum."

"Bu ciddi bir talep," dedi Cole. "Bu işi sesiz sedasız yapmanın imkânı yok."

"İşlem tamamlandığında Clancy'yi de alıp kaçmaktı planım hep. En azından normale yakın bir hayat istiyorum. Bir zamanlar sahip olduğum evladımla birlikte..."

Tedavi bizi kontrol edebilmeleri için başka bir yol sadece. Seçim hakkımızı elimizden almaları için... Clancy'nin sözcükleri zihnimde yankılanıyordu. Bense dinlemeden edemiyordum.

"Yapamam..." diye başladım. Neydi bu planda beni rahatsız eden şey? Clancy yeteneklerini başkalarını incitmek için kullanmayacağı konusunda güvenilmez olduğunu onlarca defa kanıtlamamış mıydı? East River'da... Jude'da... Ne kadar ileri gidebileceğini daha kaç kez göstermeliydi? Tüm bunları kendini bir daha Thurmond'daki gibi güçsüz hissetmemek için yapmıştı sadece. Bu çaresizliğini, Thurmond'da masaya bağlandığında ve onlarca volt elektrik akımı bedeninden geçerken çektiği acıda çok net görmüştüm. Uzuvlarının kontrolünü yitirmesinin utancına, bir hayvan gibi muamele görmesinden duyduğu öfkeye yakından şahit olmuştum.

Clancy, binlerce kişilik bir grup karşısında kendi hayatını kurtarmayı seçmişti. Şimdiyse biz binlercesini ona tercih ede-

çektik.

"Pekâlâ," dedim bir cevap vermemi beklediklerinden. Cate'ün gözlerinde gördüğüm şey neydi? Düş kırıklığı mı? Anlayış mı? O her zamanki sırıtışı ile anında maskelendiğinden bu bakışı gerçekten görüp görmediğimden bile emin olamamıştım.

"Anlaştık," dedi. "Bu gece açıklamanız için ekibi toplayacağız. Yarın sabah uygun hastane seçeneklerini aramaya başlarız."

Dr. Gray anlaştık der gibi başını eğdi. Vida'ya ve üst katta antrenman yapan çocuklara bakmakla ilgili bir bahane uydurarak yerimden kalktım. Oysa odadaki ağır havayı ciğerlerime çekmekte güçlük çekiyordum. Dört duvar arasında verilen sözler beni boğuyordu. Koşarken ellerimi bacaklarıma defalarca silsem de üzerlerine bulaşan kan lekesini temizleyemiyordum.

Vida ile bilgisayar odasında yalnızdım. Ona Cate'le yaptığımız konuşmayı anlatıyordum ki birden Nico'nun kurduğu ekranda açık olan haber kanalında Zu'nun yüzü beliriverdi.

Dizlerimi göğsüme doğru çekmiş otururken Vida'nın, "Ama o iyi, değil mi?" anlamına gelen onlarca sorusuna cevap vermeye çalışıyordum. Gözlerimse ekranda, Kansas'tan bir haber görme telaşındaydı. İşte tam bu sırada görmüştüm Zu'nun yüzünü ekranda. Ayaklarımı o kadar hızlı yere indirmiştim ki oturduğum sandalye de benimle birlikte öne doğru

gelmişti.

"Sesini aç," dedim.

"Washington'ı sarsan rehabilitasyon kampı skandalına dair yeni görüntüler gelmeye devam ediyor, sayın seyirciler. Bu gece Amplify, Nevada'dan çıkarılan çocuklarla yaptığı röportajları yayınladı. Gelin, bir bakalım..."

Bunu, haber kanalı mı yoksa büyük bir ustalıkla Alice mi planladı bilmiyorum ama görüntünün başında röportaj yapılan on çocuk sırayla kendilerini tanıtıyorlardı.

"Zach... On yedi yaşındayım."

"Adım Kylie ve on altı yaşındayım."

Çocuklar art arda kendilerini tanıttılar. Ta ki sonunda sıra Zu'ya gelene dek. Kendini tanıtarak başladı Zu da. Sonra aniden ailesinin onu okulda terk ettiğini anlattığı kısma geçti. Çocukların her biri PÖK askerlerinden, ebeveynlerinden ve tüm dünyadan nasıl uzaklaştıklarını anlattılar.

Vida'nın tepkisini görmek için bakarken elimi ağzıma götürdüm. Vida ise şişeden bir yudum su içerek kapağını kapattı.

"Harekete geçme konusunda oldukça hızlılar," dedi. "Haklarını yemeyeyim. Ama tatlım, ben senin tarafındayım, biliyorsun. İnsanların vicdanlarına seslenmek için harika bir yol bu ama Tanrı aşkına sence kaç baş belası oturduğu koltuktan kalkacak kadar önemseyecek bunu? Bu haberde aksiyon yok. Bizim katkımıza ihtiyaçları vardı. Fazlasıyla umut var ama yeterince strateji yok bence."

"Yine de haklılardı," dedim tuhaf bir boşluk hissine kapılarak. "Böyle bir şeye ihtiyacımız vardı. Topluma gerçekleri

göstermeliyiz. Böylece çocuklar dışarı çıktıklarında dışlanmazlar. Doğru bir hamleydi bu." Liam'ın içgüdüleri başından beri doğruydu.

"Onların haklı olması seni haksız çıkarmaz, tatlım," dedi sesi kısarak. "Charlie haklıydı. Yanınızda biz olmadığımız için siz iki aptal yolunuzu şaşırıp ayrı düştünüz."

Bordo giysileri içindeki sarışın haber spikeri yeniden ekrana döndü ama çok geçmeden seyircilerden birinin gönderdiği bir fotoğraf geldi ekrana. New York Times Meydanı olduğu söylenen alanın orta yerinde Zu'nun yüzü üç kocaman reklam panosunun üzerinde parlıyordu. Yıllardır çalışmayan diğer panoların siyah ekranıyla tam bir kontrast oluşturmuştu bu görüntü. Acıklı bir fotoğraftı bu aslında. Röportajdan alınan görüntüdeki kızı tanımasanız ya da yaşadıklarını bilmeseniz bile acıklıydı. İnsanın içine işliyor, bakmadan geçmenize izin vermiyordu. Görüntünün üzerinde büyük harflerle, 'HALK DÜŞMANI, 13 YAŞINDA,' yazıyordu. Muhteşem bir duygusal manipülasyon örneğiydi.

"Chubs nerede?" diye sordum.

Vida elindeki su şişesinin etiketini soymakla meşguldü. "Cole'e bizim çocuğun kıdemli ajanlardan birinin odasını bir çeşit revire çevirip çeviremeyeceğini sordum. Bir ilk yardım istasyonu gibi düşün. Tüm tıbbi ıvır zıvırlarıyla bir inek gibi yanından ayırmadığı kitaplarını koyacağı bir yer olur. Şimdi orada pamuk kavanozlarını falan sayıyor."

"Vay canına, Vi," dedim şaşkınlıkla. "Yani bu çok kibar bir hareket..."

Ekranın mavi beyaz ışığı bir anda Vida'nın saçlarını bile

gölgede bırakacak tonda bir kırmızıya döndü. "Ah, lanet olsun!"

Bina tanınmaz hâldeydi. Ama ekranın altındaki yazılar gayet okunaklıydı: ÇOCUK BİRLİĞİ KARARGÂHI İMHA EDİLDİ.

"...Colby, Kansas'ın hemen dışında canlı yayındayız, sayın seyirciler. Hükûmet yetkilileri Çocuk Birliği'ne ev sahipliği yaptığına inanılan eski bir depoyu imha etmek için insansız hava uçakları kullandıklarını açıkladılar. Bu sabah erken saatlerde basına sızdırılan sahte fotoğraf ve dokümanlarla ilgili tüm süreci örgüt üstlenmiş ve..."

Devamını duyacak kadar kalamadım. Colby'ye o uçakları gönderdilerse şu an gördüğümüz şey gerçekten de Kansas Karargâhı'ydı ve eğer tüm o ajanlar orayı önceden terk etmedilerse yok edilmişlerdi.

Cole ofisteydi ama kapısı kilitli değildi. Onu masasında, eliyle yüzünü kapamış bir hâlde otururken buldum. Kapının kapanmasıyla birlikte başını kaldırıp o sırada konuştuğu telefonu hoparlöre aldı.

"Çocuklar oraya vardığında binanın hâlâ yanmakta olduğunu söylediler," dedi Harry. *"Yapıdan geri kalan enkaza bir buçuk kilometre uzaklıkta iki kişiyi kurtardılar ama daha fazla yaklaşamamışlar. Onlarla Utah'ta buluşacağım."*

"Nasıl kaçmışlar?" diye sordum. İnsan böyle bir saldırıdan nasıl kaçabilirdi?

"Bilmiyoruz. Bağlantı çok kötüydü ve hayatta kalanlar, adamlarımız onları bulduğunda baygın hâldeydiler. Anlattıkları hikâye inanılır gibi değildi."

"Neden böyle dedin?" dedi Cole.

Cızırtı kapladı odayı birden. Harry'nin söylediklerini yanlış duymadığımı, Cole'ün yüzündeki korkunç ifadeden ve kanın âdeta çekilmesinden anlamıştım.

"Kurtulanlar," dedi Harry, *"onlara bir grup çocuğun saldırdığını söylüyor. Kırmızı olduklarını söylüyorlar."*

ON DOKUZ

"BUNA İNANIYOR MUSUN?" DİYE SORDUM. "KIRMIZILAR YAPMIŞ olabilir mi?"

Cole başını kaldırıp bana baktı. "Keşke bilebilsem. Bir şeyler yapmak istiyorum ama..."

"Ne?" diye sordum.

Birden ayağa fırladı. Yerinde duramıyor gibiydi ve eli seğiriyordu. "İçeri girip diğer çocuklara planımızı anlatmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

Heyecanımın sesimden okunmaması için uğraşırken bir yandan da durmadan kucağımdaki ellerimle oynuyordum. "Ne söyleyeceksin?"

"Sawtooth kampını araştırmak için Idaho'ya gitmek istiyorum. Clancy oranın Kırmızıları eğitmek için kullanılan tesislerden biri olduğunu söylüyor."

"Sen de ona inanıyorsun, öyle mi?" diye sordum başını sallayarak. "Cole..."

"Evet," dedi. "Evet, ona inanıyorum. Ve beni yetenekleriyle etkisi altına aldığı için değil, bugüne kadar verdiği her bilgi doğru çıktığı için... Bir de tabii bize yardım ederse onu bırakmayı düşünebileceğime dair söz vermiştim. Elbette bırakmayacağım ama yine de onu bir şekilde motive etmem gerekiyordu."

"İyi ama neden?" dedim. "Neden orayı araştırmamız gerek?"

"Senatör Cruz, uluslararası toplumu devreye sokabilmek için Kırmızılar ordusu hakkında daha elle tutulur bilgilere ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de en azından bunu denemek istiyorum. İşin ucunda bir şey çıkmazsa yapacak bir şey yok. Ama şimdi bu konuda beni desteklediğini söyle, lütfen. Bunun Thurmond baskınımızı etkilemeyeceği konusunda sana söz veriyorum."

Sonunda sabrım taşmıştı. "Bunu yapmak istiyorsan diğerlerine senin de bir Kırmızı olduğunu söylemelisin. Bunu desteklememin tek yolu bu."

Cole şaşkınlıkla geriledi. "Bunun konuyla ne alakası var ki?"

"Çocukların desteğini gittikçe kaybediyoruz. Bunu hissedebiliyorum. Onlar senin de bizim için en iyisini istediğini, çünkü aslında senin de bizden biri olduğunu bilmeliler." Sesimdeki çaresizliği ben bile duyabilmiştim. "Bu yeterince uzun sürmedi mi?"

Öfkeyle savunmaya geçecekmiş gibi dudaklarını araladı ama sonra durup yüzümü incelemeye koyuldu. Uzun bir süre sonra, "Liam'a söyleyeceğim. Bu gece onunla başlayacağım.

Nasıl gittiğine bakarak diğerlerine de söylerim. Olur mu?" dedi.

Öyle rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. "Olur. Ama ona bu geceki toplantıdan önce anlatmalısın."

Yerine otururken eliyle beni susturdu. "Ondan önce seni Thurmond'a nasıl sokacağımızla ilgili konuşmak istiyorum. Bunu diğerlerinin gözleri önünde değil de burada konuşmak istersin diye düşündüm."

Başımla onayladım. "Onlara da anlatırım ama önce stratejimiz konusunda ortak bir karar almalıyız. Beni hâlâ Virginia'da mı bırakmak istiyorsun?"

"Evet," dedi Cole. "Buradaki amacımız seni bir takipçinin bulabileceği yerde bırakmak ama aynı zamanda da güçlerinin elinden alınmamasını sağlamak. Öncelikle bir Yeşil'in kaçtığıyla ilgili sahte bir bilgi yayacağız. Sen de adam yüzünü sisteme girmeden önce onun beynine gireceksin. Ödül için seni en yakındaki PÖK askerlerine teslim edecek. Sonra onu senin gerçekten bir Yeşil olduğunu onaylaması için yanına bir PÖK askeri getirmeye ikna edeceksin. Karşılaştığın her insanın beynine girmen gerekecek. Gerçeği asla bilmemeliler yoksa Thurmond'a ulaşman mümkün olmaz. İşin sırrı karşılaştığın insanların hepsini bir defada kontrol altında almakta. Sence mümkün mü?"

"Evet," dedim gergin bir hâlde. "Mümkün."

İki saat kadar sonra garajda toplanıp yerdeki beyaz hila-

lin çevresine bir çember şeklinde oturduk. Cole'ün, Senatör Cruz'un ve Dr. Gray'in oturması için ortaya üç tane sandalye koymuştum ama Cole elinde bir sandalyeyle daha gelip yanına koyarak oturmamı işaret etti. Kardeşiyle yaptığı konuşmanın nasıl gittiğini anlamak için ona baksam da yüzünde bomboş bir ifade gördüm sadece.

Liam ise tam tersi, az önce bir fırtınadan çıkmış gibi görünüyordu. Tüm toplantı boyunca bakışlarını üzerimde hissetsem de ona karşılık verecek cesaretim yoktu.

"Gördüğünüz gibi bu akşamki toplantımızda bir misafirimiz daha var," diye başladı Cole kollarını kavuşturup güçlü görünmeye çalışarak. "Kendisi, tedavi hakkındaki araştırmayı yürüten bilim insanıdır ve bugün burada, size IAAN'nin sebebini ve tedavinin ne olduğunu anlatmak için bulunuyor."

Cole'ün açıklamasıyla birlikte ortamdaki fısıltılar öyle hızlı kesilmişti ki kilometrelerce ötede fren yapan bir arabanın sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Lillian, eşofmanındaki görünmez kırışıklıkları düzeltip ayağa kalkmaya yeltenmişti ki birden fikrini değiştirerek tekrar yerine oturdu. Büyük çocuklardan bazıları onu haber bültenlerinden tanımış olmalıydı ama çoğu... Çoğu ona soyadından habersiz, şaşkın şaşkın bakıyordu. Alice ise bambaşka bir hikâyeydi. Onu gördüğü anda kurmuştu bağlantıyı.

"Merhaba." Derin bir nefes alarak Cole'e döndü ve "Nereden başlayayım?" diye sordu.

"Sebebinden başlayıp tedavisiyle bitirin," dedi Cole.

"Ah, pekâlâ. Aslında İdiyopatik Adolesan Akut Nörodejenerasyon yani IAAN hastalığı ilk ortaya çıktığında herkes

bunun, yetişkinleri değil çocukları etkileyen ölümcül bir çeşit virüs olduğunu düşünüyordu. Bilim dünyası bu tezi hızla çürüttü çünkü ABD dışındaki vakalara pek seyrek rastlanıyordu ve etkileri de çok daha hafifti. Onlarca yıllık araştırma sonrasında Leda, benim de içinde bulunduğum bir grup bilim insanının inandığı sebeplerle paralel olacak şekilde deneylerinin sonuçlarını açıkladı."

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken öne doğru eğildim. Heyecandan dudaklarımı kemiriyordum.

"Yaklaşık otuz yıl önce, ulusal güvenliğe karşı bazı saldırı girişimleri olmuştu. Bu biyolojik terör eylemleri ABD'nin düşmanları tarafından gerçekleştiriliyordu. Amaç, tarım ürünlerimize ve su kaynaklarımıza zarar vermekti."

Alice'in yanında duran Liam ayağa kalktı. Dr. Gray'i Alice'in kamerasının ekranından izliyordu ama bu son söyledikleriyle şaşkın bir hâlde doğruldu. Sabırsızlıkla devam etmesini istiyordum. Bu hastalığın bir terör saldırısının sonucu olduğuna dair teoriler yıllardır vardı aslında, yeni bir şey değildi yani bu...

"O zamanın başkanı, yani benim... yani Başkan Gray değil, gizlice suya katılan çeşitli zehri, bakteriyi ve ilacı etkisiz hâle getirecek yeni bir kimyasal madde yaratılması emrini verdi. Leda Corp bu kimyasalı üretip ülkemizin su arıtma tesislerinde kullanmaya başladı. Kimyasalın adı Ambrosia'ydı."

Bulanıklaşan görüşümü netleştirmek için elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum.

"Bu kimyasalı suya eklenen normal mineral ve takviyelerle birlikte test etmişler miydi?" diye sordu Senatör Cruz büyük

bir öfkeyle.

Dr. Gray başıyla onayladı. "Evet, rutin testler yapılmıştı. Araştırmaya dâhil olan herkes gizlilik sözleşmeleri imzaladı ve emekleri için cömertçe ödüllendirildi. Çocuklar, yetişkinler ve hayvanlar üzerinde deneyler yapıldı. Hatta sağlıklı bir şekilde doğum yapan annelerde bile... Hiçbir sorun yoktu. Aslında bu araştırmacılar, çalışmanın bir an önce bitmesi için hükûmetten öyle çok baskı görüyorlardı ki bu kimyasal maddenin uzun vadeli etkilerini gözlemlemek için zamanları yoktu."

Bizi zehirlediler. Midem bulanmıştı. Yere düşmemek için sandalyeme sıkıca tutundum. *Bizi zehirlediler ve sonra da kendi hataları yüzünden kilit altında tuttular.*

Cole yere bakarak volta atmaya başlamıştı şimdi.

"Leda'nın yakın zamanda gerçekleştirdiği araştırmalar Ambrosia'nın bir çeşit teratojen madde olduğunu gösteriyor. Yani işlenmiş suyu içerek bedenlerine bilmeden bu kimyasalı alan kadınların bebeklerinin beyin hücreleri bundan etkileniyor. Raporlarından anladığım kadarıyla bu mutasyonlar çocukların, yani sizin beyinlerinizde, ergenliğe erişene dek uykuda kalıyor. Yani yaklaşık sekiz, dokuz, on, on bir yaşlarına kadar... Hormon seviyelerinizdeki değişiklikler ve beyin kimyanız mutasyonu tetikliyor."

"Neden o kadar çok kişi öldü peki?" Cole'ün eli deli gibi titriyordu.

"O anneler muhtemelen daha fazla miktarda su tüketmişlerdi ya da henüz tanımlanmamış üçüncü bir çevresel etmen söz konusuydu." Tüm bunları o kadar soğuk ve profesyonel

bir dille anlatmıştı ki yeniden öfkelenmeye başladığımı hissettim.

Bu senin de başına geldi. Neden öfkeli değilsin? Neden üzgün değilsin?

Olivia ayağa kalktı. Yaralı yüzünü görmek Dr. Gray'i bir an için ürpertmişti. "Farklı özelliklerimizi nasıl açıklıyorsunuz? Neden hepimiz aynı şeyleri yapamıyoruz?"

"Genel görüş, her şeyin genetik olduğu yönünde. Bireysel beyin kimyanızla ve dönüşüm geçirdiğiniz anda hangi nöral yolların etkilendiğiyle ilgili yani."

"O kimyasal hâlâ sulara katılıyor mu?"

Dr. Gray öyle uzun süre sessiz kaldı ki cevabı o daha vermeden anladık. "Evet. Ama Leda artık suçun Ambrosia'da olduğunu bildiğinden suya bu durumu nötrleyecek yeni bir kimyasal katmayı planladıklarına eminim. Öncelikle büyük şehirlerle başlayacaklar. Ama bu suyu içen kadınların ve kimyasala maruz kalan çocukların sayısı göz önünde bulundurulunca mutasyonsuz çocukların doğması bir ya da iki kuşak gerektirecektir."

Kuşaklar. Aylar ya da yıllar değil. *Kuşaklar.* Yüzümü ellerimin arasına alarak derin bir soluk aldım.

"Peki bu, olanları açıklıyorsa," dedi Cole, "tedavi yönteminiz ne?"

Dr. Gray bariz bir şekilde rahatlayarak oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Artık kendi sahasındaydı ve burada olmaktan memnun olduğu belliydi. "Bilim dünyası bir süredir yeteneklerinizi beyninizdeki normal akımı değiştirerek hayata geçirebildiğinizi biliyor. Örneğin; Turuncu olarak sınıf-

landırılan bir çocuk birini etkisi altına alırken diğer insanın beynindeki elektrik akımını yönlendirir. Normal sistem ve süreçlerini değiştirerek yapar bunu. Bir Sarı'dan çok da farklı değildir aslında yaptığı. Bir makinenin ya da güç kaynağının elektrik akımını kontrol eden bir Sarı da aynı şeyi yapar. Dirgerleri de... Dünya üzerindeki her şey, insanlar da dâhil, parçacıklardan meydana gelir. Parçacıklar da elektrik yüklüdür."

Bu anlattıklarını anlasak da anlamasak da o konuşmasını sürdürdü. "Tedavi hayat boyu uygulanması gereken bir süreç. Bir kerelik bir şey değil. Bu, akımı tamamen sonlandırmak yerine kontrol altında tutmayı sağlıyor."

Kalbim duracaktı. Clancy'nin bana aynı şeyleri söylerken yüzünde beliren ifadeyi dün gibi hatırlıyordum. Bense ona inanmamıştım çünkü daha önce hep yalan söylemişti. Çünkü gerçek bir tedavi tüm bu mutasyonu yok edebilmeliydi.

"Derin beyin uyarıcısı adını verdiğimiz bir aletin beyninize yerleştirildiği bir operasyon aslında bu. Aletin yerleştirilme noktası kişinin yeteneklerine göre değişiyor. Ama her durumda uyarıcı aletin görevi elektrik akımı üretmek. Bu, anormal akışı düzelterek normal bir insan beynindeki işleyişi geri kazandırıyor."

"Yetenekleri nötrlüyor," diye açıkladı Cole. "Ortadan kaldırmıyor."

"Evet, aynen öyle."

"Peki bu işlem güvenli bir şekilde uygulanabiliyor mu?" diye sordu Alice. "Daha önce hiç denediniz mi?"

"Evet," diye cevapladı Lillian. "Bir çocuğu başarılı bir şekilde tedavi ettim."

"Tek bir çocuk önemli bir başarı sayılmaz, Doktor," dedi Cole. "Tek bir çocuk bize başarı şansına ve risklere ilişkin bir istatistik sunmuyor."

"Bundan fazlası için zamanım olmadı, üzgünüm."

"Ve bunun amacı..." Neredeyse aklımdakini soramayacaktım. Öfkeden deliye dönmüş, bu gerçeğin altında ezilmiştim. "Bunun amacı doğan her çocuğun ölmesini ya da mutasyona uğramasını engellemek, değil mi? Kaç yaşında başlanabilir peki?"

"Yaklaşık yedi," dedi Lillian. "Yine de genel bir kontrolden geçmeleri gerekebilir."

Yaşadıkları şaşkınlığı nihayet atlatan çocuklar huzursuzca mırıldanmaya başladılar.

"Bir sonraki adımımız ne olacak?" diye sordu kamerasını yeniden çeviren Alice. "Hepsi inanılmaz bilgiler ama Ambrosia'nın su kaynaklarına eklendiğine dair bir kanıt yok elimizde. Leda, araştırma programını hızla ortadan kaldırdı. Yeşillerden hiçbiri konuyla ilgili bilgiye ulaşamadı."

"Ne tür bir kanıt sizin için yeterli olacaktır?" diye sordu Dr. Gray.

Alice bir saniye bile düşünmeden cevapladı: "Suya katılan maddelerin içinde onun da bulunduğunu gösteren bir belge."

"Yakındaki su arıtma tesislerine gidebiliriz," dedi Liam. "İçeri girip fotoğraf çekebilir, bilgisayarlarındaki belgeleri tarayabiliriz."

"Olabilir," dedi Alice de. "Bence bazılarının fiyaskoyla sonuçlanması ihtimaline karşı en az beş ya da altı yeri ziyaret etmeliyiz. Farklı eyaletlerdeki tesislere de bakarsak bunun

Kaliforniya'ya özgü olmadığını kanıtlarız. Bu işe yetecek kadar benzinimiz var mı?"

"Bir dakika... Bir dakika," dedi Cole. "Önceliğimiz gizliliğimizi korumak, Thurmond saldırısına odaklanmak ve destek güçleri beklemek olmalı."

"Destek güçler?" diye sordu Liam.

Cole kaşlarını kaldırdı.

"Ah, seni piç kurusu," dedi Liam. "Harry? Savaşmak için Harry'yi mi çağırdın?"

"Kendi istedi. O ve kırk kadar asker arkadaşı üzerlerine düşen görevi yapmak istiyorlar." Cole şimdi çocuklara dönmüştü. "Size anlattıklarının aksine ben savaşmak istemeyen birinden asla böyle bir şey istemem."

"Bunu anlaman için daha kaç defa tekrarlamamız gerekecek?" dedi Alice. "Çocuklar savaş falan istemiyor."

"Ah, evet, istiyorlar," dedi Cole gidip Alice'nin karşısında dikilerek. "Sadece kendileri savaşmak istemiyor."

"Hayır, biz medyayı kullanarak gerçekleri açıklamak istiyoruz," dedi Liam. "Bildiğimiz kampların yerlerini söylemek... Ve tabii orada kalan çocukların adlarını da... Amerikan halkının ayaklanıp peşlerinden gitmesini sağlayacağız. Bu bir kaosa yol açacak belki ama artık IAAN'nin bulaşıcı olmadığı bilindiğine göre dış güçler de barışı sağlamak için destek olacaktır. Öyle değil mi, Senatör?"

"Orası kesin değil..." dedi Senatör. "Ama uğraşırım."

"İnsanların bu olayı ne kadar önemseyeceklerini bilmiyorsun ve bence buna fazla bel bağlıyorsun," dedim başımı salla-

yarak. Diğerlerinin beni dinlemek üzere sustuğunu görmek, açıkçası gururumu okşamıştı. "İstediğimiz şeyi elde etmenin ve yeniden özgürlüğümüze kavuşmanın tek yolunun bizden geçtiğini anlayacak kadar çok şey yaşadım. Kampların güvenlik sistemleri oldukça karmaşık ve Gray onlarca defa kendi kıçını kurtarmak için her şeyi yapabileceğini gösterdi. Kamp bilgilerini basına sızdırdığınız anda bunun acısını çocuklardan çıkarmayacağını nereden biliyorsun? Onları rehin almayacağını, başka yerlere taşımayacağını, kanıtları yok etmek için öldürmeyeceğini?"

Planlarını yaparken bu söylediklerim akıllarına geldiyse bile şu anki yüz ifadelerinden bu hiç belli olmuyordu. Dr. Gray'in de beni yalanlamaya çalışmaması bu ihtimalin doğruluğunu daha da artırıyordu.

"Üzgünüm ama Ambrosia hakkında basına bir bilgi veremezsiniz. Olmaz," dedi Dr. Gray. "Toplu paniğin gücünü çok hafife alıyorsunuz."

"Doğru," dedi Senatör Cruz. "İnsanların doğal su kaynaklarına ulaşmak için birbirlerinin boğazına sarıldığını görmemeyi tercih ederim. Ama kanıt konusunda Alice'e katılıyorum. Halk için değilse de uluslararası müttefiklerimiz için gerekli."

Odadaki gerginlik artık gözle görülür bir hâl almıştı. Çocuklar kıpırdanmaya ve su arıtma tesislerine gidecek gruplara adlarını yazdırmaya başlamışlardı. Cole ise sadece olan biteni izliyordu. Ensesini kaşımak için uzandığında elinin şiddetle seğirdiğini gördüm. Acaba o da bu çözülmeyi hissediyor muydu? Bir zamanlar bizim kontrolümüzde olan tren raydan çıkmış mıydı? Bana baktığında yüzünde daha önce hiç rastla-

madığım bir çaresizlik gördüm, âdeta sessiz bir yakarıştı bu.

Buna dayanamazdım. Onu böyle görmek sinirlerimi bozmuştu. Bize yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Zor kararları hep o vermişti. Şimdi onu, liderlerini bir kenara mı iteceklerdi? Liam ve Alice'in birbirlerine attıkları bakışlarla aşağılanacak mıydı? O an odadan çıkıp gitse bunu benden başka kimsenin fark etmeyeceğine emindim.

"Pekâlâ," dedi sonra Cole. "İlgilenirseniz size bir bilgi vereceğim."

Alice gözlerini devirdi. "Eminim öyledir."

"Dünyaya bu çocukların gerçekte kim olduklarını göstermekten bahsediyorsunuz ama tek yaptığınız onlara acımalarını sağlamak." Cole ellerini kotunun arka ceplerine sokmuş konuşurken sesi giderek yükseliyordu. "İnsanları öfkeden bile daha çok motive eden tek şey korkudur. Hadi gidip Ambrosia hakkındaki bilgiyi paylaşın bakalım. İnsanlar son birkaç doğal su kaynağını işgal etmeye çalışınca bu ülke nereye gidiyor görelim. Ya da tüm bunları bir kenara bırakıp onlara Gray'in Kırmızılardan oluşan ordusunu gösterebilirsiniz."

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Alice.

"Bugün Kansas Karargâhı'nda olanları hepiniz gördünüz," dedi Cole. "Ama haberlerde size onlara saldıranın askerî bir birlik değil *Kırmızılar* olduğu söylenmedi."

"Ah elbette, bu haberleri nereden duyuyorsan..." dedi Alice eliyle onu savuşturarak.

Ama Cole şimdi yeniden dizginleri eline almıştı. Konuşmanın gidişatını izlemektense ona yön veriyordu. "Güvenilir kaynağım buradan pek uzak olmayan Sawtooth isimli yerde

bir Kırmızı kampı olduğunu söyledi. Gidip onlarla ilgili bilgi toplamak istiyorum. Eğitimleri, kamplarının yapısı hakkında... Gerçek kamp baskınımızı yaptığımız sırada kullanmanız şartıyla tüm bu bilgileri Amplify'a verebilirim."

"Bu bilgiyi nereden edindin?" diye sordu Liam gözlerini şüpheyle kısarak.

"Güvenilir bir kaynaktan," diye tekrarladı Cole.

Liam gözlerini devirdi. Ama Alice... Cole onu iyi tanımıştı. Döşemelerin arasında bir fare görmüş kedi kadar heyecanlıydı. Bu hikâyeyi istiyordu ve ondan önce birinin bunu haber yapmasına dayanamazdı.

"Pekâlâ, şöyle yapsak?" diye başladı. "Beş ekibi su arıtma tesislerine gönderelim. Sen de küçük bir grupla oraya git ve birkaç fotoğraf çek."

"Bana sadece bir kişi lazım," dedi Cole bana bakarak.

"Ben gelirim," dedi Liam ben daha ağzımı açamadan. Dişlerini sıkarak abisine onu reddetmesi için âdeta meydan okuyordu. Cole ise kollarını kavuşturup bana bakarak onu kurtarmamı bekliyordu.

Liam'la gitmek istemiyor. Bunun Liam'ın kendisine hâkim olup olamamasıyla alakası yoktu. Ya da ona güvenip güvenmemesiyle... Bunu o anda anlamıştım.

"Yine de ben de gelmek isterim," dedim. "Bence..."

"Cole iki kişinin yeterli olacağını söyledi," dedi Liam yeniden abisine dönerek. "Tabii değerli küçük planını mahvedeceğimi düşünüyorsan iş değişir."

Cole homurdanırken dudaklarında kederli bir gülümseme

belirdi. "Pekâlâ, anlaştık. Şimdi... Biri bana arabalarımızın durumu hakkında bilgi versin. Ne kadar benzinimiz kaldı?"

Dr. Gray yerine dönüp bakışlarını ellerine indirirken Senatör Cruz ona bir şeyler soruyordu. Su arıtma tesislerine gidecek beş grup seçildiğinde toplantı da doğal olarak sona erdi. Bu noktada Alice kontrolü ele almış, ekiplerin gidecekleri eyaletleri seçerek hangisiyle gitmek istediğine de karar vermişti.

Cole'le Liam arasındaki o gergin konuşmaya şahit olmamak için oradan hemen gitmek istiyordum. Tünele doğru yöneldiğimde Chubs'ın bana bir şeyler mırıldandığını fark ettim ama aldırış etmeden Çiftlik'e, oradan da bilgisayar odasına geçtim. Nico'nun bilgisayarının yanına oturup haber kanalını açtım.

"...bu haber doğruysa eğer, gerçekten çok korkunç bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu ve Başkan'ın açıklaması gereken oldukça fazla konu olduğunu söyleyebiliriz..." Yayın yapan bir tek bu kanal kalmıştı. Diğerleri teker teker kapatılmıştı. Bir haber kanalı çocukların röportajını yayınladığında insanlar bunun gerçek olduğuyla ilgili konuşmaya başlarsa kanal hemen kapatılırdı. Fakat bu kanal sansürden kurtulmak için başka bir yol seçmiş gibi görünüyordu. Konuk yorumcuları şeytanın avukatlığını yapacaktı. *"... iyi ama ya bu çocukları kimse yönlendirmiyorsa ve bu, ebeveynlerinin dikkatini çekmek için yapılmadıysa? Ya rehabilitasyon programından gerçekten çıkartıldılarsa? O zaman hayatları tehlikede değil midir? Bizim odaklanmamız gereken konu onları çok geç olmadan yeniden kamplara döndürmek olmalı."*

Programın sunucusu beyaz kaşlarını havaya kaldırarak tok bir sesle konuşmaya başladı: *"Röportajları izlediniz mi siz? Ortada bir program olmadığını iddia ediyorlar. Neredeyse on yıl ol-*

duğunu ve tedaviyle ilgili en ufak bir bilgi alamadığımızı düşünecek olursak ben de bu görüşe katılma eğilimindeyim. Bence bu çocuklar durduk yere yüzlerini göstererek kendilerini riske atmazlardı..."

Video kesildi.

İşte bu kadar, dedim içimden, yüzümü ovuştururken. İçerisi çok sıcaktı ve odadaki makinelerin cızırtısı âdeta bir orkestrayı andırıyordu. Gözlerim kapalıyken o sesleri dinledikçe akşam aldığımız haberleri sindirmek kolaylaşıyor gibiydi. İçimi kemiren bu öfkenin beni ele geçirmesine izin vermek de...

Neredeyse yirmi yıl önce alınmış kararlara karşı duyduğum öfkeyi içimde tutmaya çalışmanın artık ne anlamı vardı ki?

Ve bu 'tedavi' de bir eşek şakasından ibaretti sanki. İşe yarayıp yaramayacağı belli olmayan, acımasız bir işleme teslim olmak sorunu çözmek yerine sadece yamayacaktı. Umudum tarafından ihanete uğramış hissettim kendimi. Güya kontrolüm dışında gelişen olayların beni sarsmasına izin vermeyecektim. Ama yine de... Yine de canım acıyordu işte.

Bir gelecekleri yoksa çocukları dışarı çıkarmanın ne anlamı vardı? Bunu düşününce güçlükle yutkundum. *En azından kamplardayken burada uğraşmak zorunda kalacakları şeylerden korunuyorlar.* Kaç kişi sokaklarda gezinen 'ucubeleri' sevinçle karşılayacaktı? Thurmond'un uydudan çekilmiş fotoğrafına bakarken onu parçalara ayırmamak için kendimi zor tutmuştum. Şimdi de kampın kendisini binlerce parçaya ayırmak geliyordu içimden. Neden o çocukları kamptan dışarı taşımalarına, askerlerin ve ordunun orada öyle bir yer hiç var olmamış gibi araziyi dümdüz etmelerine izin vermeyelim ki?

Çünkü kamplardaki çocuklar isteseler de istemeseler de bu işleme maruz kalacaklar.

Çünkü hayatlarını nasıl yaşayacaklarını seçme hakkına sahip olmalılar.

Çünkü ailelerini yıllardır görmüyorlar.

Çünkü doğru olan bu.

Ayağa kalkıp gerinerek kampın uydu görüntüsünün yanına gittim ve kâğıdın duvardan ayrılan köşesini yeniden yerine yapıştırdım. Yazdığım notların yanına yenileri eklenmişti. Cole'ün çizdiği oklar saldırının genel çerçevesini anlatıyordu. Askerî araçları kullanarak ön kapıdan girmemizi istiyordu. Anladığım kadarıyla kendimizi ya taşınmaya yardım etmek için gelen birlik olarak ya da destek kuvvet ekibi olarak tanıtacaktık. İlk grup Revir'le Kontrol Kulesi arasında ikiye ayrılacaktı. İkili ve üçlü daha küçük ekipler de kulübelerin arasına yönelecekti.

Boş masalardan birine geçip oturarak bütün resmi görmeye çalıştım.

Doğru olan bu. Şimdi sadece diğerlerini de ikna etmem gerek.

Bilgisayar odasının kapısı aralanınca arkamı döndüm. "Nasıl gitti..."

Ama gelen Cole değildi, Liam'dı. Çenesi gerilmişti ve mavi gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Etrafına yaydığı öfkeyi hissetmemiş olsaydım bile içeri girip kapıyı sakince kapatmaya çalışırken sarf ettiği çaba onu ele veriyordu.

Bir anda her şey önemini yitirdi. İçimde şimdi öyle büyük bir boşluk vardı ki... Liam o boşluğu doldurmaya gelene dek

onun varlığından bile haberdar değildim. Ona duyduğum özlem bitmek bilmez bir acıya bırakmıştı yerini. Ve acı beynimde oyunlar oynuyordu. Beni izlerken onun gözlerinde de aynı şeyleri gördüğümü sanmama sebep olmuştu. Onun öfkesi benim çaresizliğimle çarpıştığı anda çıkan kıvılcımlar kristalleşmiş, bizi bu gergin sessizliğin içine sonsuza dek hapsetmişti.

"Üzgünüm," dedim bir süre sonra. "Bunun için çok geç olduğunu biliyorum ama üzgünüm."

Liam boğazını temizledi. Sesi kısık çıkıyordu. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

Yalan söylemenin, gerçeği gizlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Artık bunu yapamazdım. Beni her defasında her bir yalanla paramparça eden bu suçluluk duygusunu taşımaya devam edemezdim. Cole benden sırrını saklamamı istemişti ve ben de ona verdiğim sözü tutmuştum; çünkü yetenekleriyle ilgili sırrını istediği zaman, istediği şekilde açıklamak onun hakkıydı. Ama bu yalanın bu kadar uzun sürmesine izin vermemeliydim. Özellikle de insanları birbirine yaklaştıracağına daha da fazla uzaklaştırırken...

O noktada Liam'ın benden daha fazla nefret etmesi mümkün müydü bilmiyordum.

"Karagâh'ta," dedim. "O ve diğer ajanlar geldiklerinde hayatımı kurtardı. O zaman gördüm."

Liam derin bir nefes alıp yumruğunu kapının yanındaki duvara sert bir şekilde geçirdi; öyle ki sıva çatlamıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı yumruğunu sallarken. "Tanrım! Neden bunun kendimi daha iyi hissetmeme yol açacağını söyledi ki?"

Yaptığım şeyleri bir anda unutarak, ayağa kalkıp yanına gittim.

"Kim? Alice mi?" Kendi sesimdeki hoşnutsuzluktan nefret etmiştim.

"Evet, çünkü abimin bir Kırmızı olduğunu öğrenir öğrenmez yanına gideceğim ilk kişi bir muhabir, öyle değil mi?" dedi hemen Liam. "Vida. Nerede olduğunu da ondan öğrendim."

"Ah. Üzgünüm," dedim. O ana kadar, bu tek kelime dudaklarımdan çıkana kadar, nasıl hassas bir dengede durduğumu fark etmemiştim. Ama şimdi bir anda, sahip olduğum gücün son zerresine kadar tükendiğini hissediyordum. Bir adım atarken dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yerde buldum. İhtiyacım olan sözcükleri bir türlü bulamıyor, bulsam da bir araya getiremiyordum. Yüzümü avuçlarımın arasına alarak pervasızca ağlamaya başladım. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm..."

Bana doğru geldiğini duydum. Yüzümü kapatan parmaklarımın arasından, yanıma eğildiğini ve arkasındaki masaya yaslanarak yere oturduğunu gördüm. Kollarını dizlerinin üzerine koyup şişmiş sağ elini serbest bıraktı. Bir şey söylemeden öylece duruyordu. Belki de benim sakinleşmemi bekliyordu. Ya da belki de kendini konuşmaya hazır hissetmiyordu. Bilmiyordum.

"Bana anlatmaman için hayatın üzerine söz verdirdiğini söyledi," dedi. "Seni değil, onu suçlamalıymışım."

"Evet. Ama sana yine de anlatabilirdim," dedim usulca.

"Ama anlatmadın."

"Anlatmadım."

Öfkeli bir şekilde homurdanarak parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Ruby... en azından sebebini anlamam için yardımcı olur musun? Ben... anlamak istiyorum. Bu durum beni öldürüyor. Neden kimsenin... Neden ikinizin de bunu denemediğini anlamıyorum."

"Çünkü... Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu iyi biliyorum..." Doğru kelimeleri bulmak için mücadele etsem de onları her bulduğumda elimden kayıp gidiyorlardı sanki. "Bizim için, onun ve benim için bu daha zor... Biz tehlikeliyiz. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama üzgünüm, gerçek bu. Thurmond'da PÖK askerlerinin Turuncu ve Kırmızılara karşı davranışlarında gördüm bunu. Zu'nun yeteneklerini kontrol ederken zorlanmasında gördüm. Ve konuştuğum her bir çocuğun yüzünde... O yüzden Cole'ün sana ve ailenize bunu neden söylemediğini çok iyi anlıyorum. Ben ömrüm boyunca açığa çıkmaktan korktum. Tıpkı onun gibi. Abin önce ailenizde sonra da Birlik'te yaşadı bu korkuyu."

"Birlik'tekiler bilmiyorlar mı yani?" diye sordu Liam şaşkınlıkla.

"Üç kişi biliyordu," dedim. "Alban, Cate ve ben. O kadar."

Başını sallayarak bıkkın bir hâlde nefes verdi.

"Keşke bu işte... sana açıklama yapmakta daha başarılı olabilsem. Sadece kendi sırlarımı ne kadar saklamak zorunda kaldığımı düşünüyordum. O altı yılı... Ve sonra bir anda, o kadından kaçmak için sana gerçek yüzümü gösterdim. Bu, bir şekilde o güne kadar verdiğim en zor hem de en kolay karardı; çünkü böylece hepiniz güvende olacaktınız ama ben her

şeyin biteceğine ve üçünüzü de kaybedeceğime emindim."

"Sen... Takipçi bizi yakalamaya çalıştıktan sonra orman-da..." dedi olayları hatırlamaya çalışarak. "Seni terk edeceğimizi düşündüğün andan bahsediyorsun."

"Evet." Göğsümdeki keskin acıya rağmen konuşmaya devam ettim. "Ama benimle konuştunuz ve beni istediğinizi söylediniz. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin... Özellikle de o kadar uzun bir süre yalnız kaldıktan sonra... Hayatımı değiştirdi bu benim. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sanırım bir parçam onun için bunu yapmak istedi. Belki de gerçekte olduğu kişiden bu kadar utanmamasına yardım edebilir, kendini bizden biri olarak görmesini ve böylece yalnız hissetmemesini sağlayabilirdim. Doğru görünmüyordu çünkü, anlıyorsun, değil mi? O, arafta sıkışıp kalmış. Ne bizden biri ne de yetişkinlerden..."

"Bu onun seçimiydi," dedi Liam. "Bize söyleyebilirdi."

"Konuyu Kırmızı kampına getirdiğinde çocukların neredeyse yarısının yüzünde beliren ifadeyi gördün mü sen? Olivia'nın? Brett'in? O sırada, *'Ah ama ben o kötülerden biri değilim,'* diye düşünmüyordu Cole. Aklından sadece, *'Benden nefret edecekler, benden korkacaklar, bir daha asla gözlerime bakamayacaklar,'* gibi düşünceler geçiyordu."

Liam bakışlarını yeniden ellerine indirdi. "Hâlâ öyle düşünüyor musun?"

"Arada bir," dedim usulca. "Yani bazen. Seninle birlikteyken kendimi... kendimi tertemiz, pırıl pırıl hissediyorum. Sen tüm kötülükleri kovuyorsun. Cole ise asla kurtulamayacağım karanlığımı anlıyor. Eskiden onun hiçbir şeyden korkmayan

biri olduğunu zannederdim ama o kendi gölgesinden korkuyor, Liam. Sanırım ben de, onun gerçekte ne olduğunu görmenden ne kadar çok korktuğunu bu geceye kadar anlayamamışım."

"Ama bu haksızlık," dedi Liam yeniden hiddetlenerek. "Bunun doğru olmadığını biliyorum ama nasıl olur da benim, annemin, Harry'nin ya da onu, bastığı yere tapacak kadar çok seven bu çocukların anlamayacağını düşünür? Keşke bize biraz olsun güvenebilseydi. Bu konuda ona destek olurduk. Benim için hiçbir şey değişmedi."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece artık oyuncaklarımı bilerek yakmadığını biliyorum. Sanırım bu da bir şey."

"Kontrol edemiyordu," dedim. "Hâlâ bazen zorlanıyor."

Liam ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bana yaptığı şovu düşününce buna emin olamıyorum."

"Zorlanıyor," dedim ısrarla. "Ama bu içinde bulunduğu duruma da bağlı tabii." *Senin yaralandığını ya da öldüğünü düşündüğünde iş değişiyor.*

"Ama sen öğrendiysen o da öğrenebilir, değil mi?"

"Yeteneklerini kontrol edebilmeyi öğrenmek insanların doğru kararlar alacağına güvenmeleri anlamına gelmiyor, değil mi?" Bunu söyler söylemez pişman olmuştum.

"Sen neden... ah... yoksa..." Liam alnını buruştururken yüzündeki öfke yavaş yavaş yok oldu ve yerini şaşkınlığa bıraktı. "Sen... sen o notu mu buldun? Ruby, neden hiçbir şey söylemedin?"

"Ne diyebilirim ki... Bana güvenmemekte haklıydın. Daha önce güvendin de ne oldu?"

"Hayır! Kahretsin, o aptal şeyi yazmamalıydım asla ama Cole'ün beni göndermek isteyeceğinden o kadar emindim ki... Gitmem gerektiği konusunda seni ikna edeceğini düşünüyordum." Açıklamasını duymak istemediğimden geri çekildim. Acım hâlâ ilk günkü kadar tazeydi. O ise beni bırakmadı. Yüzüme bakarak çok uzun zamandır ilk defa bana dokundu. Omzumdan tutmuş ya da en azından bunu denemişti. Ama bana değdiği an acıyla irkildi. "Ah, lanet olsun..."

"Dur bakayım." Elini avuçlarımm içine alarak dikkatle incelemeye koyuldum. Bu dokunuş nabzımı yeniden hızlandırmaya ve tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Üzerimde dolaşan o yumuşacık bakışlarını hissedebiliyordum. Acaba o da özlemiş miydi bunu? Bana bakarken onun kalbi de ısınıyor muydu böyle? O da aynı şekilde beni arzuluyor muydu?

Duvarı yumrukladığında eklemlerinin üstü yaralanmıştı. Kanama durmuş ancak parmakları morarmaya başlamıştı. Narin kemiklerini dikkatlice okşarken gevşek örgüm omzumun üzerine düştü. Liam onu parmaklarının arasına alarak boylu boyunca okşadı. Parmakları köprücük kemiğime değdiği an gözlerimi kapadım. Bana iyice yaklaşıp, elini tenimde gezdirirken etrafımızı saran havanın ısındığını hissedebiliyordum. Bu şefkati hak etmiyordum belki ama öyle uzun zaman olmuştu ve ben onun benimle ilgilenmesini öyle çok istiyordum ki...

Avuçlarımın arasmdaki elini kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Gözlerini kapadığında o da heyecandan titriyordu.

"Kırılmamış," dedim dudaklarımı kaldırmadan. "Sadece ezilmiş."

"Ya biz?"

Bu soru içimi hem umutla hem de korkuyla doldurdu. "Ben unutamam, ya sen?"

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordu. "Unutmak istemiyorum zaten. Çok şey yaşadık, doğru ama bu yolda beraber yürüyeceksek geçmişin ne önemi var ki? Son birkaç gün cehennem gibiydi. Senin yüzünü görüyordum ve sanki... O aptalca notu keşke hiç yazmasaydım. Sana keşke Alice'den bahsetmiş olsaydım. Tek istediğim kendimi işe yaramaz hissetmemekti. İçimde iyi bir şeyler olduğunu görmeni istemiştim."

"Liam," dedim nefes nefese bir hâlde. "Ben sende iyilik dışında bir şey görmüyorum ki. Gerçek bir hayatım olmasını çok istiyorum. Yeniden eve dönüp ailesiyle yaşayan biri olabilmeyi... Kendimi düzeltebileceğimi ve senin gibi biriyle birlikte olmayı hak edebileceğimi sanmıştım. Zu, Chubs, Vida, Jude, Nico ya da Cate gibi birileriyle... Kendimi bu tedaviyle düzeltebileceğimi sandım. Tek isteğim buydu. Bu işten kurtulmaktı. Ama şimdi sadece kendime karşı daha nazik olmak istiyorum. Kimsenin beynime bir şey yerleştirmesine ya da olduğum kişiyi yok etmesine izin veremem. Tüm bunlar bittiğinde, ne kadar uzun sürerse sürsün, yeteneklerimi bir daha hiç kullanmak zorunda kalmayacağım. Ama şimdilik buna mecburum ve bunu doğru şekilde yapacağıma inanmalıyım. Bana seni yeniden hak etmek için ne yapmam gerektiğini söyle... Söyle de yapayım. Her şeyi yaparım..."

Liam'ın eli saçımdan yanağıma kaydı. Dudakları dudaklarıma değdiği anda içimi saf ve olağanüstü bir rahatlama hissi sardı. Geri çekilirken yüz ifademi inceliyordu. Hafifçe gülümsediğimi gördüğünde beni yeniden öptü ve o anda son savunmama kalkanım da iniverdi. Onu en az kendim kadar nefessiz bırakmak istercesine derinleştirdim öpüşmemizi.

Geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Yüzündeki bu ifadenin benimkini yansıttığına emindim. Tüm bedenim, devam etme arzusu ve ona duyduğum aşkla titriyordu. Yaralı eline dikkat ederek yerden kalktı ve elini uzatarak beni de kaldırdı. Uzakta gördüğü şey birden dikkatini çekmişti.

"Bu da ne?" dedi duvardaki çıktıya bir adım yaklaşarak.

"Thurmond," dedim. "Harry hükûmetten birileriyle iş birliği yaparak görüntüyü alabilmiş."

Liam yavaşça bana döndü. "Bu... Hepsi Thurmond mu?"

Yanına gelip omzuna yaslandım. "Kontrol Kulesi, Revir, Yemekhane, Fabrika... Hepsinin üstüne adlarını yazdım, bak."

Sessizce başını salladı. "Sen nerede yaşıyordun?"

Ortadaki büyük tuğla kulenin çevresindeki onlarca kahverengi binadan birini işaret ettim. "Tam şurada, 27 numaralı kulübede..."

"Ruby bu... Yani bana kampın büyük olduğunu söylediğini biliyorum ama ben asla böyle bir şey tahmin etmemiştim." Başını sallarken duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Yeniden bana döndüğünde sarsılmış gibi bir hâli vardı.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordum. "Thurmond'a sal-

dıracaksak bunu birden yapmalıyız. PÖK askerlerini yenmek için yüzlerce sivile ihtiyacımız var. O da tabii kapıyı geçebilirlerse. Ama sizin yaptığınız işleri de beğeniyorum. Bence planları birleştirmeliyiz. Medyanın ilgisini Thurmond'a çekmeli ve saldırıyla aynı anda bilgileri sızdırmalıyız. Bu sayede kamptan çıkardığımız çocukların ailelerini çok daha kolay bulabiliriz."

"Ama önce birinin içeri girip güvenlik sistemini devre dışı bırakacak olan programı yüklemesi gerek," dedi. "Aynen düşündüğüm gibi. Oraya sen girmek istiyorsun."

"Girmek zorundayım," diye düzelttim.

"Hayır, zorunda değilsin," dedi sertçe. "Bunu yapmana asla izin vermem! Geri döndüğümde bunu konuşacağımıza dair bana söz ver, Ruby, lütfen." Bu fikir onu öylesine perişan etmiş görünüyordu ki kendimi tamam derken buldum. Konuşabilirdik ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Böyle olmak zorundaydı.

Elimi avuçlarının arasında sıktı. "Ne kadar aptalım. Cole'ün sırf bana inat olsun diye bu işe Harry'yi karıştırdığını düşünmüştüm. Ama aslında böyle bir operasyonun altından kalkabileceğini bildiği için çağırdı onu."

"Gerçekten bu işin bir parçası olmak istiyor," dedim.

"Kim? Harry mi? Sen Harry'yle mi konuştun?"

"Sadece bir dakika," dedim. "Bana Cate'i ve diğerlerini bulup kurtardıklarını söyledi."

Liam bir kahkaha attı. "Ah, tabii. Süper Kahraman Harry. Sen daha, Sporsever Harry, Usta Şef Harry ve Tamirci Harry ile tanışana dek bekle. Adam hiçbir işi yarım yamalak yap-

maz."

Cole'ün zihninde gördüğüm anıyı aklımdan çıkarmak için omzuna yaslandım. "Annenle nasıl tanışmışlar ki? Bunu hiç sormamıştım..."

"Ah Tanrım, mide bulandıracak kadar romantik bir hikâye," dedi Liam. "Annem sonunda şeyden ayrıldığında... Yani eski hayatını geride bıraktığında, bizi de yanına alarak sadece oradan uzaklaşmak için arabaya atlayıp yollara düşmüş. Araba Kuzey Carolina civarında arızalanmış. O sırada Harry de yurt dışındaki son görevinden dönmekteymiş ve annemi arabanın içinde çığlıklar atıp direksiyonu yumruklarken bulmuş. Yanına gelip arabaya bakmayı teklif etmiş. Arabaya yeni parçalar gerektiği ortaya çıkınca da hepimizi alıp annesinin evine götürmüş. Annesi de annemi hemen sahiplenmiş. Bir hafta kalmışız orada. Eminim Harry, hayatında ilk kez bir arabanın tamirini bu kadar uzun sürede bitirmiştir. Zaten bir oto tamircisi açmak için dönmüş eve. Bunu söylememiştim, değil mi? Yani, annem onun ilk müşterisi olacakmış. O yüzden de karşılığında para talep etmemiş. Anneme bir parçayı bulamadığım söyleyip duruyor, ziyareti uzattıkça uzatıyormuş. Böylece annem bu sürede bir iş ve yaşayabileceğimiz güzel bir ev bulmuş. Birlikte olmaları üç yılı bulmuş. O zamana kadar annem hayatına devam etmeye hazır değilmiş sanırım. Ondan sonrası ise tam bir komedi işte."

"Vay canına," dedim. "Şansa bak. Annen başka bir yola sapsaydı ya da Harry oradan başka bir zaman geçseydi asla tanışmayacaklardı."

"Eh..." dedi Liam başını biraz eğerek. "Bizim için de öyle değil mi sanki? Belki bunu sana daha önce hiç anlatmadım

ama seni bulduğumuz gün Batı Virginia'da olmamız da tamamen tesadüftü. Oradan geçmemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım."

"Baban yüzünden mi?"

"Ah. Demek Cole sana bundan bahsetti?" Devam etmeden önce başımla onaylamamı bekledi. "Sanki tüm eyaletin üzerinde kara bulutlar vardı. Harry'den önceki hayatı hatırlamadığım için çok şanslıyım çünkü annemin ve Cole'ün anlattığı kısacık hikâyelerden tam bir cehennem olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir çocukken, çok küçük bir çocukken bile, o adamdan ve yaşadığı eyaletten korkmam gerektiğini biliyordum. Annem hayatının o kısmından bahsederken cümleye hâlâ *'Batı Virginia'dayken...'* ya da *'Batı Virginia'daki evdeyken...'* diyerek başlar. Cole bir defasında, onu rahat bırakmadığım bir anda bana uslu durmazsam o adamın gelip beni alacağını söylemişti." Bunu söylerken irkildi. "O adamın hâlâ orada bir hayatı olduğunu biliyordum. Bu yüzden korkuyordum. Chubs bana bunun milyonda bir olasılık olduğunu söyleyip duruyordu ve korkumun yersiz olduğunun ben de farkındaydım. On sekiz yaşıma girene dek, oraya dönersem beni bulacağından ve kalmam için zorlayacağından korktum."

"O hâlde neden oradaydınız?" diye sordum. Liam'ın yön bulma duygusu gelişmiş olduğundan onları pekâlâ eyaletin dışından dolaştırabilirdi.

"Çünkü Jane denen o takipçi kadın peşimizi bırakmıyordu. Ondan kurtulmak istiyordum. Yolda giderken birden eski kasabamızın adını gördüm ve sanki... sanki daha önce açık bıraktığımızı fark etmediğim bir çember kapandı birden. Çünkü o an oradan çıkabilecek gücüm vardı. Mecbur kalır-

Sam onunla dövüşüp onu yenebilirdim. Ayrıca annem ve Cole güvendeydi. Oradan son kez geçecek ve bunun hayatımı kontrol etmesine daha fazla izin vermeyecektim. Ama bunu anlayabilmem için yaşamam gerekiyordu. O arabada sizlerle olmasaydım bunu yapabilir miydim bilmiyorum."

Titreyen elimi alıp deli gibi atan kalbinin üzerine koydu. "Demek istediğim, her şey ne kadar kötü görünürse görünsün bence hayat özünde güzel. Kaldıramayacağımız şeylerle sınamıyor bizi ve bazen zaman alsa da her şey yeniden yoluna giriyor. Bu işin senin için sona ermesini çok ama çok istiyorum. Kendi çemberini tamamlayabilesin diye oraya girip Thurmond'daki çocukları kurtarmak istiyorum. Bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak seni sevdiğimi ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bil istiyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzünde beliren sırıtışla kızardım. Bu kelimeleri söylemek ne güzeldi. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

"Öyle mi?" dedi. "Demek ünlü Stewart çekiciliği seni de esir aldı?"

Güldüm. "Sen öyle san. Unutma, işin zor."

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Kapı yeniden aralandı ve başımı uzattığımda Nico'nun içeri girdiğini gördüm. İkimizi birlikte görünce şaşırmıştı. "Ah, şey... Ben..."

"Selam," dedim.

"Bir şey unutmuştum da. Yani bir şey yapmayı..." dedi Nico arkasına dönerken. "Ama sizin işiniz varsa ben... Ben başka zaman hallederim."

"Yoo," dedi Liam bana bakarak. "Bence işimiz bitti, değil mi?"

"Sen rahatına bak," dedim. "Ama biraz uyu, olur mu?"

Nico boş boş başını salladı. Masasına gidip, ekranın mavi beyaz ışığının karşısına otururken bir süre onu izledim.

Liam elimden tutup beni koridora, merdivenlere, yatak odalarına doğru çekmeye çalışıyordu. Bense onu diğer tarafa çektim. Cate'in odasına... Yüzündeki o küçük gülümseme başımı döndürmüştü. Bir eliyle ensemden aşağı doğru okşamaya başladığında kasıklarımda bir karıncalanma hissettim.

Parmak uçlarımda yükselerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım. O anda göz ucuyla birisinin yan odadan çıktığını gördüm. Yeni kurduğumuz medikal malzeme odasıydı burası. Kapı kapandığında Liam o tarafa döndü ve olayın şaşkınlığıyla bir bize bir arkasına bakan Chubs'la karşılaştı.

"Ah, demek buradasın," dedi Liam. Chubs'ın burun delikleri büyümüş gözlüklerinin ardındaki gözleri kocaman olmuştu. "Biz de nereye gittiğini merak ediyorduk."

"Sadece... birkaç raf kuruyordum da yani şey için... medikal odasına koyacağımız kitaplar ve şeyler..." diye gevelerken durmadan arkasındaki kapıya bakıyor ve resmen bir kaçış yolu arıyordu.

"Hepsini kurabildin mi?" diye sorarken gömleğinin düğmelerini yanlış iliklediğini fark ettim. Chubs yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle dikilirken kapıya bakarak gülmemeye çalışıyordum. "Dilersen yardım edebiliriz..."

Liam sonunda olan biteni anlamış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Yok, yok... Yani tornavidamı kaybettiğim için ara ver-

mem gerek. Siz nereye gidiyordunuz? Ben de geleyim..."

"Sen iyi misin?" dedi Liam. "Bir tuhaf davranıyorsun."

"İyiyim tabii ki." Chubs Vida'nın onun için yaptığı gözlükleri burnunun üzerinde iterken gömleğine baktı. Sonra bir anda beni kolumdan tutup koridorda hızla ilerlemeye başladı. "Neler yapıyorsun? İyi mi aranız? Hadi, her şeyi anlat bakalım. Biz..."

Arkamızdaki kapı şimdi yeniden açılmıştı. Vida hızla dışarı çıkarken Chubs hemen duvara yapıştı. Mor saçları darmadağın olan Vida duruşunu dikleştirip, koridorda yürürken dolgun dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. Liam geçmesi için ona yol verdi.

Vida tek kelime etmeden Chubs'ın ceketini kafasına atarak yanımızdan geçti. Chubs yere yığılmadan önce Vida'nın tamamen uzaklaşmasını bekledi. Kendini boğmaya çalışır gibi Vida'nın attığı ceketi yüzüne bastırdı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı. "Beni öldürecek. Beni gerçekten öldürecek."

"Bir dakika..." Liam yüzündeki sırıtışı gizlemeye bile çalışmıyordu. Büyük bir neşeyle hoplayıp zıplamaya başlayacağından korktuğum için elimi omzuna koydum. "Siz ikiniz..."

Chubs sonunda ceketi yüzünden çekti. Ve derin bir nefes alarak başıyla onayladı.

Hmm, dedim içimden şaşırmamış olmama şaşırarak. *Bak sen şu işe.*

"Vay canına... Vay canına. Sanırım beynim kulaklarımdan akacak," dedi Liam avuçlarını alnına bastırırken. "Seninle gurur duyuyorum, Chubsie; ama aynı zamanda da kafam

karıştı. Yine de gurur duyuyorum. Sanırım şu an uzanmam gerek."

"Bu ne zamandan beri devam ediyor?" diye sordum. "Siz daha önce... Yani ikiniz..."

Chubs'ın yüzündeki tek bir bakış tüm sorularımı cevaplamıştı. Evet, daha önce de yapmışlardı. Liam hayretler içinde kalmıştı.

"Ne var?" dedi Chubs. "Bu çok... Böylesine stres altındayken insanın verebileceği çok normal bir tepki bu. Üstelik artık kış geldi ve bir arabada ya da çadırda uyurken üşüyebiliyorsun... Aslında biliyor musunuz, bu sizi hiç ilgilendirmez."

"Eğer bir aptallık ediyorsan ilgilendirir," dedi Liam.

"Affedersin ama doğum kontrol yöntemleri hakkında..."

"Onu demek istemedim," diyerek susturdu onu Liam ellerini kaldırırken. "Hem de hiç. Ama öğrendiğim iyi oldu."

Chubs'ın önünde eğilerek bir elimi omzuna koydum. "Bence Liam, bu iş yürümezse ya da birinizin kalbi kırılırsa bu durumun zorlaşabileceğini kastediyor."

"Ah, yani hafızamı silerse ve yine olmasın diye cebimde minik bir notla dolaşmak zorunda kalırsam mı demek istiyorsun?" Bunu söylediği anda geri almak istediğini yüzünden anlamıştım. En azından bu acımı hafifletmişti.

"Hop hop!" dedi Liam.

"Hayır, hak ettim," dedim. "Bununla başa çıkabileceğini biliyorum ama Vi... Hayatına giren insanlar onu çok üzdüler. Onun kalbini kırmamak için dikkatli olacaksın, değil mi?"

"Bu anlaşmada duygulara yer yok," dedi güya beni ra-

hatlatmaya çalışarak. Bense ne rahatlamış ne de söylediğine inanmıştım. "Bu sadece bizim tüm yaşananlarla... baş etme yöntemimiz."

"Pekâlâ," dedim.

"Ayrıca onun kimsenin yardımına ihtiyacı yok, tamam mı?" dedi bize bakarak. Kızgınlığı geçmeye başlamıştı. "Ah Tanrım, bu işi batırdığım için beni öldürecek. Daha döneli bir hafta bile olmadı... Kimseye anlatmazsınız, değil mi?"

"Vida diğerlerinin ne düşündüğünü umursamayacak bir insan," dedi Liam. "En çok takdir ettiğim özelliği de bu zaten."

"Sana bundan utandığı için kimseye anlatmamanı mı söyledi?" dedim. "Seninle birlikte olmaktan utanıyor muymuş?"

"Bunu doğrudan söylemedi ama belli değil mi?"

"Belki de henüz çok yeni olduğu için aranızda kalmasını istiyordur," diye ekledim. "Ya da kimseyi ilgilendirmediği için. Bizi bile."

"Senden iyisini mi bulacak, dostum," dedi Liam. "Sorun sende değil. Zaten Vida da o kadar kaçık değildir herhâlde. Bir tek biz biliyoruz sonuçta. Hem zaten biz de sadece birbirimize anlatabilirdik. Ya da Zu daha büyük olsa ona... Ama dostum kendine haksızlık etme. Üzerine atladığına göre sende hoşlandığı bir şeyler var demektir."

"Liam Michael Stewart, söz sarrafı ve şair," dedi Chubs ayağa kalkarken başını sallayarak. Sessizce ellerini ovuşturup söylediklerimizin mantıklı olup olmadığını düşünüyordu. Yüzünden geçen bir gölge beni endişelendirdi. Ne düşünmüş ya da hatırlamıştı acaba? Sonunda başını salladı. "Ben bu işle

ilgili hayaller kurmuyorum. Kim olduğumu iyi biliyorum. Onun da... Bunun bir elmayla bir soğanı yan yana koymak gibi olduğunu da çok iyi biliyorum. Her neyse işte. Bizimkisi sadece bir anlaşmadan ibaret."

Liam omzuna babacan bir tavırla dokundu.

"Her neyse, iyi geceler," dedi Chubs. "Sen de çok geçe kalma. Yarın yola çıkacaksın, biliyorsun."

Liam, Chubs'ın köşeyi dönmesini bekledi ve sonra bana döndü. Yüzündeki sırıtışı gizlemeye bile çalışmamıştı. "İçeri girip benimle birkaç raf kurmak ister misin?"

Elimi uzatıp onu yeniden doğru kapıya yönlendirdim. *İnsanın kalbinin mutluluktan acıması diye bir şey varmış demek,* diye düşündüm içimden. Sonsuza kadar böyle hissetmek istiyordum.

Hayatımda ilk kez aldığım karardan ya da yaptığım seçimden dolayı kendimi çaresiz veya mutsuz hissetmiyordum. Bunu gerçekten istiyordum. Ona olabildiğince yakın olmayı, aramızda başka hiçbir şeyin olmamasını istiyordum. Ona kelimelerimle anlatamayacağım şeyleri göstermek istiyordum.

Artık ikimiz de gülmüyorduk. Bedenim ona doğru çekilirken kalbim havalanmış uçuyordu sanki. Sorgulayan bakışları yüzümde dolaşırken uzanıp alnına düşen bir tutam saçı geri attım ve dudaklarımı usulca onunkilere değdirdim. Benim aklımda da bir soru vardı. Liam usulca iç çekip başıyla onayladı. Onu odaya çekerek kapıyı kilitleyecek kadar kısa bir süre ayrıldım dudaklarından.

Liam yatağın ucuna oturmuştu. Karanlık odada âdeta parlıyordu. Elini uzatıp fısıldadı: "Gel buraya."

Yüzündeki o ağır gülümsemeyi izlerken kendimi kollarına bıraktım. Yüzüne düşen saçlarını okşadım. Beni beklediğini biliyordum. Tanıştığımız andan beri beni tanıdığını ve asla değişmemi istemeyeceğini anlamamı bekliyordu.

"Eski seni, şimdiki seni ve gelecekteki seni seviyorum," diye fısıldadı aklımı okur gibi. "Tüm kalbimle hem de. Hayatım boyunca da bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Sesi, içimi yakan o duyguyla dolmuş gibiydi. Rahatlama, kesinlik, kaderin onu bana sunmasına duyduğum sonsuz şükran âdeta gözlerimi yakıyordu; söyleyecek kelime bulamıyordum. O yüzden sadece öptüm onu. Ve o yavaşça üzerime çıkarak içime girdiğinde hiç durmadan, soluklarımın arasında anlattım hislerimi. Ta ki dünyada ikimizden ve sonsuzluğa dair bir sözden başka bir şey kalmayana dek...

YİRMİ

Ertesi sabah Liam beni öpücüklere boğarak uyandırdı ama bu aşk sarhoşluğundan kurtulup gerçek hayata dönmenin zamanı artık gelmişti. İsteksizce kalktıktan sonra yerdeki kıyafetlerini alıp giyinmeye başladı. Onu izlerken bu kadar sakin ve huzurlu olmama şaşırmıştım. Beni, her şekilde ve her şartta sevdiğini bilmek yeniden eskisi gibi hissetmemi sağlamıştı. Beni öylesine mükemmel bir şekilde tamamlamıştı ki... Ona duyduğum sevgi o kadar saf ve dolambaçsızdı ki... Böylesine önemli bir şeyi yaşamak bile benim için çok kolay olmuştu.

Sonunda arkasına döndü ve yüzündeki mutlu ifadeyi görünce ben de ayağa kalktım. Gidiyor olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim elbette ama bu, kapıda ondan son kez uzun bir öpücük alamayacağım anlamına gelmezdi.

O sabah tünelin girişine ilk giden bizdik. Üstelik Liam önce duş almış ve yiyecek bir şeyler almak mutfağa uğramıştı. Ardından Chubs ve diğerleriyle vedalaşmak için alt kata inmişti

ki Cole, Alban'ın ofisinden çıkarak hemen yanımda belirdi. Kapı kapanmadan önce ayağını araya koyarak içeri bir göz attı. Tüm bedeni yorgunluktan bitkin düşmüş görünüyordu ve yanağında yeni bir kesik vardı.

Yüzünü işaret ederek sordum: "Oraya ne oldu?"

"Ahh." Gözlerini devirerek gülümsedi. "Bu sabah yataktan düşüp kafamı komodine çarptım. Sabahtan beri dinmek bilmedi acısı."

"Sen uyudun mu?" diye sordum ve bana döndüğünde cevabını aldım. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordum, gerçeği kardeşine söylemeden daha fazla devam edemeyeceğini de... Ama benim de sırlarım olduğunu düşününce onu dün gece öyle bir şeye mecbur bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum. "Her şey... yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi. "Dürüst olmak gerekirse beklediğimden iyi hissediyorum. Liam son sınavım değil elbette. Çocuk tek gözlü, üç bacaklı, kel bir köpeği bile sever; yeter ki ona kuyruk sallasın. Elimde bir çakmak saklamadığımı kanıtlamak için aynı numarayı beş kez yapmak zorunda kaldım."

Cole çantasını omzuna attığında içindekiler gürültüyle şakırdadı.

"Silah mı var?"

"Yalnızca önlem amaçlı," dedi göz kırparak.

"Öyle olsa iyi olur. Bu bir saldırı değil, sadece gözlem, unutma."

"Ah, bebeğim, endişelenme." Cole elini uzatıp saçımı okşadı. "Bu gece onu geri getireceğim."

Gözlerimi devirerek onu ittim. "Ciddiyim ben. Lütfen... Dikkatli ol."

"Sen de," dedi. "Seni yeniden Küçük Prens'le baş başa bıraktığım için özür dilerim. Yaramazlık yapacak olursa akşam yemeğini verme. Ayrıca su arıtma tesislerine gidecek ekiplerin yola çıkmadan önce yanlarına gereken her şeyi aldıklarından emin ol."

"Anlaşıldı."

"Harry bu akşam saat sekiz civarı arayacağını söyledi. O saate kadar dönmezsek ondan iki kilo daha patlayıcı getirmesini ister misin? Ayrıca benim herkesi tekrar doğuya götürmek için otobüs kiralama işine baktığımı ama bir şey çıkmadığını da söyler misin?"

"Anlaşıldı," dedim hevesle. Hemen hafta sonu olsun ve Harry gelsin istiyordum çünkü bu, sonunda Cate'i görebileceğim anlamına geliyordu. "Nico'dan telefonu aldın mı?"

Alice o pahalı fotoğraf makinesinden ayrılmayı göze alamamış, biz de başka makine bulamamıştık. Bu yüzden Nico telefona bir uygulama yüklemişti; bu sayede binanın çekilen fotoğrafları doğrudan bize ulaşacaktı.

Cole önce saatine sonra da arkamda beliren kalabalığa baktı. "Güzellik uykusundan bir türlü uyanamadı, değil mi?"

"Ya da birileri fazla acele ediyor," dedim.

"Daha yeni geldim ben de. Ama birazcık hızlanamaz mıyız, sabah güneşim? Ayrıca berbat görünüyorsun."

"Senden iyidir. Sen cehennemden çıkmış gibisin şu anda."

Cole kıkırdadı. "Eh, gittim geldim."

Tünelin kapısına doğru ilerlerken yanımdan geçen Liam'ı tutup yanağına bir öpücük kondurdum. "Gece görüşürüz."

Cole'ün bıraktığı sırt çantasını omzuna atarak tünele girdi. Diğer Stewart ile vedalaşmak için döndüğümde yanağını bana uzatmış beklediğini gördüm. Yanağına minik bir fiske kondurduğumda yeniden güldü.

"Sen imkânsızsın," dedim.

"İşte bu da çekiciliğimin bir parçası," dedi ağır çantasını omzuna atarken. "İşlere mukayyet ol, patron."

"Sen de *ona*," dedim.

Tünelin kapısını kapatmadan, son bir kez alaycı bir tavırla selamladı beni. Kapıyı kilitlemeden önce ayak seslerinin tamamen kesilmesini bekledim.

Bir an için biraz daha uyuyup uyumamayı düşündüm. Duş alıp birkaç saat daha uyumak çok cazip gelmişti. Şimdiden çok uzun bir gün olmuş gibi hissediyordum; oysa daha yeni başlamıştı.

Öğleden sonra saat iki sularıydı ve birden takip edildiğimi fark ettim.

Lillian Gray çok yaklaşmadan ve konuşmadan beni güvenli bir mesafeden takip ediyordu. Gözlerini dikip her hareketimi incelemesi tüylerimi diken diken etmişti.

Dr. Gray, spor salonunun penceresinden eğitimi izlemiş, bilgisayar odasının dışında oyalanmış, ben tam mutfağa gir-

diğim sırada "tesadüf eseri" oradan çıkmıştı. Bana bir şey sormak için cesaretini toplamaya çalıştığını anlamam iki saatimi almıştı. O da Alice kadını iki saat boyunca kısa bir röportaj yapmak için taciz edip sonunda bana gelerek, "Çocuğunu görmek istiyor," deyince gerçekleşmişti.

Bunu söyler söylemez yüzümdeki ifadeyi görüp ekledi: "Bak, benim çocuğum yok; o yüzden sana bir kadının, beynini dağıtan bir pislik için nasıl koşulsuz bir sevgi duyabileceğini anlatamam ama içimden bir ses istediğini alırsa bize daha sıcak davranacağını söylüyor."

Büyük odaya yürüdüğümüz sırada, "Sana gerçekten işine yarayacak herhangi bir bilgi verdi mi?" diye sordum.

"Tam bir politikacı eşi," dedi Alice. "İki saat boyunca konuştu ve işe yarar tek bir kelime etmemeyi başardı. Bu arada vaktin varsa biraz sohbet edelim mi?"

"Başkan hakkında da mı tek kelime etmedi?" diye sordum konuyu geçiştirmesine izin vermeden. Bu anlaşmada beni en çok korkutan şey de buydu. Dr. Gray, Clancy'ye yardım etmek için Alban'la bir anlaşma yapmış ve bundan kocasına bahsetmemişti. Bildiğimiz kadarıyla yıllardır görüşmüyorlardı ama yine de adama karşı hislerini bilmiyorduk. Onun bahsi geçtiğinde Lillian kendini hemen kapatıyordu.

"Bence konuşacak... Bana Başkan'ın Ambrosia'yı ne kadar zamandır bildiğine dair bilgi vereceğinden eminim ama bunu bedavaya yapmayacak. Bir yolu..."

"Hayır," dedim onu hemen susturarak. "Bu iyi bir fikir değil." Clancy şimdiye kadar gayet uyumlu davranmıştı. Annesinin burada olduğuna dair bir ima bile onun gözünün ka-

tarmasına yeterdi.

"Liam kabul ederdi."

"Burada olmaması iyi oldu o hâlde."

Alice'in yüzündeki kızgınlık yerini keyifli bir ifadeye bıraktı. "Patron sensin tabii. Bu gece gitmeden önce onu konuşturmanın başka bir yolunu bulurum."

"Yolculuk için hazır mısınız?"

"Olacağız. Zaten gideceğimiz arıtma tesisi çok uzakta değil. Yoksa biz de diğerleri gibi sabah erkenden çıkardık."

Alice işi benim bozduğumu söyledi mi bilmiyorum ama yaklaşık bir saat sonra Dr. Gray beni mutfakta Clancy için isteksizce yemek hazırlarken buldu. Kilerdeki azalan gıdaları gördüğüm anda onu düşünmeyi bir kenara bırakmıştım. Ta ki içeri girip kapıyı arkasından kapatana dek.

"Size onun yerini söyleyeceğimi düşündüğünüz için beni izliyorsanız maalesef hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ayrıca öğle yemeğini geciktiriyorsunuz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu ailenin her hareketi soğuk ve mesafeliydi. Lillian'ın ve Clancy'nin etrafında kendimi hep tetikte hissediyordum.

"Fıstığa karşı aşırı olmasa da alerjisi vardır," dedi açtığım fıstık ezmesi kavanozunu işaret ederek. "Ayrıca yeşil elma da sevmez."

Anne şefkati olarak yorumlanabilecek bu sahneden etkilenmek yerine yüzümde tam bir bıkkınlık ifadesi belirdiğini hissediyordum.

'*Yemek bulduğuna şükretsin,*' dememek için kendimi çok zor

tuttum.

"Sanırım Bayan Wells sana talebimden bahsetti."

Bayan Wells mi? Ah, doğru ya, Alice. Sandviçi ortadan ikiye keserek bıçağı lavaboya bıraktım. Yeniden arkama döndüğümde hevesle beni bekliyordu. "Evet, bahsetti. Bu konuyu açmanıza bile şaşırdım."

"Neden?"

"Sizi en son gördüğünde olanları hatırlatmama gerek var mı gerçekten?" diye sordum. "Hayatta kaldığınıza dua etmelisiniz."

Sonunda kalkanını çatlatmayı başarmıştım. "Clancy beni asla öldürmez. Bunu yapamaz o. Ne kadar çok sorunu olduğunun farkındayım ama bunun sebebi kamptan ayrıldıktan sonra ihtiyaç duyduğu duygusal desteği alamamış olmasıydı."

"Pek çoğumuz bu kamplara gittik," dedim. "Hiçbirimiz onun gibi olmadık."

Dr. Gray uzun uzun yüzüme baktı. "Öyle mi?"

İçimdeki o tanıdık suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak doğruldum.

"Evet," dedim soğukkanlılıkla. *Bana inanmıyor. Hem de hiç.*

"Bugünkü hâline dönmeden önce de rehabilitasyon kampları fikrine hep karşı çıktığıma inanmalısın," dedi Dr. Gray. "Kocamın sürdürdüğü dış politikadan da memnun değildim. Ve elbette Kaliforniya'da aldığı uç seviyedeki önlemi onaylamam söz konusu bile olamaz. Ama bana, oğlumu iyileştirmek için yapacağım bu ameliyatta gerekli tesisi ve aletleri sağla-

yacak olsaydı bir an bile tereddüt etmez, ona geri dönerdim. Clancy için yapardım bunu."

Onun için neredeyse üzülecektim. Gerçek şuydu ki kamp hepimizi aynı şekilde etkilememişti. İnsan orada yaşarken kendini sürekli önemsiz hisseder ve korkardı; o yüzden elektrikli tellerin ötesine çıktığında hemen doğrulup eski hayatına dönemez ve bir zamanlar görünmez olmak için duyduğu o umutsuz arzuyu kolayca unutamazdı. Kampta beslediği öfkeyi ve çaresizliği yeni hayatına da taşırdı.

Şu an Clancy'nin hâlini anlıyor olmak mide bulandırıcıydı. Annesinin, Thurmond'da ona yapılanlar hakkında en ufak bir fikri yoktu. Nasıl oluyordu da bu sürece dâhil olan ya da en azından Psi çocukları üzerinde yapılan araştırmaları bilen biri, oğlunun yaşadığı acıyı ve aşağılanmayı anlayamıyordu?

"O ameliyatın onu düzeltmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedim. "Yani senin istediğin gibi biri olmayacak."

"Artık kimseyi etkisi altına alamayacak," dedi ısrarla. "Eski hâline geri dönecektir."

Gülünç bir fikirdi bu.

"Yeteneğini elinden almak, diğer insanları kontrol etme arzusunu engellemeyecek," dedim. Bir pislik gibi davranmasına mâni olmayacağı da kesindi. "Sadece onu daha da öfkelendirecek." *Ve senden daha da fazla nefret edecek.*

"Ben onun için neyin en iyisi olduğunu biliyorum," dedi. "Tedaviye ihtiyacı var, Ruby ve daha da önemlisi ailesine ihtiyacı var. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Öyle olduğunu duymak yetmiyor. Görmem gerek. Lütfen. Sadece bir dakika. Dün gece istediğiniz her şeyi vermedim mi? Bunu

bir iyi niyet göstergesi olarak değerlendiremez misin?"

Ona bu istediğini vermeye hazırdım çünkü bugüne kadar bize destek olmuş ve beklediğimden fazlasını vermişti. Çocuk Birliği'nde güvendiği tek insan olan Alban da onun bize güvenebileceğini söylemek için burada olmadığına göre iş başa düşmüştü.

Zihnimde Nico'nun sesi yankılandı. *Clancy'nin içinde bir şeyleri yok ettiler.* Hayati bir şeyleri... Belki de bunu anlaması için görmesi gerekiyordu.

"Onu görmeniz için sizi oraya götüreceğim ama," diye başladım, "orada olduğunuzu katiyen anlamamalı. Tek kelime bile edemezsiniz. Size ne söylersem yapmak zorundasınız. Burada olduğunuzu anlarsa bizimle iş birliği yapmayı bırakır ve muhtemelen kaçmanın yollarını aramaya başlar. Ayrıca bu defa Alice'in sorduğu soruları cevaplayacaksınız."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Sadece onu görmek istiyorum. İyi bakıldığından ve ameliyat öncesi yeterince kuvvetli olduğundan emin olmalıyım. Ona dokunmama gerek yok, sadece..."

Onu bir anne olarak mı yoksa bir bilim insanı olarak mı görmek istiyordu? Doğrusu hangisi olduğunu kestiremiyordum.

"Pekâlâ," dedim yiyeceklerini ve su şişesini alarak. "Tek kelime etmek yok. Ve size gösterdiğim yerde duracaksınız."

Küçük hücrelerin olduğu odaya açılan koridora inene dek durumu tam olarak idrak edememişti. Ağzını açtığında başımı sallayarak onu susturdum ve Clancy onu görmeden içeri bakabileceği bir yere yerleştirdim.

Bir haftadır ilk defa buraya geldiğimden başını kaldırıp yüzüme baktı. Okuduğu kitabı kucağına bıraktı ve ben elimdeki yiyecekleri kilitli metal boşluktan içeri itene dek öylece bekledi. Ayağa kalkınca gelip yemeğini almadan önce durup gerindi. Koyu renk saçları neredeyse toplanacak kadar uzamış ve düzgünce taranmıştı.

Normalde üç tane eşofman takımı vardı ama demek ki bugün çamaşır günüydü; çünkü eğilip diğer iki takımı yerden alarak açıklıktan bana uzattı.

"Seni görmeyi beklemiyordum," dedi rahat bir tavırla. "Demek Cole, Sawtooth'a gitti?"

Bu soruya gerçekten cevap vermemi bekliyor muydu?

Hayır. Belli ki hayır. "Nasıl bir his?" diye sordu elini cama dayayarak. "İşin o tarafında olmak? Bilgi akışını kontrol etmek?"

"Senin bir daha bu ayrıcalığa sahip olamayacağını bilmek kadar güzel."

"İşlerin bu hâle gelmesi inanılmaz," dedi. "Bir yıl önce kampta, o tellerin arkasındaydın. Şimdi kendine bir bak. Bana bir bak."

"Sana bakıyorum," dedim. "Ve karşımda bir fark yaratmak için kendisine verilmiş her şansı harcayan birini görüyorum."

"Ama şimdi anlıyorsun, değil mi?" diye sordu şaşkın bir hâlde. "Neden o kararları vermek zorunda olduğumu... Herkes kendi yöntemleriyle hayatta kalır. İş o noktaya geldiğinde sen verdiğin iyi ya da kötü kararları değiştirir miydin? Kaçma imkânın varken Thurmond'da kalır mıydın? East River'ı bulma konusunda seni ikna etmelerine müsaade etmeden doğ-

rudan Virginia Beach'e mi giderdin yoksa? Genç Stewart'ın anılarını yine siler miydin? Öyle uzun bir yoldan geldin ki... Dostluğumuzun bu noktada bitmesi çok yazık olur."

"Sanırım burada bir yerde bir iltifat gizli?"

Güldü. "Sadece gözlem diyelim. Bu güce sahip olduğunu bilmiyordum. Ama elbette umudum vardı."

"Gerçekten mi?"

"East River saldırıya uğradıktan sonra neden benimle gelmeni istediğimi kendine hiç sormadın mı? Sana bayılmıyordum sonuçta."

"Elbette bayılmıyordun. Diğer insanların anılarıyla nasıl oynadığımı sana göstermemi istiyordun."

"O da var tabii. Ama aynı zamanda da bu geleceği inşa ederken yanımda durup bana yardım edecek insanlara ihtiyacım vardı. Bu kamp stratejisiyle vakit kaybetmeyeceğim belli tabii. Ben doğrudan tepeye yönelirdim. Hâlâ da bunu planlıyorum."

"Ah keşke şu küçücük kafese tıkılıp kalmasaydın," dedim soğuk bir tavırla.

"Keşke." Clancy gülümsüyordu. "Herkesten kurtulmak şimdi çok kolay olurdu. Stewart'ın, yani büyük olanın söylediği doğruysa hükûmetin imajını feci sarsmışsınız. Ben de bu işi bir adım öteye taşıyacağım. Babamı ve onun moron danışmanlarını... Kamp görevlilerini... Teker teker hepsini mahvedeceğim. Sen bu çocukların başlarında durabilirsin ve sözünü de dinlerler. Her şeyi geç, sen bir Turuncu'sun ve hiyerarşi yadırganamaz bir güç. Ama sen benim gibi dünyaya diz çöktüremezsin."

"Demek senin gibi ha?" dedim hücrenin camına tıklatarak. "Ne zaman yapacaksın acaba bunu?"

Clancy'nin dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldığında içime buz gibi bir hava doldu.

"Ruby, bu hikâyedeki doğru tarafla iş birliği yapmak için bu son şansın," dedi. "Bir daha teklif etmeyeceğim. Eğer istersen şimdi buradan gideriz ve kimsenin canı yanmaz."

Bakışları her zamanki gibi simsiyah, dipsiz bir kuyu gibiydi. Beni, sunduğu o kolay seçeneğin içine çekmek istiyordu.

"Sana kafesinde iyi eğlenceler," dedim ve elimde çamaşırlarıyla arkama döndüm.

"Son bir şey," dedi Clancy. Arkama dönmedim ama bunu pek de umursamadı. "Selam, anne!"

Koridorun kapısını açtım ama oğlunun kahkahalarını duyan Lillian çoktan kaçmıştı.

O gece derin bir uyku çektim. Öyle kolay kolay uyanamayacak kadar derin bir uyku... Rüyamdaki ses, Thurmond'daki 27 numaralı kulübeye giden o tanıdık yolda yürürken peşimden gelen o ses, bariton bir erkek sesinden incecik bir kadın çığlığına döndü.

"... uyan! Ruby, Ruby, hadi uyan..."

Odanın ışıkları şimdi yeniden yanmış, üzerime eğilen Vida'nın bembeyaz yüzünü aydınlatmıştı. Ben uykunun kollarından kurtulana dek beni deli gibi sarstı.

"Ne oldu?" Aradan beş dakika mı yoksa beş saat mi geçmişti emin olamıyordum. Arkada duran Zu'nun yanakları sırılsıklam olmuştu. Vida'nın kolunu tutup nasıl zangır zangır titrediğini gördüğümde içimi bir korku kapladı.

"Bilgisayar odasındaydım," diye başladı. Titriyor muydu gerçekten? Hem de Vida? "Nico'yla konuşuyor, Cole fotoğraf çektikçe gelenlere bakıyordum. Yaklaşık bir saat kadar fotoğraf gelmeyince ben de yatmaya gittim ama sonra Nico koşarak arkamdan geldi. Başka bir fotoğraf gelmiş ve... Ruby..."

"Ne? Bana neler olduğunu söyle!" Vücuduma dolanan çarşaftan kurtulmaya çalışırken kalbim deli gibi atıyordu.

"Nico hiç durmadan..." Yutkundu. "Hiç durmadan tek bir şey söylüyordu... *Stewart öldü.*"

YİRMİ BİR

"LIAM MI COLE MÜ?"

Bilgisayar odasına gitmek üzere koridordan geçerken ona belki de yüzüncü kez sormuştum bu soruyu. Odadaki duvar saati gece ikiyi gösteriyordu.

"Vida," diye yalvarıyordum. "Liam mı Cole mü?"

"Bilmiyorlar," dedi yine, daha önce doksan dokuz kez söylediği gibi. "Fotoğraftan kim olduğunu anlayamıyorlar."

"Ben anlarım..." Daha bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu idrak edemeden çıkmıştı sözcükler ağzımdan. "Bırak göreyim. Ben onları ayırt edebilirim."

"Sanmıyorum." Koşarak odaya girmeden önce beni kolumdan tuttu. Dokunuşunu hissetmedim bile. Tüm bedenim buz kesmişti. Panik her yanımı sarmış, dehşet verici görüntüler zihnimde yankılanan, *'O olmasın, onlar olmasın, şimdi olmasın,'* haykırışlarıyla karışmıştı. Bu düşünceleri susturamıyor, bir türlü sakinleşemiyordum.

"Hayır!" Chubs'ın ağzından çıkan o tek kelimeyle Vida olduğu yerde donakaldı. "Kesinlikle olmaz! Onu odasına götür ve orada bekleyin!"

Camın önünde birkaç Yeşil vardı.

"Çekilin şuradan!" diye bağırdı Vida. Hepsi de onun dediğini anında yapınca kapıyı açıp bilgisayar odasına girdik.

"Neler oluyor? Bir şey mi oldu?" dedi koridorda beliren Senatör Cruz. Alice de hemen arkasındaydı; kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde yastık izi vardı. Vida onlara olanları açıklamaya çalışıyor olmalıydı ama söylediklerini anlamıyordum. Nico pek çok kez kusmuş olmalıydı. İçerideki koku bunu doğrular nitelikteydi. Ona doğru yaklaştığımda terden sırılsıklam olduğunu gördüm.

"Gerçekten... gerçekten görmek istiyor musun?"

"Bu kötü bir fikir! Ruby, beni dinle, bunu görmek..." Chubs'ın sesi giderek yükseliyordu ama sonra o da daha fazla dayanamayarak duvara yaslanıp yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Nico ise kıpırdamıyordu. Ellerinin hareketsizce kucağında durduğunu görünce Cole'ün telefonundan gelen fotoğrafları görmek için uzanıp fareyi aldım. Önce kamerayı test etmek amacıyla aydınlıkta çektikleri dağ manzarasını gördüm. Liam'ın sırtı dönüktü. Alçak bir binanın, gün batımından sonra çekilmiş otuz küsur fotoğrafı vardı. Dışarıda nöbet tutan askerleri, çatıya çıkan merdiveni ve oradaki keskin nişancıyı çekmişti. Kampın çevresinde bir çit varsa bile, bu fotoğrafları çektiklerinde çoktan içeri girmişler demekti.

"İçeri girmişler," dedi Senatör Cruz. "Ben dışarıda kala-

caklarını sanıyordum."

İçeri girmişlerdi. Fotoğraflar bulanıktı ve dışarıdaki dolunayın aydınlığından faydalanamamışlardı. Aşağıdaki masaları ve başları öne eğik bir hâlde yemek yiyen bordo giysili çocukları çekmişlerdi. Hepimizin kampta giydiği üniformalardı bunlar ama bu rengi çok uzun zamandır görmemiştim.

Bir sonraki görüntüde başını kaldırıp gözlerini telefona kilitlemiş bir çocuk belirdi. Farenin tuşuna bir kez daha basmadan önce tereddütle durdum. Nico mırıldanarak elimi tuttu ve "Ruby, bunu istemezsin..." dedi.

Bastım.

Bir an gözlerimin gördüğü şeyi beynim anlamlandıramadı. Fotoğraflar karanlık bir odada çekilmişti. Duvarlar siyahtı ve ışıklar tavanda değil duvardaydı. Odanın ortasındaki silüet bir sandalyede iki büklüm oturmuş, bedeninin ağırlığı göğsündeki iplerin üzerine çökmüştü. Yüzüne düşen sarı saçları onu görmemizi engelliyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçerken masaya sıkıca tutundum. Boynundan ve kulaklarından akan kanları gördüğümde ağzımda metalik bir tat belirdi. Bu açıdan anlamak imkânsızdı, başka bir fotoğrafa daha ihtiyacım vardı.

Farenin tuşuna tekrar bastım.

"Bu fotoğrafları kim çekmiş?" diye sordu Senatör Cruz ancak kimse cevap veremedi.

"Bence onu yakalayanlar..." Alice de yakalananın kim olduğunu bilmiyordu tabii. Gözlerimi ekrana kilitledim. Biri boynuna bir kâğıt asmıştı. Kalın harflerle ve yamuk yumuk bir yazıyla yazılmıştı not: BİR DAHA DENESENİZE!

Fotoğrafın köşesinde bordo bir kumaş vardı. Olacakları anlamış olsam da, bu gerçek kafamın içinde yankılanıyor olsa da bir sonraki fotoğrafa geçtim.

Alevler.

Görüntü tamamıyla beyaz alevlerle kaplandı.

Alevler.

Alevler.

Gri bir duman ve...

Senatör Cruz bilgisayarın başından ayrılıp odanın diğer ucuna giderek bu korkunç görüntülerden kaçmaya çalışıyordu. "Neden? Neden? Neden?"

İşte o an Çocuk Birliği'nin içimde yarattığı o soğukkanlı yaratık kontrolü yeniden ele geçirdi. Bir saniyeliğine, yanan ve ağır hasar görmüş cesede, bir numuneyi inceleyen bilim insanı gibi dikkatlice baktım. Yüzünün görebildiğim kısmı yanmış, koyu bir renk almıştı.

Fotoğraflar arasında dolaşmaya başladım. Pislik herifler... Bu fotoğrafları çeken lanet olasıca herifler... Onları öldürecektim. Onları nerede bulacağımı biliyordum. Her birini teker teker öldürecektim. İçimdeki bu soğuk öfkeye her şeyimle tutundum; çünkü bu sayede acımı biraz olsun yatıştırabiliyor, kendimi içimden geldiği gibi kapatmama engel olabiliyordum. Akan gözyaşlarım yanaklarımı, boğazımı ve göğsümü yakıyordu.

"Anlayamıyorum," dedi Chubs çıldıracakmış gibi. "Kahretsin..."

Tüm o fotoğraflara bakarken boğazıma bir yumru otur-

muştu. Ağlamaya başlarsam beni kimse susturamazdı. Odaklanmalıydım. Odaklanmalıydım. Sandalyedeki silüetin ikinci fotoğrafında durdum. Başı sola yatmıştı ama yüzünü görebilmiştim. Hayal görmüyordum. Kim olduğunu anlamıştım.

"Bu..." dedi Vida öne doğru eğilerek. Tırnaklarını omzuma geçirmişti. "Anlayamıyorum..."

Alice de öğürerek arkasını dönmüştü. Ama Nico... Nico benim yüzüme bakıyordu. Kelimelerin dudaklarımdan döküldüğünü hissettim ama kendi sesimi duymuyordum.

"Cole."

"Ne?" dedi Vida bir bana bir ekrana bakarken. "Ne dedin?"

"Bu Cole."

Binlerce iğne damarlarımdan tüm bedenime dağılıyor gibiydi. Karşımdaki bedene, Cole'ün bedenine öylece bakmaktan başka bir şey yapamadan masanın üzerine yığıldım. Ona neler yapmışlardı? Derin bir nefes alıp acımı soğutmaya çalıştım. Yeniden kontrolü ele geçirmek istiyordum. Başım midemden de hızlı dönüyordu. Çünkü o an Cole için önemli olabilecek tek şeyi biliyordum. Hayatta olsa ne soracağını... Liam nerede? Eğer Cole... Cole öldüyse...

"Emin misin?" dedi Chubs kimsenin konuşamadığı bir anda.

Göz ucuyla Lillian'ın içeri girdiğini gördüm ve bir anlığına o sarı saçların Cate'e ait olduğunu ve Harry'yle geldiklerini sandım. Senatör Cruz'un yaptığı beceriksiz açıklama geldi kulaklarıma.

"Harry... Ona söylemeliyiz ve Cate'e de... Tanrım, Cate..."

"Ben söylerim," dedi Vida. Sesi, omzuna sarılan Chubs'ın kolu kadar gergindi. "Ben söylerim."

"Peki ya Liam..." diye söze girdi Chubs. "Bir yolu var mı? Yani onu esir alıp almadıklarını öğrenmenin? Veri tabanında güncelleme falan olmuş mudur?"

Öldürüldüyse ve kimliği tespit edildiyse PÖK veri tabanında profilini güncelleyip takipçi listelerinden adını çıkarırlardı.

"PÖK veri tabanına ulaşmaya çalışıyorum," dedi Nico. "Deniyorum... Sanırım takipçi veri tabanı daha hızlı olur. Bana kullanıcı bilgilerini verir misin?"

"Dur, yazayım," dedi Chubs.

"Telefon hâlâ açık mı?" Sandalyemde hareketsizce otururken ağzımdan dökülen kelimeler sanki bana ait değildi. *Fotoğraf almaya devam edecek miyiz?* Başka bir şey gelmiyordu elimizden. Burada böylece oturup fotoğrafların gelmesini beklemekten başka... Büyük bir öfkeyle yutkundum.

"Kırmızılar mı?" dedi Dr. Gray. "Emin misiniz? Fotoğrafları görebilir miyim?"

Nico ekranı yeniden açarak bilgisayarı ona uzattı. Dr. Gray, aradığı şeyi bulana dek fotoğrafların arasında gezindi. Görüntülerdeki şiddet ve vahşet karşısında yalnızca kaşlarını çatmıştı.

"O esnada zaten ölüymüş," dedi. "Ensesine isabet eden tek bir kurşunla anında ölmüş."

Bunu ona ben de söyleyebilirdim. Cole sonuna kadar mücadele ederdi. Onu programlarına dâhil etmelerine asla izin vermezdi. Bir ateş topuna dönene dek savaşırdı.

Bana bakmak için döndüğünde başını sallıyordu. "İşte bu yüzden... bu yüzden bu ameliyatı yapmamız gerek. Bu çocuklar böyle şeyler yaparak kendilerine de başkalarına da zarar vermemeliler."

Öfkem giderek genişleyen bir bulut gibi beni içine çekerken hayretler içindeydim. "Hayır, asıl bu yüzden en başında bizim beyinlerimizle oynamamanız gerekiyordu!"

"Veri tabanında hiçbir şey yok," dedi Chubs. "Henüz... PÖK veri tabanındaki herhangi bir değişikliğin buraya yansıması bir iki saat sürer."

"Biz... Ona biraz zaman verelim, belki hâlâ kaçmaya çalışıyordur." Vida başını sallayarak heyecanlı bir şekilde ellerini saçlarında gezdirdi. "Son fotoğraf bir saat önce geldi. Liam'ı yakalamış olsalar başka bir şey de gönderirlerdi, değil mi?"

Senatör Cruz bana döndü. "Babasıyla iletişim kurmak için kullandığı telefon nerede? Onu arayacağım."

"Üst katta. Ofiste." Nico öyle hızlı ayağa fırladı ki arkasındaki sandalyeyi devirdi. "Ben getiririm. Hem..."

Bu odadan çıkmam gerek, diyerek tamamladım cümlesini zihnimde. *Bu fotoğraflardan uzaklaşmam gerek.*

Bir dakika bile geçmemişti ki nefes nefese kalmış bir hâlde geri döndü. Minik, gümüş rengi telefonu Senatör'e uzattığı sırada ekranın ışığı yanıp telefon titremeye başlayınca cihazı yere düşürdü.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

Sonunda Chubs uzanıp yerdeki telefonu aldı. "Alo?"

Tüm bedeni bir anda rahatlamıştı. "Lee... Hey, hey, Liam,

neredesin? Oradan hemen..."

Ben daha yanına gidemeden Senatör Cruz koşmuş ve Chubs'ı eliyle susturarak telefonu hoparlöre almıştı.

"... aldılar onu, hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey..."

Kendi sesim kadar iyi bildiğim o sesin, kahkaha ya da çığlık atarken, öfkeliyken veya benimle flörtleşirken duyduğum o sesin telefonun diğer ucundan gelen sesle uzaktan yakından alakası yoktu. Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Bağlantı yüzünden sesi uzaktan geliyor gibiydi. Uzanamayacağımız bir koridorun diğer ucunda gibiydi. Göğsünden kopup gelen kelimeler öyle acı doluydu ki sadece sesini duymak bile dayanılmazdı.

"Liam, ben Senatör Cruz. Derin bir nefes al ve önce bana güvende olup olmadığını söyle."

"Bilmiyorum... Bu hattın güvenli olup olmadığını da bilmiyorum ama hatırladığım tek numara buydu. Tehlikeli olduğunu biliyorum ama..."

"Doğru olanı yaptın," dedi Senatör Cruz. Sesi sakin çıkıyordu. "Nereden arıyorsun bizi?"

"Ankesörlü telefondan."

Yanımda duran Vida'nın bakışları bana kaydı. Konuşamıyordum. Göğsümün üzerine bir fil oturmuştu sanki. Tek kelime edemiyordum.

"Onu dışarı çıkaramadım... İçeri girdik, fotoğraflar çekiyorduk. Biri bizi gördü ve kaçamadık... Onu vurdular. Yere düştü, onu çıkaramadım. Taşımaya çalıştım ama bizi görüp ateş açtılar. Gitmek istemiyordum ama buna mecburdum... Haberlerde bir şey gördünüz mü? Harry onu nerede tuttuklarını bulabilir mi? Öyle çok kan

vardı ki..."

Bilmiyordu.

Chubs'a baktım. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı; gören, karşıdan üzerine doğru hızla bir kamyon geliyor sanırdı. Telefonu Senatör Cruz'un elinden alıp hoparlörü kapadım.

"O... Liam," dedim güçlükle. "O başaramadı. Bize kanıt gönderdiler."

Sanırım o ana dek yalnızca Liam için endişelendiğimden bu korkunç olayı tam olarak idrak edememiştim. Kırmızı çocuğu getirdiklerinde Cole hayatta mıydı? Olacakları anlamış mıydı? Korkmuş muydu? Acı çekmiş miydi? Ama bu haberi Liam'a verdiğim anda içimde bir şeyler parçalandı. Acımı saklı tutan o eğreti kapı bir anda ardına dek açılmış ve tüm bedenim bu acıyla kavrulmuştu. Nefes alamıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için elimle ağzımı kapadım. Dostum... Cole... Böyle bir şey nasıl olurdu? Neden böyle olmak zorundaydı? O kadar yol katetmişken neden böyle bitmek zorundaydı ki? Bir şey yapacaktık... Ömründe belki de ilk kez gerçekten bir geleceği olacaktı...

Chubs yanıma gelerek telefonu almaya çalışsa da ondan hemen uzaklaştım. Biri üzerime asit dökmüş gibi acıyla ve öfkeyle doluydum. Liam'la bağımı koparamazdım. Onunla kalmalıydım. Bu onu mahvederdi. Bu gerçeği bilmenin verdiği ızdırap, neredeyse yaşadığı kaybın kendisi kadar korkunçtu. Liam'ı da kaybedemezdim.

"Kanıt da ne demek? Ona ne yapmışlar?" Artık anlamsız konuşuyordu. Hıçkırıklara boğulmuştu. *"Onu oradan çıkaramadım..."*

"Hayır," dedim birden. "Elbette bunu yapamazdın. Bunu yapmanın imkânı yoktu ve bu, seni de yakalayabilecekleri anlamına geldiğinden Cole de bunu asla istemezdi. Liam, şu an sana öyle gelmiyor, biliyorum ama sen doğru olan şeyi yaptın."

Hıçkırıklarını daha fazla dinleyemedim. Ellerim yavaş yavaş gevşedi ve telefonu Chubs'a verdim.

"Dostum. Dostum, biliyorum, çok üzgünüm. Buraya dönebilir misin? Gelip seni alalım mı?" Gözlerini sıkıca kapamış, parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. "Pekâlâ. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Ama bunu yüz yüze yapacağız. Seninle ilgilenmemize müsaade edeceksin. Sakin ol, tamam, her şey yoluna girecek..."

Chubs bana doğru çaresiz bir bakış attı. Telefonu almak için ona uzandım.

"Geri dönemem... Yapamam... Bu..."

Sözünü kestim. "Liam, beni dinle. Gelip seni alacağım ama bana nerede olduğunu söylemen lazım. Yaralı mısın?"

"Ruby," dedi derin bir iç çekerek. O hâli gözümün önüne geldi. Siyah operasyon kıyafeti içinde, sol kolunu ankesörlü telefonun alüminyum gövdesine dayamış, yüzü öfke ve acıdan kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde... Kalbim yeniden paramparça oldu.

Telefonu öyle sıkı tutuyordum ki ucuz plastik kabının çıtırtısını duydum. Bana bakan tüm yüzlere arkamı dönerek odanın bir köşesinde diz çöktüm. "Her şey yoluna girecek."

"Girmeyecek!" diye haykırdı. *"Bunu söylemeyi kesin! Girmeyecek! Geri dönmüyorum. Harry'ye anlatmalıyım ve... ve anneme,*

aman Tanrım, annem..."

"Lütfen gelip seni almama izin ver," dedim yalvarırcasına.

"*Oraya geri dönemem, size de...*" Uzun süredir devam eden mide bulantım artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Sesi kesilmek üzereydi sanki. "*Hat kesiliyor, başka param da yok...*"

"Liam? Beni duyabiliyor musun?" Bir anda paniklemiştim.

"*...bunun olacağını biliyordum... Kahretsin... sen... üzgünüm... Ruby... çok... üzgünüm...*"

Zu'nun o kadar insanın arasından geçmeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Yoksa başından beri yanımdaydı da ben o minicik ve sessiz hâliyle onu fark etmemiş miydim? Telefonu elimden aldı ve o tatlı sesiyle hiç durmadan tekrarlamaya başladı: "Gitme, ne olur gitme, geri dön, lütfen..."

Bağlantının kesildiğini duydum. Telefonun Zu'nun parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünü gördüğüm an her şeyin bittiğini anladım. Chubs, Zu'ya uzandığında Zu ona sımsıkı sarılıp yüzünü omzuna gömdü. "Hadi gel, biraz su iç. Biraz hava al. Hadi..."

"Gidip onu bulmak istiyorum," dedim.

"Ben onunla giderim," dedi Vida hemen. "Nico telefonun izini sürebilir."

"Yapamazsın," dedi Chubs nazikçe. "Burada bir sorumluluğun var."

Ne olmuş yani? İçimden böyle demek geliyordu. Saçlarımı yolmak, üstümü başımı yırtmak istesem de yapamıyordum. Bu lanet olasıca şeylerin hiçbirini yapamıyordum çünkü Cole'e o aptalca sözü vermiştim. *İşlere mukayyet ol, patron. İş-*

lere mukayyet ol. Cate ve Harry iki gün sonra gelecekti. Ve benim... benim herkese olan biteni anlatmam gerekecekti.

Bu konuda sana güvendi. Bunu yapabileceğine inandı. Bunu yapmak zorundasın.

Zorundaydım. Cole burada değilse, Liam geri dönmeyecekse o hâlde sorumluluk bendeydi ve herkese bunu ben anlatmalıydım. Burada kalıp işlere sahip çıkmalıydım.

"Bana bir dakika ver," dedim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Hızla Cate'in eski odasına giderek kapıyı arkamdan kapattım. El yordamıyla dün gece Liam'la birlikte uyuduğumuz yatağı bulup oturdum. Ellerim, çarşafların arasında gezinirken Liam'ın dün gece orada bıraktığı svetşörtü buldu. Yüzümü ona gömerek kokusunu içime çektim. Ta ki sonunda içimde tuttuğum sessiz çığlığı serbest bırakana dek.

Neden oraya gitmek zorundaydın ki? Bu işi nasıl başaracağım? Neden bilginin kaynağını öğrenmek için daha fazla ısrar etmedim?

Bir cevabı yoktu bu soruların. Yalnızca korkunç bir sessizlik, sadece karanlık vardı.

Clancy.

Bunun olacağını biliyordu. Cole'e kampı göstermiş, zihnine oranın görüntülerini yerleştirmişti. Cole'ün bu konuyu boş vermeyecek bir insan olduğunu biliyordu. Kendisi gibi olanlara kötü davranılmasına dayanamazdı. Bu konuyu saplantı hâline getirecek, gerçekten onları kurtarma ihtimali olmasa da buna aldırmayacaktı. Sonuçta, şimdiye dek defalarca imkânsızı başarmamış mıydı?

Hiç şansı yoktu.

Kelimeler zihnimde yankılanıyordu. Şakaklarımdan enseme akan o sıcak ve yakıcı hissin gücüyle sarsıldım. Görüşüm bulanıklaşıyor, önümdeki kapı önce ikiye sonra dörde bölünüyordu. Elimin kapının koluna doğru uzandığını gördüm. Ben yaklaştıkça o uzaklaşıyor gibiydi. Sanki biri beni geriye doğru çekiyor, çekiyor, çekiyordu...

O zifirî karanlık parazitlenmeden ve ben etime batan iğneleri hissetmeden hemen önce hatırladığım son şey buydu.

Yeniden kendime geldiğimde elimde tuttuğum soğuk silahı Lillian Gray'in başına doğrultmuştum.

YİRMİ İKİ

"...YAPIYORSUN? DUR, YAPMA..."

"Ruby, uyan!"

"Yapamazsın bunu... Dur... Ruby... DUR!"

Suyun altında, o tatlı ve serin karanlıktan başka hiçbir şeyin olmadığı boşlukta süzülüyordum hâlâ. Hareket etmem gerekmiyordu. Konuşamıyordum. Sadece beni olmam gereken yere götüren akıntıya teslim olmuştum. Kendimi bu duyguya bırakarak beni götürdüğü yere gidiyordum. Acıdan daha iyi bir histi bu.

"...yüzüme bak! Yüzüme bak! Ruby!"

Kelimeler, dalgaların içinde dağılıyor, uzun, bitmek bilmeyen bir yankıya dönüşüyor ve kulaklarımda atan kalbimin sesini bölüyordu. Bana ulaşmalarını istemiyordum.

Bebeğim. Hey, Bebeğim.

Kendimi zorlayarak dönüp seslerin geldiği yöne baktım.

İşlere mukayyet ol, patron.

Kimse yoktu. Çevremdeki siyah akıntı beni daha sıkı sarmıştı şimdi. Buz gibiydim. Etrafımda başka hiçbir şey yoktu.

Bebeğim. Ruby.

Ciğerlerime hapsolan hava alev alev yanıyordu. *Neredesin?*

Roo, iyi misin?

Kollarımı kullanarak yüzeye çıkmaya gayret ettim. Yukarıda bir ışık vardı. Giderek büyüyen, beni bekleyen bir ışık...

Hadi tatlım, hadi ama...

Çırpınarak yüzeye çıktım.

"O..."

"...bir şey yapacak! Durdurun onu!"

"Ruby!"

Kendi zihnime geri döndüm. Ben gerçekle yüzleşmeye başlarken çamurlu su yavaş yavaş çekildi. Bilgisayar odasının o her zamanki kuru havası doldu burnuma. Yakındaki beyaz duvara yansıyan bilgisayar ekranlarının ışıklarını, ellerini havaya kaldırmış olan Nico'nun kanı çekilmiş yüzünü gördüm. Bakışlarım yavaş yavaş elimdeki ağır silahtan yerde kollarıyla başını koruyan açık sarı saçlı kadına kaydı.

Silahı gördüğümde yeniden Nico'ya bakarak irkildim. Kolum alev alev yanıyordu. Bu yükü saatlerdir taşımaktaymış gibi ağrıyordu. Gözlerinde önce anlayışlı bir ifade belirdi ve rahatladı. Ama sonra birden yeniden seslendi: "Vi, hayır!"

Ne olduğunu anlamadan yere serildim. Hissettiğim acı, şaşkınlığımı ve anlamsız düşüncelerimi gölgelemişti. Omuzlarımın arasına inen bir darbeyle yere serilmiştim ve Vida beni yere yatırırken ciğerlerimde kalan son hava da boşalmıştı.

"Bekle!" diye seslendi Zu. "Ruby..."

"Ne olu..." Konuşamıyordum.

"Ruby?" dedi Chubs karşımda dururken. "Vi, Ruby'nin üstünden kalkar mısın?"

"Onu vuracaktı... Onu vuracağından emindim..."

"Neler oluyor?" diye seslendi tepemizde dikilen Senatör Cruz.

"Bilmiyorum..." Ağrı beynimi ikiye ayırıyor gibiydi. İçim dışıma çıkmış gibi hissediyordum. "Buraya nasıl geldim?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu odadaki en sakin insan olan Dr. Gray. "Çıktıktan sonra geri döndün ve beni yere serdin. Tek kelime etmedin."

"Ne?" Tırnaklarımı zemine geçirdim. "Hayır! Ben böyle bir şey... yapmam..."

"Kendinde değildin," dedi Chubs beni omuzlarımdan tutarak. "Söylediğimiz hiçbir şeye tepki vermiyordun..."

"Üzgünüm, lanet olsun, üzgünüm," dedi Vida. "Ne yapacağımı bilemedim. Ne zaman yaklaşacak olsak ateş edecekmiş gibi bakıyordun!"

"Nico?" dedim gözlerimden akan yaşları durdurmak için ellerimi yüzüme götürürken. Gerçi bu imkânsızdı. Acı beynimi bulutlandırıyor, bedenimin vereceği tepkileri engelliyordu. "Nico?"

"Şimdi çıktı," dedi Senatör Cruz. "Ekrana bakıyordu ve bir anda koşarak çıktı. Neler oluyor?"

O. Oydu. Acının ve zihnime musallat olan kafa karışıklığının arasında olan biteni nihayet anlayabilmiştim.

Chubs'ın koluna tutundum. "Beni... beni dinlemelisin, tamam mı?"

"Tamam, Ruby, tamam," dedi. "Ama önce bir nefes al."

"Hayır, dinle! Hemen Vida'yla gidip diğerlerini toplayın. Çocukları... Onları topla ve Senatör Cruz'u ve... ve Dr. Gray'i de al, garajdan geçerek yakındaki binalardan birine girin. Kimsenin yanınızdan ayrılmasına izin verme. Anlaşıldı mı?"

"Evet ama ya sen?"

"Yanınıza mümkün olduğunca su ve yiyecek alın. Ortalık sakinleşene kadar da binadan çıkmayın."

Hafızamdaki boşluklar şimdi yavaş yavaş doluyordu. Gözlerimi kapattığımda yaptığımı bile hatırlamadığım bir konuşmanın ortasında buldum kendimi. Tüm ışıklar kapalıyken bilgisayar odasında oturuyordum. Parmak uçlarım klavyenin üzerindeki her bir hareketi hatırlarken aklımda tek bir düşünce vardı. Uyurgezerlik... Gönderilen o mesajlar... *Ayrıca insanları istediği gibi yönlendirebiliyor. Tıpkı bir kuklayı oynatır gibi.* Clancy'nin son uyarısı.

Düşüncelerim nihayet netleşmişti.

Bir kaçış planı yapmıştı.

Geliyorlardı.

Biri onu buradan çıkarmaya geliyordu. Bu işi organize etmek için de beni kullanmıştı.

"Aramızdaki casusun kim olduğunu biliyorum," dedim birden. "Benim."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Vida beni yerden kaldırırken.

"Nico birilerinin dışarıya mesaj gönderdiğini ve bunu gizlemeye çalıştığını bulmuştu. Sunucunun geçmiş kayıtlarından bu aktiviteleri siliyorlardı ve biz sanıyorduk ki..." Alice'e döndüm. "Biz bunu senin yaptığını sanıyorduk. Ya da senin için çalışan çocuklardan birinin... Ama öyle değildi, değil mi?"

"Hayır, kahretsin, size bunu söylemiştim!" dedi Alice.

"Biliyorum, üzgünüm. Bunu şimdi anlıyorum. Beni kontrol edip olan biteni öğreniyormuş. Onun adına dışarıya mesajlar göndermemi sağlıyormuş. Lanet olsun!"

Kaçış. Onun gibi düşünmeye çalıştım. Onu yalnızca babasının askerî gücü ya da paralı askerler kaçırabilirdi. Çiftlik'in yerini tam olarak bilmiyordu. Ama ben Oasis operasyonuna gidince o da geri dönüş yolunu benim gözlerimden görme fırsatını elde etmişti.

Askerlere hücresini açtırması yeterli olacaktı. Onların dikkatini Çiftlik'teki diğer çocuklara yönlendirmek ve onları toplamalarını sağlamak Clancy için çocuk oyuncağıydı. Sonra yapması gereken tek şey buradan gizlice kaçmak olacaktı.

Ama o zaman neden hücresinin kapısını açmam için kandırmamıştı ki beni? Bu çok daha kolay olmaz mıydı? Neden bu kadar süre bekleyip böyle dolambaçlı bir plan yapmıştı?

"Kendini kontrol edemiyordun," dedi Dr. Gray. "Kim ediyordu peki?"

Ona uzun uzun baktığımda aradığım cevabı buldum. Clancy onu bulmamızı istemişti. Başladığı işi bitirebilmesi için annesini buraya getirmemizi... Ama Lillian haklıydı, Clancy onu asla öldürmezdi.

Bunu bana yaptırırdı.

Bakışlarımı kaçırdım. Yakında ona verdiğim sözü tutamayacağımı anlayacaktı.

"Lillian, hadi gidelim," dedi Senatör. "Rosa'yı ve diğerlerini almalıyım. Ruby bizi izler, değil mi, Ruby?"

"Ama..." İtiraz edercesine bakışları dikkatimden kaçmamıştı. Yine de Senatör onu elinden tutup kapıya doğru yürümeye başladı.

Odanın ortasındaki tahtaya koşup, asılı duran Thurmond uydu görüntülerini sökerek Vida'ya uzattım. "Lütfen," dedim Chubs'la ikisine. "Gidip çocukları toplayın ve onları buradan bir an önce çıkarın. Benim Clancy'yle ilgilenmem gerek ama hemen geleceğim. Çocuklar, hadi ama! Sunucuyu da sökün ve yanınıza kilerden mümkün olduğunca çok erzak alın."

Silah stoklarımız azalmıştı çünkü su arıtma tesislerine giden ekipler önlem olarak yanlarına silahların birçoğunu almışlardı. Tesiste pek az kişi kalmıştı. Çoğu da henüz sahaya çıkamayacak kadar hassas olan Oasis çocuklarıydı. Onları bu tip bir şey için eğitmeye henüz zamanımız olmamıştı.

"Seni burada bırakacağımı düşünüyorsan kafayı yemiş olmalısın," dedi Chubs.

Kırık tırnaklarımla kolunu iyice sıktım.

"Git! Hemen şimdi gitmek zorundasın. Hemen! Çiftlik'in yeri açığa çıktı. Çocukları dışarı çıkarmak zorundasın. Senatör Cruz'u ve Dr. Gray'i de yanına al. Charles! Beni dinle! Hemen arkanızda olacağım ama eğer... eğer sen kalırsan kimse dışarı çıkmaz. O yüzden gidin hadi!"

Onu kolundan tutup sürüklemeye başlayan Vida'nın koyu renk gözleri çakmak çakmaktı. "Hemen arkamızda olacaksın,

değil mi?"

"Hemen arkanızda olacağım."



Bilgisayar odasından koşarak çıkıp çift kanatlı kapıyı omzumla açtım ve olduğum yerde kalakaldım. Koridordaki o tuhaf sessizlik histerik bir sesle bölündüğünde tüylerim ürperdi. Bu sesi anında tanıyıp dehşete düştüm.

Depo olarak kullanılan odaya girdim. Kapı çoktan açılmış ve aralık bırakılmıştı. Endişem giderek daha da artarken uzaktan gelen uğultunun gerçek bir helikopter sesi mi yoksa çılgın hayal gücümün ürünü mü olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"...söz vermiştin! Bunu bir daha yapmayacağına söz vermiştin!"

Kısacık koridorda hızla ilerleyerek açık kapıdan içeri girdim ve bir süre önce başlayan sahneye ulaştım.

Nico koyu renk saçlarını yolarken Clancy'nin hücresinin önünde volta atıyordu. Kıpkırmızı olmuş yüzünden ağladığını anladım. "Üstelik bunu ona yaptın! Ruby'yi nasıl incitebilirsin? Bunu nasıl yapabildin?"

Clancy, yatağının üzerinde bağdaş kurmuş otururken Nico'nun karşısında geçirdiği sinir krizinden dolayı rahatsız ama bir yandan da umursamaz görünüyordu. İçeri girdiğim anda bakışlarını bana çevirdi ve kollarını sakince göğsünde bağladı. Nico, Tanrı'ya şükür ki hücreye girmemişti ama elin-

de bendeki anahtarların aynısı vardı.

Cole ayarlamış olmalı. Burayı Çiftlik'teki herkesten gizlemiştik aslında ama Nico ikimizden birini içeri girerken görmüş ya da sunuculardan birinde binanın planını bulmuş olabilirdi. Lanet olsun, bir şekilde bulmuştu işte.

"Ruby, bu onun yanına kalamaz! Kalmamalı!" Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Onu buradan göndermelisin! Şeyden önce..."

"Sonunda," dedi Clancy bana dönerek. "Lütfen onu buradan çıkartır mısın? Zaten migrenim tuttu."

"Şu an başının ağrıdığını düşünüyorsan acaba ben boynunu kopardığımda nasıl hissedeceksin?" dedim.

Clancy beni tepeden tırnağa süzerek sırıttı. "İlginç bir gece geçirmişe benziyorsun."

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! Ruby, o..." dedi Nico nefes nefese. "Sana anlattığım gibi... Diğer insanları kontrol edebiliyor. İnsanlar anlamadan onları kukla gibi oynatıyor. Bunu hep yapıyordu, tüm araştırmacılara yaptı. Yapabileceğini biliyorum... Sana da aynısını yaptı. O mesajları sunucudan yollamanı sağladı!"

Bir anlığına da olsa bunu inkâr etmeyi deneyeceğinden emindim. Delirip Nico'yu azarlayacağından... Ama Clancy dudaklarının kenarında beliren minicik gülümsemeyi saklamaya bile gerek görmemişti.

"Bunu başardım gerçekten, değil mi?"

"Sen..." Bu düşünceye katlanmak imkânsızdı. Zihnime uyurken girdiği için her zamanki gibi bir karıncalanma hissetmemiş olmalıydım. Beni bir kukla gibi oradan oraya sü-

rüklemiş, konuşmalarımı dinlemiş, hayatımın önemli anlarını benden çalmıştı. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmeden onun gözü kulağı olmuştum.

"Ne zamandan beri?" diye sordum aniden.

"Ne zamandan beri bu 'gerilim tipi baş ağrılarından' muzdaripsin?" Clancy ellerini kucağında birleştirerek devam etti: "Berbat bir şey, değil mi? Bunları tek başıma çekmediğime memnunum aslında. Ama bu işte tüm suç sende, bunu da bilmelisin. Birinin zihnine her girdiğinde onunla bağ kuruyorsun. Onların anıları ve düşünceleri seninkilere karışıyor. Benim zihnime her girdiğinde, savunmasız bir anında sana her sahip oluşumda aramızdaki bağı kuvvetlendirmeme yardım ediyorsun. Bunu yapabilmemin tek sebebi sensin."

"Mesajlarda ne yazıyordu?" dedim cama doğru bir adım atarak. Nico arkamdaki duvara yaslanmış, yüzünü avuçlarının arasına almıştı. "Kime gönderdim onları?"

"Neyden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim bile yok," dedi Clancy. "Belli ki anlayamayacak kadar duygusalsın şu anda. Çok stresliydin, Ruby. Bu kadar... gerginken yeteneklerini kontrol etmen çok güç..."

...değil mi?

Bu son sözcükleri beynimin içinde duymuştum âdeta. Hiç beklemeden aramıza siyah bir duvar ördüm ve tam olarak şekillenmeden bağlantımızı kopardım.

Demek beni yine böyle kandırmıştı. Anksiyetemden ve kafamı bir türlü toparlayamamamdan haberdardı. Baş ağrıları bile içinde bulunduğumuz durumun stresiyle açıklanabilirdi.

Yine, yine, yine... Ona yine izin verdim. Her defasında, hiç

tereddüt etmeden kurduğu tuzağa düşüyorum. Yeteneklerimizi aynı şekilde kullanamıyorduk ve benim artık öyleymiş gibi davranmaya bir son vermem gerekiyordu. Onun böyle şeyler yapabileceğini hayal edebilecek kadar bile çarpık değildi benim zihnim.

"Böylesi daha iyi." Beni başıyla onaylayarak devam etti: "Artık anlıyorsun. Bu işteki görevin sona erdi. Kırmızı da gitti. Sen her şeyi öyle güzel hallettin ki benim dâhil olup işi bitirmem çok kolay olacak. Şimdi dinlenebilirsin. İstediğin de bu değil miydi zaten?"

"Onun zarar göreceğini, öldürüleceğini biliyordun," dedim güçlükle.

"Çünkü bunu sen sağladın," dedi Clancy. Karanlık bakışlarında zafer vardı. "Oradaki eğitmenlere mesaj gönderip onların geleceğini bildiren kimdi sanıyorsun?"

Bir an kafatasımda dayanılmaz bir acı hissettim, hemen ardından korkunç bir çığlık duydum. Sonunda çaresizlik içinde iç çekmekten başka bir şey yapamayana dek camı yumruklayarak çığlıklar attım. *Benim suçum. Benim suçum. Benim suçum.*

"Trajik, değil mi? Birine, bunun onu mahvedeceğini bile bile çaresizce istediği tek şeyi vermek? Kendisinin yalnız olmadığını hissetmeyi ve diğerleriyle birlikte olmayı ne çok isterdi... Çok zavallıca."

İleri doğru bir adım daha attığımda görüşüm kırmızı, siyah, beyaz ışıklarla kaplanmış, zihnimin görünmez elleri ona uzanmaya başlamıştı.

Bu yanına kalmayacaktı.

East River, Los Angeles, Jude, araştırma, Cole... Hepsini

elimizden almış, tam bu sefer başaracağız derken tüm planlarımızı altüst etmişti. *Ama bu yanına kalmayacak.* Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştik. Tüm bunların son bulmasına çok az kalmıştı.

Nico önüme atlayarak anahtarları çıkardı. Yüzünde konsantre olmuş bir ifade vardı ve son derece sakin bir şekilde kapının üç kilidini de sırayla açtı.

"Çık git!" dedi kapıyı açarken. "Her zaman yaptığın gibi ortadan kaybol! Her şeyi mahvetmeden önce defol git buradan! Seni çıkarmaları için kiraladığın adamlarını geri çek! Defol!"

Clancy, yüzünde tuhaf bir ifadeyle yatağından kalktı.

"Anlamıyor musun?" dedi Nico. "Bunu yaparak seni gerçekten inciten insanlara bir zarar vermiyorsun. Asla da veremeyeceksin ama bunu kendine bile itiraf etmezsin! Onlara yaklaşamayacaksın bile. Tek yaptığın şey, sana yardım etmek isteyen çocuklara zarar vermek. Hepimiz sadece sana yardım etmek istemiştik!"

"O hâlde yolumdan çekilmeliydiniz."

"Neden beni Leda programından çıkarmaları için Birlik'e yardım ettin?" diye sordu Nico. Clancy ona doğru yürürken yerinden bir an olsun kımıldamadı. "Beni Philadelphia'dan kaçırmaları için planı onlara sen verdin, değil mi? Ama Thurmond'da beni geride bırakan da sendin... Hepimizi... Üstelik oradan birlikte çıkacağımıza dair bize söz verdikten sonra... Bir daha korku, utanç ya da acı duymadan yaşayacaktık. Clancy... çektiğimiz acıları hatırlamıyor musun?" Artık âdeta fısıldayarak konuşuyordu. "Neden benim de diğerleri gibi öl-

meme izin vermedin? Bana yaşamam gerektiğini söylemiştin ama keşke... keşke ölseydim de beni kullanamasaydın."

Clancy, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle izliyordu onu.

"Neden sana sunmaya çalıştığımız her güzel şeyi mahvediyorsun?" dedi Nico. "Onların seni bu şeye çevirmelerine izin verdin..."

"Ben buyum," dedi Clancy. "Beni değiştirmelerine izin vermeyeceğim. Bana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Asla!"

"Kimse ameliyat olman için seni zorlamayacak," dedi Nico ellerini kaldırarak. "Gitmekte özgürsün. Ortadan kaybolabilirsin. Lütfen... Lütfen kimleri çağırdıysan hemen ara onları ve gelmemelerini söyle. Lütfen, Clancy. Yalvarırım."

"Sana bu işe karışma demiştim," dedi Clancy. Sesi titriyordu. Üstelik gözlerini açık kapıya dikmişti, bu teklifi düşündüğü belliydi. "Neden sözümü dinlemiyorsun?"

"Lütfen," diye yalvarmaya devam etti Nico.

"Çok geç," dedi sonra ellerini ceplerine sokarak. "Bu kadar aptal olmasaydın bunu anlardın. Duymuyor musun? Şu an çatıdalar. Buradalar."

"Ama sen onları gönderebilirsin. Gitmelerini sağlayabilirsin."

Onu etkiliyor, diye düşündüm şaşkınlıkla. Clancy bu ihtimali gerçekten düşünüyordu. Kıpırdamadım. Odanın içindeki bu tuhaf anı bozmaktan korkuyordum. Bakışlarım hücrenin önündeki iki çocuk arasında gidip geliyordu. Gerginlik yavaş yavaş, son derece doğal bir şekilde azalmıştı.

"Kim var orada?" dedi bir ses koridorun diğer ucundan. "Seni alması için kimi aradın?"

Ve bir anda Clancy yeniden eski hâline dönüp Nico'yu itti. "Selam, anne. Sana veda etmeden gideceğimi mi sandın?"

"Kimi aradın?" diye tekrarladı Lillian. Gergin duruşu oğluna benziyordu.

"Kimi olabilir?" dedi Clancy sevimli bir ses tonuyla. "Babamı aradım."

"Sana gitmeni söylemiştim!" diye bağırdım Lillian'a.

"Hayır, hayır, kal," dedi Clancy. "Geçen sefer sohbet edememiştik. Bir daha deneyelim ama bu defa Ruby sana yardım etmek için burada olmayacak."

Bir anlık sessizliğin ardından bina bir çeşit patlamayla sarsıldı. Clancy bakışlarını annesinden kapıya kaydırdı ve ben o anda ondan daha fazla nefret edemeyeceğimi anladım.

Bilgisayar odasında elimden aldıkları silah, şimdi Lillian Gray'in ellerinin arasındaydı ve Clancy'ye doğrultulmuştu.

"Seni seviyorum," dedi ve tetiği çekti.

YİRMİ ÜÇ

CLANCY, OMZUNDAN KANLAR AKARKEN CAM DUVARA YAPIŞTI. Ama annesinin işi henüz bitmemişti. Oğlunun acı dolu çığlıklarına aldırış etmeden öne doğru bir adım daha attı. Bu defa bacağını hedef aldı. Tüm bunlar olurken yüzünde soğuk ve ifadesiz bir maske vardı. Sanki bu işi tamamlamak için beyninin bir bölümünü kapatmıştı.

Her silah sesinde Nico'yla yerimizden sıçrıyorduk. Nico olanları görmemek için elleriyle yüzünü kapatıp arkasını dönmüştü. Bense izliyordum. Bu defa kurtulamayacağından emin olmam lazımdı.

Tavan sarsılırken ayak sesleri yaklaşıyordu. Onlar bizi bulmadan önce en fazla beş dakikamız vardı. Hızlanmalıydık. Tuhaf ama o anda aklımdan sadece tek bir cümle geçiyordu: *Kabullen, uyum sağla ve harekete geç.*

Olacakların kesinliği beni korkutmaktan ziyade rahatlatmıştı. Bu da tuhaftı çünkü ben bu ihtimali zihnimin en karanlık köşelerine itmeme rağmen o, orada büyümüş ve gelişmiş-

ti. Eski plan iptal olmuştu. Yerine yenisi geçecekti.

Nico, Clancy'nin yanından sendeleyerek uzaklaşıp hücrenin cam duvarının arkasında yere çökerken boynundaki ip dikkatimi çekti. Ucunda flaş bellek olan ip... Hemen yanına gittim ve boynundaki siyah plastiği bağlı olduğu ipten çekip aldım. Ardından o daha ne olduğunu anlayamadan şaşkınlık içindeki Nico'yu boş hücrenin içine kilitledim.

"Hayır!"

Anahtarlarını almıştım. Kilidi çevirirken çıkan sesi duymadım bile.

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyordu. "Ruby, sana ne yapacaklarını biliyorsun. Seni oraya geri götürecekler, seni öldürecekler... Öldürecekler!"

Dr. Gray şimdi oğlunun yanına gelmiş, yaralarına baskı uygulamak için diz çökmüştü. Korku dolu gözlerle bakıyordu yüzüme.

"Bana bir şey yapmalarına izin vermeyeceğim," dedim bunun ne kadar boş bir vaat olduğunu bilsem de. Ama o anda bu plana çok güveniyordum ve işe yaramasını çok istiyordum. Hatta hayatta kalmak için yeterince PÖK askerini etkim altına alabileceğimden bile emindim.

Yaşamak istiyorum.

"Ben olmalıydım. Ben olmalıydım!"

"Diğerlerine 1 Mart de sadece," dedim avucumu cama bastırıp anahtarları yere bırakırken. "1 Mart. Harry planı biliyor."

"Ruby," dedi Nico ağlayarak. "Bunu yapma."

Alnımı soğuk cama bastırıp, "Şimdi görebiliyorum...

Jude'un bahsettiği o yolu. Çok güzel. Yağmur dinmiş ve bulutlar da yavaş yavaş çekiliyor," dedim usulca.

Yaşamak istiyorum.

Dr. Gray'i kenara iterek Clancy'yi koltuk altından tutup ağır bedenini sürüklemeye başladım. Kapıdan geçip o kısa koridora çıktık.

"Ne yapıyorsun?" dedi Lillian arkamdan. Elleri, bluzu, yüzü oğlunun kanına bulanmıştı. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Kapa kapıyı!" dedim sertçe.

Dr. Gray kapıyı kapatırken en son Nico'nun cam duvarı yumrukladığını gördüm. İlerlemeye devam ederken Clancy'nin koyu renk saçlarına bakıp yarı baygın mırıltılarını dinledim. Kanın o metalik kokusu burnumu yakıyordu. Bakışlarımı ellerime indirirken, *'Şu an bile beni kirletiyor,'* diye geçirdim içimden.

Clancy'yi son kapıdan geçirdiğim sırada elektriği kestiler. Clancy ellerimden kayarak bir çuval gibi fayansların üzerine düştü. Dr. Gray'in kapıyı kapattığından ve Nico'nun güvende olduğundan emin olmak için son kez arkama baktıktan sonra flaş belleği botumun içine gizleyerek soğuk fayansın üzerine yüzüstü yattım. Kafamın arkasına koyduğum ellerimin hiç titremediğini fark etmek beni gururlandırmıştı.

Nefes al.

Zu'nun benden istediği gibi derinliklerimdeki o sakin yere gittim. Koridorun karanlığında ilk ışık hüzmesi belirene kadar olabildiğince derine çekildim. Korku bana orada elini süremezdi. Beni saçlarımdan ve omuzlarımdan tutup

kaldırdıklarında ya da yüzüme o cihazı tuttuklarında bile... Görüşümdeki karanlık noktalar karşımdaki askerin yüzünü gizlerken kulaklarımdaki tek ses kendi kalp atışlarımdı. Beni iyice sıkarak kafatasıma soğuk sert metali dayadıklarında artık kimliğimi tespit ettiklerini anlamıştım.

Clancy, koyu renk giysili adamların ortasında kalırken Dr. Gray oğlunu ondan ayırmaya çalışan askerin kolunu çekiştiriyordu. Aralarından biri, bir doktor geri çekildiğinde Clancy'nin yüzüne beyaz bir plastik ağızlık geçirdiklerini gördüm.

Bir yandan telsizler cızırdıyor bir yandan etrafta bir sürü ses yankılanıyordu ama ben hiçbirini duyamıyordum. İki elim de bağlanmıştı. Asker beni sırtüstü çevirmeden önce ipleri iyice sıktığından emin oldu. Önce boynumun hemen yan tarafında soğuk ve keskin bir şey, sonra da damarlarıma karışan ılık bir sıvı hissettim.

Beni öldürecekler. Bu işe yaramazsa bırakın eyaleti, bu binadan bile çıkamayacaktım. Öncesinde pratik yapmam gerekirdi. Hayatım bir namlunun ucunda değilken bunu bir grup üstünde denemiş olmalıydım.

Bana verdikleri ilaç kollarımı ve bacaklarımı hemen uyuşturdu. Uçup gidecek kadar hafif hissediyordum kendimi; fakat henüz zihnime ulaşamamıştı. Kapanmaya çalışan göz kapaklarımın ağırlığına karşı koymalıydım. Yapmam... yapmam gereken son bir şey kalmıştı...

Yeteneğimi bir makaraya sımsıkı sarmak ve sadece ihtiyacım olduğunda sınırlı bir miktarda kullanmak için aylarca çalışmıştım. Bu bana, burada kurduğum hayata devam edebilmem için çok çalışmam gerektiğini hatırlatıyordu. Neredeyse

her türlü baskıya karşı geliştirdiğim bir kas gibiydi bu.

Bir anda tüm o enerjiyi serbest bırakmak, bir kola şişesini çalkaladıktan sonra kapağını açmak gibi olmuştu. İçimden taşmış, askerlerin zihnine ulaşmak için âdeta fışkırmıştı. Bu gücü ne yönlendirdim ne de durdurmaya çalıştım. Zaten denesem de işe yarar mıydı bilmiyordum. Yüzlerden, anılardan, aşklardan, kalp kırıklıklarından, hayal kırıklıklarından ve rüyalardan oluşan bir galaksinin merkezinde gibiydim. Bu, aynı anda onlarca farklı yaşam sürmek gibiydi. Bu duyguyla kendime gelmiştim. Zihinleri benimkiyle ne kadar da güzel bir şekilde birleşmişti.

Dönen başım çevremdeki hareketle biraz olsun duruldu. Zaman sanki olağan temposunu yavaşlatmıştı. Görüşüm, suya düşen bir damla mürekkep gibi kenarlardan siyahlaşmaya başladı. Ama kontrol bendeydi ve onlara söylemem gereken son bir söz, zihinlerine ekmem gereken son bir düşünce vardı.

"Ben bir Yeşil'im."



Soğuk suyla ve yumuşak bir kadın sesiyle uyandım.

Çamaşır suyu kokusu...

Kusmuktan geriye kalan tat...

Kurumuş bir boğaz...

Çatlamış, gergin dudaklar...

İçeriye ılık bir hava üfleyen eski radyatörün metalik sesi...

"...testleri denek kendindeyken yapmalıyız..."

Uyan, dedim kendi kendime. *Uyan, Ruby, hadi uyan...*

"Güzel. Bu konuda bir karışıklık olmamalı, anlaşıldı mı?"

Bir acı dalgasıyla kendime geldim. Gözlerim çapaklanmıştı. Silmek için elimi kaldırmayı denedim. Zaten parmaklarım da uyuşmuştu. Dondurucu soğukluktaki metal sedyeden kalkmaya çalışırken bileklerimi acımasızca kesen deri kayışları zorladım ama nafile, kayışlar beni sımsıkı yakalamıştı.

Soğuk su dediğim şeyse su değil, terdi. Güçlükle aldığım her nefesi hapseden o beyaz ağızlığın içine damlıyorlardı. Görüşümdeki siyah noktalar şimdi yok olmuş, odanın sahte aydınlığına uyum sağlamıştı. Parçalar yavaş yavaş bir anlam ifade etmeye başlıyordu. Duvardaki poster... Kırmızı'dan Yeşil'e tüm yetenekleri gösteren renkli Psi sınıflandırma grafiği... Üstte yazan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Odanın bir köşesindeki kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu.

Sakin ol, Ruby. En azından hâlâ mantıklı düşünebiliyordum. *Sakin ol. Hayattasın. Sakin ol...*

Nihayet kendimi sakinleştirmeyi, nabzımı normale döndürmeyi başarmıştım. Burnumdan aldığım nefesi dişlerimin arasından verdim. Burası Thurmond'du. Revir'deydim. O ağır limon kokusunu, yakınlarda ağlayan çocukların seslerini, el arabalarının ve ağır botların yerde çıkardıkları sesi tanıyordum. Yine de nedense bir parçam bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Çiftlik'te geçirdiğim son anları hatırlıyor olsam bile. Flaş bellek? Botlarım hâlâ ayağımdaydı, Tanrı'ya şükür onları almamışlardı. Kayışlara rağmen ayak-

larımı kıpırdatmaya çalışsam da bileğimin yanında varlığını hissedemedim. Sonra biraz gevşeyip ayaklarımla yoklayınca topuğumun altında olduğunu fark edip rahatladım.

Buraya gelmenin bir sebebi var, diye hatırlattım kendime. *Bu işi bitirmek için diğerlerinin sana ihtiyacı var. Bu işi bitirmek zorundasın.*

Gözlerimi sımsıkı kapatıp zihnimin en karanlık köşelerinde beliren düşünceleri bastırmaya çalıştım. *Seni öldürecek olsalardı buraya getirmezlerdi.* Karşımda Ashley'nin solgun yüzü belirdi. Kaskatı kesilen ve toprağa düşen eli... Onu içine attıkları çukurdan uzanan eli... Belki de bedeninin nerede gömülü olduğu belli olsun diye böyle yapmışlardı.

Bir anda ne olduğumun ya da neler yaşadığımın önemi kalmadı. Kendimi yeniden on yaşında gibi hissediyordum. Korkunç bir sükûnet içinde birinin beni bu dehşet verici kâbustan uyandırmasını bekliyordum. *Yardım edin,* dedim içimden. *Biri bana yardım etsin.*

Bebeğim.

Kulağıma fısıldayan o tanıdık sesi susturmak için gözlerimi sımsıkı kapadım. Bu defa yoğun bir keder kapladı içimi. *Bu işi batırmama izin verme, n'olur,* dedim içimden. Burada yalnızdım; böyle olacağını da biliyordum zaten. Ama bunun ne kadar korkunç olacağını kestirememiştim işte. Cole'ün zihnimde canlanan hayaline uzanarak gözümün önünde yalnızca onun kalmasını sağladım. Cole olsa korkmazdı. Beni yalnız bırakmazdı.

Buradan çıkmalısın. Zihnimde beliren kelimeler gayet açıktı. *Sadece onlar için değil, aynı zamanda kendin için de. Buradan yü-*

rüyerek, elini kolunu sallaya sallaya çıkmak zorundasın.

Kapı açıldığında binadaki tüm sesler odaya doldu. Bir toz bulutunu andıran beyaz saçlı, yaşlı bir adamın yüzü belirdi karşımda. Taktığı gözlüğün ardından gözlerini kısarak bana baksa da ben onu tanımadım. Ta ki o mide bulandırıcı kokusunu duyana dek. Alkol ve limonlu sabun karışımı kokusunu... Dr. Freemont hâlâ buralardaydı demek.

Adam heyecanla bağırdı. "Uyanmış."

Hemen arkasında bir başkası belirdi. Gri önlüklü bir kadın... Ama içeri giren iki PÖK askeri onu hemen kenara itti. Göğsünde kırmızı Ψ işareti bulunan siyah üniformaları tertemizdi ve botları yeni boyanmıştı. Yüzlerini gördüğümde bir anının içinde olduğum hissine kapıldım. Sanki gerçeküstü bir an yaşıyordum.

Odaklan.

Odaya son bir kişi daha girdi. Bu orta yaşlı adamın kum rengini andıran saçları vardı. Üniforması diğer askerlerinkinden farklıydı. Boydan boya düğmeli siyah bir üst ile ona uygun bir pantolon giymişti. Bu üniformayı da tanıyordum aslında ama sadece bir kez yakından görebilmiştim. *Kamp görevlisi.* Kontrol Kulesi'nde çalışan, kameraları izleyerek günlük kayıtları tutanlardan biriydi.

"Ah, demek geldin," dedi Dr. Freemont. "Ben de şimdi teste başlıyordum."

Gömleğinin üzerinde O'Ryan yazan adam içeri girdi ve elini uzatarak, *'Başlayın,'* anlamına gelen bir işaret yaptı.

Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Neler olup bittiğini sormama gerek yoktu. Bir tahmin yürütebilecek kadar çabuk yo-

ramlamıştım olanları. Yaşlı adam cebinden küçük bir Beyaz Gürültü cihazı çıkarttı ve bir tona ayarladı.

Bu planı kafamda canlandırdığımda her seferinde kendimi kamp görevlilerini ve PÖK askerlerini birer birer etkim altına alırken hayal ediyordum. Her birini teker teker bir Yeşil olduğuma inandıracak ve yoluma çıkan her askere bu fikri aşılayacaktım. Ama şimdi, doktor o büyük beyaz düğmeye basarken daha iyi görüyordum ki aslında onlarcasını değil sadece dört kişiyi ikna etmem yeterliydi.

"Bu Yeşil," dedi Dr. Freemont.

Aletten yükselen ses beklediğimden daha alçaktı. Birkaç kat alttan geliyormuş gibiydi. O ince çığlık ve aletten yükselen cızırtı, ensemdeki tüyleri diken diken etse de kampın hoparlörlerinden gelen Beyaz Gürültü'yle kıyaslandığında bir hiçti.

Hangi frekansı duyabildiğimi ölçüyorlar, diye düşündüm. *Lanet olsun...*

Bizim beyinlerimiz sesi, normal bir insan beyninden daha farklı algılıyordu. Odadaki ses yetişkinlere ancak bir sinek vızıltısı gibi gelirdi. Bizi etkileyen belirli ses aralıkları vardı. Hepsi de farklı renklere göre farklı tonlardaydı. Bunu Cate ve Birlik, normal Beyaz Gürültü'nün içine Turuncu ve Kırmızıları ayrıştıracak tonları eklediklerinde öğrenmiştim. Saklanan çocukları bulmak ya da başka renkmiş gibi davrananları ayırt etmek için yapıyorlardı bunu. O ses, beynimi patlatan o gürültü her seferinde bayılmama sebep olurdu.

Bileklerimi saran kayışları zorlarken gözlerimi kocaman açtım ve vücudumun, göğsüme durmadan bıçak saplanıyormuş gibi titreyip sarsılmasına izin verdim. Ağızlığımdan dı-

şarı çıkan sesler âdeta bir hayvan iniltisi gibiydi.

O'Ryan elini havaya kaldırdığında ses kesildi. Yatağa yaklaşarak yüzüme baktı. Hissettiğim nefreti korkuyla maskelemek zorundaydım.

"Başarılı bir reaksiyon," dedi Dr. Freemont. "Devam edeyim mi?"

Kamp görevlisinin yüzünde duygusuz bir ifade vardı ama bu teklifi değerlendirdiği de belliydi. Artık onu iyice inceleyebileceğim kadar yakınımdaydı. Üzerindeki gömlek geniş omuzlarına oturmuştu. Uzun boylu olduğunu buradan bile anlamıştım. Duruşu bana bir bıçağın ağzını hatırlatıyordu. Gururla dikiliyordu karşımda. Gözleri, bugüne kadar sahip olduğum tüm kalkanlarımı delip geçiyordu. Bunun normal bir kamp görevlisi olmadığını anlamam çok sürmedi. O buranın en yüksek rütbelisiydi.

Ve ben şu an onun gözlerinin içine bakıyordum.

Bakışlarımı kaçırdım ama o anlayacağını anlamıştı. Fazlasıyla istekli görünmüştüm. Ona meydan okuduğumu bakışlarımdan anlamıştı. "Turuncu'ya ayarla."

Artık pek çok şeye karşı daha dirençliydim ama o Beyaz Gürültü'yle karşılaşmanın kendimi bir trenin altına atmak gibi olacağını iyi biliyordum. O'Ryan baş ucumda durmuş yüzüme bakıyordu. Burada kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu, değil mi? Bana yeterince yakından bakarsa yeteneklerimi kullandığımı anlayacaktı. Ağızlık konuşmama engel olduğuna göre ona emirler yağdırmama da engel olacaktı, öyle mi?

Ona bakmam bile gerekmiyordu. Onunla konuşmam da...

Ve sonunda etkilemem gereken tek bir insan vardı.

Dr. Freemont'un zihni, yüzü olmayan çocuklar ve ekranlarla doluydu. Görüntüleri bunların arasına ekerek hemen çıktım. Kampa ilk geldiğim zamanki bilgilerime dayanarak yapmıştım bunu.

Zihnine aletle oynadığı ve sonra onu göğsüne doğru çekerken çaktırmadan eski ayarına döndürdüğü görüntüyü ekledim. Kapıdaki PÖK askerleri onu göremezdi. O'Ryan ukala ve kendinden emin bir tavırla sırıtarak bana bakıyordu. Bu sırıtışına karşılık verdiğimi anlamadığı için yüzümdeki ağızlığın varlığına ilk defa şükrettim.

"Başla," dedi.

Dr. Freemont'a düğmeyi nasıl çevireceğine dair bir komut göndermem çok kolay olmuştu. Bunu nasıl yaptığını az önce görmüştüm ve tam olarak aynı şekilde yönlendirebilirdim onu. Beyaz Gürültü yeniden duyuldu ve bedenimden bir elektrik akımı gibi geçti. Artık korkuyormuş gibi davranmam daha güçtü. Temkinli ve sakin bir kontrol duygusu hâkim oldu zihnime.

O'Ryan omzunun üzerinden baktı. "Aç."

Açık zaten, diye geçirdim içimden.

"Açık zaten," dedi Dr. Freemont. Sesinin donukluğundan ürpererek tepkisini görmek için O'Ryan'a baktım.

Kamp görevlisinin dudakları gerildi. "Diğer test cihazlarından birini New York'tan geri getirtelim."

New York mu? Tüm büyük test makinelerini ve tarayıcıları çoktan taşımışlar mıydı?

Kelimeleri doktorun dudaklarından dökülecek şekilde seçtim. *Bu, haftalar sürebilir.*

"Bu, haftalar sürebilir," dedi Dr. Freemont.

Bu da hatasız sonuç veriyor.

"Bu da hatasız sonuç veriyor."

O'Ryan'ın bakışları benimle yaşlı adam arasında gidip geliyordu. Kontrol alanımı genişleterek kamp görevlisine yöneldim. Yüzeysel anıları, nemli sabahları, sisi, üniformalı çocukları geçtim. Ama onları geçip aklımdaki fikri ekmek hiç kolay olmamıştı. *Bu kız Yeşil. Yanlışlıkla Turuncu olarak tanımlanmış.*

İkisinin zihninden de çıktığımda bakışlarımı fayansa indirdim.

"Pekâlâ. O zaman yanlışlıkla Turuncu olarak tanımlanmış." O'Ryan, PÖK askerlerinden birine döndü. "Bir adet yeşil üniforma ve bir çift ayakkabı getirin. Kimlik numarası üç-iki-sekiz-beş."

"Ayakkabı numarası kaç, efendim?"

"Önemi var mı?" dedi O'Ryan. "Hadi."

Doktor şaşırmıştı. "Burada kalmayacak mı? Bence diğer çocukların onu görmesi... kargaşaya yol açabilir."

"Bir gece yeter." Ardından bana dönerek, "Hepsinin, ne kadar uzağa kaçarlarsa kaçsınlar sonunda yakalanacaklarını anlamalarını istiyorum. Hepsi buraya dönecek!" diye ekledi.

Bütün bir gece... Tanrım, bana verdikleri ilaçlarla bütün bir geceyi burada geçirmiştim. Askerler bizi Batı Virginia'nın doğusuna uçakla getirmişlerdi demek. Karadan seyahati göze alamazlardı. Yani bugün Şubat'ın yirmi beşiydi. Kahretsin. Bu

işi çözmek için sadece üç günüm vardı.

Askerler geri dönüp, ince pamuklu üniformayla beyaz, bağcıksız spor ayakkabıları sedyenin üzerine atana dek doktor kayışlarımı ve ağızlığımı açmadı.

"Değiştir," diye emretti O'Ryan giysileri üzerime atarken. "Hadi, kıpırda."

Onları alıp, uyuşmuş çenemi açmak için ağzımı oynatırken burnuma mürekkep kokusu doldu. Kaslarım mı yoksa eklemlerim mi ağrıyordu bilmiyordum ama canım çok yanıyordu. Yine de soyunmak için odanın köşesine doğru yürürken topallamayacak, onlara bu zevki tattırmayacaktım. Bakışlarının üzerimde olduğundan adım gibi emindim. Önce ayakkabılarımla başladım. Bağcıkları hızla çözdüm. Sağ tekini hafifçe eğip flaş belleği içinden aldım ve yeni ayakkabının içine attım. Beceriksizce ayakkabının dilini ayarlamaya çalıştım. Ayakkabılar ayağıma en az iki numara büyüktü ama beni izleyenlerin umurunda bile değildi bu. Duvara dönüp giysilerimi çıkartırken yüzüm öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Üniforma, kör bir bıçak gibi sürtündü buz kesen tenime. İşim bittiğinde arkama dönüp başımı öne eğdim.

Üniformayı getiren asker, Laybrook, gelip beni kolumdan tuttu.

"27 numaralı kulübe," dedi O'Ryan. Dudağı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yatağını kimseye vermedik. Yeniden görüşeceğimizden emindik. Eminim yolu biliyorsundur."

O'Ryan'ın verdiği minik bir işaretle kendimi resmen kapıdan dışarı sürüklenirken buldum. Merdivenlere vardığımızda Laybrook bileğimi yeniden bükmüştü. Tanrım, bir an yeniden

aynı şeyleri göreceğimi sandım. Kendilerini neyin beklediğini bilmeden sıraya dizilmiş o küçük çocukları... Benim üstümde pijamalarım, Sam'in üstünde montu...

Adamın hızına yetişmem imkânsızdı. İlk merdivenden indiğimizde az kalsın yere kapaklanacaktım. Laybrook, yüzünde rahatsız bir ifadeyle beni tişörtümden tutup ayağa kaldırdı.

İşte böyle olacak, diye düşündüm. *Hepsi böyle davranacak. Kaçtım. Kaçtım ve düzenlerini bozdum.* Ve şimdi... Şimdi bunun bir daha asla tekrarlanamayacağını anladığımdan emin olmak isteyecekler. On yedi yaşındayken de en az on yaşındaki kadar güçsüz ve savunmasız olduğumu hissettirmeye çalışacaklar. Benim, kendimi hapsettiğim o karanlık köşede durmamı istiyorlardı hep. Olabildiğince küçülmemi ve diğerleriyle tüm bağlantımı kesmemi... Yine her şeyi elimden almak ve beni hiçleştirmek istiyorlardı.

Daha fazla dayanamadım.

Az önce indiğimiz basamaklara şöyle bir bakıp önümüzdekilere odaklandım ve sonunda tepemizde bizi izleyen siyah kamerayı gördüm. Buradan çıktıktan ve köşeyi döndükten sonra dirseğimi Laybrook'un boynuna geçirip orada tuttum. Yüzünü yüzümden ayıran aramızdaki o birkaç santimlik mesafeden öfke dolu bir bakış atarak zihnine girdim. Tüfeği omzundan yere düşerken duvara çarptı. Benden daha uzun ve ağırdı ama ne fark ederdi ki? Bu saatten sonra artık o benim hızıma ayak uydurmak zorundaydı.

O'Ryan en azından bir konuda haklıydı. 27 numaralı kulübenin yolunu biliyordum. Korkum onu unutmama engel olmuştu. Kamp önümde belirdiğinde sendelememek için kendimi zor tuttum.

Oradan ayrı kaldığım aylar içinde bazı şeyler değişmişti.

Revir'in alt katı yataklar ve perdelerden oluşan bir koridordu eskiden ama şimdi hepsi gitmiş yerlerine etiketsiz koliler konmuştu. Ayakkabımın içindeki alet her bir adımda çınlıyordu. Bu arada askerler kolileri odalardan ve ofislerden çıkarmaya devam ediyordu. Meraklı bakışlar yağmurun altına çıkana dek bizi izledi.

Gri gökyüzü, çimlerin ve çitleri çevreleyen ağaçların canlı yeşil tonunu daha da belirgin kılardı. Üzerimize yağan yağmur bu etkiyi birazcık bile azaltmamıştı. Islak toprağın kokusu bir anda içgüdüsel olarak anılarımı canlandırdı. Dudaklarımı ısırıp başımı salladım. *Artık farklı,* diye hatırlattım kendime. *Kontrol artık sende. Buradan çıkacaksın.* Bu kampta yaşarken sığındığım o eski ve tanıdık hissizliğe uzanmaya çalışsam da onu bulamadım.

Çamurlu patikada bata çıka yürüdüm. Bakışlarımı yere indirdiğimde beyaz ayakkabıların üzerindeki numaraya ilişti gözüm. 3285 sayısı şimdi pis suyla ve çimen lekesiyle kaplıydı.

Derin bir nefes alıp devam etmeye çalıştım. *Bir amaç için buradasın. Buradan çıkacaksın.* Başka bir operasyondu bu sadece. Burada da güçlü ve öz güvenli bir şekilde savaşabilirdim. Şu anda kendimi bırakmaya hakkım yoktu. Korkuya teslim olmayacaktım. Diğerlerini kurtarmak istiyorsam teslim olamazdım.

Önümde bir çember hâlinde beliren kulübeler hatırladığımdan daha karanlık ve küçüktü. Eskiyen çatıları plastik parçalarla yamalanmıştı. Binaların ahşap panelleri de aynı şekilde sert geçen son kışın izlerini taşıyordu. Soğuk, tenime iğne gibi batıyordu. Sonunda soğuğa teslim olup titremeye başladım.

Kulübelerin ortasındaki kırmızı tuğlalı Kontrol Kulesi'nin rengi yağan yağmurun altında koyulaşmıştı. Yine de üst katta birkaç PÖK askeri volta atmaya ve silahlarını, Bahçe'deki işlerinden dönen, sırılsıklam olmuş çocuklara doğrultmaya devam ediyordu. Çocuklarm mavi üniformaları omuzlarına ve boş midelerine yapışmıştı.

Bize doğru yürüyen çocukların çoğunun başı öndeydi ama birkaç meraklı bakış yakalamayı başarmıştım. Başlarında duran PÖK askerlerinin denetiminde atılan kaçamak bakışlardı bunlar. Ama hayır, bir dakika... Bunlar PÖK askeri değildi.

Sıranın sonundaki askerler sert ve çalışılmış hareketlerle ilerlerken onlara bakmak için durdum. Siyah giysilerinin üzerine kırmızı yelek giymişlerdi.

Koluna hafifçe bastırarak Laybrook'u patikadan çıkardım ve kulübelerine ulaşmak için yürüyen grubun önünden geçtik. İki sıranın başında da aynı kırmızı yelekli askerler duruyordu. Ateşli silahları yoktu. Hatta herhangi bir silahları yoktu. Son grup bize doğru yaklaşırken aklımdan dehşet dolu bir düşünce geçti. İçimde büyüyen korkunç şüphe bir anda gerçeklik kazanıp beni hayrete düşürdü.

Kırmızı yelekliler, duygudan yoksun çocukları takip ediyordu. Hâlâ yuvarlak ve dolgun olan yüzlerinden yaşlarının

küçük olduğu anlaşılıyordu. Belki benim yaşımdaydılar, belki de benden birkaç yaş büyüklerdi. PÖK askerlerinin yerine geçmişlerdi.

Onlar Kırmızılardı.

YİRMİ DÖRT

BAHÇE'DEKİ, FABRİKA'DAKİ, YEMEKHANE'DEKİ YA DA Çamaşırhane'deki son vardiyayla akşam yemeği arasında bir saatlik bir boşluk vardı. Çocuklar o arada kulübelerine geri dönerlerdi. Askerler bu esnada bir grubu diğerinden ayrı tutmaya ve farklı zamanlarda göndermeye özen gösterirdi. Bu oldukça dikkat isteyen ve en ufak yanlışta bozulabilecek bir düzendi. Mavi ve yeşil üniformalı çocuklar kendilerini, rollerini oynamaya öylesine kaptırmışlardı ki bir kez bile bu düzeni bozmaya yeltenmemişlerdi.

Kırmızılar. Tanrım, diğerlerinin haberi bile yoktu. Onları uyarmam imkânsızdı ve 27 numaralı kulübeye yaklaştıkça içimdeki ses bu işin çoktan bittiğini haykırıyordu.

Laybrook beni kulübeye kadar götürüp kapıyı açtı. Zoraki bir kibarlıkla ben girene kadar da açık tuttu. İçeri adımımı atarken son kez göz göze geldik. Gerçekte yaşanan olayları maskeleyecek anılar yerleştirdim zihnine. Yol boyunca beni itip kaktığını, sürüklediğini ve istediği kadar sert bir adam

olduğunu düşünmesini sağladım. Arkasını dönüp yeniden yağmura çıktığı anda kapı hemen kapandı.

İçerideki sessizlikten kızların henüz dönmemiş olduğunu anlamıştım. Fabrika'daki işlerini bitirip Bahçe'ye geçmiş olmalıydılar. Muhtemelen ya hâlâ çamurun içinde oradan oraya koşturuyor ya da çitlerin yanında durup hareket edebilmek için izin bekliyorlardı.

Kulübe –benim kulübem– bir iki adımda dolaşılacak kadar küçüktü. Yatakların sararan çarşafları dışında her yer kahverengiydi. Vücut kokusuyla karışmış olan rutubet kokusu, ahşabın o yavan talaş kokusunu bile bastırıyordu. Işık, duvarlardaki çıtaların arasından içeriye süzülüyordu. Rüzgâr, kulübenin içinde fısıltılarla ilerlerken ilk sıradaki yatakların önünden geçip arka duvara doğru ilerledim.

Üzerimde tanıdık bir çaresizlikle kendi ranzama bakıyordum. Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Yağmur, hemen yanındaki duvardan içeriye süzülmüş ve çarşafları nemlendirmişti. Su altındaymışım gibi şuursuzca ilerleyip yavaşça yatağın ucuna oturdum. Orada öylece durup, Sam'in üst kattaki yatağına bakarken nefesim kesildi. Parmaklarım, uyuyamadığım gecelerde söktüğüm dikişlerin üzerinde gezindi.

Onları burada bıraktın. Elimi yavaşça göğsüme götürdüm. Hâlâ atıyor muydu kalbim? *Onları bu cehennemde bıraktın.*

"Kes şunu," dedim kendi kendime. "Kes."

Bunu telafi etmenin bir yolu yoktu. Geriye dönüp Cate'in verdiği hapları yutmaya karar verdiğim o anı değiştirmenin de... Şu an yapabileceğim en iyi şey, ileriye bakmak olacaktı.

Buradan çıkacağım. Ve çocukların hepsini yanımda götüreceğim.

Kulübenin kapısı açıldı. Kızlar içeri girip ranzaların yanındaki daracık alanda sıralanırken çıt çıkarmıyorlardı.

İçeri giren PÖK askeri kızları tek tek saydı. Sonra belli belirsiz bir sırıtışla dönüp beni de çetelesine dâhil etti. Hepsi de asker odadan çıkıp kapıyı arkasından kilitlemeden önce hareket edemeyeceklerini çok iyi biliyordu. O yüzden Sam'in dönüp umut dolu bakışlarla yüzüme bakması beni hayrete düşürdü.

Bal rengi saçları aceleyle örülmüş, yüzü çamura bulanmıştı. Çok yorgun görünüyordu. Ama ellerini kalçasına koyup beklenti dolu gözlerle bakması... İşte bu gerçekten Sam'di. Gerçek Sam...

"Aman Tanrım." Ellie, bizden büyük kızlardan biriydi. O ve Ashley daha küçük çocuklara bakmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Her zamanki dostu yanında olmadığı için onu neredeyse tanıyamayacaktım. Bir süre öylece durduktan sonra aramızdaki ranzaların üzerinden geçip yanıma geldi. Güzel bir şeydi tabii bu. O an istesem de hareket edebilir miydim bilmiyorum. Onları gördüğüm anda nasıl oluyordu da hem büyük bir mutlulukla doluyor hem de ne düşünecekleri konusunda dehşete kapılabiliyordum?

"Aman Tanrım." Hiç durmadan bu iki kelimeyi duyuyordum. Üzerinde yağmurdan ıslanmış yeşil tişörtü olan Ellie önümde çömeldi. Yüzümü buz kesmiş parmaklarının arasına alarak önce usulca, sonra gerçek olduğumdan emin olup sıkıca sarıldı bana. "Ruby?"

"Geri döndüm," dedim güçlükle.

Kızlardan bazıları ranzaların arasındaki boşluklarda öylece dururken Sam gibi diğerleri de boşluklardan ve yatakların üzerinden geçip yanıma gelmeye başlamıştı. Vanessa, Macey, Rachel... Hepsi şimdi yüzüme ve kucağımdaki ellerime uzanıyorlardı. Öfkeli değillerdi. Beni suçlamıyorlardı. Benden korkmuyorlardı.

Sakın ağlama, dedim kendi kendime. Gözlerim cayır cayır yansa da gülümsemeye çalıştım.

"Öldüğünü söylemişlerdi," dedi Ellie önümde eğilmeye devam ederken. "Hastalık yüzünden... Ne oldu? O gece seni çıkardılar ve bir daha göremedik."

"Kaçtım," dedim. "Hemşirelerden biri her şeyi planlamış. Bizim gibi başka çocuklarla tanıştım ve... saklandık." Şimdilik gerçeğin bu kadarı yeterliydi. Kameraların ses kaydedip kaydetmediğini Cate'e sormaya cesaret edememiştim ama zaten bu kadar kızın çevremde toplanması bile yeterince riskliydi. Birbirimize dokunmamız aslında yasaktı.

"Ama seni buldular?" dedi gözlerine inanamayan Vanessa. "Ashley'yi de almış olabilirler mi? Onunla ilgili herhangi bir şey duydun mu?"

"Ne oldu?" dedim temkinli bir ses tonuyla.

"Onu mutfakta çalışmaya götürmüşlerdi. Yaklaşık iki ay kadar önceydi sanırım," dedi Ellie. Bu gayet doğaldı. Bazen özel işler olurdu ya da mutfakta veya Çamaşırhane'de fazla personel gerekirdi. Öyle zamanlarda daha güvenilir olduklarını düşündüklerinden yaşça büyük Yeşillerden birilerini alırlardı. "O akşam, yemeği salonda yememize izin vermediler. Ondan sonra da geri dönmedi. Birinin onu kaçırmış olup

olmadığını biliyor musun?"

Gözlerindeki o umut dolu bakışı görmek canımı acıtıyordu. Gerçeğin onlara ne faydası olurdu ki? O yüzden, "Bilmiyorum," dedim. Bunu söylememe sebep olan şey kibarlık mı yoksa korkaklık mıydı emin olamıyordum.

"Nasıl bir şey?" dedi aralarından biri. "Yani dışarıda olmak?"

Başımı kaldırıp kısa bir kahkaha attım. "Tuhaf ve çok... gürültülü. Korkutucu, vahşi... ama özgür, son derece özgür ve güzel." Çitlerin ötesindeki her şeye aç olan yüzlerine baktım. "Ve neredeyse hazır."

"Ne için?" diye sordu Ellie.

"Bizim için."

Akşam yemeği olarak Yemekhane'de verdikleri ekmekle tatsız çorbayı yedikten sonra, kollarını sallaya sallaya her adımımızı izleyen bir Kırmızı'nın eşliğinde odamıza döndük. Kazıdıkları saçları şapkasının altından görünüyordu. Yanık tenini bile solgun gösteren bir siyahlıktaydı yeni çıkmaya başlayan saçları. Gözleri boş boş bakıyordu ve yüzü duygulardan arınmıştı. Sakinliğimi koruyabilmek için yemek boyunca ona hiç bakmamıştım. Tıpkı Sam gibi... Kırmızı bir ara gelip Sam'in arkasında durdu. Sam de kaşığını kâsesinin içine bırakıp yemek istiyormuş gibi davranmayı kesti. Ama sonra onun Kırmızı'nın ardından baktığını ve bakışlarıyla onu dikkatlice incelediğini fark ettim. Neler oluyordu?

O ana dek diğerlerine ne olduğunu düşünmemeyi başarmıştım. Ne yapıyorlardı? Güvende miydiler? Gerçekten beni kurtarmak için gelecekler miydi? Bu düşüncelerin burada gerçekleştirmem gereken şeylerin önüne geçmesine müsaade edemezdim. Olanları anlatmak için yalnız başına ailesini arayan Liam'ı düşünmem bile yeterdi buna...

Yürürken düşüncelerimi daha güzel anılara yönlendirmeyi seçtim. Yemekte attığımız kahkahalara... Zu'nun gülümseyen yüzüne yansıyan alevlere... Takılıp düşen Jude'a... Oyuncak arabalarından biri çalışınca sevinçle zıplayan Nico'ya... Pat ve Tommy'nin Vida'ya duyduğu büyük hayranlığa... Chubs'ı aylar sonra ilk kez Kuzey Carolina'da gördüğüm o ana... Uzanıp saçlarımı düzeltirken Cole'ün yüzünde beliren o içten gülümsemeye... Liam'a... Şoför koltuğunda şarkı söyleyen Liam'a... Beni karanlıkta öpen Liam'a...

Buradan çıkacağım.

Hayatta kalacağım.

Sam göz ucuyla beni izliyordu. Dudakları stresliymiş gibi gerilmişti. Yüzünde hâlâ bir yara izi, burnuyla dudağını birleştiren kıvrımlı pembe bir çizgi vardı. Ama bu iz bile solmuştu artık. Göz göze geldiğimiz anda da bakışlarını kaçırdı.



Yine de ben Sam'i tanıyordum. Bir yıldır görüşmüyorduk ve üç yıl önce bana dair tüm anılarını silmiştim ama ben onu hâlâ bildiğim ve en sevdiğim kitaplardan biriymiş gibi okuyabiliyordum. Zaman geçtikçe daha da cesaretlenmiş, varlı-

ğımdan daha az şüphe duyar olmuştu. Açık renk gözlerinin ardından onlarca düşünce geçiyordu. Sabah saat beşte alarm çaldığı andan itibaren, Yemekhane'de yulaf lapası yediğimiz on dakika boyunca ve sonra o günkü işimize başlamak için dondurucu soğukta yürürken sürekli beni izlemişti.

Önceki akşam Yemekhane'den dönerken hafifçe topallad-ığını fark etmiştim. Bu sabahsa sağ bacağı çok daha belirgin bir şekilde aksıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım yatağının kenarına tutunduğu-nu gördüğümde. Yatağın üzerinden geçip yere düştüğünde ayak bileği altında kaldı. Uzanıp yatağını yapmasına yardım ettim. Askerler bana çarşaf verme zahmetine girmediğinden benimkinin düzeltilecek bir şeyi yoktu. Böylece neler olup bit-tiğini de anlamayı umuyordum.

Her zamanki gibi Revir'deki zalim askerler, bana şort ve tişörtten oluşan yazlık bir üniforma vermişlerdi. Diğerleri ise kazak ve pantolondan oluşan kışlık üniformalarını giyiyorlar-dı. Sam'in üzerindeki bol kumaş da altındaki şeyi gizliyordu.

"Yılan soktu," diye cevapladı Vanessa, Sam yanımdan kal-kıp giderken. "Sorma. Bu konu hakkında konuşmuyor."

Bahçe, kampın en uzak köşesinde, giriş kapısının ters isti-kametindeydi. Yaklaşınca insan elektrikli tellerin sesini duya-biliyordu. Küçükken bu cızırtıların ağaçlarda yaşayan böcek ailelerinden geldiğini hayal ederdim. Bu düşünce nedense durumu daha bir katlanılır kılıyordu.

Bugün de bize dün geceki Kırmızı çocuk eşlik ediyordu. Dazlak kafalı, çekik gözlü çocuk... Ve Sam gergin bir hâlde ellerini yumruk yapmış, aksayarak yürüyordu.

Yaşam enerjilerini almışlar, diye düşündüm alçak beyaz çitten geçip bana uzatılan plastik küreği alırken. Onlar hakkında çok az şey biliyordum. Clancy ne diyordu durumlarına? Yeniden programlanmak mı? Koşullanmak mı? Mason, zihnine yaptıkları şey yüzünden paramparça olmuştu. Belki de onda bir hata yapmışlardı. Ya da belki de Mason programı kaldıracak kadar güçlü değildi.

Jamboree Projesi'nde kaç Kırmızı vardı? Yoksa... *Hayır, hayır, kes şunu,* dedim kendi kendime, aklıma gelen düşünceyi hemen uzaklaştırarak. *Başka bir şey düşün.*

Bir PÖK askeri, dışarıdayken giymemize izin verdikleri ağır montları dağıtıyordu. Göğsümün üzerinde yazan numaraya baktı ve beni atlayarak diğerlerine geçti. Eskiden yüzlerindeki o acımasız gülümsemeden korkup bu cezayı kabullenirdim. Ama şu an herhangi bir şeyi kabullenmek zorunda değildim. Zihni bir cam gibiydi. Yapmam gereken tek şey bir ışık hüzmesi gibi içinden geçmek oldu. Uzattığı montu alıp geri çekildim.

Bana verilen sırada, dün altüst ettikleri toprağın üzerinde diz çöktüm. Toprak o kadar vıcık vıcıktı ki gömülü patatesleri çıkartırken tırnaklarımın içine doluyordu. Ellerime bulaşan çamuru üstüme sildim.

Tenim bronzlaşmış gibi görünüyordu.

Elimin tersiyle ağzımı kapatarak içgüdüsel olarak kapıda bekleyen üç kırmızı yelekliye baktım. Kulübelerden gelen çocuklar teker teker içeri girip kendilerine söylenen yerlere geçerken onlar hareketsizce dikiliyordu.

Aynı Kırmızılar mı bunlar?

Parmaklarım küreğin sapını sıkıca kavradı. Sağ tarafıma bir bakış attım. Sam çalışıyor gibi yapıyor, toprağı oradan oraya atıyordu. Bizi hâlâ, bunca zaman sonra bile alfabetik olarak sıralıyorlardı.

"Ne kadar zamandır buradalar?" diye fısıldadım. "Kırmızılar yani?"

Başta beni duyduğundan emin olamadım. Bir sonraki patatesi çıkararak aramızdaki kovaya attım.

"Sanırım üç ay," dedi usulca. "Emin değilim."

Belli belirsiz iç çekerek başımı öne eğdim. Sawtooth Kırmızıları değildi bunlar. Ama bu da başka kamplar, başka eğitim merkezleri olduğu anlamına geliyordu.

"Aralarından... aralarından bazılarını hatırlamadın mı?" diye sordu Sam bana yardım etmeye çalışıyormuş gibi eğilerek. "Birkaçı önceden buradaydı."

Bunu teyit etmek için arkama bakmayı göze alamazdım. Zaten yapabilir miydim onu da bilmiyordum. Thurmond'da yaşayan Kırmızıların yüzleri hep bulanıktı zihnimde. Tüm tehlikeli olanların... Ama Sam'in inceleyip durduğu şu Kırmızı'yı tanımadığıma emindim. Onu ne zaman görse ürperip bakışlarından uzaklaşmaya çalışıyordu. Ama Kırmızı bakmadığında onu izlemeye devam ediyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum fısıldayarak.

Öyle uzun bir süre tereddütle bekledi ki cevap vermeyeceğini sandım. Ama sonunda başıyla onayladı.

"Önceden mi? Yani önceden de önce mi?"

Sam güçlükle yutkunarak yeniden başıyla onayladı.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordum. Nasıl bir histi acaba?

Bir PÖK askeri arkamızdan ıslık çalarak geçti o sırada. Sebze bahçeleri arasında yürümeye başladı. Bahçe gerçekten çok büyüktü. En az bir kilometre uzunluğundaydı ve sıkı bir denetim gerektiriyordu. Ağır adımlarla ilerlerken küçük boy Beyaz Gürültü cihazını belindeki kemerinde tutuyordu.

Ona bir kez daha baktım ve yüzünü görür görmez tüylerimin neden diken diken olduğunu anladım. O, Fabrika'daki işleyişi gözleyen PÖK askerlerinden biriydi. Kızlara yaslanmayı seven, onları rahatsız edip sinirlendirmeye çalışan ve en ufak bir harekette cezalandıran adamdı. O zamanlar bana, Sam'e ya da diğer kızlara ne yaptığının tam olarak farkında değildim. Hepimiz sessizce durup buna izin veriyorduk. Ama şimdi, şimdi gerçekten neyin peşinde olduğunu iyi biliyordum ve bu beni öfkelendiriyordu. Yanımızdan geçtiği sırada Sam kaskatı kesildi. Acaba o da adamın sigara ve tıraş kolonyasıyla karışmış tuzlu, sirkeyi andıran kokusunu alıyor muydu?

Asker yanımızdan uzaklaşana dek rahatlayamadım.

Sam, "Ruby," diye fısıldadığında karşı sıramızdaki kızlar ona uyarı dolu bakışlar attı. "Sen gittikten sonra bir şey oldu. Bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim. Bende... Beynimde..."

Önümdeki çukur giderek karardı. "Senin bir şeyin yok."

"Seni özledim," dedi. "Hem de çok. Ama ben seni tanımıyorum bile... Sadece bazı şeyler hissediyor, bazı görüntüler görüyorum. Tıpkı bir rüya gibi."

Sakinleşmeye çalışarak başımı salladım. *Sakın! Sakın izin ver-*

me buna. Biri anlayacak olursa... Eğer Sam kendini kaybeder de...

"Farklısın," diye ekledi. "Değil mi? Hep öyleydin..."

Sam bir an yanımdan kayboldu. Hızla döndüm. Az önce arkamızdan geçen PÖK askeri geri dönmüş, parmaklarını Sam'in uzun atkuyruğuna dolamıştı.

"Kuralları biliyorsun," diye hırladı. "Ya sessizce çalışırız ya da hiç çalışmayız."

İlk defa, geçen bir senenin arkadaşıma ne yaptığını çok net görebilmiştim. Eski Sam –benim için belki de kendini sayısız kez ateşe atmış olan Sam– olsa ona bir hakaretle karşılık verir ya da en azından elinden kurtulmaya çalışırdı. Bir şekilde mücadele ederdi.

Şimdiyse çamurlu ellerini bir an bile tereddüt etmeden kendini korumak için kaldırmıştı. Daha önce de buna maruz kalmış olduğu belliydi. Asker onu çamurun içine fırlatırken bedeni bir çuval gibi yere yığıldı. Öfkeme hâkim olamadım. Bu adamı öldürmek bile o an bana yetmezdi. Onu aşağılamak istiyordum.

Zihnine tek bir düşünce ektim. Kolayca uygulayabileceği bir düşünce...

Pantolonunun önü yavaş yavaş kardı ve ıslaklık bacağına doğru süzülmeye başladı. Sebze bahçesinin hemen karşısındaki bir başka PÖK askerinin dikkatini çekmeyi amaçlayarak tiksintiyle yerimden sıçradım. Titreyerek kendine geldiğinde bakışlarını dehşetle ve usulca aşağı indirdi.

"Lanet olsun! Lanet olsun..."

"Tildon," diye seslendi karşıdaki asker. "Durum bilgisi ver!"

"Lanet olsun..." Kendini gizlemeye çalışırken yüzü iyiden iyiye kızarmıştı ve olduğu yerde kalmakla gidip üstünü değiştirmek arasında gidip geliyordu. Çocuklar bir ona bir birbirlerine bakıyorlardı. Asker de bunu fark etmiş olacak ki hemen arkasını döndü. Zihnindeki kontrolüm henüz sona ermediğinden ayağımı hafifçe sağa uzattığımda o da aynı hareketi yaptı ve yapmasıyla dizlerinin üzerine kapaklanması bir oldu. PÖK askeri, yani Tildon, bir taşa takıldığını sanıyordu çünkü öyle sanmasını sağlamıştım. Zihnine yerleştirdiğim bu son düşünceyle birlikte o Kontrol Kulesi'ne ilerlerken ben de onu izlemeye bir son verdim.

Abarttım, dedim kendi kendime. Bir dahaki sefere kendimi bu kadar açık etmemeliydim. Ama yine de bu yaptığımdan pişmanlık duymuyordum. Güçlükle doğrulup Sam'in yeniden ayağa kalkmasına yardıma gittim. Bir yandan titriyor bir yandan da gerçekte olan biteni biliyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

"Düzelt," diye fısıldadı, "bana yaptığın bu şeyi. Lütfen. Bilmem gerek."

Yüzünde nasıl bir ifade göreceğimi bildiğimden ona bakamıyordum. Tıpkı Liam'la yaşadığımız şey gibi olacaktı, değil mi? Anılarını almış ama duygularını bırakmıştım. Onu bu hâlde bırakmıştım işte. Hafızasını sildiğimde bana bu kadar düşmanca davranmasına şaşmamak gerekirdi. Çok zor bir durum olmalıydı. Kendini bana, benim ona hissettiğimin yarısı kadar bile yakın hissediyorsa bir şeylerin yolunda gitmediğine dair duyduğu bu tuhaf his, onu her gün içten içe yiyip bitirmiş olmalıydı.

Yalvaran bakışları benimkilerle buluştu. Ve her zaman ol-

duğu gibi beni anladı. Eski Sam'i gördüğümü sandım bir an. Alnını kırıştırıp dudaklarını sımsıkı kapadı. Yıllar içinde geliştirdiğimiz sessiz bir dildi bu.

Diğer PÖK askeri uzaklaşan Tildon'ın arkasından ellerini gözüne siper etmiş bize bakıyordu. Sonra yavaş yavaş yanımıza doğru yürümeye başladı. Gölgesinin üzerime düşmesini beklerken gerildim. *Denesene,* dedim içimden. *Bu çocuklardan herhangi birine bulaşmayı dene de gör başına neler geliyor!*

Ama o bir şey yapmak yerine Tildon'ın bırakmak zorunda olduğu nöbeti devraldı. Nefesimi tutup vıcık vıcık toprağın altından uzanarak Sam'in elini tuttum.

Dağıttıkları elmaları ve sandviçleri yemek için bir kez mola verip öğleden sonraya kadar çalışmaya devam ettik. Sandviçimi pis ellerimle anında mideye indirirken gökyüzünün değişen renklerini izledim.

Geceleyin Sam'in altındaki yatakta yatarken beynine bir yaz meltemi gibi usulca girdim.

Revir'de onun yanına geldiğim o sabahı düşündüm. Montunun dışarı çıkmış etiketini... Anılarını yanlışlıkla sildiğim o anı düşünürken göğsümde hâlâ aynı dayanılmaz acı vardı.

Bu görüntüler onun da zihnindeydi şimdi. Benimkilerle uyuşuyordu. Çevremdeki beyaz, uçuşan anılar arasında sürükleniyordum. Onun anıları, izlemekte güçlük çekeceğim kadar parlak, tutulamayacak kadar kaygandı. Ama gördüğüm anda aradığım şeyin o olduğunu anladım. Diğerlerinin altına gömülmüş siyah bir düğüm... Uzanıp o düğümü çözdüm.

Çözülen her bir anıyı bir yıldıza benzetecek olsaydım o an

bir galaksinin ortasında durduğumu söyleyebilirdim. Altımızda kayıp gülüşler ve sessiz kahkahalarla dolu takımyıldızlar vardı. Burada geçirdiğimiz o sonsuz gri ve kahverengilikteki günlerde birbirimizden başka tutunacak dalımız yoktu.

Tüm o süre boyunca Sam'in uyuduğunu zannetmiştim; çünkü zihni çok sakin ve hareketsizdi. Ama birden solgun bir kol yavaşça ranzadan aşağı uzandı. Bu tanıdık hareket nefesimi kesmişti. Gözlerimden akmakta olan yaşları gizlemek için güçlükle yutkundum. Ben de uzanıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Bu artık bizim sırrımızdı. Birbirimize verdiğimiz sözümüz...

YİRMİ BEŞ

SONRAKİ İKİ GÜN BOYUNCA PLANIM ÜZERİNE KAFA YORDUM. Bahçe'de çalıştığım sırada, ellerimdeki çiziklere aldırmadan ve uykudan hemen önceki o birkaç dakikada aceleyle kurguladım her şeyi. Bunun çok yakında, saatler içinde biteceğini bilmek hiç beklemediğim bir şekilde pervasızlaştırmıştı beni. Bu süre bazen çok uzun bazen çok kısa geliyordu bana. Yine de diğerlerinin, Cole ve Nico'yla birlikte yaptığımız planın tarihini değiştirebilme ihtimalinden de korkmuyor değildim. Onlara 1 Mart demiştim ama ya buraya zamanında ulaşmaları mümkün olmazsa?

Ya hiç gelmezlerse?

Bu düşünce içime yerleşmeden önce onu hemen beynimden uzaklaştırdım.

O akşam saat altıda ellerimi karnımın üstüne kenetleyerek yatağıma uzandım. Sam yattığı yerde dönerken yatağının kaplı olduğu naylonun alt tarafında oluşturduğum şekli bozdu. Uzanıp buruşuk naylon kılıftan bir parçayı kırık tır-

naklarımla tuttum. Dikkatlice koparıp tam bir çember hâline getirene dek avucumun içinde yuvarladım.

"...böylece, hırsızlar onu kaçırmaya karar verdikten sonra kız hançerlerinden birini gizlice almayı ve ellerindeki iplerden kurtulmayı başarmış..." Rachel günün hikâyesini anlatıyor, yemekten önceki bir saatlik boşluğu dolduruyordu. Bu akşam da bir başka vahim durumdaki bir başka isimsiz kızın öyküsünü anlatıyordu. Dudaklarımda tanıdık bir gülümseme belirince gözlerimi kapattım. Hikâyeler ne daha yaratıcı ne de daha iyiydi. Hepsinin gidişatı aynıydı zaten: Kıza bir kötülük yapılır, kız mücadele eder ve bir şekilde kaçar. Thurmond'daki en büyük hayaldi bu...

Çok yorgun olduğum için yerimden kıpırdayamıyordum. Çiftlik'te ne kadar egzersiz yapsam da burada sınırlı yemek ve suyla ara vermeden saatlerce çalışmak insanı tüketiyordu. Ne bir kaçış planı yapmak için ne de tepki vermek için enerjimiz kalıyordu. Bedenimdeki tüm kaslar titriyor olsa da ben tuhaf bir biçimde sakindim. Tek bir hata yaparsam ya da amacıma ulaşamadan olayı çözerlerse neler olabileceğini de biliyordum üstelik.

Buradan çıkmalıyım.

"Ruby?" diye seslendi Ellie odanın ortasındaki yatağından. "Sıra sende."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Bu hikâyeyi nasıl bitireceğimi düşünürken bir yandan da yatağımdaki kırışıklıkları düzeltiyordum. "Kız..." Eskiden olsa birkaç cümle ekleyip görevi Sam'e devrederdim ama şimdi bu fırsatı değerlendirebilirdim. Anlayacaklarından

emin olmasam da aralarından bazılarının zamanı geldiğinde yaptığım uyarıyı hatırlayacaklarını umuyordum.

"Kız iplerinden kurtulduktan sonra önündeki haydudu atından düşürmüş. Atın dizginlerine asılıp, hayvanı hemen geri döndürerek geldikleri yöne doğru gitmeye başlamış. Yani kaleye doğru..."

Mırıldanmaya başladılar. Vanessa kalenin dışında gerçekleşen savaşı on beş dakika boyunca detaylı bir şekilde anlatmıştı. Zaten haydutlar da bu kargaşadan yararlanarak kızı kaçırmışlardı.

"Karanlıktan faydalanıyormuş," diye açıkladım. "Atını yakındaki ormanda bırakarak uzak köşedeki taş duvara giden, o bildiği patikaya girmiş. Siyahlı şövalyeler kaleyi ele geçirdiğinde dışarıdaki savaş bitmiş. Ancak beyaz şövalyeleri içeri almadıkları için hiçbiri içeride kalan ailelerine yardım edemiyorlarmış. Ama kimse arka kapıdan giren küçük ve sıradan kızı fark etmemiş. Mutfağa bir sepet yiyecek getiren zavallı bir hizmetçi kız gibi görünüyormuş. Günlerce kalede kalıp olan biteni izlemiş ve doğru anı beklemiş. Ve sonunda o an gelmiş. Yeniden dışarı, gecenin karanlığına çıkmış ve içeri girmeleri için beyaz şövalyelere kapıyı açmış."

"Neden geri döndü ki? Neden kaçıp gitmedi ya da saklanmadı?" diye sordu Sam usulca. En azından onun anlaması beni rahatlatmıştı.

"Çünkü," dedim sonunda, "ailesini arkasında bırakamazdı."

Kızlar yataklarında kıpırdanarak birbirlerine baktılar. Kimse bir şey sormadı. Aralarından kaçının umut etmeye ce-

saret ettiğini bilmiyorum ama üç dakika kadar sonra kulübenin elektronik kapısı ardına dek açıldı ve içeri PÖK askeri girdi.

"Sıraya girin," diye bağırdı kadın.

Aceleyle alfabetik sıraya girdik ve o bizi sayarken hazırolda bekledik. Sonra eliyle öndeki kızlara hareket etmelerini işaret etti.

Kendime hâkim olamamıştım. Kapıya ulaşmadan hemen önce dönüp arkama baktım. Her ne olursa olsun sonuçta bu, 27 numaralı kulübeyi son görüşüm olacaktı.



Ama o akşam Yemekhane'nin kapısından içeri girdiğimizde planımın en önemli noktalarından birini yeniden değerlendirmek zorunda kaldım. Çünkü karşımızdaki duvarda, yemeğimizi almak için sıralandığımız sol köşede büyük, beyaz bir ekran vardı. O'Ryan da kollarını kavuşturmuş bu ekranın önünde duruyordu; projektörün mavi ışığı vücuduna yansıyordu. Bize eşlik eden PÖK askeri Sam'i masamıza doğru iterken Sam bana endişeli bir bakış attı.

Bu aleti en son ilk haftamızda kullanmışlardı. Kamp görevlileri kamp kurallarını anlatmak için projektörü kurmuştu. *Çalışma alanlarında konuşmak yasak. Işıklar kapanınca konuşmak yasak. Size bir şey sorulmadıkça bir Psi Özel Kuvvetler görevlisiyle konuşmak yasak...* Bu böyle devam edip gidiyordu.

Asker, yemeğimizi almak için bizi sıraya sokmak yerine yerlerimize oturttu. Odada huzursuz bir hava vardı. Ne kamp

görevlilerinin ne de askerlerin yüzünden ne olduğunu anlayabiliyordum.

"Bazı gelişmeler oldu," dedi O'Ryan tüm binada yankılanan o gür sesiyle. "Yani sizin durumunuzla alakalı... Dikkatle izleyin. Bir daha göstermeyeceğiz."

Tahliye, diye düşündüm hemen. *Onlara kampın kapatılacağını duyuracaklar.*

Işıklar loşlaştığında O'Ryan geri çekildi. Projektör bir bilgisayara bağlıydı. Asker videoyu oynatmadan önce ekrana bilgisayarın masaüstü görüntüsü geldi.

Video kampın boşaltılmasıyla ilgili değildi.

Yanımda oturan Sam iki büklüm olmuş bir hâlde elini bana uzattı. Dehşete düşüp, gözlerime inanamayarak ekrana bakakaldım.

Sekiz yıldır görmediğim bir sahneydi bu: Başkan Gray, Beyaz Saray'da bir kürsünün önünde duruyordu. Öyle içten gülüyordu ki yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. Başkan, kameraların kadrajının dışındaki birine el salladı. Önündeki muhabirler içeri giren sarı saçlı kadını görünce bir anda büyük bir coşkuya kapıldı ve kameraları o tarafa doğru çevirdi: Dr. Lillian Gray.

"Bilirsiniz, ben lafı dolandırmayı sevmem," diyerek güldü Başkan Gray. First Lady kameraların flaşları altında kaybolmuştu. Üst üste ve hiç durmadan patlıyordu flaşlar.

"Yeniden evimde, Washington'da olmak çok güzel. Bu odada sizlerle ve güzel karımla birlikte olmak... Gördüğünüz gibi yapılan spekülasyonların aksine karım hayatta ve gayet iyi."

Salondan gergin kahkahalar yükseldi.

"Onun buradaki varlığı, nihayet tüm dualarımızın kabul olduğu ve çocuklarımızı bu hastalıktan sonsuza dek kurtaracak tedaviyi bulduğu anlamına geliyor."

Basın mensuplarının arasındaki mırıldanmalar artarken flaşlar patlamaya devam etti. Benim yanımdaki çocuklarsa sadece kesik kesik nefes alıp birbirlerine çaktırmadan bakışlar atıyordu; çünkü onlar ani tepkilerden kaçınmayı bilecek kadar iyi eğitimlilerdi. Zaten çoğu da bu yüzden hareketsizce oturuyordu.

"Lillian, yıllarca bu konu üzerinde araştırma yapabilmek için basından uzak kaldı. Eski terör örgütü Çocuk Birliği'nin ve diğer iç terör örgütlerinin bu işi baltalamasından korkulduğu için bu proje çok gizli yürütüldü. Bu trajik salgının sebeplerini araştırmaya devam ediyor olsak da lütfen şuna emin olunuz ki tüm çocuklarımız tedavi olabilecek ve hayatları kurtulacak. Tedavinin detaylarıyla ilgili belgeler şimdi sizlere dağıtılacak."

Muhabirlerden birkaçı sorularıyla araya girmeye denediler, Lillian'a seslenerek ona mikrofon uzatmaya çalıştılar. Ama Lillian sadece önündeki halıya bakıyordu. Onu giydirip süsleyen her kimse bir şekilde hayat enerjisini de çekmeyi başarmıştı.

"Size dağıttığımız kamera görüntülerinde ve raporlarda gördüğünüz üzere oğlumuz Clancy bu tedavinin uygulandığı ilk çocuk oldu."

Siyah takım elbiseli bir adamın yanında sahneye gelen çocuğu gördüğümde başım döndü. Tıraşlanmış başına, üzerinde başkanlık mührü olan bir beyzbol şapkası takılmıştı. Kafasını hiç kaldırmıyordu. Başkan mikrofonu kapatarak ku-

lağına bir şey fısıldayana dek de fotoğraf vermekten kaçındı. Ve nihayet başını kaldırdı Clancy. Bana yaralanıp yere düşen bir atı anımsattı yüz ifadesi. Koşmayı bırakın, bir daha asla ayağa bile kalkamayacak bir atı...

Yaptığı onca kötülüğe ve ona yapmayı hayal ettiğim onca korkunç şeye rağmen bunu beklemiyordum. İçimde yükselen duygular beni şaşkınlığa uğrattı. Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum ve bu durum midemi bulandırıyordu.

Gülümseyen annesiyle babası muhabirlere istedikleri şeyi verip bir aile portresi çizerken o, titriyor ve olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Bu insanlar nasıl olmuştu da Clancy'yi en büyük kâbusunun içine çekmeyi başarmışlardı?

"Yıllar önce Clancy'nin kampın rehabilitasyon programından çıktığını hatırlarsınız. Maalesef ki her hastalık gibi, bu hastalığın da yeniden nüksetmesi gibi bir durum yaşandı. Zaten bu yüzden kamplardaki çocukları serbest bırakmak konusunda içimiz rahat etmedi. Daha kesin bir çözüme ihtiyacımız vardı ve artık onu bulduğumuza inanıyoruz. Tedavinin ne zaman uygulanmaya başlanacağı konusunda detaylı bir bilgi paylaşılacak. Tabii kamplardaki rehabilitasyon programının ne zaman biteceği konusunda da... Yıllardır ne kadar büyük fedakârlıklar yaptığınızı ve ne büyük acılar yaşadığınızı bilerek sizlerden biraz daha sabırlı olmanızı rica ediyorum. Biraz daha anlayışlı... Ve geleceğimize inanmanızı istiyorum. Bize, yeniden doğuşumuzu ve hayata dönüşümüzü gösterecek olan geleceğimize... Hepinize teşekkürler. Tanrı Amerika'yı korusun."

Daha ilk sorular gelmeye başlamadan Başkan Gray kolunu Lillian'ın omzuna attı ve kameralara dostane bir şekilde el sallayarak tek kelime etmesine izin vermeden onu sahneden indirip odadan çıkardı.

Video o son sahnede donup kaldı. Ben de...

Olamaz, dedim. *Neden buraya geldiğini unutma. Şimdi. Şimdi yap.*

Bize eşlik eden PÖK askeri ayağa kalkmamızı ve yemeklerimizi almak için sıraya girmemizi işaret ederken sabırsızlanıyordu. Bu sürpriz video orijinal planımı bozmuş olsa da parçaları birleştirip onu yeniden işler hâle getirmek çok zor değildi. Askerin bakışlarını üzerimde hissettiğim sırada mutfağa doğru ilerliyorduk.

Sam'i kenara itip yere düşürdüm. Bu hareketim herkesin suspus olmasına yetmemişti ama, "Kapa çeneni! Sana kapa çeneni dedim!" diye haykırmam işe yaramıştı. Sesim, sessizlikte yankılanırken Sam de şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu.

Hadi ama, bana yardım et, dedim bakışlarımla. *Lütfen.*

Başıyla hafifçe onayladı. Anlamıştı. Ona vuracakmış gibi kolumu kaldırdım. Bileğimi tutmaya çalışan Vanessa'ya aldırmıyordum. İşin en zor kısmı, bize doğru öfkeli adımlarla gelen PÖK askerine karşı gelmek değildi. Beni cezalandırmaları için onlara yeterince sebep vermiştim.

Bu akşam bana yemek vermemeleri için yeterliydi bu.

Çevremizdeki kızlar başlarını kaldırmasalar da asker beni yaka paça tutup götürürken hissettikleri korku ve kafa karışıklığı aşikârdı. Projektörü sökmekle uğraşan O'Ryan ve diğer kamp görevlileri ise başlarını kaldırıp ne olduğuna bakmamışlardı bile.

Beni mutfağa sürüklemesi için askeri etkilememe gerek yoktu. Tencere ve tavaları yıkayan Maviler yerlerinde sıçradılar. Ertesi günün yemeklerini hazırlamakla uğraşanlar bir

anlığına durup şaşkınlıkla baktılar. Yürürken tavandaki siyah kameraları saydım. Üç taneydi. Biri servis penceresinin üzerinde, diğeri ocağın yakınında, sonuncusu da çocukların topladığımız patatesleri soymakla meşgul oldukları uzun, paslanmaz çelik tezgâhın tam üstündeydi.

Yemekhane'nin arkası ormana bakıyordu. Binayla çitler arasında en fazla on adım vardı. Kameralar orada olan biteni kaydetmezdi. Sadece ormanı çekerlerdi. Korkmamız gerektiğini çok çabuk öğrendiğimiz o kör noktalardan biriydi orası da.

Omzuyla arka kapıyı açtığında tepki vermek için sadece bir saniyem vardı.

Askeri kenara iterek kolunu kıracakmış gibi büktüm. Zihnine girer girmez atmakta olduğu acı dolu çığlığı kestim.

Üniformasının fermuarını çözdü. Gömleğini, pantolonunu, kemerini ve şapkasını çıkarıp yere bıraktı. Zihninde yarattığım karmaşaya uygun bir hızla spor ayakkabılarımı çıkardım. Boş gözlerle yüzüme bakarken ona uzattığım üniformamı aldı. Son derece sakindi. Zihnine, küçük bir kız çocuğu olduğu ve askerlerle çevrili bu kampa geldiği düşüncesini yerleştirdim. Asker ağlamaya başlayana dek de hiç acımadan devam ettim.

Eğilip ayakkabımın içinden buz kesmiş çimlere düşen flaş belleği aldım ve gerçekten orada olduğundan emin olmak ister gibi avucumda sıkıca tuttum.

Değişim iki dakikadan az sürmüştü. Belki de daha fazla, emin değildim. PÖK askerlerinin bizi karanlığa, o kör noktalara götürme yetkisi vardı. Gerçek cezamızı vermeden önce

bizi biraz hırpalamalarına müsaade ediliyordu. Kamp görevlileri bu bilinmez dakikaları böyle değerlendirirse bir sorun olmazdı.

Askeri Bahçe'ye yönlendirdim. Soğukta aldığım her nefesle ağzımdan buharlar çıkıyordu. Gözlerim çitlerin üzerindeki zincirlerdeydi.

Askeri, yüzünü çitlere, sırtını yakınlardaki kulübelerin kameralarına ve Kule'de nöbet tutan askerlere dönük bir şekilde çamura oturttum. Bundan biraz olsun zevk almadığımı söyleyebilmeyi, o kadar iyi bir insan olabilmeyi isterdim. Ama değildim. Onlarca çocuğun, sadece konuştukları ya da onlara ters ters baktıkları için saatlerce soğukta bırakıldığını gördükten sonra en azından içlerinden birinin bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordum. Sam'i buraya her getirdiklerinde ona ne yaptıklarını anlamasını istiyordum.

Geri dönüp Kontrol Kulesi ve Yemekhane yolunda nöbet tutan kırmızı yeleklilerin yanından geçerken heyecanlandığımı hissettim ilk defa. Tuğla kuleye yaklaştığımda her nasılsa kulenin boyu sanki iki katına çıkmış, çarpık duvarları sanki daha da dikleşmişti.

Bu sadece bir operasyon, diye hatırlattım kendime. *Diğer operasyonlardan bir farkı yok.* İşimi bitirip eve dönecektim.

Kontrol Kulesi'nin kapısındaki PÖK askeri karanlıkta geldiğimi görünce başını çevirip bana baktı. Tüm kampın karanlık noktalarını tarayan üst taraftaki o döner ışıklar şimdi tam önüme düşmüştü.

"Houghton... Sen misin?"

Şapkamı gözlerimin üzerine doğru indirip başımla onay-

larken bir elim omzumdaki silaha uzandı.

"Ne..." Beyni yeşil, kırmızı ve beyaz bir spirale dönüştü. Arkasındaki siyah ekrana güvenlik kodunu girmesini istediğimde bunu gerçekleştirdi. Ve sonra kenara çekildi. Ondan istediğim her şeyi yaptı. Hatta ben içeri girerken kapıyı benim için tuttu.

Kampın sıcak merkezine ulaşan o eşiği geçtim. Havalandırmadan esen sıcak hava, ödünç giysilerimden geçerek tenime ve kemiklerime işledi. Koridora ve iki kat yukarıdaki platforma çıkan merdivenlere bakarken kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

O an sağ tarafımdaki kapı açıldı ve elinde tuttuğu kahve fincanıyla bir kamp görevlisi belirdi. Kapı yavaşça kapanırken çıktığı oda da gözden kayboldu. Ama yine de ben içerideki televizyonu, kanepeyi ve sandalyeleri görmüştüm. Esnemek için elini kaldırırken siyah gömleği hafifçe kırıştı. Bana dostane bir şekilde, *N'apalım?* dercesine baktı. Hem utanmış hem de umurunda değilmiş gibi... Tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi...

Gülümsedim. Koridorun ucundaki aralık kapıya ulaşmak için yanımdan geçip gitti. Bir süre bekleyip peşinden gitmeye başladım. Binanın alt katının sol tarafı koca bir gözlem merkezi gibiydi. Karşı duvara dizilmiş büyüklü küçüklü ekranlarda kampın farklı noktaları görülüyordu. Ekranlardan biri hava durumu kanalına, diğeri de haber kanalına ayarlanmış ve sesi kısılmıştı.

Toplam üç sıra bilgisayar olsa da koltukların ancak yarısı doluydu. Bu odayı da toplamaya başlamış gibiydiler. Gerekli

olmayan merkezleri soldan sağa yavaş yavaş kapatıyorlardı.

Demek Kırmızılara bu yüzden gerek duyuyorlar, diye düşündüm. Pek çok asker gitmişti. Geride kalanlar ve yeni alınanlar da dosyaları ve erzakı kamp kapanmadan dışarı taşımakla meşguldü.

Odaklan.

İkinci sıradaki bir bilgisayarın başına oturdum. Ekran sıradan bir masaüstünü gösteriyordu. Flaş belleği yerleştirdiğim sırada kulaklarımda büyük bir basınç hissetsem de şaşkınlıkla ellerimin titremediğini fark ettim.

Dosya açıldı ve programı masaüstüne sürükledim. Başta endişeli olduğum için yanlış okuduğumu sandım ama JUDE.EXE dosyası hızla aktarılıp masaüstünün siyah ekranındaki Geri Dönüşüm Kutusu'nun yanında, Güvenlik isimli üçgen bir sembolün hemen altında belirdi.

İşim bittiğinde orijinal dosyayı flaş bellekten silip aleti yere attım ve plastiği ayaklarımın altında bir güzel ezdim. Ekranın sağ alt köşesindeki saat 19.20'yi gösteriyordu.

KOMUT İSTEMİ penceresini açarak, "JUDE.EXE DOSYASINI AÇ" yazdım ve ekrandaki o sembol yok oldu.

Başka da hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun, dedim içimden yeniden küçük saate bakarak. *Böyle mi olması gerekiyordu? Neden...*

Darbe öyle şiddetli geldi ki neredeyse oturduğum sandalyeden düşüyordum. Bir el, son saniyede beni sırtımdan tutup masaya yapıştırdı. Şimdi elini boğazıma, silahını da yüzüme dayamıştı.

"Burada!" diye bağırdı PÖK askeri. Açık kapıdan içeri başkaları da girerken görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırıyordum. "Burada!"

Masadan kaldırılıp yere fırlatıldım. Tüfekse hâlâ alnımdan birkaç santim uzaktaydı. Kamp görevlisi az önce oturduğum yere oturmuş bir şeyler yazmaya başlamıştı. Demek biri bir şey fark etmişti. Benim için her şey bitmiş olsa da yapmam gerekeni yapmıştım.

Buraya kadar gelebilmiştim.

En azından bunu yapabilmiştim.

Odadakiler panikle ayağa kalksalar da O'Ryan'ın tanıdık sesi duyulduğunda hepsi kalakaldı. "Uzak durun!"

Ekrana bir şeyler yazarak KOMUT İSTEMİ penceresini açtı.

"Ne yaptın?" diye hırladı.

Ensemde hissettiğim sıcaklığa aldırış etmeden yüzüne odaklandım. Görüşüm yeniden netleşti ve sırıtıp omuz silktim.

O'Ryan diğer askeri iterek, silahlarını çekmiş bekleyen diğer kamp görevlilerinin ve PÖK askerlerinin arasına katıldı. Beni duvara yapıştırıp, "Amacın ne?" diye bağırdığında dişlerim birbirine çarptı.

Dudağımın kenarındaki kanı sildim ve hiçbir şey söylemedim. Şu anda beni korkutacak, önemsiz ya da yalnız hissettirecek hiçbir şey yapamazdı.

Kamp görevlisi yakınlarda oturan bir başka kadına döndü. "Beyaz Gürültü'yü çalıştır."

"C Grubu hâlâ Yemekhane'de," dedi kadın. "Önce onları kulübelerine yollayalım mı?"

"Sana çalıştır dedim!"

Kadın ekranına döndü ve öfkeyle bir şeyler yazarak bekledi ve son olarak küçük parmağıyla geri tuşuna bastı. "Bir dakika..."

Önce duvardaki monitörler, sonra da her bir bilgisayarın ekranı kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak karardı.

"Arıza güvenlik protokolünü başlat," dedi O'Ryan.

"Efendim?" diye başladı kadın şaşkınlıkla ama yine de onun söylediğini denedi. "Sisteme erişemiyorum..."

"Hangi sisteme?"

"Hiçbirine!"

"Ben de..."

"Aynen..."

Bunun anlamsız olduğunu bilsem de itiraf etmek istemiyordum. İşim bitmemişti henüz, buna hazır değildim. Etrafım, beni delik deşik edecek silahlarla sarılmıştı. Siyah üniformalılarla çevrelenmiştim. Kulaklarım çınlıyor, altımdaki yer titriyordu ama yine de beynimin görünmez ellerini çevremdeki zihinlere uzattım. Hedefini arayan oklar misali her yana saldım onları.

O'Ryan gerildi ve yüzüme bir yumruk indirdi.

Onu engelleyecek kadar hızlı kaldıramamıştım ellerimi. Ve düşmemi önleyecek kadar da hızlı indirememiştim. Kafamı fayansa çarpınca görüşüm karardı. Üzerime eğilip belinden çıkarttığı küçük aleti sağ kulağımın dibine getirdi. Yüzüne tü-

kürdüğümdeyse sadece sırıtarak Beyaz Gürültü'yü çalıştırdı.

Dünyam paramparça olmuştu. Beni kollarımdan tutup yerden kaldırdılar. Bacak ve sandalyelerden oluşan bir sarmalın içinde bir yere sürüklemeye başladılar. Önümü göremiyor, beynimi kirleten seslerden kurtulamıyordum. Bedenimdeki her bir kas kasılıyor ve tüm bedenim istemsizce titriyordu. Ayaklarım yere sürtünürken içimden çığlıklar atıyordum. *Henüz işim bitmedi.* Ama düşünemiyordum. Beyaz Gürültü beni omuzlarımdan tutmuş ve boğulana kadar karanlığın içine hapsetmişti.

YİRMİ ALTI

YÜZÜME İNEN TOKAT BENİ KENDİME GETİRDİ. GÖZLERİMİ açtığımda bir anda karşılaştığım ışıkla hiçbir şey göremez oldum. Beynim şişmiş, yaralanmış gibiydi. Tıpkı bedenim kadar hasar görmüştü o da. Yarı baygın bir hâlde yatarken bacaklarımın ve kollarımın hâlâ kasıldığını fark ettim. Hissettiğim acıyla uyuşmuş, başıma gelenlerin neden ve nasıl olduğunu hatırlayamaz olmuştum.

Zihnimi dolduran sesler birden kesildi. Yavaş yavaş içinde bulunduğum odayı görmeye başladım. Fayansları... Koyu renk dört duvarı... Lambayı... Gölgelerin içine girip çıkan ve fısır fısır konuşan iki kişiyi... İçlerinden biri bana doğru gelirken çıkan metalik sesi duydum. Ağzındaki sakızı patlatırken etrafa yayılan nane kokusunu aldım.

"Küçük sürtük..."

Ve böylece olan biten her şeyi hatırladım.

Kule.

Dışarısı.

Kaçış.

Beni oturttukları sandalyeden kurtulmaya çalışsam da bileklerimden sandalyenin metal sırtına bağlanmıştım. Korkuyla artan adrenalin tam zihnimi temizlemişti ki O'Ryan'ın elinin tersiyle karşılaştım.

"Şimdi dikkatini çekebildiğimize göre..." diye başladı ayağa kalkarak. Bacaklarımdaki soğukluğu hissettiğimde pantolonumun dizlerime kadar sıyrıldığını gördüm. Üzerimdeki asker ceketini de çıkartmış, bıçak ve silah gibi savaşabileceğim her şeyi almışlardı. Nedenini anlamasam da botlarımı da çıkarmışlardı. Fakat O'Ryan, arkasındaki PÖK askerinin elindeki copa uzandığında her şey anlaşıldı.

Diğer kamp görevlisi bunu Beyaz Gürültü cihazını çıkarmak için bir işaret olarak algıladı. Vahşi bir at gibi çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştım. *Bunu yapabilirim... Yapabilirim...* Ne yapabilirdim? Ne?

"Seni kim yolladı?" diye sordu O'Ryan. "Buraya niçin geldin?"

"Sana... Sana..." İçimde biriken öfke kelimelerime yansımıyordu nedense. Kamp görevlisi gözlerini kısarak üzerime eğildi. "Git kendini becer demek için geldim."

Beyaz Gürültü daha yüksek, daha tiz bir şekilde, şakaklarıma bir kurşun gibi saplandı. Kendime hâkim olamayıp bir çığlık attım. Sırtımdan ve göğsümden terler boşanıyordu. Bir düzene girmişti artık bu. Izdırap, acıdan kurtulduğum birkaç saniye... Izdırap ve yine birkaç saniyelik rahatlık... Nefes nefeseydim. Bilinçsizliğin o tatlı hiçliğine tutunmak için çabaladım. Uyuyamıyordum. O andan kurtulamıyordum. Beni

öldüreceklerdi. Buradan... Buradan...

"Seni kim yolladı?"

"Defol git!" diye bağırdım yüzüne bakarak.

Kolunu savurmaya hazırlandığında gelecek darbeye karşı kendimi hazırlamaya çalıştım ama copunu çıplak tenime indirdiğinde o korkunç acı karşısında bu, hiçbir işe yaramadı. Beni bağlayan iplere rağmen yerimden sıçradım. Kemiklerimin kırılırken çıkardığı sesi beynimin içinde duydum; sanki kafatasım kırılmıştı. Kırık kemiklere bir darbe daha indirdiğinde kusmaya başladım. O'Ryan sırıtırken arkadaki PÖK askeri sadece olayı izlemekle yetiniyordu.

Elindekini yeniden savurdu ve bacağıma birkaç santim kala yüzünde alaycı bir gülümsemeyle durdu. Sonra sessizce PÖK askerine bir işaret yaptı ve adam yeniden Beyaz Gürültü cihazına uzandı.

"Çocuk Birliği değil," dedi O'Ryan tüm hücrelerimi dolduran o dehşet dolu sesle birlikte. "Onlar olamaz. O hâlde kim?"

Alet kapandığında yankısını duymaya devam ediyordum. Göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar uçuşuyordu.

"Cevap ver, üç-iki-sekiz-beş." Yüzüme doğru eğilerek parçalanmış flaş belleği gösterdi. "Bunun içinde ne vardı? Bana söylersen yaşayacağına söz veririm."

Yaşamak istiyorum.

O'Ryan çenemi tuttu. "Üç-iki-sekiz-beş, senin türünü öldürmekten çekinmeyeceğimi bilmelisin."

Benim türüm.

Turuncu. Derin bir nefes alıp burnumdan dudaklarıma

akan kanı yaladım. *Turuncu.*

O'Ryan PÖK askerine dönerek onu öne çağırdı. Tüm dikkatim bacağımda olduğu için bir türlü konsantre olamıyordum ama yine de gözlerim o genç adama kaydı ve... ve ona uzandım.

O'Ryan bir elinde Beyaz Gürültü cihazını, diğerinde tüfeğini tutuyordu.

"Hangisini tercih edersin?"

Buradan çıkmalıyım.

Silahını kaldırıp çenemin altına dayadı. Beyaz Gürültü cihazı ise kulağıma sürtünüyordu.

"Beyninin parçalanıp kulaklarından aktığını görmek bana büyük bir keyif verecek. Buraya aktığını görmek... Bana neden burada olduğunu anlat, üç-iki-sekiz-beş. Ben de bu işe bir son vereyim. Hepsi geçmişte kalsın."

Yaşamak istiyorum.

Bina sallanmaya başladığında hem yanımızdaki masa hem de üzerimizdeki sıradan avize sarsıldı. O'Ryan bir adım geriledi. Uzaktan gelen silah seslerini işittim. Bu tuhaf ve tatlı bir umut senfonisi gibiydi.

Koridordan gelen ayak sesleri çıkışa doğru gidiyordu. O'Ryan yanımdan uzaklaşarak hemen pencerelerden birine yöneldi ve dışarıda olup biteni görmeye çalıştı. Durup bekledi. Görüşüm yine kararıyordu. Köşedeki kapının kolu yoktu. Kapı sadece dışarıdan açılabiliyordu.

Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkarak kusmamaya çalıştım.

Yaşamak istiyorum.

Yaşamak istiyorum.

Yaşamak zorundayım.

"Ruby," dedim güçlükle.

O'Ryan yavaşça döndü. "Ne dedin, üç-iki-sekiz-beş? Şimdi konuşmaya hazır mısın?"

"Adım," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Ruby."

Oturduğum sandalyeyi devirip yere düştüğümde bacağımda büyük bir acı hissettim. Bu sahneyi kafamda canlandırmış ve gerçeğine birkaç saniye sonra tanık olmuştum. Köşede duran PÖK askeri silahını kaldırıp üç el ateş etti. İlkinde O'Ryan'ı ıskaladı ama ikinci ve üçüncüde hedefi tam on ikiden vurdu. Göğsünden ve kafasından...

O'Ryan önce askerin boğazına sarıldı ama sonunda aynalı camın önünde yere yığıldı.

Belki birkaç saniyeliğine, belki de birkaç dakikalığına bayılmış olmalıydım. Uyandığımda Kontrol Kulesi'ne tuhaf bir sessizlik hâkimdi ve duyduğum tek ses, sakin ve düzenli bir şekilde atan kalbimin sesiydi.

Hareket et, dedim kendime. *Hareket et, Ruby, hareket et.*

O'Ryan'ın bedenine doğru yavaşça ilerlerken her yerim ağrıyordu. Bileklerimdeki ipleri kesmek için belindeki bıçağa ihtiyacım vardı ama bu, sandalyemi, çevresinde biriken kan gölünün üzerinden geçirmek zorunda olduğum anlamına geliyordu. Bileklerimdeki ipleri görmeden kesmeye çalışırken bıçağı deli gibi sallıyordum.

Derin bir nefes alıp başımı aşağıya, bacaklarıma doğru

eğdim. Kaval kemiğimin derisi, öğürmeme sebep olacak kadar berbat durumdaydı. Bu görüntü bedenime acı çektiğimi hatırlatmıştı yeniden. Kapıya doğru sendeleyerek gittim ama doğru görmüştüm. Kapının kolu yoktu ve ancak dışarıdan açılabilirdi.

O'Ryan'ın tüfeğini aldım. Cama ateş ettiğimde geri teperse ve yere düşersem diye karşıdaki duvara yaslandım. Kapının camı paramparça olurken kopan şangırtıyı iliklerimde hissettim. Tüfeğin emniyetini kapatarak çerçevede kalan cam parçalarını temizlemeye başladım. Ellerimi çerçeveye koyup dışarı atladım. Kırık cam parçaları kollarımı ve bacaklarımı kesse de koridora çıkmayı başarmıştım.

Tüfek birden ellerimden düştü. Çevremdeki cam kırıklarının arasından ona uzandım. Fayansın üzerindeki bot sesleri kulağıma ulaştığı anda kabzasını yakaladım.

Sırtüstü dönüp doğrularak bana doğru gelmekte olan silüete nişan aldım. Telaşla tüfeğin emniyetini açtım. Dışarıdaki silah sesleri beni daha da heyecanlandırıyor, o ana odaklanmama yardımcı oluyordu. Siyah üniformayı gördüğümde tetiğe sarıldım. Buradan çıkacaktım. Buradan çıkmak zorundaydım.

"Ateş etme!"

O anda elektrik kesildi ve bina karanlığa gömüldü ama ben kaskını çıkardığı anda onun yüzünü görmüştüm. Başta karşımdakinin bir hayalet olduğunu sandım. Her nedense bunun gerçek olma ihtimali çok daha az gibi gelmişti.

Liam.

"Kes şunu artık!" diye bağırdım tüfeğimi korkuyla yere bı-

rakırken. "Neredeyse öldürüyordum seni!"

Yüzü resmen bir deri bir kemik kalmıştı. Bana doğru koşup önümde diz çöktü. Elleri bir anda her yerimdeydi sanki. Beni dudaklarımdan, yanaklarımdan, alnımdan, yüzümün her yerinden öpüyordu. Bense onun kokusunu içime çekiyor, sırılsıklam tişörtüne tutunarak yanımda olduğuna, iyi olduğuna inanamaz bir hâlde ona sarılıyordum.

Hareket ettiğinde bacağıma çarptı ve ben istemsizce bir çığlık kopardım.

"Kahretsin... Kahretsin, özür dilerim, ah Tanrım..." Liam ceketinin cebindeki telsize sarıldı. "Onu buldum... Baba, yardımına ihtiyacım var!"

Her şey çok hızlı oldu. Arkamdaki koridor ayak sesleriyle yankılandı. Liam başını kaldırdığında sanki öfkesi daha da şiddetlenmişti; âdeta diş biliyordu. Bacağındaki deri kayıştan silahını çıkardığında içim ürpertiyle doldu. İfadesinde gördüğüm karanlık çok tanıdıktı. Abisinin yüzünde defalarca görmüştüm bunu. Uzanıp elindeki silahı indirdim.

Liam olmazdı. Şimdi olmazdı. Asla olmazdı. O bir katil değildi. Bir an için kendini kaybetmek onu derinden yaralar, mahvederdi. Bu an, içinde büyür, büyür ve sonunda onu yok ederdi.

Kendine geldiği anı gayet net bir şekilde gördüm. Derin derin solurken öfkeli bakışları ehlileşti. Yeniden bize doğru koşmakta olan askere bakıp bu defa yüzüne indirdiği yumrukla onu yere serdi. Asker bayılmıştı.

Bana yeniden bakıp rahat bir nefes aldı. Daha birkaç saniye önceki hâli düşünüldüğünde oldukça tuhaf görünen bir

nezaketle kollarımdaki kesikleri inceledi ve kendi kendine küfürler savurdu. Titriyordum. Korkuyu soğukla karıştırmış olmalı ki ceketini çıkarıp bedenime sardı ve fermuarı boynuma kadar çekti. Göğsümden yükselmekte olan iniltilere hâkim olmaya çalıştım.

"Neden sen olmak zorundaydın?" dedi. "Neden illa sen olmak zorundaydın?"

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Cole için, onu buraya getirdiğim için, her şey için üzgün olduğumu söylemek istemiştim. Yeniden karanlık çökerse bunu söyleyememekten korkuyordum. "Üzgünüm, seni seviyorum, seni çok seviyorum..."

Liam beni yeniden öptü. "Şimdi buradan defolup gidebilir miyiz artık?"

Merdivenlerin başında başka bir silüet belirdi. Soluk soluğa kaldığı, inip kalkan omuzlarından anlaşılıyordu. Tüfeğime uzanmaya çalışırken Liam beni durdurdu. "Buradayız..."

Bize doğru yaklaşan esmer, yakışıklı, kır sakallı bir yüz gördüm. "O iyi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Liam üvey babasının bacağını görebilmesi için eğilirken. "Ama iyi olacaksın, anlaşıldı mı?" dedi sonra bana dönerek.

"Ah, tatlım," dedi Harry bacağımı incelemek için eğildiğinde. "Seni buradan çıkartacağız, tamam mı?"

"Benim buradan... Benim buradan çıkmam gerek," dedim büyük bir acı içinde. "Buradan çıkmalıyım. Kendi ayaklarımın üzerinde..."

Liam'la birbirlerine baktılar.

"Bacağını sarmak için bir şeye ihtiyacımız var," dedi Liam etrafa bakınmaya başlarken.

"Bunun için zaman yok," dedi Harry. "Ambulans buluşma noktasında bekliyor."

"Yürüyerek çıkmalıyım." Bunun o anda ne kadar saçma geldiği umurumda bile değildi. Anlamaları lazımdı. Cole olsa anlardı. Ama o artık yoktu. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Yeniden açtığımda Harry sol omzundaki telsize uzanmıştı. "Stewart konuşuyor. Onu bulduk. Çıkışa doğru ilerliyoruz. Tahmini varış süresi üç dakika."

Karşıdan cızırtılı bir cevap geldi.

"Pekâlâ, hayatım, seni ayağa kaldıracağım," dedi Liam ayağa kalkarak. "Kollarını omzuma sar. Evet, aynen böyle." Sözlerine sadık kalarak beni ayağa kaldırmış ve sağlam bacağımın üzerinde yürümem için destek olmuşlardı.

Sağ ayağımı her hareket ettirdiğimde hissettiğim acı dışında bir şey hatırlamıyordum. Koridorun nasıl bittiğini bile fark etmemiştim. Gece ayazına adım attığımızda zaten hassas olan derimde yağmuru hissettim. Duman kokusu alıyordum. Havada ağır bir koku vardı.

Önümüzdeyse Mavi ve Yeşillerden oluşan akın akın çocuklar... Hepsi kampın ön kapısından çıkıyorlardı. Yakaları beyaz bantlı siyah formalar içindeki silüetler tarafından hızla çıkışa yönlendiriliyorlardı. Ne kadar sakin olduklarını görünce gururlandım. Öylesine korkmuşken ya da şoktayken bile kendilerine verilen talimatlara uyuyorlardı. En azından Thurmond onlara bunu öğretmişti.

"Kırmızılar..." demeye çalıştım. Kampın diğer ucundaki

alevleri gördüm. Fabrika yanıyordu.

Boynuna sardığım elimi nazikçe okşayarak, "Emniyetteler," dedi Harry. "Bayağı mücadele ettiler."

"Yaralı var mı?"

"Herkes iyi." Bir ıslık çaldığında en yakındaki siyahlı dönüp bize doğru koşmaya başladı. Kollarını sallaya sallaya, etrafa çamur sıçratarak büyük bir hevesle koşuyordu.

Yağmurda yüzünü görmesem de tanıyordum onu. *Vida.*

Harry onu güçlü elleriyle yakalamasa bize çarpacaktı.

"Dikkat et!" diye uyardı Liam, Harry geri çekilirken beni kendine doğru çekerek. Vida, Harry'nin yerine geçti ve hemen kollarını bana sardı.

"Lanet olsun," dedi. "Seni geberteceğim. Cidden o küçük boynunu kıracağım. Seni... seni..."

"Yemekhane'yi son kez kontrol edip birileri kalmış mı diye bakacağım," dedi o sırada Harry. "Mac, John ve ben en son çıkacağız."

"Buluşma noktasında görüşürüz," dedi Liam. "Ruby, lütfen seni taşımama izin ver..."

"Yürümek zorundayım." Boğazım kurumuş, sesim çatlamıştı. "Yardım edebilir misin?"

Ağırlığımın bir kısmını Vida'ya verirken Liam çoktan belimden kavramıştı. "Nasıl istersen öyle olsun, yeter ki seni bu kâbus fabrikasından çıkartalım. Yani, tatlım, bu ne boktan bir yer."

Çamurda yavaş ve ağır adımlarla ilerliyor, çocukların arasından geçerek açık kapıya doğru yürüyorduk.

Bizi Thurmond'a getirdikleri gün yağmur yağıyordu. Ve işte dışarı çıktığım gün de yine yağmur vardı.



Bir türlü ısınamadığım için başımın belada olduğunu anladım. Titrememem geçmek bilmiyordu. Önümüzdeki çocukları ve beyaz bantlı, siyah üniformalı silüetleri izleyip ormanda ilerlerken kaslarım kaskatı kesilmiş, kollarıma ve bacaklarıma kramp girmesine sebep olmuştu.

Vida, Liam'a bir bakış attı ve hızlandık.

"Canım yanıyor," diye fısıldadım.

"Durmak ister misin? Dinlenmek?" diye sordu Vida. "Bacağın mı acıyor?"

Başımı salladım. "Her yerim."

Ya sessizliği bozmak ya da dikkatimi dağıtmak için Liam olanları anlatmaya başladı. "Annem Harry'yle iletişim kurabileceğim bir numara verdi. Ona... ona... Cole'ü anlatabilmem için... Onu nasıl bulacağımı anlattı. Beni beklediler. Yanlarına gittiğimde geri dönmem gerektiğini anlamıştım. Dönmek istiyordum. Ama Çiftlik'e vardığımızda sen gitmiştin. Chubs onun yanındaydı. Zu da... Hepsi... Biz geri dönene dek Nico her şeyi idare etmişti."

"Lanet olasıca Clancy," dedi Vida. "Ruh hastası Gray'ler. O ve annesi... canlı yayına çıktılar..."

"Gördüm," dedim o an daha fazla detaya girmeden. Belki duymak istemiyordum, belki de hâlim yoktu, bilmiyordum.

"Tamam da sen nasıl... Her neyse, önemli değil," dedi Liam. "Tüm bunlar bittiğinde anlatırsın."

"Cole..." dedim ona daha sıkı tutunarak.

Yüzünde taptaze bir keder belirdi. "Daha sonra, olur mu? Çok kalmadı. Buluşma noktası yakınlarda. Gelmesi gereken çok çocuk var. Görmeni çok isterdim. Amplify onlara verdiğimiz bilgiyi her yere ulaştırdı. Televizyonda, internette, trafik panolarında, her yerde yer aldı bu bilgi... Tüm dünyaya gerçeği gösterdiler."

"Önce işe yarayıp yaramadığını görelim..." diye mırıldandı Vida. "Bizi bekleyen bir anne baba yoksa..."

"Orada olacaklar," dedi Liam.

Ne kadar ilerlersek ilerleyelim, ağaçların arasından görünen ışıklardan daha da uzaklaşıyorduk sanki. İlk helikopteri gördüğümdeyse Liam'ın haklı olduğunu anlamıştım. Etrafı aydınlatan ışığıyla yağmur ve rüzgârın içinde çılgınca uçuyordu. Göz gözü görmüyordu ışığından. Orduya mı yoksa basın mensuplarına mı ait olduğunu anlayamıyordum

Kulaklarımdaki çınlamanın dışında hafif, belli belirsiz bir uğultu duydum. Şimdi etrafımdaki dünyanın nabzını duyuyordum sanki. Üzerimizde bize doğrultulmuş daha fazla ışık vardı artık.

Hücum timindeki yetişkinler ve çocuklar birden ormanın sınırında grubu durdurdu. Yakında binalar vardı. Muhtemelen Batı Virginia, Thurmond'un terk edilmiş kasabasıydı burası. Liam ve Vida kalabalık grupların arasından geçerek beni grubun ön kısımlarına doğru yönlendirdi.

Üç bin çocuk, bir çığ gibi ağaçların arasına yayılmıştı şim-

di. Âdeta üst üsteydiler. Yaklaştığımızı megafondan yükselen sesi işitince anladım: *"Olduğunuz yerde kalın! Bir adım bile atarsanız düşmanca tavır sergilediğiniz varsayılacak!"*

Ama silahlı kuvvetler bizi görüyorsa arkalarında toplanan aileler de görüyor demekti.

Şimdi daha yavaş ama istikrarlı bir şekilde yeniden yürümeye koyulduk. Nihayet, önümüzdeki kör edici karanlıktaki şekiller anlam kazanmaya başladı.

Birileri iki büyük çadır kurmuştu. Ambulansların ve polis arabalarının mavi-kırmızı ışıkları bizim ve yüzlerce, belki de binlerce ebeveynle aramızda duran iki sıra askerin üzerine vuruyordu.

Kafamı toparlamaya çalışarak durdum. Doğruydu bu. Aynı olması gerektiği gibiydi. Alice son bilgiyi de hücum sırasında sızdırmış ve Thurmond'daki çocukların isimlerini ve onları teslim alabilecekleri noktanın adresini vermişti. Sanırım bu orduya da hazırlanmak için zaman kazandırmıştı. Nitekim haklıydım. Askerler, Milis Kuvvetleri, polis ve PÖK askerleri isyanı bastırmak için savunmaya geçmişlerdi.

"Silahlarınızı bırakıp yere yatın ve ellerinizi başınızın üstüne koyun," diye emretti aynı adam. *"Bir adım bile atarsanız düşmanca tavır sergilediğiniz varsayılacak ve ateş açılacak!"*

Kamuflajlı kadınlara ve adamlara, birkaç siyah üniformalı PÖK askerine doğru yürümeye devam ettik. Aramızda beş yüz metreden az bir mesafe kalana dek...

Uzun ve şeffaf kalkanlar aramızda bir duvar gibi dursa da askerlerin bakışlarını görmemize engel olmuyorlardı. Kalkanların arkasındaki askerler az önce liderlerinin söylediği

şeyi yapmaya hazır, boşluklardan namlularını uzatmış bekliyorlardı. Yüzlerini ailelere ve muhabirlere dönmüş bir sıra FBI ajanı ve üniformalı polis memuruyla sırt sırta vermiş duruyorlardı. Kameralar... Her yerde kameralar vardı. Onları kırıp parçalamaya çalışsalar da kameralar her şeyi kaydediyordu.

Gökyüzünde belirmeden çok önce sesi duyulmuştu helikopterin. Işıkları üzerimizden birkaç kez geçerken birini arıyor gibiydi. Açık kapının ucunda bir asker oturmuş, elinde tüfeğiyle aşağıyı izliyordu.

Yetkili memur iki sıranın en önünde, sol tarafta duruyordu. Kulağındaki uydu telefonu ile konuşurken bir görünüp bir kayboluyor; çömelmek, sorunu çözermiş gibi gürültüden kurtulmak için eğilip duruyordu.

İsimler, diye düşündüm bakışlarımı önümüzdeki silahlardan ve askerlerden ayırıp arkalarındaki kalabalığa çevirirken. Arkamızdaki çocuklardan biri içlerinden birini tanımış olmalıydı çünkü, "Anne... Anne!" diye haykırarak öne doğru atılmıştı.

"Yere yat ve ellerini başının arkasına koy!" diye bağırdı memur. *"Hemen! Hemen!"*

"Buradayım!" diye seslendi bir kadın. "Buradayım! Emily, buradayım!"

Önümde duran askerin yüzünü izlemek, cılız bir derenin bir nehre dönüşmesini görmek gibiydi. Gözlerinde biriken duyguları ve üç FBI ajanının yere sermeye çalıştığı kadına attığı bakışları, helikopterin ışıkları bile gizleyemezdi. Etrafındaki siviller FBI ajanlarını kadından uzaklaştırmaya çalı-

şıyorlardı.

Asker genç sayılmazdı. Avurtları çökmüş, sakalları kırlaşmıştı; tıpkı mavi gözlerinin üzerindeki kaşları gibi... Tereddütle bir sonraki emri bekleyen genç askerlere aldırmadan yeniden önüne döndü. Bakışları benim birkaç adım önümdeki bir kızın üzerinde durdu. Kız ağlıyor, "Anne! Anne!" diye bağırmaya devam ediyordu. Koyu renk bukleleri ıslak yanaklarına yapışmıştı.

Asker başını salladı. Öylesine yavaş, öylesine basit bir hareketti ki bu... Başını salladı ve elindeki kalkanı çamurun içine bıraktı. Çıkan ses, her şeyi susturdu. Sonra otomatik silahını da yere attı. Başı dik bir vaziyette, kendisini durdurmaya çalışmak için yarı gönüllü bir tavırla elini uzatan arkadaşından kurtuldu.

Kendi kalkanının üstüne basarak üzerindeki kurşungeçirmez yeleğin klipsini açtı. Helikopterin ışığı şimdi ona dönmüş, bize doğru ağır adımlarla gelirken onu izlemeye başlamıştı. Silahsız olduğunu göstermek ister gibi kollarını iki yana açmıştı. Adam elini kıza uzattı ve kısa süreli bir tereddüdün ardından kız elini tutup adamın, yeleği üzerine giydirmesine müsaade etti. Sonra asker kaskını çıkardı. Kıza çok büyük olmasına rağmen yine de onu güzelce takarak çenesinin altından sabitledi.

Asker, kızı kucağına aldığında kız güvenle kollarını onun boynuna doladı. Onu askerlere doğru taşırken liderleri, daldığı hülyalardan uyanarak o anda emirler yağdırması gerektiğini fark etti. Denedi de... Ama kimse, hiç kimse onu duymadı. Kalbim âdeta kulaklarımda atıyordu. Nefesimi tutmuştum.

Açılan boşluğu kapatmaya çalışan askerleri bir koluyla aralaya aralaya ilerlerken nihayet kadını tutmakta olan birkaç FBI ajanı da pes etti. Kadın koşarak askerin yanına gelip kızını kollarına aldı. Liam uzanıp koluma hafifçe dokunana dek etrafımızdaki çocukların hareketlendiğini fark etmemiştim. Çocuklar giderek çoğalırken askerlerin açtığı boşluk da genişliyordu.

Liderleri megafona bağırmaya devam ederken birkaç asker dışında onu dinleyen kimse kalmamıştı. Askerler silahlarını indirdiler. Çocuklar ağaçların arasında ilerler gibi yürümeye başladı aralarında. Boşlukları kolluyor, büyük bir cesaretle aralarından geçip gidiyorlardı.

Vida duyamadığım bir şey söyledi. Başım boynumun taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Sol bacağım bir anda güçten düşüp kırıldığında kendimi yerde buldum. Liam'ın elleri gözlerimi açmak için uğraşıyordu. Hava çok soğuktu. O hâlde ben nasıl oluyordu da bu kadar terliyordum?

Vücudumu yerden kaldırıp kalabalığın arasında taşımaya başladılar. Aileler, ellerinde çocuklarının isimlerinin yazılı olduğu pankartlar getirmeyi akıl etmişlerdi. Bazılarındaysa, "Evine hoş geldin," ya da "Seni seviyoruz," gibi bize çok yabancı gelen cümleler yazılıydı.

Gözlerimi yeniden açtığımda gördüğüm bir sonraki yüz Chubs'ın yüzü oldu. Dudaklarını okudum: *Şoka girmiş.* Ve Cate. Yanaklarında morluklar, gözlerinde yaşlar vardı. Diğerleri beni taşırken o yüzümü ellerinin arasına almış bir şeyler söylüyordu.

Kırmızı, mavi ve beyaz ışıklar üzerlerine vuruyordu. Koş-

tuğumuzu biliyordum ama hiçbir şey hissedemiyordum. Hatta beni daha yukarı kaldırıp yumuşak bir şeyin üzerine bıraktıklarında bile... Yabancı yüzler... Flaşlar, makine sesleri, insanlar, Liam...

Ambulans. Liam arka tarafa, yanıma binmeye çalışırken hücum timinin iki erkek üyesi onu engelleyip kendileri bindi. Birinin kolu yaralanmıştı, diğerininse kaşı kanıyordu.

"Gelip seni bulacağım!" diye bağırıyordu Liam arkamdan. "Seni bulacağız!"

Beni sedyeye sıkıca bağladılar. Liam birkaç adım ötemde, Chubs da hemen yanındaydı. Kolunu boynuna dolamış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Liam'ın panik yaptığını o da benim gibi fark etmiş olmalıydı.

O sırada kapılar kapandı ve ambulansın sireni çalmaya başladı.

"...adını söyler misin? Bana adını söyler misin?" Doktor ciddi bir ifadeye sahip, genç bir kadındı. "Sağ kaval kemiğinde enine bir kırık var. Tüm bedeninde dört santimle altı santim arası, toplam dört, beş, altı tane de kesik... Bana bak. Bana adını söyler misin? Konuşabilir misin?"

Dilim taş kesilmişti sanki. Başımı sallamakla yetindim.

"Canın yanıyor mu?"

Başımla onayladım.

"Tansiyon düşük, nabız hızlı... Hipovolemik şokta... Bana adını..." Yerdeki adamlardan biri kadının açması gereken çekmecenin önüne oturmuştu. O yüzden hemen onun yerine çekmeceyi açıp kadına folyoya benzeyen bir şeyi uzattı. Kadın bunu üzerime örterken diğeri de kolumu sarmaya başladı.

Bu tuhaf battaniye az da olsa ısıtmıştı beni. Acı yeniden su yüzüne çıkarken titremeye başladım.

"Bacağına ne oldu?" Onu bir çeşit destekle sabitlemeye çalışırken acıyla homurdandım. "Bana bacağına ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Acıyor..." diyebildim sadece.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin içine baktığımda kendimi vahşi ve deli biri gibi hissettim. "İyi olacaksın, güvendesin. Seninle ilgileneceğiz. Güvendesin."

Yerdeki askerlerden biri uzanıp kanlı elini usulca bileğime koydu. "Sen iyi bir kızsın," dedi. "İyi ve cesur bir kız... Çok iyi bir iş çıkardın."

"Artık güvendesin," diye tekrarladı kadın yeniden. "Seninle ilgileneceğiz."

Sonunda acı, korku ve öfkeyle arama ördüğüm duvar yıkılmıştı. Ağlamaya başladım. Beni almaya geldikleri gün, evimizin garajında ağladığım gibi içimi çeke çeke hem de... Bunu artık tutmak zorunda olmamak, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olmamak ne kadar da rahatlatıcıydı!

Huzur dolu o hiçlikle buluştuğumda artık uyanık kalmama gerek yoktu.

YİRMİ YEDİ

GÜNLERCE KENDİ BEDENİME HAPSOLDUĞUMU HİSSETTİM.

Arada bir uyandığımı zannettiğim zamanlar oldu elbette, gerçekliğin yüzeyine çıkmaya yaklaştığım... Yabancı sesler, makine gürültüleri... Mavi, kâğıt maskelerin ardındaki yüzler... Üzerimden akıp giden tavanlar... Ömrüm boyunca gördüğüm en canlı rüyalarımda yıllardır rastlamadığım insanlar vardı. Siyah bir kamyonetin ön koltuğunda, alnımı cama dayamış seyahat ediyordum. Okyanusu gördüm. Ağaçları... Gökyüzünü...

Yağmurdan sonra sertleşen toprak gibi yeniden katılaştığımı ve bir bütün olduğumu hissettim zamanla. Ve bir sabah, hiçbir şey olmamış gibi uyandım.

Güneş ışığıyla dolu bir odada...

Ağır bedenim ve ağrıyan başımla ışığın kaynağına doğru yavaşça döndüm. Bir pencere... Perdeleri yakındaki kızılcık ağacını gölgeleyen bir pencere... Sakinleştirici bir mavi tonunda boyanmış olan duvarlar, etrafımda ışıklar saçarak gü-

rültülü bir şekilde çalışan füme rengi makinelerle bir kontrast oluşturuyordu.

Hastanedeyim.

Doğrulmaya çalıştım ama başımın arkasına bağlanmış olan kablolar buna engel oldu. Biri üzerime ince, beyaz bir pike örtmüştü. Sağ bacağımdaki bu yeni ve tuhaf ağırlığın ne olduğunu anlamak için sol bacağımla örtüyü açtım. Bir alçı... Üzerimde de bir pijama vardı. Pijamanın içindeki kollarıma sarılı bandajlar köprücük kemiğime kadar ulaşıyordu. Parmaklarımı gazlı bezin üzerinde gezdirdim.

Birkaç saniyeliğine sokağın sesini ve duvarın ötesindeki sesleri dinleyerek rahatladım. İçimden bir ses korkmam gerektiğini biliyordu ama korkamayacak kadar yorgundum. Dilimin damağımın kuruduğunu fark ettim. Baş ucumdaki şişeye uzanırken neredeyse yanındaki çiçek dolu vazoyu deviriyordum.

Karşımdaki duvarda asılı duran televizyonun altındaki koltuk değneklerini gördüm. Bacağımı yataktan aşağı sallandırdığım anda kapı açıldı.

Kim daha çok şaşırdı bilmiyorum: Ben mi yoksa elinde yemek tepsisiyle içeri giren o narin, beyaz saçlı kadın mı? Yeşil gözleri kocaman açıldı.

"Uyanmışsın!" Kapıyı hemen arkasından kapatarak bana döndüğünde resmen ışık saçıyordu.

Bu manzarayı keyifle izlemeye koyuldum. Sessizliğimin stresten ya da şaşkınlıktan kaynaklandığını sanmış olmalıydı ki tepsiyi hızla bırakıp yakınlardaki bir sandalyeyi yatağımın önüne çekti. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Birden ağzımdan çıktı o kelime: "Büyükanne."

Elimi o yumuşacık avuç içlerine alıp sıkarken gülümsedi. Uzun bir süre birbirimizi incelemekten başka bir şey yapmadık. Yüzü şimdi daha yumuşaktı ve koyu renk saçları tamamen beyazlamıştı. Ama gözlerinde ona özgü, o her zamanki muzip bakış vardı yine. Mutluluktan ağlayacaktım.

"Kötü şeyler yaşadın, değil mi?"

Başımla onayladım. Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

"Buradasın," dedim şaşkına dönmüş bir hâlde. "Beni buldun."

"Küçük kızım, onlar seni aldıktan sonra seni aramaktan hiç vazgeçmedik. Çocukların listesini ve kampın yerini haberlerde gördükten sonra arabaya atlayıp hemen yanına geldik. Hangi hastaneye kaldırıldığını öğrenmemiz saatler sürdü. Seni koruyan sağlam bir ekip var arkanda. Hatta neredeyse beni ve diğer akrabalarını bile içeri almıyorlardı."

Bu yeni bilgileri kabullenmekte güçlük çekerek başımı salladım. "Onlar beni hatırlamıyorlar."

"Evet, hatırlamıyorlar. Çok tuhaf ama... Nasıl anlatsam? Detayları hatırlamıyorlar belki ama sen hep kalplerindeydin. Derinlerde. Sadece burada yoktun," dedi alnına dokunarak. Sonra elini göğsüne indirdi. "Ama buradaydın."

Dilim tutulmuştu. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

"Sen benim beyniyle değişik şeyler yapabilen bir tanecik bebeğimsin," dedi o yumuşak güneyli aksanıyla. "Bir yandan da medyada oldukça popülersin, tatlım."

Bu söylediklerini düşünürken şüphe beynimde yavaş ya-

vaş ilerlemeye başladı.

Büyükannem daha önce kapıda asılı olduğunu fark etmediğim çantasının içinden bir gazete çıkardı. "Günlerdir hastanenin önünde büyük bir kalabalık var. Kapının önünde 7/24 iki silahlı koruma bekliyor. Hastanenin bu kısmı sadece sana ayrılmış durumda ve buna rağmen bir akbaba içeri girip fotoğrafını çekmeye çalıştı."

The New York Times kamp saldırısı sırasındaki ve devamındaki olayları başlığına taşımıştı. Gazeteyi kucağıma yayıp incelerken sakinliğim yavaş yavaş yerini endişeye ve kaygıya bıraktı. Yokluğumda Alice bilgi paketiyle ilgili orijinal fikrini değiştirmiş, Los Angeles'ta ve Çiftlik'te olan biten her şeyi anlatacağı bir hikâyeye dönüştürmüştü. Hepimizin fotoğraflarıyla doluydu sayfalar. Plan yapıp oyun oynarken ve hatta çalışırken... Otobandaki kodlarla da... Bu gizliliğin neden gerekli olduğunu ve kamp saldırısı gerçekleşene dek editörlerin ve medya patronlarının bizimle neden iş birliği yaptığını anlatmıştı. Cole'ün bana gülümseyerek bakan siyah beyaz bir fotoğrafının altında uzun uzun hikâyesi yazılıydı.

Sonra kendimle ilgili kısmı gördüm. Yeteneklerim hakkında fazla detaya girmemiş olsa da Alice okuyuculara hemen her şeyi aktarmıştı. Fotoğrafların çoğunda öyle ya da böyle vardım. Diğerleri –özellikle de Cate– ona Thurmond'dan ilk nasıl kaçtığımı, saklandığım süre boyunca yaşadıklarımı, Çocuk Birliği'ndeki hayatımı ve sonra onlara yardım etmek için kampa geri dönmeyi kabul ettiğimi anlatmıştı. Gazetede ambulansa bindirilirken çekilmiş fotoğraflarım vardı ama Liam karede gözükmüyordu. Sedyede yatan da başka biri olabilirdi çünkü o zayıf ve solgun kızı tanıyamıyordum.

Büyükannemin bakışları altında yeniden kendimi yastığıma bıraktım.

"Okumak istersen dahası da var," dedi gazeteyi elimden alarak.

"Şimdi değil," dedim. "Ziyaretime başka biri..."

"Hmm?" Büyükannem gazeteyi yerine koymak için kalktığında yemek tepsisini de alıp kucağıma bıraktı. "Ziyaretine başka biri geldi mi, öyle mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Merak ettim de."

Büyükannem bilgiç bir bakışla gülümsedi. "Bir denizcinin kalp krizi geçirmesine neden olabilecek kadar güzel gülüşü olan kadın mı? Yoksa sana çiçekler getiren minik kız mı? Durumun hakkında bilgi edinmek için doktorların ve hemşirelerin peşini bırakmayan şu çocuk mu? Ah yoksa... yoksa sen o terbiyeli, güneyli çocuğu mu kastetmiştin?"

"Hepsini," dedim usulca. "Buradalar mı?"

"Şu an değil," dedi büyükannem. "Otele dönmek zorunda kaldılar. Herkes o büyük basın toplantısı için Charleston'da. Ama buradaydılar ve sen uyandığında onları bulabilmen için sana bunu vermemi istediler."

Büyükannem katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Üzerine telefon numarası karalanmış bir otel broşürü. *Bizi olabildiğince çabuk ara.* Liam'ın el yazısıydı bu.

"Seni çok özledim, bir tanem," dedi büyükannem usulca. "Umarım bir gün başına gelenleri bana anlatırsın. Bunları okuyarak öğrenmek istemiyorum. Senden duymayı tercih ederim."

"Ben de seni özledim," dedim. "Hem de çok. Hep seni bulmak istedim."

Saçlarımı okşadı. "Onları görmek ister misin?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

"Onlar..." diyerek yutkundum. "Onlar beni görmek istiyorlar mı?"

"Ah, evet," dedi büyükannem. "Sen de istersen tabii."

Bir an düşünüp başımla onayladım. Odadan çıktığında tepsiyi yandaki minik sehpaya bıraktım. Ayak seslerini duyduğum anda kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

Son kez, dedim içimden. *Bunu son kez yapacağım.*

Önden büyükannem girmiş ve arkasındaki çelimsiz kadınla kır saçlı adama yol vermek için kenara çekilmişti.

Görünüşleri hakkında bu kadar az şey hatırlıyor olmam ne tuhaftı! Sanırım yıllar sadece bana değil onlara da dokunmuştu, onları soldurmuş ve yıpratmıştı. Kendi burnumun şeklini bir başkasının yüzünde görmek çok değişik bir histi. Gözlerimi... Dudaklarımı... Çenemdeki gamzeyi... Adamın üzerinde polo yaka bir tişört, kadınınsa bir elbise vardı ve tuhaf bir şekilde beni görecekleri için böyle giyindikleri hissine kapılmıştım.

Bu anın bu kadar rahatsız edici olmamasını dilerdim ama bunu yüzlerinden okuyabiliyordum. Bana baktıklarında tek hatırlayabildikleri, götürüldüğüm sabah beni şaşkınlıkla evden atışları oldu. Kaybolan yıllar şimdi boş ve acı dolu bir ruhla dikiliyordu yine aramızda.

Ben de tatlı anıları düşünerek baktım onlara. Çok ama çok

uzun zaman önce Blue Ridge Dağları'na yaptığımız bir kamp gezisini; mevsim, yaprakların rengini değiştirirken sonbaharda bisiklet sürüşümüzü hayal ettim. Hava serin ve temiz; üzerinde gezindiğimiz dağlar, tepemizdeki gökyüzünden birkaç ton koyuydu. Üçümüz küçük çadırımızın sıcağında birlikte uyumuş, karnımızı tuttuğumuz balıklarla doyurmuştuk. Babam kamp ateşini yakarken onu şaşkınlıkla ve hayranlıkla izlemiştim.

Düğümlenmiş hatıralar en ufak dokunuşumla kendiliğinden çözülüyordu. İkisinin zihninden de sırayla çekilirken, onların yoğun duyguları olmadan kendiminkileri kontrol etmekte güçlük çekiyordum.

"Lütfen biri bir şey söylesin," dedi büyükannem heyecanla.

Ama tek kelime etmeme gerek yoktu. Yapmam gereken tek şey, onlar bana gözyaşları içinde sarılırken buna izin vermekti.

Hayat bir günde bile değişir, dediklerini duyardım insanların. Ama bence yanılıyorlar. Hayatın değişmesi için bir gün yetmez.

Bunun için üç gün gerekir.

Üç gün içinde paraşütlerle erzak yağmaya başladı şehirlere. Ve mavi üniformalı Birleşmiş Milletler askerleri...

Yedi yıldan beri ilk kez yabancı liderlerden oluşan bir koalisyonun Amerikan topraklarına girmesi için üç gün yetti.

Senatör Cruz'un öyküsünün yayılması ve tüm ülkenin ye-

nilenme sürecinden sorumlu kişi seçilmesi için...

Genelkurmay Başkanı'nın istifa edip hiç utanmadan emekli ikramiyesi alması için...

Askeriye'nin yeni kurallar yayınlayarak birçok askerin istifasını kabul etmesi için...

Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanının bir anda sırra kadem basması için...

Birleşmiş Milletler'in ülkeyi dört bölgeye ayırıp, her birinin başına o bölgenin eski bir senatörünü koyarak huzuru sağlamak üzere kendi güçlerini bölgelere göndermesi için...

Su kıtlığından dolayı çıkacak olan yüzlerce isyandan ilkinin başlaması için...

Leda Corp'un bir bildiri yayınlayıp Ambrosia projesindeki rolünü inkâr etmesi ve yine de "büyük bir yüce gönüllülükle" kimyasalı etkisiz hâle getirecek olan bir madde önermesi için de...

Annemle babamın getirdiği gazetede okudum tüm bunları. Haberlerde izledim. Bu yeni gerçekliği kabullenmeye başladım. Ve o gece, ziyaret saati sona erdiği için kararlı ama bir o kadar da kibar iki hemşire ailemi odadan çıkardığında duvardaki telefona uzandım. Verdikleri ağrı kesiciler beni sersemletmişti ama onun sesini duymadan uykuya dalmak istemiyordum. Hepsinin iyi olduğunu öğrenmeden uyuyamazdım.

Numarayı çevirip telefonu kulağıma götürürken yatağa uzandım. Kabloyla oynarken telefonun art arda çalışını dinledim.

Muhtemelen dışarı çıktılar. Bir... işleri vardı herhâlde. Telefonu kapatmak için uzanırken moralimi bozmamaya çalıştım.

Sabah yeniden deneyebilirdim.

"Alo?" dedi karşımdaki ses nefes nefese. *"Alo?"*

Gülümseyerek ahizeyi yeniden kulağıma götürdüm ve "Selam," dedim.

Liam rahat bir nefes aldı. *"Sesini duymak çok güzel. Kendini nasıl hissediyorsun?"*

"Şimdi daha iyiyim."

"Kalamadığımız için çok üzgünüm. Senatör Cruz otele geri dönmemizi istedi. Burada bir... Yani bahanesi olamaz tabii ama meşguldük. Chubs'la Vida da gitmezsek bize çok kızacağını söyledi."

"Doğru söylemişler." Yana döndüm. "Neler oluyor? Büyükannem bir basın açıklamasından bahsetti."

"Evet, plan hakkında. Büyük plan. Bir sürü insan gelip gidiyor. Ah Tanrım, buna inanamayacaksın. Müzakerelerde bir temsilcimiz olacak."

"Kim?" diye sordum. Liam değilse kim olacaktı?

"Bil bakalım, geçen gece akşam yemeğinde kim o koca Chubsie ağzını açıp tüm detaylarıyla birlikte Senatör Cruz'a yapması gerekenleri bir bir anlattı? Muhteşem bir şovdu."

Gülerken gözlerimi kapattım. "Ciddi olamazsın!"

"Gerçekten. Kadın ertesi gün toplantı odasına gelmesini söyledi," diye devam etti Liam. *"Bu öneri onu gururlandırdı mı yoksa korkuttu mu anlamadım ama. Söz konusu Chubs olunca insan aradaki farkı anlamakta güçlük çekiyor."*

Sonraki sessizlik içinde geçen birkaç saniyede soluklarını dinledim. "Sen iyi misin?"

"Evet, evet, sevgilim, herkes iyi," dedi ama sesinde belirgin

bir gerginlik vardı. *"Annem yarın sabah geliyor. O da aynı şeyi söyleyip duruyor:* İyiyim. *Ben... ben sadece yanımda olmanı isterdim, hepsi bu. Sabah ilk iş yanına geleceğim."*

"Hayır," dedim. "Sabah ilk iş ben senin yanına geleceğim."

"Belki ortada buluşuruz," dedi keyifli bir sesle.

Hâlâ ailesi tarafından alınmayı bekleyen yaklaşık yüz çocuktan bahsederken onu dinledim. Otelde onlara bedava oda ve yemek veriliyordu. Bir sürü gönüllü de erzak ve giysi getirmişti. Sonra asansörde Vida ile Chubs'ı samimi bir şekilde yakaladığından bahsetti. Zu'nun ailesi ülkeden çıkmayı başarmıştı ve onlara ulaşılana dek ya eve gidip amcası, yengesi ve Hina'yla ya da Cate, Senatör Cruz'a yakından danışmanlık yapabilsin diye Cate, Vida ve Nico'yla başkent yakınlarında kalacaktı. Zu, omuz silkip bir an bile düşünmeden başkenti seçmişti.

Ben de Liam'a ailemi anlattım. Kapım her açılışında içeri bakan askerleri... Kesiklerimi inceleyen doktorun elinin nasıl hafifçe titrediğini de... Ve bir noktada yavaş yavaş uykuya dalmak üzere olduğumu hissettim.

"Hadi kapat da uyu biraz," dedi en az benim kadar yorgun olan Liam.

"Sen kapat."

Ama sonunda ikimiz de kapatamadık.



Ertesi sabah, kasabanın diğer ucunda bulunan, Batı Vir-

ginia, Charleston'daki Marriott otelinin lobisinde, bir kanepede annemle babamın arasında oturuyordum. Basından hiç kimsenin beni tanımamış olması, içerinin ne kadar kalabalık olduğunun kanıtıydı. On beş dakika kadar sonra kalabalık, konferans salonuna çıkmak üzere asansörlere yöneldi.

Beklerken annem bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu durmadan. Su, yiyecek bir şey, bir kitap, ağrı kesici... Sonunda babam onu sakinleştirmek ister gibi elini kolunun üstüne koydu. Ama aslında o da yanında olduğumdan emin olmak ister gibi sürekli göz ucuyla bana bakıyordu. Birbirimize işte böyle ısınıyorduk yeniden; yavaş yavaş, beceriksizce, hevesle...

Önümüzde volta atan büyükannem durduğunda birinin geldiğini anladım.

Ama Liam ya da Vida değildi gelen. Cate'di. Açık sarı saçlarını düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Ayrıca hafif bir makyaj yapıp bir elbise giymişti. Ama yüzünde kalbimi parçalayan bir gölge vardı. Hemen ayağa fırladığımda babam dengede kalmamı sağlamak için koluma girdi. Beni gördüğünde bir an yavaşladı, yüzüne yayılan gülümsemesiyle rahatladım. O ağlamaya başlasaydı ben de kendimi tutamayabilirdim.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Beni şaşırtıyorsun. Teşekkürler."

Ona sıkı sıkı sarılırken içim büyük bir sevgiyle doldu. Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda onu ailemle tanıştırdım ama annemle babam onun kim olduğunu zaten biliyor gibiydiler.

Ellerimi avuçlarının arasında tutuyordu. "Sonra konuşa-

lım mı? Şimdi yukarı çıkmam gerek ama iyi olduğunu görme-den bir saniye bile geçiremezdim."

Başımla onayladıktan sonra beni bir kez daha kollarına al-masına müsaade ettim. Tam geri çekiliyordum ki usulca ekle-di: "Burada görmek istemeyeceğin biri var."

İçimden bir ses kimden bahsettiğini bildiğimi söylüyordu ve beni hazırlanmam için önceden uyarmasına memnun ol-muştum.

Cate'in bindiği asansörden Liam, Vida, Nico ve Zu indi. Yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyi saklayamadım. Yanı-ma ilk ulaşan Zu oldu. Pembe elbisesiyle lobide koşup kolları-nı belime sardı. Ben onu çağırana dek Nico temkinli bir tavırla bir köşede bekledi. Vida'nın böyle endişeleri yoktu. Sanırım "şakacıktan" omzuma bir yumruk indirdi. Ve ailemin bakış-larının üzerinde olduğunun farkında olan Liam önce kendisi-ni tanıtıp ikisiyle de tokalaştı. Sonra yavaşça yanıma yanaştı. Saçları kesilmiş, tıraş olmuştu. Yorgunsa bile bunu belli et-miyordu ama gözlerinde bir keder olduğunun hemen farkına varmıştım. Bana minik, utangaç bir gülüşle bakarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Ben de gülümsedim.

"Tekrar merhaba, efendim," dedi büyükannemin elini bü-yük bir nezaketle sıkarken. Büyükannemse elini Liam'ın ya-nağına koyarak bana dönüp göz kırptı.

Liam yanıma ulaştığında hemen koluma girdi ve "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Doğru dürüst karşılanmamış olmaktan dolayı hayal kırık-lığına uğramam aptalcaydı belki ama ellerim resmen saçları-na ve o pürüzsüz tenine dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Asansörün kapısı açıldığında ileri atıldım ama Liam beni durdurup aileme, Zu'ya, Vida'ya, Nico'ya ve tanımadığımız insanlara yer verdi. "Şey," dedi Liam babam kapıyı tutmak için kolunu uzatırken. "Biz bir sonrakiyle geliriz."

Ve kapılar kapanır kapanmaz kolunu belime dolayıp parmaklarını saçlarıma geçirerek beni dudaklarımdan öptü.

"Selam," dedi nefes almak için dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında.

"Selam," dedim. Alnını alnıma dayadığında hem nefesim kesilmiş hem başım dönmeye başlamıştı. "Yukarı çıkmamız şart mı?"

Başıyla onaylasa da uzanıp asansörü çağırması birkaç dakika sürdü.

Basın toplantısı otelin balo salonunda düzenlenecekti. İçerideki yüz kadar sandalyenin dörtte üçü biz girdiğimizde doluydu. Diğerlerinin bizim için en arkada yer ayırdığını gördüğümde büyük bir şükran duydum. Zaten yüzlerin bana doğru döndüğünü hissetmeye başlamıştım. Bir de önde otursak bu durum daha da rahatsız edici bir boyuta ulaşırdı. Hem böylece istediğimde buradan kimseye görünmeden çıkabilirdim. Liam da böyle düşünmüş olacak ki elini belime koyarak ilerleyip beni koridor tarafında bir yere oturttu.

Çok geçmeden askerî üniformalar içindeki iki adam yanımızdan geçerek odanın diğer tarafına yöneldi. Adamlar yeniden bize döndüklerinde Vida onlara hafifçe gülümseyip el salladı.

Sahneye ilk çıkanlarla birlikte oda büyük bir sessizliğe gömüldü. Sahnedekilerin hepsi erkekti. Bazıları asker, bazı-

ları politikacıydı. Oturmadan önce kameraya bakıp gülümsemeleri gerektiğini bilenler anca politikacı olabilirdi zaten. Senatör Cruz, Dr. Gray ve en arkada Cate belirdiğinde rahat bir nefes aldım. Chubs başı dik bir şekilde sahneye çıktığında Liam hemen elimi tuttu. Üzerindeki şık lacivert takımı ve kravatı yeni, zarif bir gözlükle tamamlamıştı.

"İnek," diye mırıldandı Vida kendi kendine ama yüzündeki o minik gülümsemeyi silememişti.

Liam'a baktığımda onun yüzünde de en az benimki kadar memnun bir ifade olduğunu gördüm. Chubs kendini iyi kamufle etmişti. Neredeyse yüzündeki ifadeyi fark edemeyecektim. Daha önce bu ifadeyi onlarca kez görmüştüm. Çenesini öne çıkarmıştı ve gözlerinde öfkeli ama durgun bir bakış vardı. Az önce önemli bir seçimi kaybetmiş bir politikacıyı andırıyordu.

"Kahretsin," dedi Liam. "Bu çok fena olacak."

Öyle de oldu.

"Bugün buraya geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı Senatör Cruz, birinin, önüne yerleştirdiği kâğıda bir kez bile bakmadan. "Son birkaç gündür Amerikan halkı olarak gerçek bir sınavdan geçiyoruz. Bu iyileşme sürecinde bize verdiğiniz destekten ötürü size teşekkür ederken sadece eski kongre üyelerim adına değil aynı zamanda yabancı müttefiklerimiz adına konuşuyorum. Sürecin ilk sekiz gününü çoktan geride bırakmış bulunuyoruz."

Fotoğraf makinelerinin flaşları durmadan patlıyordu.

"Sizlere bu sabah imzaladığımız anlaşmanın detaylarından bahsetmek istiyorum. Tüm sorularınızı toplantımızın so-

nuna saklayın lütfen. Birkaç dakikamızı bunları cevaplamaya ayıracağız." Derin bir nefes alıp önündeki kâğıtları karıştırdı. "Kurduğumuz dört barış bölgesi, dört yıl boyunca aynı şekilde kalacak. Bu mücadelede ya da doğal afetler sonrasında hükûmetin ulaşmakta güçlük çektiği, zarar görmüş şehir ve kasabalar, ülkelerin her bir bölgede oluşturduğu barış koalisyonları tarafından onarılacak. Konunun detayları ayrı bir basın toplantısında sizlerle paylaşılacaktır."

Devam etmeden önce seyircilerin bu bilgiyi hazmetmesini bekledi. "Her bölge, aynı şekilde kuyu ve yer altı kaynaklarındaki Ambrosia'nın ve kimyasalın biriktiği tüm kanalların temizlenmesinden sorumlu olacak. Bu anlaşmayla birlikte bu kimyasalın tüm dünyada kullanımı da yasaklanmış oldu. Aynı şekilde Psi yeteneklerine sahip gençlerin de bu ülkede veyahut herhangi bir ülkede asker, ajan ya da devlet memuru olarak görevlendirilmeleri kesinlikle yasaklanmıştır."

Lillian'ın bakışları odayı tarayarak benimkilerle buluştu. Yerinde doğrularak olacakları biliyormuş gibi acı dolu bir şekilde yüzüme baktı.

"Rehabilitasyon kamplarında kalan çocuklar, önümüzdeki ay boyunca birer birer ailelerine teslim edilecek. Her çocuğun yerini tespit edebilmek için bir veri tabanı oluşturacağız. Ancak ebeveynlerin kamplara girmeleri mümkün olmayacak. Anlaşmamız gereği kamplar imha edilecek."

Âdeta şok geçiriyordum. Odada bir anda sesler yükseldi. Mırıltılar, sorular... Göz ucuyla bakınca büyükannemin tepkimi ölçmeye çalışır gibi bana baktığını gördüm. Ama ben bakışlarımı sahneden ayıramıyordum.

"Bu korkunç mutasyon ulusumuzda devam ettiği sürece Dr. Lillian Gray'in bulduğu hayati tedaviden çocuklarımız ücretsiz olarak faydalanabilecekler. On sekiz yaşından büyük ve Psi yeteneklerine sahip olan kişiler tedavi olup olmama kararını kendileri verebilecekler ancak yanlarında özel kimliklerini bulundurmaları gerekecek. On sekiz yaşının altındaki çocuklar içinse bu kararı ebeveynleri ya da vasileri verecek."

Lillian bakışlarını indirdi.

"Annesi ve babası ortaya çıkmayan ya da güvenli bir şekilde eve dönemeyeceklerini düşünen çocuklarımız için büyük bir arazi ayarladık. Tedavi olmamaya karar veren tüm vatandaşlarımızın hayatlarının geri kalanını bu arazideki tesislerde geçirmeleri gerekecek."

Hissettiğim tiksintiyle bir ses çıkarmış olmalıyım ki ailem dönüp bana baktı.

Aynı anda önde oturanlardan biri de öfkeyle haykırdı: "Bu tam bir saçmalık."

Ve o kişi Chubs'tı.

"Sözlerine dikkat et!" dedi üniformalı adamlardan biri. Chubs'ın ona attığı öfkeli bakışla sıradan bir adam eriyip giderdi. Cate gülümsemesini gizlemeye çalışarak bakışlarını önüne çevirip dudağını ısırdı.

Senatör Cruz öksürerek önündeki kâğıtları karıştırdı. Ama o yeniden konuşmaya başlamadan önce Chubs çoktan sözü devralmıştı.

"Hadi her şeyi açıkça konuşalım, olur mu?" diye başladı.

"Ah, Tanrım," dedi Liam yukarı bakarak.

"Ben on sekiz yaşında biri olarak, sonunda hayatımla ilgili kararlar alabileceğim ama yanlış karar verirsem yine cezalandırılacağım, öyle mi?"

"Lütfen sorularınızı sona saklayın." Ama Senatör Cruz bunu söylerken eliyle belli belirsiz bir hareket yaparak onu teşvik etmişti.

"Henüz bitirmedim," dedi Chubs. "Ve birinin, muhtemelen de uzmanlığı olmayan birinin beynimi, yani vücudumdaki en önemli organı kesip biçmesine onay vermezsem de başka bir kampta bulacağım kendimi. Hem de ömrüm boyunca... Öyle mi?"

"Ah, bu çocuğu sevdim," dedi büyükannem.

"Bu bir kamp değil," dedi üniformalı adamlardan biri. "Bir topluluk. Şimdi tekrar konumuza dönecek..."

"Etrafı dikenli tellerle çevrilmiş bir topluluk mu? Muhtemelen silahlı güvenlikleri de olacak. Bunu yaparak başaracağınız tek şey, Amerika'da ve tüm dünyada *farklı* kelimesinin yalnızca *kötü, çirkin ve tehlikeli* demek olduğunu insanlara aşılamak olacak. Bunun rehabilitasyonla ne alakası var? Yaptığınız tek şey, bizi halının altına süpürüp zamanla düzelmemizi beklemek. Üzgünüm ama bu çok berbat ve bunun böyle olduğunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Başka bir grup insan tarafından hayatları zaten mahvedilmiş binlerce insanın yaşamını etkileyecek planınızı toplam iki dakikada açıkladınız."

"Onlar tehlikeli ve kontrol edilemez yeteneklere sahipler," dedi adam. "Yeteneklerini suç işlemek ya da kendi çıkarlarına uygun davranmak için kullanıp başkalarına zarar verebilirler."

"Öyle mi? Bir çuval para gibi yani... Önemli olan, insanların yetenekleriyle ne yapmaya karar verdiğidir. Bizi, gayet hakkımız olduğu hâlde kendi bedenimizle ilgili aldığımız kararlar yüzünden kilit altında tutarak sadece bize güvenmediğinizi göstermiş oluyorsunuz. Doğru kararlar vermediğimizi, diğerlerine kötü davranacağımızı düşünüyorsunuz ve ben bunu inanılmaz derecede aşağılayıcı buluyorum. Bu arada bakın, yeteneklerime gayet de hâkim olabiliyorum, öyle değil mi?"

"Yani sekiz, dokuz, on yaşlarındaki çocukların, hayatlarını sonuna kadar etkileyecek olan bir kararı kendilerinin vermesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" Senatör Cruz ona gol atması için pas vermişti âdeta. Onunla ilgili düşüncelerimde yanılmadığımı anlayarak, rahat bir nefes alıp arkama yaslandım. Şu an birlikte oturduğu grup onu yönlendiriyor olsa da o söylemek istediklerini yaratıcı bir şekilde dile getiriyordu.

"Hayatlarından yıllar çalınmış olan çocukların, bir gün gelip de kendilerine bir seçim yapma şansı verilecek olsa ne yapacaklarına karar vermek için çok zamanları olduğunu söylüyorum sadece," dedi Chubs. "Nasıl bir seçim yapacaklarına dair düşünecek çokça zamanları vardı ve emin olun, bu kararlar deneyimleri sonucunda alınmıştır. İnanın bana, hepimizin tek düşündüğü buydu. Her günümüzün her saati, anı anına kontrol edilirken ya da bir yandan bizi sadece birer hayvanmışız gibi avlamaya çalışan yetişkinlerden kaçıp bir yandan da açlık ve susuzlukla mücadele ederken sadece bunu düşünüyorduk. Sınırı on sekiz yapmanızın sebebi, çocukların yüzde sekseninin bu sınırı aşamayacak olduğunu bilmeniz mi? Ben on sekiz yaşındayım ve bir sene kampta kaldım. En iyi dostlarımdan biri tam altı yılını kampta geçirdi ama sadece on yedi

yaşında. Şimdi yine, ta en başında onu buraya mahkûm eden insanların yapacağı bir seçime mi mahkûm kalacak?"

Annemle babama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kendilerini daha da suçlu hissetmelerini istemezdim.

"Artık bu konuyu geçmeliyiz," dedi bir başka adam. "Yoksa soruları alamayacağız."

"Katılıyorum," dedi Dr. Gray birden ve devam etti: "Yani genç arkadaşımıza... Bir suç işlemedikleri, yaşadıkları olaylar psikolojik olarak karar verme yeteneklerini etkilemediği ya da birine zarar vermedikleri müddetçe kamplardan çıkardığımız çocuklar bu kararı kendileri vermeli. Yine de hayatta kalıp kalmayacağı henüz belli olmayan çocukların aileleri bu kararı verebilmeliler. Bu da yedi yaşından önce olmalı."

Sesinden yorgun ve bitkin olduğu anlaşılıyordu. Muhabirler ağzından çıkan her bir kelimeyi dikkatlice dinliyor ve her biri aynı sonuca çıkan onlarca soru sormak için ayağa fırlıyordu. *Başkan Gray nerede?*

Senatör Cruz notlarına bakarak rahat bir tavırla sordu: "Peki daha iyi bir öneriniz var mı?"

"Evet," dedi Chubs bir gram bile ukalalık barındırmayan sesiyle. "Ve bence bu seçenekle devam ederseniz yalnızca kamplardan çıkan çocukların zihinsel ve duygusal ihtiyaçlarını görmezden gelmekle kalmayıp aynı zamanda onları korku ve utançla geçen bir ömre mahkûm edeceksiniz. Ve eğer amacınız buysa onları kamplardan hiç çıkarmasanız da olurdu."

"Güzel," dedi Senatör Cruz. "Toplantıdan sonra bu konuyu görüşmek için yeniden bir araya geleceğiz. Bize katılmak isteyen başka bir Psi genci varsa onu da memnuniyetle bekle-

riz. Benimle iletişime geçebilirsiniz."

Bu esnada ön sırada kafasında beyzbol şapkasıyla oturan genç adamlardan biri ayağa kalktı. Odanın karşı tarafına geçmiş, hızla çıkışa yönelmişti. Başını öne eğmiş, kollarını kavuşturmuştu. Kim olduğunu anlamak güçtü.

Ama ben yine de onun kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Liam'ın ve Vida'nın sorgulayıcı bakışlarına aldırmadan sessizce ayağa kalktım. Bunun bir dakikadan daha uzun süreceğine dair bir his vardı içimde ama Senatör Cruz yeniden seçimlerden ve siyasetten konuşmaya başlayınca tekrar ona dikkat kesilmişlerdi.

Koridor, kalabalık salondan en az on derece daha serindi. İçimden bir ses buraya serinlemek için değil de kafasını toplamak için çıktığını söylüyordu. Uzun holün sonuna dek yürümüş, otelin otoparkına bakan bir pencerenin önündeki sandalyeye oturmuştu.

"Benimle alay etmeye geldin, değil mi?" diye sordu Clancy. Gözlerini pencereden ayırmamış, arkasına bakmamıştı. "Keyfini sür."

"Bunun için gelmedim," dedim.

Homurdandı ama bir şey demedi. Sonunda kucağında sıktığı elleri gevşedi. "Sağ elimin parmaklarını hissetmiyorum arada bir. Daha önce böyle bir yan etkiyle karşılaşmadıklarını söylüyorlar."

'Üzgünüm,' diyecektim ki kendimi tuttum. Üzgün falan değildim.

"Sana böyle olacağını söylemiştim, değil mi?" dedi Clancy. "Hayatınızla ilgili kararları sizi ta en başında oraya tıkan in-

sanlar verecek. Böyle olmasına gerek yoktu."

"Evet," dedim. "Yoktu."

İlk defa başını çevirip bana baktı. Ameliyat sonrasında zayıflamış, solgunlaşmıştı. Beyzbol şapkasını çıkaracak olsam dazlak kafasını ve yara izlerini göreceğime emindim. "Nico'ya ne oldu?"

İşte bunu beklemiyordum. "Burada. Görmedin mi?"

Derin bir nefes alınca omuzları düştü.

"Onunla konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum. "Bir pişmanlığın mı var?"

"Sadece kontrolü kaybettiğim için pişmanım. Ama... önemli değil. Bir şekilde çözeceğim bunu. Yerleştirdiği cihazı bozmanın, her şeyi eski hâline döndürmenin bir yolunu bulurum. Yapabilirim. Doğru insanlara her zamankinden daha yakınım. Babam her nerede saklanıyorsa onu bulabilirim. Yapabilirim bunu."

Ve her nasılsa aradığı cevabın bu olduğunu biliyordum. Çünkü Clancy özünde böyle bir insandı. Her şeye sahip olan ama yine de daha fazlasına ihtiyaç duyan biri... Asla sahip olamayacağı tek bir şeyi isteyen biri...

Ama bana baktığında koyu renk gözleri başka bir şey söylüyordu. Belki de gerçekten istediği şey, kendine bile itiraf edemediği şey, annesinin onun için yıllardır istediği şeyle aynıydı. Gurur, kalbinde tehlikeli bir oyun oynuyor, yorgunlukla savaşıyordu. Hayatlarıyla oynadığı onca insanı düşünürken öfkeyle yumruklarımı sıktım. O hayatta kalabilsin diye onlarca iyi insanın hayatı son bulmuştu.

Ama öte yandan aklımda o masada yatan, korkmuş, yalnız

ve çaresiz bir nefretle dolu o küçük çocuk da vardı.

Şu an sadece annesinin anılarında yaşayan o tatlı gülümsemeye sahip çocuk...

Yeteneklerini kaybeden o değil de ben olsaydım onun bana neler yapacağını çok iyi biliyordum ve içimde, bana da aynısını yapmamı söyleyen bir ses olduğunu inkâr edemezdim. Yanından uzaklaşıp, acı ve aşağılamanın onu yiyip bitirmesine müsaade etmeliydim. Bu bile yeterli bir sebepti. Çünkü ne kadar denerse denesin beni kendisine benzetememişti. Bunu şimdi de yapamayacaktı.

Bunu, onu suçluluk duygusundan kurtarmak için yapmamıştım.

Cezalandırmak için de...

Basit bir merhamet gösterisinden başka bir şey değildi bu.

Aramızda artık bir bariyer, bir engel yoktu. Yaşamı zihnimde canlandı. Hem de daha önce hiç görmediğim, bulabilecek kadar güçlü olmadığım sesler ve renklerle... Alabildiğim her şeyi alıp yerine daha iyi bir şey koydum. Üzerinde hiç deney yapılmamıştı, hiç Turuncu olmamıştı, East River ya da Kaliforniya'da hiç bulunmamıştı. Gördüğüm bazı şeyler de vardı. Korkunç sırlar... Bunları başka bir insanla asla paylaşamazdım. Aydınlığa odaklandım. Ona sadece bunu bıraktım. Tüm bu zaman boyunca annesinin yanında olduğu, yıllarını ona yardım ederek geçirdiği ve annesine hissettiği sevginin güzel ve saf olduğu masalını...

Zihnini son kez serbest bırakıp gitmek için döndüğüm sırada yeniden pencereden dışarıya, mavi gökyüzünde uçuşup birbirlerini kovalayan siyah kuşlara baktı ve gülümsedi.

Yere bakarak karmakarışık düşüncelerle boğuşurken koridorda yürümeye başladım. Bu hâlde ilerlerken tuvaletten çıkan kızıl bukleli kadını fark etmemiştim bile. Ta ki ona çarpana dek...

"Pardon," dedim kendimi toparlayarak. "Üzgünüm... Dikkatim dağınıktı da."

"Ah, bendeki de ne şans!" dedi usulca. "Ben de günlerdir seni arıyordum. Bacağın nasıl oldu, canım?"

Ve ancak o zaman tanıdım onu. Alice. Buluşma yerine gelirken giydiği o yırtık kot pantolonla montu çıkarmış, yerine üzerine pek oturmayan bir tayyör giymişti. Saçları omuzlarına vahşi bir yele misali dökülmüştü ve kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Kulağının arkasında da muhtemelen oraya koyduğunu unuttuğu bir kalem vardı.

"Daha iyiyim," dedim ona tedbirli bir şekilde bakarken.

Gülümsemesine karşılık vermediğimi görünce bir iç çekti. "Bak canım. Eğer bu senin hikâyeni anlatmamla ilgiliyse özür dileyecek değilim. Gerçekleri anlatmak gibi bir görevim var benim ve buradaki gerçek de bunun korkunç bir olay olduğu. Hatta bir saniyen varsa bana bazı detayları anlatabilirsin..."

"Yok."

Alice ne olduğumu ve ona yapabileceklerimi hatırlamış gibi huzursuzca kıpırdandı. Sesini alçaltıp etrafta kimsenin olmadığından emin olmak ister gibi bakınarak devam etti:

"Senatör Cruz'un seninle ve birkaç kişiyle bir çeşit program hakkında konuştuğuna dair bir haber aldım. Çok gizli bir program... Az önce tüm ulusların sizi herhangi bir askerî görevde kullanamayacağını söyledikten sonra böyle bir işe girmesi büyük cesaret."

Kendime hâkim olup tepkimi belli etmemeye çalıştım. Henüz konuşmamıştı ama belli ki o da yakındı.

Yana doğru bir adım attığımda o da aynısını yapıp önüme geçti. Yani daha önce onunla konuşma havasındaysam bile artık değildim. "Seni uyarmalıyım. Böyle sıkıştırılınca pek hoş tepkiler vermem."

Alice ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ." Sonra omzuna astığı çantasında bir şeyler aramaya başladı. Kartvizitini...

"Eğer konuşmak istersen," dedi, "beni istediğin zaman arayabilirsin. Dinlemeye hazırım."

O yeniden salona girene dek bekledikten sonra kartı yırtıp yere attım. Salona doğru döndüğüm sırada Zu ve Vida el ele tutuşmuş asansöre doğru gidiyorlardı. Bir an sonra arkalarında Liam ve bezgin Chubs da belirdi.

"Ah!" dedi Chubs bana doğru yürümeye başlarken. "Senin biraz bacağını dinlendirmen gerek..."

Liam uzanıp elimi tuttu. "Hadi gidelim, hadi..."

"Neler oluyor?" diye sordum salonun önünden geçerken içeri bakmaya çalışarak. Biri şimdi sahnede bir konuşma yapıyordu ama onun dışında her şey bıraktığım gibiydi.

"Firar ediyoruz," dedi Liam. Asansöre bindiğimizde gözleri ışıl ışıldı. "Güven bana."

Heyecandan yerinde duramayan Liam sayesinde, otelin en alt katındaki garaja indiğimiz sırada içimdeki korku da sonunda azalmıştı. Chubs ise dikkatli bir şekilde ona bakıyordu.

Liam cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve arabanın plastik anahtarına basıp kilit sesine kulak vererek yerini bulmaya çalıştı. Vida ve Zu bir dizi arabanın ardında belirmişti şimdi. Arizona plakalı SUV'nin yanına koşuyorlardı.

"Çok komiksin," dedi Chubs arabaya doğru giderken kravatını gevşeterek. Ama yine de yüzünde minicik bir gülümsemeyle bize eşlik etmeye devam etti.

Liam'ın koluna girdim ve yüzümdeki ifadeyi görünce asılan yüzü kalbimi parçaladı. "Neler oluyor?"

Pişmanlığın neye benzediğini iyi bilirdim ve onda gölgelerini görüyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini inatla kabul etmeyişi... İçinde bir daha hiçbir zaman düzelmeyecek şekilde bozulmuştu bir şeyler.

"Bu..." Elini saçlarında gezdirdi. "Her şey artık farklı olacak. Sen ailenle birlikte Virginia'ya döneceksin. Ben de benimkilerle Kuzey Carolina'ya... Ve birbirimizi görmek istersek arabayı kullanmak için izin almam gerekecek. Sen de önce ailenin onayını alacaksın. Yıllardır hiç alışık olmadığımız kurallarla yaşamaya başlayacağız. Bu güzel bir şey olsa da sadece bir anlığına hepsini unutmak istiyorum. Acıları... Bir kez olsun, bizi kimsenin bulamayacağı bir yere gitmek istiyorum."

Gülümseyerek bana uzattığı koluna girdim. Araca giderken bana yavaşça ve dikkatlice eşlik etti. Sonra yolcu kapısını açıp benim için tuttu ve alçımı yerleştirmeme yardım etti. Eğilip emniyet kemerimi bağlarken de beni bir daha öpmek için

bahanesi olmuştu.

Yeniden sürücü koltuğuna dönerken, "Nereye gidiyoruz?" diye seslendi Chubs.

"Sessiz ol, tatlım," dedi Vida elini bacağına koyarak.

"Tabii, tatlım," diye homurdandı Chubs.

Yanlarındaki Zu neşe doluydu.

Liam emniyet kemerini takıp arka koltuktakilere döndüğünde ben de hâlâ gülümsüyordum. "Pekâlâ, ekip. Nereye? Sanırım toplantı bitmeden önce bir saatimiz ve bolca benzinimiz var."

"Siz daha önce de bu şekilde mi yapıyordunuz?" dedi Vida hayretle. "Hayatta kalmış olmanız mucize."

"Söylemiştim," diye mırıldandı Chubs. Uzanıp koluna bir darbe indirdim. "Pekâlâ. Tamam. Herkes nereye gitmek istiyor?"

"Plaj, plaj, plaj, plaj," diye haykırmaya başladı Zu.

"Ah, yakınlarda bir plaj var mı bilmiyorum; o yüzden sanırım o plan yatar. Başka fikri olan?" diye sordu Liam. "Oylama yapalım mı?"

"Benim için fark etmez," dedim başımı arkaya yaslayarak. "Sadece şuradan çıkıp yol bizi nereye götürürse oraya gitsek olmaz mı?"

"Sevgilim, bu uzun zamandır duyduğum en güzel fikir. Sen navigasyonumuz ol. Ne zaman nereden döneceğimize karar ver." Kontağı çevirdi ve radyodan *Allman Brothers*'ın bir şarkısının yükseldiğini duyunca, "Evet!" diye bağırdı. Otoparktan çıktığımız sırada Chubs'ın homurdanması kahkaha-

lara dönüşmüştü bile.

Şehrin sokaklarında uzun süre gittikten sonra yeşil ağaçlarla çevrili bir yola, şehir boyunca akan bir nehrin kenarına vardık. Liam detone sesiyle söylediği şarkıya ara verip bana döndü. Ilık öğleden sonra güneşi altında parmaklarını parmaklarıma doladı. Zu ritim tutarken bir yandan da yanından geçtiğimiz her tabelayı yüksek sesle okuyordu. Chubs önündeki koltuğun cebinden çıkardığı bir kitabın kapağını bir süre inceledikten sonra ilk sayfayı çevirdi. Vida gözlerini kapatıp, başını onun omzuna koyarken Chubs da kitabın üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyordu.

Camı açıp elimi rüzgâra bıraktım.

Önümüzde bomboş bir yol uzanıyordu.